مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ ؕ وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيْمٌ ﴿۱۶﴾

په هغه څهٔ چه په آسمانونو کښے دی | او څهٔ چه | په زمکه کښے دی | او الله | په هر | څيز | ښهٔ پوهه دے

دَ آسمانونو او دَ زمکے دَ هر څيز نه خبر دے ، او الله تعالیٰ ته (دَ دے نه علاوه هم) هر څهٔ معلوم دی

يَمُنُّوْنَ عَلَيْكَ اَنْ اَسْلَمُوْا ؕ قُلْ لَّا تَمُنُّوْا عَلَىَّ اِسْلَامَكُمْ ۚ

دوی احسان کوی | په تا باندِ | دَ دے چه دوی مسلمانان شوی دی | ته ووايه | احسان مهٔ کوئی | په ما باندِ | دَ خپل اسلام راوړلو

دا خلق په تا احسان کوی چه مونږ اسلام راوړے دے ته ورته وايه چه دَ خپل اسلام راوړلو احسان په ما مهٔ کوئی

بَلِ اللّٰهُ يَمُنُّ عَلَيْكُمْ اَنْ هَدٰىكُمْ لِلْاِيْمَانِ اِنْ كُنْتُمْ

بلکه | الله | احسان لری | په تاسو باندِ | دَ دے چه | دهٔ هدايت وکړو تاسو ته | دَ ايمان | کهٔ چرے يئی تاسو

بلکه دا خو دَ الله تعالیٰ په تاسو احسان دے چه دهٔ دَ ايمان طرف ته ستاسو رهنمائی وکړه ، کهٔ چرے تاسو

صٰدِقِيْنَ ﴿۱۷﴾ اِنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ غَيْبَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ؕ

رښتينی | بيشکه | الله | پوهيږی | په پټو خبرو | دَ آسمانونو | او دَ زمکے

رښتينی يئی ـ بيشکه الله تعالیٰ دَ آسمانونو او دَ زمکے په ټولو پټو خبرو باندِ پوهيږی

وَاللّٰهُ بَصِيْرٌۢ بِمَا تَعْمَلُوْنَ ﴿۱۸﴾

او الله | کوری | هغه څهٔ | چه تاسو ئے کوئی ـ

او الله تعالیٰ ستاسو عملونه وينی ـ کوری

سُوْرَةُ قٓ مَكِّيَّةٌ وَّهِىَ خَمْسٌ وَّ اَرْبَعُوْنَ اٰيَةً وَّثَلٰثُ رُكُوْعَاتٍ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

سورهٔ قٓ په مکه کښے نازل شوا او په دے کښے ۴۵ آيتونه او درے رکوع دی | شروع کوم په نوم دَ الله چه لوئے مهربان دَيرزيات رحم کوونکے دے

دَ الله په نوم شروع کوم چه لوئے مهربان دَيرزيات رحم خاوند دے

قٓ ۚ وَالْقُرْاٰنِ الْمَجِيْدِ ﴿۱﴾ بَلْ عَجِبُوْٓا اَنْ جَآءَهُمْ مُّنْذِرٌ

قٓ | قسم دے په قرآن | چه خاوند دَ لوئے شان دے | بلکه | دوی تعجّب کوی | چه راغے دوی ته | ويروونکے

قاف ـ په قرآن مجيد باندِ قسم دے (چه مونږ ته پيغمبر کړے يئے) خو دا خلق په دے خبره حيران دی چه دوئی ته

مِّنْهُمْ فَقَالَ الْكٰفِرُوْنَ هٰذَا شَىْءٌ عَجِيْبٌ ﴿۲﴾ ءَاِذَا مِتْنَا

هم له دوی نه | نو ووئيل | کافرانو | دا | يو څيز دے | عجيبه | آيا هر کله چه مونږ مړهٔ شو

دَ خپل قوم نه يو ويروونکے راغے نو کافران وائی چه دا خو ډيره عجيبه خبره ده ـ آيا مونږ چه يو ځل مړهٔ شو

وَكُنَّا تُرَابًا ۚ ذٰلِكَ رَجْعٌۢ بَعِيْدٌ ﴿۳﴾ قَدْ عَلِمْنَا مَا تَنْقُصُ

او شو مونږه | خاوړے | دا | دوباره بيرته کرځيدل | (دَ عقل نه) لرے دی | بيشکه پوهيږو مونږه | په هغه څهٔ | چه کموی ئے

او (خاوړو سره) خاوړے شو (نو لا بيا به راژوندی کيږو؟) دا وايسی خو (دَ عقل نه) ډيره لرے ده) مونږ ته خو دَ دوئی هغه (ټول اجزا)

الْاَرْضُ مِنْهُمْ ۚ وَعِنْدَنَا كِتٰبٌ حَفِيْظٌ ﴿۴﴾ بَلْ كَذَّبُوْا بِالْحَقِّ

زمکه | له دوی نه | او مونږ سره | يو کتاب دے | ساتندوی | بلکه | دوی دروغ وګڼړلو | حق

معلوم دی چه دَ زمکے خاوره ئے ترے نه رژوی او مونږ سره خو پوره رجسټر سنبال پروت دے بلکه دوئی حقه خبره دروغ وګڼړله

لَمَّا جَآءَهُمْ فَهُمْ فِيْٓ اَمْرٍ مَّرِيْجٍ ۝٥ اَفَلَمْ يَنْظُرُوْٓا

هرکله چه | هغه راغے دوئ ته | پس دوی دی | په یو کار کښے | دَ پریشانئ | آیا دوئ نهٔ دی کتلی

څهٔ وخت چه دوئ ته راغله ، نو دوئ په تردّد کښے پریوتل ۔ نو آیا دوئ دَ

اِلَى السَّمَآءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَنَيْنٰهَا وَزَيَّنّٰهَا وَمَا لَهَا مِنْ فُرُوْجٍ ۝٦

آسمان طرف ته | دَ پاسه دَ دوئ | چه څنګه | مونږ جوړ کړے دے هغه | او ښائسته کړے دے مونږ هغه | او نشته په هغے کښے | څهٔ چاؤد

سر دَ پاسه آسمان ته نهٔ ګوری چه مونږ څنګه جوړ کړے دے او ښائسته کړے دے او په هغے کښے هیڅ چاؤد نشته

وَالْاَرْضَ مَدَدْنٰهَا وَاَلْقَيْنَا فِيْهَا رَوَاسِيَ وَاَنْۢبَتْنَا فِيْهَا مِنْ كُلِّ

او زمکه | غوړولے ده مونږ | او غورزولی دی مونږ | په دے کښے | غرونه | او راټوکولی دی مونږ | په دے کښے | دَ هر قسم

او زمکه خو هم مونږ خوره کړے ده او په هغے کښے مو غرونه کلک ښخ کړی دی او هر قسم ښائسته جوړئ جوړئ شیزونه

زَوْجٍۭ بَهِيْجٍ ۝٧ تَبْصِرَةً وَّذِكْرٰى لِكُلِّ عَبْدٍ مُّنِيْبٍ ۝٨ وَنَزَّلْنَا

ښائسته جوړئ شیزونه | ذریعه دَ سترګو غړیدلو | او نصیحت | دَ پاره دَ هر بنده دَ رجوع کوونکی | او نازل کړی دی مونږ

مو په کښے راټوکولی دی چه زمونږ طرف ته دَ رجوع کوونکی هر بنده دَ پاره دَ سترګو غړیدلو او نصیحت ذریعه ده ۔ او دَ بره نه

مِنَ السَّمَآءِ مَآءً مُّبٰرَكًا فَاَنْۢبَتْنَا بِهٖ جَنّٰتٍ وَّحَبَّ الْحَصِيْدِ ۝٩

له آسمان نه | اوبهٔ | دَ برکت | پس مونږ راؤټوکول | په دے سره | باغونه | او دانه | دَ ریبلے شوی (فصل)

مو برکتی اوبهٔ راؤورولے ، بیا مو په دے سره باغونه او دَ فصل دانے راپیدا کړی دی ۔

وَالنَّخْلَ بٰسِقٰتٍ لَّهَا طَلْعٌ نَّضِيْدٌ ۝١٠ رِّزْقًا لِّلْعِبَادِ

او قجورے | لوړے لوړے | چه دَ هغے | ګوچئ دی | قط په قط | روزی | دَ پاره دَ بندګانو

او دَ قجورو دنګے دنګے اونے چه دَ هغے ګوچئ یو په بل کښے نخښتے پرتے وی دا بندیانو ته دَ روزئ ورکولو دَ پاره دی

وَاَحْيَيْنَا بِهٖ بَلْدَةً مَّيْتًا ۭ كَذٰلِكَ الْخُرُوْجُ ۝١١ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ

او ژوندے کړو مونږ په دے سره | یو ښار | مړ | هم دغه شان دی | دوباره وتل (دَ قبرونه) | دروغ وګڼړلو | له دوئ نه وړاندے

او په دے (اوبو) سره مونږ مړه زمکه ژوندئ کړه ، دغه شان به (دَ قبرونو نه) وتل وی ۔ دوئ (دَ مکے دَ کفارو) نه وړاندے

قَوْمُ نُوْحٍ وَّاَصْحٰبُ الرَّسِّ وَثَمُوْدُ ۝١٢ وَعَادٌ وَّفِرْعَوْنُ

قوم | دَ نوح ؑ | او خلقو دَ رَس | او (قوم دَ) ثمود | او | (قوم دَ) عاد | او فرعون

قوم دَ نوح ؑ او دَ رَس خلقو او ثمودیانو (خپل خپل) پیغمبران دروغژن وګڼړل او عادیانو او فرعون

وَاِخْوَانُ لُوْطٍ ۝١٣ وَّاَصْحٰبُ الْاَيْكَةِ وَقَوْمُ تُبَّعٍ ۭ كُلٌّ كَذَّبَ

او ورونړو دَ لوط ؑ | او | اُوسیدونکو دَ بنړ | او قوم دَ تبّع | ټولو | دروغژن وګڼړل

او دَ لوط ؑ ورونړو ۔ او دَ بنړ اُوسیدونکو او دَ تبع قوم دغے ټولو خپل خپل

الرُّسُلَ فَحَقَّ وَعِيْدِ ۝١٤ اَفَعَيِيْنَا بِالْخَلْقِ الْاَوَّلِ ۭ بَلْ

پیغمبران | نو ثابته شوه | وعده دَ عذاب زما | نو آیا مونږ ستړی شو | په پیدا کولو | دَ وړومبی ځل | (نا) بلکه

پیغمبران دروغژن وګڼړل نو زما دَ عذاب خبره پرے پوره شوه نو آیا مونږ (دَ دوئ) په وړومبی ځل پیدا کولو باندے ستړی شوو (نا) بلکه

هُمْ فِیْ لَبْسٍ مِّنْ خَلْقٍ جَدِیْدٍ ﴿۱۵﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ

دوئ | په شک کښې دي | له پیدا ونښت نوی نه | او بیشکه | مونږ پیدا کړلو | انسان

دوئ د نوی سره د پیدا کیدو په حقله په شک کښې پراته دي ، او یقیناً مونږ انسان پیدا کړو

وَنَعْلَمُ مَا تُوَسْوِسُ بِهٖ نَفْسُهٗ ۚۖ وَنَحْنُ اَقْرَبُ اِلَیْهِ

او مونږ پوهیږو | په هغه څه | چه وسوسه کوی د هغې | نفس د ده | او مونږ | زیات نزدے یُو | ده ته

او د ده په زړه کښې چه کومې وسوسے راځی (هغه هم) مونږ پیژنو ، او مونږ خو د ده د سا د

مِنْ حَبْلِ الْوَرِیْدِ ﴿۱۶﴾ اِذْ یَتَلَقَّی الْمُتَلَقِّیٰنِ عَنِ الْیَمِیْنِ وَ

له رګ د سا د ده نه | هر کله چه | لیکی | دوه لیکونکے | له ښیٔ ډډے نه | او

رګ نه هم زیات نزدے یُو ۔ څهٔ وخت چه دوه لیکونکے فرښتے د ده ښی او ګس طرف

عَنِ الشِّمَالِ قَعِیْدٌ ﴿۱۷﴾ مَا یَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ اِلَّا لَدَیْهِ رَقِیْبٌ

او له ګسے ډډے نه | ناست | نهٔ وُځی (د خُلے نه) | څهٔ خبره | مګر | د هغهٔ سره | یو ساتونکے

ته ناستے وی ۔ او د انسان د خُلے نه چه څنګه څهٔ لفظ وُځی نو د ده سره یوه ساتونکے (فرښته) د ے

عَتِیْدٌ ﴿۱۸﴾ وَجَآءَتْ سَكْرَةُ الْمَوْتِ بِالْحَقِّ ؕ ذٰلِكَ مَا كُنْتَ مِنْهُ

تیار ناست وی | او راغله | بے هوشی | د مرګ | په ریښتیا | دا دی | هغه څهٔ | چه تا به له هغے نه

(د لیکلو د پاره) تیار ناسته وی ۔ او د مرګ بے هوشی په ریښتیا راوُرسیده ۔ دا هغه څیز دے چه د دے نه به تهٔ

تَحِیْدُ ﴿۱۹﴾ وَنُفِخَ فِی الصُّوْرِ ؕ ذٰلِكَ یَوْمُ الْوَعِیْدِ ﴿۲۰﴾ وَجَآءَتْ

ډډه کوله | او پُوکے به وُوهلے شی | په شپیلیٔ کښې | هم دا ده | ورځ | (د عذاب) د وعدے | او رابه شی

تښتیدلے ۔ او شپیلیٔ به پوک وهلے شی ۔ هم دا ده د عذاب ورځ ۔ او هر څوک به په دے شان

كُلُّ نَفْسٍ مَّعَهَا سَآئِقٌ وَّشَهِیْدٌ ﴿۲۱﴾ لَقَدْ كُنْتَ فِیْ غَفْلَةٍ

هر یو نفس | د ده سره به وی | یو روانونکے | او یو ګواهی ورکوونکے | بیشکه تهٔ وے | په غفلت کښې

پیښ کیږی چه یوه (فرښته) به ئے راولی او بله به ورسره ګواه وی ۔ تهٔ خو د دے ورځے نه غافله پروت

مِّنْ هٰذَا فَكَشَفْنَا عَنْكَ غِطَآءَكَ فَبَصَرُكَ الْیَوْمَ حَدِیْدٌ ﴿۲۲﴾

له دے نه | نو مونږ لرے کړه | له تا نه | ستا پرده | نو ستا نظر | نن ورځ | ډیر تیز دے

وے ، نو مونږ درله (د سترګو نه) پرده پرانستله نو نن (خو) دِ نظر ډیر تیز دے ۔

وَقَالَ قَرِیْنُهٗ هٰذَا مَا لَدَیَّ عَتِیْدٌ ﴿۲۳﴾ ؕ اَلْقِیَا فِیْ جَهَنَّمَ

او وُبه وائی | د ده ملګرے (فرښته) | دا دی هغه څهٔ | چه ماسره | تیار دی | (حکم به وُشی) تاسو دواړه وغورزوئ | په دوزخ کښې

او د هغهٔ ملګرے فرښته به وائی چه دا هغه (عمل نامه) ده چه ماسره تیاره پرته ده ۔ (حکم به وُشی چه) اے دواړو فرښتو!

كُلَّ كَفَّارٍ عَنِیْدٍ ﴿۲۴﴾ ۙ مَّنَّاعٍ لِّلْخَیْرِ مُعْتَدٍ مُّرِیْبٍ ﴿۲۵﴾ ۙ الَّذِیْ

هر | ناشکره | سرکش | چه منع کوونکے دے | له نیکیٔ نه | له حد نه تیریدونکے | هر شک کوونکے | هغه چا چه

هر ناشکره سرکشه په دوزخ کښې وُغورزوئ ۔ چه (خلق به ئے د) نیکیٔ نه منع کول حد نه تیریدونکے او شک کوونکے وو ، چا چه

جَعَلَ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ فَاَلْقِيٰهُ فِى الْعَذَابِ الشَّدِيْدِ ﴿٢٦﴾

مقرر کړے ئے دے | دَ اللّٰه سره | معبود | بل | پس وغورزوئی دے | په سخت عذاب کښے

اللّٰه تعالیٰ سره ئے نور معبودان مقرر کړل ۔ تاسو دواړه دا کس په سخت عذاب کښے واچوئ ۔

قَالَ قَرِيْنُهٗ رَبَّنَا مَآ اَطْغَيْتُهٗ وَلٰكِنْ كَانَ فِىْ ضَلٰلٍۢ

وائی به | دَ دهٔ ملګرے | اے ربه زمونږ | ما دے نهٔ وو سرکش جوړ کړے | لیکن | وو دے | په ګمراهئی کښے

دَ هغهٔ (شیطان) ملګرے به وائی چه اے زمونږه ربه! ما دے سرکش نهٔ دے جوړ کړے بلکه دے پخپله په غټه ګمراهئی

بَعِيْدٍ ﴿٢٧﴾ قَالَ لَا تَخْتَصِمُوْا لَدَىَّ وَقَدْ قَدَّمْتُ اِلَيْكُمْ بِالْوَعِيْدِ ﴿٢٨﴾

دَ لرے | وُ به فرمائی | جګړے مهٔ کوئی | ما سره | او ما (خو) وړاندِ لیږلے وه | ستاسو طرف ته | خپله (دَ عذاب) وعده

کښے پروت وو۔ اللّٰه به وفرمائی، زما په وړاندِ جګړے مهٔ کوئی او ما تاسو (په دنیا کښے) دَ وړاندِ نه دِ دے عذاب نه ویرولی وئ

مَا يُبَدَّلُ الْقَوْلُ لَدَىَّ وَمَآ اَنَا بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيْدِ ﴿٢٩﴾ يَوْمَ نَقُوْلُ

نهٔ شی بدلولے | خبره | ما سره | او نهٔ یم زهٔ | ظلم کوونکے | په بندګانو باندِ | په کومه ورځ چه به | مونږ ووایو

نو زما په دلبار کښے به (نن) هغه خبره نهٔ بدلیږی او زهٔ په خپلو بندیانو دَ ذرے هومره زیاتے نهٔ کوم، په کومه ورځ چه به

لِجَهَنَّمَ هَلِ امْتَلَاْتِ وَتَقُوْلُ هَلْ مِنْ مَّزِيْدٍ ﴿٣٠﴾ وَاُزْلِفَتِ

دوزخ ته | آیا | ته ډک شوے؟ | او هغه به وائی | آیا | زیاتی څهٔ شته؟ | او نزدے به کړے شی

مونږ دوزخ ته ووایو چه آیا ته ډک شوے؟ او هغه به وائی چه څهٔ نور هم شته؟ او پرهیزګارانو دَ

الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِيْنَ غَيْرَ بَعِيْدٍ ﴿٣١﴾ هٰذَا مَا تُوْعَدُوْنَ لِكُلِّ اَوَّابٍ

جنت | پرهیزګارانو ته | هغه به لرے نهٔ وی | هم دا دے | هغه چه | تاسو سره ئے وعده کولے شی | دَ پاره دَ هر رجوع کوونکی

پاره به جنت رانزدے کړے شی هغه به څهٔ لرے نهٔ وی، هم دا دے هغه (جنت) دَ کوم چه تاسو سره وعده کولے شوه، هر رجوع

حَفِيْظٍ ﴿٣٢﴾ مَنْ خَشِىَ الرَّحْمٰنَ بِالْغَيْبِ وَجَآءَ بِقَلْبٍ

حفاظت کوونکی | څوک چه | ویریږی | دَ (اللّٰه) رحمٰن نه | بے لیدلو | او راغلے وی | په زړهٔ

کوونکی او (دَ حقوقو) حفاظت کوونکی دَ پاره، چه بے لیدلو دَ اللّٰه تعالیٰ نه ویریږی ، او دَ رجوع کوونکی زړهٔ سره

مُّنِيْبِ ﴿٣٣﴾ ادْخُلُوْهَا بِسَلٰمٍ ذٰلِكَ يَوْمُ الْخُلُوْدِ ﴿٣٤﴾ لَهُمْ مَّا

رجوع کوونکی سره | تاسو داخل شئ په دے کښے | په سلامتیا سره | هم دا ده | ورځ | دَ همیشه اُوسیدلو | دوی دَ پاره دی هغه څه

راشی (حکم به وشی) په دِے (جنّت) کښے په سلامتیٔ سره داخل شئ دا دَ همیشه همیشه اُوسیدو ورځ ده ، دوئی دَ پاره به

يَشَآءُوْنَ فِيْهَا وَلَدَيْنَا مَزِيْدٌ ﴿٣٥﴾ وَكَمْ اَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ

چه دوی ئے غواړی | په دے کښے | او مونږ سره | نور هم زیات دی | او څومره | مونږ هلاک کړل | له دوئی نه وړاندِ

هلته هغه هرڅهٔ وی چه دوئی ئے غواړی او مونږ سره نور هم ډیر څهٔ دی۔ او مونږ دَ دوئی نه وړاند ډیر داسے قومونه

مِّنْ قَرْنٍ هُمْ اَشَدُّ مِنْهُمْ بَطْشًا فَنَقَّبُوْا فِى الْبِلَادِ

قومونه | هغوئ | زیات سخت وُو | له دوئی نه | په حمله کښے | پس دوئی لټون کولو | په ښارونو کښے

تباه کړی دی چه په (طاقت او) حمله کښے دَ دوئی نه زیات وو او هغوئ ښارونه (دَ ترقئ په غرض) چا ښرول

هَلْ مِنْ مَّحِيْصٍ ﴿٣٦﴾ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَذِكْرٰى لِمَنْ كَانَ لَهٗ

آیا | دَ تیښتې ځۀ ځائے شته؟ | بیشکه | په دے کښې | نصیحت دے | هغه چا دَ پاره | چه وی دَ هغهٔ

نو آیا هغوئ چرته ځان لۀ دَ سرپناه کولو ځائے بیامومند؟ دَ هغوئ په تباهئ کښې دَ هغه چا دَ پاره لوئے سبق پروت دے

قَلْبٌ اَوْ اَلْقَى السَّمْعَ وَهُوَ شَهِيْدٌ ﴿٣٧﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا السَّمٰوٰتِ

زړهٔ (بیدار) | یا هغه پرېږدی | غوږ | او هغه متوجه وی | او بیشکه | مونږ پیدا کړل | آسمانونه

چه دَ (روغ) زړهٔ خاوند دے یا په توجه سره خبرے ته غوږ نیسی. او مونږ آسمانونه او زمکه او دَ دے دواړو

وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِيْ سِتَّةِ اَيَّامٍ ۖ وَّمَا مَسَّنَا مِنْ لُّغُوْبٍ ﴿٣٨﴾

او زمکه | او هغه څۀ چه دَ دے دواړو په مینځ کښې دی | په شپږو | ورځو کښې | او نۀ دَه رسیدلے مونږ ته | څۀ ستوماني

په مینځ کښې څیزونه په شپږو ورځو کښې پیدا کړی دی.- او مونږ پرے هیڅ هم نۀ یو ستړی شوی

فَاصْبِرْ عَلٰى مَا يَقُوْلُوْنَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوْعِ

پس صبر کوه | په هغه څۀ چه | دوی ئے وائی | او پاکی بیان کړه | په تعریف سره | دَ خپل رب | وړاندے | دَ راختلو

نو دَ دوئ په خبرو صبر کوه ، او دَ خپل رب حمد او تسبیح لوله دَ نمر ختلو نه وړاندے

الشَّمْسِ وَقَبْلَ الْغُرُوْبِ ﴿٣٩﴾ وَمِنَ الَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَاَدْبَارَ السُّجُوْدِ ﴿٤٠﴾

دَ نمر نه | او وړاندے | له پریوتلو نه | او دَ شپے په ځنے وختونو کښې | پاکی بیانوه دَ دهٔ | او له سجدے نه پس هم

او دَ نمر ډوبیدلو نه وړاندے ، او په شپه کښې هم دَ هغهٔ تسبیح لوله او دَ مونځونو نه پس هم.

وَاسْتَمِعْ يَوْمَ يُنَادِ الْمُنَادِ مِنْ مَّكَانٍ قَرِيْبٍ ﴿٤١﴾ يَّوْمَ يَسْمَعُوْنَ

او واوره | په کومه ورځ چه | آواز ورکړی | آواز کوونکے | له ځائے نزدے نه | په کومه ورځ چه | دوی به واوری

او واوره! په کومه ورځ چه منادی به دَ نزدے نه چغه کړی ، په هغه ورځ چه دوئ ټول به

الصَّيْحَةَ بِالْحَقِّ ۗ ذٰلِكَ يَوْمُ الْخُرُوْجِ ﴿٤٢﴾ اِنَّا نَحْنُ نُحْيٖ وَنُمِيْتُ

زوروره چغه | په حق سره | هم دا | ورځ به وی | دَ (دوباره) وتلو | بیشکه مونږ | ژوندی کوو | او مړهٔ کوو

دغه چغه په یقین سره واوری.- هم دغه (دَ قبرونو نه) دَ راوتلو ورځ ده.- بیشکه هم مونږ ټول ژوندی کوو او مړهٔ کوو

وَاِلَيْنَا الْمَصِيْرُ ﴿٤٣﴾ يَوْمَ تَشَقَّقُ الْاَرْضُ عَنْهُمْ سِرَاعًا ۗ

او زمونږ طرف ته | واپس راتلل دی | په کومه ورځ به | چه وچوی | زمکه | دَ دوی دَ (پاسه) | په تندئ

او هرڅۀ به مونږ ته پسته راګرځی.- په کومه ورځ چه زمکه په دوئ باندے وچوی او دوئ به راز غلی

ذٰلِكَ حَشْرٌ عَلَيْنَا يَسِيْرٌ ﴿٤٤﴾ نَحْنُ اَعْلَمُ بِمَا يَقُوْلُوْنَ وَمَآ اَنْتَ

دا | جمع کول دی | چه په مونږ باندے | آسان دی | مونږ | ښهٔ پوهیږو | په هغه څۀ | چه دوئ ئے وائی | او نۀ یئے ته

دغه راغونډول مونږ ته ډیر آسان دی.- مونږ ته دَ دوئ خبرے ډیرے ښے معلومے دی او ته په دوئ باندے

عَلَيْهِمْ بِجَبَّارٍ ۫ فَذَكِّرْ بِالْقُرْاٰنِ مَنْ يَّخَافُ وَعِيْدِ ﴿٤٥﴾

په دوی باندے | زبردستی کوونکے | پس نصیحت وکړه | په قرآن سره | هغه چا ته چه | ویریږی | زما (دَ عذاب) دَ وعدے نه

څۀ جابر (حاکم) خو مقرر نۀ یئے.- نو دَ دے قرآن په ذریعه هغه چا ته سبق ورکوه چه زما دَ عذاب نه ویره کوی.

سُوْرَةُ الذّٰرِيٰتِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | سِتُّوْنَ اٰيَةً وَّثَلٰثُ رُكُوْعَاتٍ

سورۂ ذاریات په مکه کښے نازل شو | شروع کوم په نوم دَ الله چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | او په دے کښے ٦٠ آیتونه او ٣ رکوع دی

دَ الله په نوم شروع کوم چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

وَالذّٰرِيٰتِ ذَرْوًا ۝١ فَالْحٰمِلٰتِ وِقْرًا ۝٢ فَالْجٰرِيٰتِ يُسْرًا ۝٣

قسم دے په الوزونکو بادونو | چه الوزوی (بخارات) | بیا اوچتوی | بوج (دَ دریابو) | بیا روانے شی | رو رو

په الوزونکو سیلو باندِ قسم دے ، بیا په بار اوچتونکو وریځو باندِ ، بیا په آرام بهیدونکو کشتو

فَالْمُقَسِّمٰتِ اَمْرًا ۝٤ اِنَّمَا تُوْعَدُوْنَ لَصَادِقٌ ۝٥ وَّاِنَّ الدِّيْنَ

بیا تقسیموی | بوکار (باران) | بیشکه | تاسو سره چه کومه وعده کولے شی | هغه رښتیا ده | او بیشکه | جزا او سزا

بیا دَ څیزونو په تقسیمولو فرښتو چه تاسو سره کوم لوظ کیږی هغه بالکل رښتیا دے - او بیشکه دَ سزا او جزا

لَوَاقِعٌ ۝٦ وَالسَّمَآءِ ذَاتِ الْحُبُكِ ۝٧ اِنَّكُمْ لَفِيْ قَوْلٍ

ضرور واقع کیدونکے ده | او قسم په آسمان | چه لارو والا دے | بیشکه تاسو | په یوه خبره کښے

ورځ ضرور راتلونکے ده - او په آسمان باندِ قسم دے چه لارے پکښے جوړے دی ، چه تاسو دَ اختلافی خبرو په چکر کښے

مُّخْتَلِفٍ ۝٨ يُّؤْفَكُ عَنْهُ مَنْ اُفِكَ ۝٩ قُتِلَ الْخَرّٰصُوْنَ ۝١٠ الَّذِيْنَ

اختلاف کوونکی یئ | واپس گرځولے شی | له دے نه | هغه څوک چه | گرځولے شوی دے | هلاک شول | (بے دلیله) اندازه لگوونکی | چه

پریوتی یئ ، دَ دے حقیقت نه هم هغه مخ اړوی چه (دَ ازل نه) محروم ساتلے شوے دے ، هلاک دِ شی بے دلیله خبرے کوونکی ، چه دَ

هُمْ فِيْ غَمْرَةٍ سَاهُوْنَ ۝١١ يَسْئَلُوْنَ اَيَّانَ يَوْمُ الدِّيْنِ ۝١٢ يَوْمَ هُمْ

هغوئ په غفلت کښے دی | هیرونکی دی | دوی پښتوس کوی | چه کله به وی | ورځ | دَ جزا | په کومه ورځ چه به دوی

جهالت) په غفلت کښے پراته دی هر څه نه ئے هیر دی - دا پښتوس کوی چه دَ بدلے ورځ به کله وی ؟ دا به هغه ورځ وی

عَلَى النَّارِ يُفْتَنُوْنَ ۝١٣ ذُوْقُوْا فِتْنَتَكُمْ ۚ هٰذَا الَّذِيْ كُنْتُمْ بِهٖ

په اور باندِ | سوزولے شی | وڅکئ تاسو | (مزه) دَ خپلے سزا | هم دا دے هغه | دَ کوم چه تاسو

چه دوئ به په اور باندِ سوزولے شی (چه اوس) دَ خپلے سزا خوند واخلئ - هم دا دے هغه (عذاب) دَ کوم دَ پاره

تَسْتَعْجِلُوْنَ ۝١٤ اِنَّ الْمُتَّقِيْنَ فِيْ جَنّٰتٍ وَّعُيُوْنٍ ۝١٥ اٰخِذِيْنَ

تنړی کوله | بیشکه پرهیزگاران به | په باغونو کښے | او چینو (کښے وی) | اخستونکی (به وی)

چه تاسو تنړی کوله - بیشکه پرهیزگار خلق به په باغونو او چینو کښے وی ، څه چه دَ دوئ رب به دوئ

مَآ اٰتٰىهُمْ رَبُّهُمْ ۚ اِنَّهُمْ كَانُوْا قَبْلَ ذٰلِكَ مُحْسِنِيْنَ ۝١٦ كَانُوْا

دَ هغه څه | چه ورکړل دوی ته | رب دَ دوی | بیشکه دوی | وو | له دے نه وړاندِ | نیکی کوونکی | وو دوی

له ورکوی هغه به اخلی ، بیشکه دا خلق له دے نه وړاندِ نیکی کوونکی وو ، دوئ به

قَلِيْلًا مِّنَ الَّيْلِ مَا يَهْجَعُوْنَ ۝١٧ وَبِالْاَسْحَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُوْنَ ۝١٨

چه لږ به | دَ شپے | دوی خوب کولو | او په وخت دَ سحر کښے به | دوئ | بخښنه غوښتله

دَ شپے ډیر کم اُوده کیدل - او دَ سحر په وخت کښے به ئے (دَ خپل رب نه) بخښنه غوښتله

وَفِيٓ اَمْوَالِهِمْ حَقٌّ لِّلسَّآئِلِ وَالْمَحْرُوْمِ ﴿۱۹﴾ وَفِي الْاَرْضِ

او دَ دوی په مالونو کښې به | حق وو | دَپاره دَ سوال کوونکو | او دَ تنګ دستو | او په زمکه کښې

او دَ هغوی په مالونو کښې دَ سوالګرو او دَ نهٔ غوښتونکو (غریبانانو) برخه مقرر ده - او په دے زمکه کښې

اٰيٰتٌ لِّلْمُوْقِنِيْنَ ﴿۲۰﴾ وَفِيٓ اَنْفُسِكُمْ ؕ اَفَلَا تُبْصِرُوْنَ ﴿۲۱﴾

نخښې دی | دَپاره دَ یقین کوونکو | او په خپله ستاسو په ذات کښې | نو آیا نهٔ | ګورئ تاسو په غور سره.

دَ یقین کوونکو دَپاره ډیرے نخښې پرتے دی او ستاسو په خپلو ځانونو کښې هم نو آیا تاسو ته ښکاری نه؟

وَفِي السَّمَآءِ رِزْقُكُمْ وَمَا تُوْعَدُوْنَ ﴿۲۲﴾ فَوَرَبِّ السَّمَآءِ

او په آسمان کښې دے | رزق ستاسو | او هغه څهٔ | چه تاسو سره ئے وعده کولے شی | پس قسم دے په رب | دَ آسمان

او بره په آسمان کښې ستاسو روزی هم ده او هغه هم چه تاسو سره ئے لوظ کیږی. نو دَ آسمان او دَ زمکے په رب م

وَالْاَرْضِ اِنَّهٗ لَحَقٌّ مِّثْلَ مَآ اَنَّكُمْ تَنْطِقُوْنَ ﴿۲۳﴾ هَلْ اَتٰىكَ

او دَ زمکے | چه بیشکه دا | رښتیا دے | په شان | دَ هغے چه تاسو ئے | خبرے کوئ | آیا | راغلے ده تاته

قسم دے چه څنګه ستاسو وینا برحق ده دغه شان (دَ جزا دَ ورځے راتلل) هم برحق دی (اے رسوله!) آیا تا ته دَ ابراهیمؑ

حَدِيْثُ ضَيْفِ اِبْرٰهِيْمَ الْمُكْرَمِيْنَ ﴿۲۴﴾ اِذْ دَخَلُوْا عَلَيْهِ فَقَالُوْا

خبره (خبر) | دَ میلمنو دَ ابراهیمؑ | چه عزتمند وُو | هرکله چه | داخل شول | په ده | پس دوی ووئیل

دَ عزتمندو میلمنو خبر (نهٔ دے) رارسیدلے؟ هرکله چه هغه (فرښتے) دَهٔ ته راغلے نو سلام

سَلٰمًا ؕ قَالَ سَلٰمٌ ۚ قَوْمٌ مُّنْكَرُوْنَ ﴿۲۵﴾ فَرَاغَ اِلٰٓى اَهْلِهٖ

سلام | نو ابراهیمؑ ووئیل | سلام | دا یوه ډله ده ناپیژندګلو | بیا هغه (غلے شان) لاړو | خپل کورته

ئے واچولو، ابراهیمؑ هم ورته سلام وکړو (او په زړهٔ کښې ئے خیال وکړو) دا نا آشنا خلق دی. بیا په تادئ سره خپل کورته لاړو

فَجَآءَ بِعِجْلٍ سَمِيْنٍ ﴿۲۶﴾ فَقَرَّبَهٗٓ اِلَيْهِمْ قَالَ اَلَا تَاْكُلُوْنَ ﴿۲۷﴾ فَاَوْجَسَ

بیائے راوړو | یو سخے | څوړب | پس هغه ئے ورنزدے کړلو دوی ته | ده ووئیل | آیا تاسو نهٔ خورئ؟ | نو دَهٔ محسوس کړله

نو یو څوړب سخے ئے راوړو - نو نزدے ئے ورته کینښودو او ورته ئے ووئیل چه تاسو ولے خوراک نهٔ کوئ؟ بیائے

مِنْهُمْ خِيْفَةً ؕ قَالُوْا لَا تَخَفْ ؕ وَبَشَّرُوْهُ بِغُلٰمٍ عَلِيْمٍ ﴿۲۸﴾

له دوی نه | ویره | دوی ووئیل | مهٔ ویریږه | او دوی زیرے ورکړو دهٔ ته | دَ یو هلک | پوهه

ترے نه په زړهٔ کښې ترهه پیدا شوه، هغوی ورته ووئیل چه ویره مهٔ کوه او هغوی ابراهیمؑ ته دَ یو هوښیار ځوئے زیرے ورکړو

فَاَقْبَلَتِ امْرَاَتُهٗ فِيْ صَرَّةٍ فَصَكَّتْ وَجْهَهَا وَقَالَتْ عَجُوْزٌ

بیا رامخامخ شوه | دَ دهٔ بی بی | په یو آواز (دَ حرانتیا) سره | نو تس ئے ورکړو | مخ خپل له | او وئے وئیل | بوډئ

نو دَ هغهٔ بی بی په وینا وینا رامخامخ شوه، نو تندی له ئے تس ورکړو چه (بنه!) دَ یو بوډئ (او دَ) شنډے

عَقِيْمٌ ﴿۲۹﴾ قَالُوْا كَذٰلِكِ ۙ قَالَ رَبُّكِ ؕ اِنَّهٗ هُوَ الْحَكِيْمُ الْعَلِيْمُ ﴿۳۰﴾

شنډه؟ | دوی ووئیل | هم دغه شان | فرمائیلی دی | ربّ ستا | بیشکه دے دے | خاوند دَ حکمت | پوهه

(به اولاد کیږی)؟ هغوی ورته ووئیل چه هم دغسے ستا رب فرمائیلی دی، هغه دَ ډیر حکمت او دَ لوئے علم خاوند دے.

ع ۲۳ / ۱۸

وقف لازم

قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ اَيُّهَا الْمُرْسَلُوْنَ ﴿۳۱﴾ قَالُوْٓا اِنَّآ اُرْسِلْنَآ

فرمائیل | پس ستاسو څه مقصد دے | اے (دَ الله) رالیږلے شوو فرښتو؟ | دوی ووئیل | چه بیشکه مونږ رالیږلے شوی یُو

(ابراهیمؑ) وفرمائیل چه اے فرښتو! ستاسو مقصد څه دے؟ هغوئ ووئیل مونږ یو مجرم قوم طرف ته

اِلٰى قَوْمٍ مُّجْرِمِيْنَ ﴿۳۲﴾ لِنُرْسِلَ عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِّنْ طِيْنٍ ﴿۳۳﴾

دَ یو مجرم قوم طرف ته | دَ پاره دَ دے چه مونږ راؤلیږو | په دوئ باندِ | کانړی | دَ خټے نه

رالیږلے شوی یُو۔ دَ پاره دَ دے چه مونږ په هغوئ باندِ داسے دَ تیکرو کانړی راوورووچه

مُّسَوَّمَةً عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُسْرِفِيْنَ ﴿۳۴﴾ فَاَخْرَجْنَا مَنْ كَانَ

نخښے پرے لګیدلے | په نزد دَ رب ستا | دَ حد نه تیریدونکو دَ پاره | پس را ؤویستل مونږ | هغه څوک چه | وو

په هغے باندِ ستا دَ رب سره دَ زیاتی خورو دَ پاره نخښے لګیدلے دی، نو هلته چه کوم مؤمنان اُوسیدل

فِيْهَا مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿۳۵﴾ فَمَا وَجَدْنَا فِيْهَا غَيْرَ بَيْتٍ

هلته | له مؤمنانو نه | پس وُنه موندلو مونږ | هلته | سیوا | دَ یو کور

هغه مو ترے نه بهر ؤویستل ۔ خو مونږ پکښے دَ یو کور نه سیوا دَ مؤمنانو بل کور نۀ

مِّنَ الْمُسْلِمِيْنَ ﴿۳۶﴾ وَتَرَكْنَا فِيْهَآ اٰيَةً لِّلَّذِيْنَ يَخَافُوْنَ

له مسلمانانو نه | او مونږ پریښودۀ | هلته | یوه نخښه | هغه کسانو دَ پاره | چه ویریږی

بیا نۀ موندۀ۔ او په دے (واقعه) کښے مو هغه خلقو له یوه نخښه باقی پریښوده چه دَ

الْعَذَابَ الْاَلِيْمَ ﴿۳۷﴾ وَفِيْ مُوْسٰٓى اِذْ اَرْسَلْنٰهُ اِلٰى فِرْعَوْنَ

له عذاب | دردناک نه | او په (قصه د) موسیٰ کښے | هرکله چه ولیږلو مونږ دے | طرف دَ فرعون ته

دردناک عذاب نه ویریږی۔ او (د دغسے) دَ موسیٰؑ په قیصه کښے هم (نخښه پرته ده) څۀ وخت چه مونږ هغه (دَ فرعون

بِسُلْطٰنٍ مُّبِيْنٍ ﴿۳۸﴾ فَتَوَلّٰى بِرُكْنِهٖ وَقَالَ سٰحِرٌ اَوْ مَجْنُوْنٌ ﴿۳۹﴾

په دلیل | واضح سره | پس دۀ مخ واړولو | دَ خپل لښکر سره | او وے وئیل | دا جادوګر | یا دیوانه دے۔

(دربار) ته دَ څرګند دلیل سره ولیږلو خو هغۀ دَ خپل زور په خیال کښے انکار وُکړو او دائے وُوئیل چه دا جادوګر یا لیونے دے

فَاَخَذْنٰهُ وَجُنُوْدَهٗ فَنَبَذْنٰهُمْ فِى الْيَمِّ وَهُوَ مُلِيْمٌ ﴿۴۰﴾

پس وُنیولو مونږ دے | او دَ دۀ لښکرے | بیا مونږ وغورزول دوی | په دریاب کښے | او هغه وو | دَ ملامتیا جوګه

نو مونږ هغه او دَ هغۀ لښکر (دَ ټول) راوُنیول او په سمندر کښے مو وُغورزول او هغۀ هسے هم دَ ملامتیا کار کړے وو

وَفِيْ عَادٍ اِذْ اَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الرِّيْحَ الْعَقِيْمَ ﴿۴۱﴾ مَا تَذَرُ مِنْ شَيْءٍ

او په (قوم دَ) عاد کښے | هرکله چه وُلیږله مونږ | په دوئ باندِ | سیلئ | بے برکته | چه نه ئے پریښودلو | هیڅ څیز

او (دَ) عاد (په واقعه) کښے هم (عبرت) دے څۀ وخت چه مونږ پرے بے خیره سیلئ راولیږله ۔ (دا داسے سیلئ وه چه) په کوم

اَتَتْ عَلَيْهِ اِلَّا جَعَلَتْهُ كَالرَّمِيْمِ ﴿۴۲﴾ وَفِيْ ثَمُوْدَ اِذْ قِيْلَ لَهُمْ

چه راتله په هغے | مګر | کړو به ئے هغه | ریزه ریزه | او په (قوم دَ) ثمود کښے | هرکله چه وُوئیلے شو | دوئ ته

څیز به تیریدله نو هغه به ئے ریزه ریزه کولو ۔ او (دغه شان) دَ ثمود (په واقعه) کښے هم (عبرت دے) هرکله چه دوئ

تَمَتَّعُوْا حَتّٰى حِيْنٍ ﴿۴۳﴾ فَعَتَوْا عَنْ اَمْرِ رَبِّهِمْ فَاَخَذَتْهُمُ الصّٰعِقَةُ

فائده واخلئ تاسو | یو وخت مقرر پورے | نو دوئ سرکشي وکړه | دَ حکم دَ رب خپل نه | پس ونیول دوی | تندر

ته دوی ټیلے شو چه یو څو ورځے نور عیش ونه وکړئ خو هغوئ دَ خپل رب دَ حکم نه سرکشي وکړه نو هغوئ عذاب راونیول

وَهُمْ يَنْظُرُوْنَ ﴿۴۴﴾ فَمَا اسْتَطَاعُوْا مِنْ قِيَامٍ وَّمَا كَانُوْا مُنْتَصِرِيْنَ ﴿۴۵﴾

او دوی | کتل | پس په دوئ کښے طاقت پاتے نهٔ شو | دَ اودریدو | او نهٔ وُو دوئ | بدله اخستونکی

او هغوئ ورته (په غوږ غوږ) کتل۔ نو (بیا) نهٔ خو راوُچت شو او نهٔ ئے زمونږ نه څهٔ بدله واخستے شوه۔

وَقَوْمَ نُوْحٍ مِّنْ قَبْلُ ۭ اِنَّهُمْ كَانُوْا قَوْمًا فٰسِقِيْنَ ﴿۴۶﴾ وَالسَّمَاۗءَ

او (هلاک ئے کړو) قوم دَ نوح | له دے نه وړاندِ | بیشکه دوی | وُو | خلق | نافرمانه | او آسمان

او دَ هغوئ نه وړاندِ دَ نوح دَ قوم سره هم دغه سلوک شوے دے۔ بیشکه چه دغه هم یو ډیر نافرمانه قوم وو۔ او مونږ آسمان

بَنَيْنٰهَا بِاَيْىدٍ وَّاِنَّا لَمُوْسِعُوْنَ ﴿۴۷﴾ وَالْاَرْضَ فَرَشْنٰهَا فَنِعْمَ

جوړ کړو مونږ دا | په قوت | او بیشکه مونږ | فراخي ورکوونکی یُو | او زمکه | پس مونږ وغوړوله دا | پس مونږ څهٔ ښهٔ

دَ خپل قدرت په لاسو تو جوړ کړے دے او مونږ دَ لوئے قدرت خاوندان یُو۔ او زمکه مونږ غوړولے ده، نو څنګه ښهٔ په

الْمٰهِدُوْنَ ﴿۴۸﴾ وَمِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُوْنَ ﴿۴۹﴾

غوړوونکی یُو | او له هر یو څیز نه | پیدا کړی دی مونږ | جوړے | دَ پاره دَ دے چه تاسو | غور وکړئ

غوړولو پوهیږو۔ او هر څیز مو جوړئ جوړئ جوړ کړے دے دَ پاره دَ دے چه تاسو نصیحت حاصل کړئ

فَفِرُّوْٓا اِلَى اللّٰهِ ۭ اِنِّىْ لَكُمْ مِّنْهُ نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿۵۰﴾ۚ

نو وُتښتئ تاسو | الله طرف ته | بیشکه زهٔ | تاسو دَ پاره | دَ دهٔ له طرف نه | ویروونکے یم | ښکاره

پس تاسو هم دَ الله طرف ته ورمنډه کړئ، زهٔ تاسو دَ پاره دَ الله تعالیٰ دَ طرف نه ښکاره ویروُونکے (راغلے) یم

وَلَا تَجْعَلُوْا مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ ۭ اِنِّىْ لَكُمْ مِّنْهُ نَذِيْرٌ

او مهٔ مقرروئ | دَ الله سره | معبود | بل | بیشکه زهٔ | تاسو دَ پاره | دَ دهٔ له طرف نه | ویروونکے یم

او (ګورئ) الله تعالیٰ سره بل څوک معبود مهٔ نیسئ۔ بیشکه زهٔ تاسو دَ پاره دَ دهٔ دَ طرف نه ښکاره ویروونکے

مُّبِيْنٌ ﴿۵۱﴾ۚ كَذٰلِكَ مَآ اَتَى الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِّنْ رَّسُوْلٍ اِلَّا قَالُوْا

ښکاره | دغه شان | نهٔ دے راغلے | هغه خلقو ته | چه له دوی نه وړاندِ وو | څوک پیغمبر | مګر دوی وئیل

(راغلے) یم۔ دغه شان دَ دوئ نه پخوانو خلقو له چه کله هم یو رسول ورغلے دے نو هغوئ ورته

سَاحِرٌ اَوْ مَجْنُوْنٌ ﴿۵۲﴾ۚ اَتَوَاصَوْا بِهٖ ۚ بَلْ هُمْ

چه دا جادوګر دے | یا دیوانه | آیا وصیت کړے دے دوی | دَ دے؟ | (نا) بلکه | دوی

جادوګر یا لیونے وئیلے دے۔ آیا دوئ یو بل ته دَ دے خبرے وصیت پرېښودے دے؟ (نا) بلکه دغه خلق تول

قَوْمٌ طَاغُوْنَ ﴿۵۳﴾ۚ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ فَمَآ اَنْتَ بِمَلُوْمٍ ﴿۵۴﴾ۡ وَّذَكِّرْ

خلق دی سرکشه | پس تهٔ مخ واړوه | له دوی نه | پس نهٔ یئے تهٔ | ملامت شوے | او تهٔ نصیحت کوه

(یو شان) سرکشان وو۔ نو تهٔ دَ دوئ نه مخ واړوه ځکه چه په تا باندِ هیڅ الزام نشته۔ او تهٔ دوئ ته نصیحت کوه

فَاِنَّ الذِّكْرٰى تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿۵۵﴾ وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْاِنْسَ

پس بیشکه | نصیحت | فائده ورکوی | مؤمنانو ته | او نهٔ دی پیدا کړی ما | پیریان | او انسانان

شکه چه نصیحت مؤمنانو ته (خامخا) فائده رسوی ۔ او ما خو پیریان او بنیادم دے کار له پیدا کړی دي

اِلَّا لِيَعْبُدُوْنِ ﴿۵۶﴾ مَآ اُرِيْدُ مِنْهُمْ مِّنْ رِّزْقٍ وَّمَآ اُرِيْدُ

مگر | د پاره د دے چه عبادت وکړی زما | نهٔ غواړم زهٔ | له دوئی نه | هیڅ روزی | او زهٔ نهٔ غواړم

چه زما عبادت دِ کوی ۔ زهٔ د دوئی نه نهٔ خو روزی غواړم او نهٔ (ترے نه) دا غواړم چه

اَنْ يُّطْعِمُوْنِ ﴿۵۷﴾ اِنَّ اللّٰهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِيْنُ ﴿۵۸﴾ فَاِنَّ

چه دوی طعام راکړی ماته | بیشکه | الله | هم دے دے رزق ورکوونکے | د قوت خاوند | ډیر غالب | پس بیشکه

ماله دِ خوراکونه راکوی ۔ بیشکه چه الله تعالیٰ د ټولو خلقو روزی رسان دے د طاقت خاوند دے مضبوط دے ، پس د دے

لِلَّذِيْنَ ظَلَمُوْا ذَنُوْبًا مِّثْلَ ذَنُوْبِ اَصْحٰبِهِمْ فَلَا يَسْتَعْجِلُوْنِ ﴿۵۹﴾

هغه کسانو د پاره | چه ظالمان دي | حصه ده | په شان | د حصے | د ملګرو د دوی | نو پکار ده چه دوئی تُندی ونهٔ کړی

ظالمانو هم (د عذاب) حصه مقرر ده لکه چه د دوئی د ملګرو (له دے نه وړاندې) حصه مقرر وه نو اوس دِ دوئی په ما تلوار نهٔ

فَوَيْلٌ لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ يَّوْمِهِمُ الَّذِيْ يُوْعَدُوْنَ ﴿۶۰﴾

پس هلاکت دے | هغه کسانو د پاره | چه کافران دی | د دوئی له هغے ورځے نه | د کومے چه | د دوئی سره وعده کولے شي

کوی ۔ پس کافرانو خلقو له د هغے ورځے په راتلو کښے ډیره تباهی ده د کومے چه ورسره وعده شوے ده

سُوْرَةُ الطُّوْرِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ تِسْعٌ وَّ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | اَرْبَعُوْنَ اٰيَةً وَّفِيْهَا رُكُوْعَانِ

سورة طور په مکه کښے نازل شوا و | شروع کوم په نوم د الله چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | په دے کښے ۴۹ آیتونه او دوه رکوع دی

د الله په نوم شروع کوم چه لوئے مهربان د ډیر زیات رحم خاوند دے

وَالطُّوْرِ ﴿۱﴾ وَكِتٰبٍ مَّسْطُوْرٍ ﴿۲﴾ فِيْ رَقٍّ مَّنْشُوْرٍ ﴿۳﴾ وَّالْبَيْتِ

قسم دے په طور | او په یو کتاب | (چه) لیکلے شوے دے | په کاغذ | پرانستلے شوی کښے | او قسم دے په کور

په کوهِ طور باندِ قسم دے ۔ او قسم دے په لیکلے شوی کتاب (چه) په غوړیدلی کاغذ کښے (دے) او قسم دے په

الْمَعْمُوْرِ ﴿۴﴾ وَالسَّقْفِ الْمَرْفُوْعِ ﴿۵﴾ وَالْبَحْرِ الْمَسْجُوْرِ ﴿۶﴾ اِنَّ عَذَابَ

آباد باندِ | او قسم دے په چت | اُوچت کړے شوی | او قسم دے په دریاب | ډک کړے شوی | چه بیشکه عذاب

آباد کور ۔ او (قسم دے) په اُوچت چت (یعنی اسمان) او (قسم دے) په ډک دریاب ۔ یقینًا ستا د رب

رَبِّكَ لَوَاقِعٌ ﴿۷﴾ مَّا لَهٗ مِنْ دَافِعٍ ﴿۸﴾ يَّوْمَ تَمُوْرُ السَّمَآءُ

ستا د رب | خامخا واقع کیدونکے دے | نشته دے د دِے | (څوک) دفع کوونکے | په کومه ورځ چه | حرکت به وکړی | آسمان

عذاب خامخا راتلونکے دے ۔ هیڅوک ئے دفع کولے نهٔ شي ۔ په هغه ورځ چه آسمان به ولړزیږی

مَوْرًا ﴿۹﴾ وَّتَسِيْرُ الْجِبَالُ سَيْرًا ﴿۱۰﴾ فَوَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ

په حرکت کولو سره | او روان به شي | غرونه | په روانیدلو سره | پس هلاکت دے | په دغه ورځ

او غرونه به د خپل ځائے نه روان شي ۔ نو په دغه ورځ به د دروغ گڼونکو

وقف لازم

فَوَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿۱۱﴾ الَّذِيْنَ هُمْ فِيْ خَوْضٍ يَّلْعَبُوْنَ ﴿۱۲﴾ يَوْمَ يُدَعُّوْنَ

دروغ گڼونکو دپاره | کوم خلق چه | په فضولو خبرو کښې لګیا دی | لوبې کوی۔ | په هغه ورځ چه | دوئ به ورد یکلے شی

شامت راشی۔ څوک چه د (حق نه د) انکار په لوبه کښې لګیا دی فضول لوبې کوی۔ دا په هغه ورځ وی چه دوئ به په

اِلٰى نَارِ جَهَنَّمَ دَعًّا ﴿۱۳﴾ هٰذِهِ النَّارُ الَّتِيْ كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُوْنَ ﴿۱۴﴾

د دوزخ د اور طرف ته | په دیکلو سره | هم دادے | اور | هغه چه | تاسو به هغه | دروغ ګڼړلو

دیکو دیکو د دوزخ اور ته ورد یکلے شی۔ چه دا هغه دوزخ دے چه تاسو به دروغ ګڼړلو۔

اَفَسِحْرٌ هٰذَآ اَمْ اَنْتُمْ لَا تُبْصِرُوْنَ ﴿۱۵﴾ اِصْلَوْهَا فَاصْبِرُوْٓا

پس ایا دا جادو دے؟ | یا | تاسو | نه ګورئ؟ | داخل شئ تاسو دے ته | پس تاسو صبر کوئ

(اوس ورته وائی) ایا دا هم جادو دے که نه ستاسو نظر نه لګی؟ اوس دے (دوزخ) کښې ورننوزئ، نو که تاسو په دے

اَوْ لَا تَصْبِرُوْا ۚ سَوَآءٌ عَلَيْكُمْ ۖ اِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿۱۶﴾

یا صبر نه کوئ | برابره ده | په تاسو | بیشکه | تاسو له به بدله درکولے شی | د هغه څه چه تاسو به کول۔

صبر کوئ او که بے صبرئ کوئ، دواړه درله برابر دی تاسو ته خو بس د هغه کارونو بدله درکولے شی چه تاسو پخپله کول

اِنَّ الْمُتَّقِيْنَ فِيْ جَنّٰتٍ وَّنَعِيْمٍ ﴿۱۷﴾ فٰكِهِيْنَ بِمَآ اٰتٰىهُمْ

بیشکه | پرهیزګاران به | په باغونو کښې | او په نعمتونو کښې وی | خوشحاله به وی | په هغې چه | ورکړل دوی ته

بیشکه چه پرهیزګاران به په باغونو کښې او نعمتونو کښې اوسیږی۔ او د خپل رب په ورکړو به

رَبُّهُمْ ۚ وَوَقٰىهُمْ رَبُّهُمْ عَذَابَ الْجَحِيْمِ ﴿۱۸﴾ كُلُوْا وَاشْرَبُوْا

رب د دوی | او بچ کړل دوی | رب د دوی | له عذاب | د دوزخ نه | خورئ | او څښئ

خوشحالیږی او خپل رب به ئے د دوزخ د عذاب نه بچ وُساتی (ورته به وویلے شی چه) بنه په مزه

هَنِيْٓـًٔا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿۱۹﴾ مُتَّكِـِٕيْنَ عَلٰى سُرُرٍ

په مزے سره | په بدل له د هغه (عملونو) | چه تاسو به | کول | تکیه لګوونکی | په تختونو

خورئ څښئ د هغې (نیکو) کارونو په بدل کښې چه تاسو به کول۔ ډډے به ئے وهلے وی په برابر برابر

مَّصْفُوْفَةٍ ۚ وَزَوَّجْنٰهُمْ بِحُوْرٍ عِيْنٍ ﴿۲۰﴾ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا

برابر غوړیدلی | او واده به وکړو مونږ د دوئ | د غټو سترګو حورو سره | او کوم خلق چه | ایمان راوړو

غوړیدلو تختونو او د غټو غټو سترګو حورے به مونږ د دوئ بیبیانے جوړے کړو او چا چه ایمان راوړے دے

وَاتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّيَّتُهُمْ بِاِيْمَانٍ اَلْحَقْنَا بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ

او د دوئ پیروی وُکړه | د دوئ اولاد | په ایمان کښې | مونږ به ملاؤ کړو (په جنت کښے) دوئ سره | اولاد د دوئ

او خپل اولاد ورسره په ایمان راوړو کښې ملګرتیا کړے ده نو مونږ به (په جنت کښے) د دوئ اولاد د دوئ سره یوځائے

وَمَآ اَلَتْنٰهُمْ مِّنْ عَمَلِهِمْ مِّنْ شَيْءٍ ۭ كُلُّ امْرِئٍۢ بِمَا كَسَبَ

او کم به نه کړو مونږ | د دوئ له عمل نه | هیڅ څیز | هر یو کس به | د خپل عمل سره

کړو او مونږ به د دوئ په عملونو کښې هیڅ کمے وُنه کړو۔ هر یو کس به په خپل عمل کښے

رَهِينٌ ﴿٢١﴾ وَأَمْدَدْنَٰهُم بِفَٰكِهَةٍ وَلَحْمٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٢٢﴾

گیروی | او مونږ به رسوو دوئ ته | میوه | او غوښه | له هغه څه نه | چه دوئ يې غواړي

گیروی - او مونږ به جنتیانو ته میوے ، غوښه او څه چه يې زړهٔ غواړی ورکوو -

يَتَنَٰزَعُونَ فِيهَا كَأْسًا لَّا لَغْوٌ فِيهَا وَلَا تَأْثِيمٌ ﴿٢٣﴾

اخلی به د یو بل نه | هلته | پيالے (د شرابو) | چه نهٔ به وی فضول خبره هلته | او نهٔ د ګناه کار

(د شرابو) په جامونو به يو بل سره (د خوند د پاره) ټکټه اچوی خو په هغې (شرابو) کښې به نهٔ بکواس کیږی او نهٔ د ګناه څهٔ

وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ غِلْمَانٌ لَّهُمْ كَأَنَّهُمْ لُؤْلُؤٌ مَّكْنُونٌ ﴿٢٤﴾

او چارچاپيره به ګرځی | دوی ته | هلکان | د دوئ (د خدمت) د پاره | لکه چه دوئ | ملغلرے دی | په پرده کښے پټے

خبره او د دوئ نه چارچاپيره به هلکان د خدمت د پاره او ړی راوړی لکه د پټو ساتلے شوو ملغلرو په شان به وی -

وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَآءَلُونَ ﴿٢٥﴾ قَالُوٓا۟ إِنَّا كُنَّا

او را مخامخ به شی | څنے د دوی | په څنو بانديں | چه له یو بل نه به پوښتنه کوی | دوی به وائي | بيشکه مونږ وو

او يو بل ته به مخ کړی او خبرے اترے به کوی ، او دا به (هم) وائي چه مونږ به

قَبْلُ فِىٓ أَهْلِنَا مُشْفِقِينَ ﴿٢٦﴾ فَمَنَّ ٱللَّهُ عَلَيْنَا وَوَقَىٰنَا

له دے نه وړاندے | په خپل کور والو کښے | ويريدونکی | پس احسان وکړو | الله | په مونږ بانديں | او بچ ئې کړلو مونږ

مخوا په خپلو کورونو کښے ډير ډير ويريدو - نو الله تعالیٰ را بانديں ډير احسان وکړو او مونږ ئې د دوزخ

عَذَابَ ٱلسَّمُومِ ﴿٢٧﴾ إِنَّا كُنَّا مِن قَبْلُ نَدْعُوهُ ۖ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلْبَرُّ

له عذاب نه | د ګرمے هوا | بيشکه مونږ | له دے نه وړانديں | عبادت به کولو د دهٔ | بيشکه دے دے | احسان کوونکے

د عذاب نه بچ کړو - بيشکه مونږ به له دے نه وړانديں د الله تعالیٰ نه دُعا ګانے غوښتلے بيشکه دے ډير احسان کوونکے

ٱلرَّحِيمُ ﴿٢٨﴾ فَذَكِّرْ فَمَآ أَنتَ بِنِعْمَتِ رَبِّكَ بِكَاهِنٍ

مهربان | پس ته نصيحت کوه | پس ته نهٔ يې | په فضل | د رب خپل | کاهن

مهربان دے - نو (اے نبی!) د اخلق پوهوه ، ته د خپل رب په فضل سره نهٔ خو کاهن يې

وَلَا مَجْنُونٍ ﴿٢٩﴾ أَمْ يَقُولُونَ شَاعِرٌ نَّتَرَبَّصُ بِهِۦ رَيْبَ

او نهٔ ليونے | آيا دوئ وائی | دے شاعر دے | انتظار کوو مونږ | په دهٔ | د حوادثو

او نهٔ ليونے - آيا دوئ څهٔ وائي چه دا شاعر دے (او) مونږ د دهٔ په حقله د زمانے د حادثاتو

ٱلْمَنُونِ ﴿٣٠﴾ قُلْ تَرَبَّصُوا۟ فَإِنِّى مَعَكُم مِّنَ ٱلْمُتَرَبِّصِينَ ﴿٣١﴾

د زمانے | ووايه | تاسو انتظار کوئ | بيشکه زهٔ (هم) | تاسو سره | له انتظار کوونکو نه يم -

انتظار کوو - ته ورته ووايه چه تاسو هم انتظار کوئ او زهٔ هم تاسو سره انتظار کوم -

أَمْ تَأْمُرُهُمْ أَحْلَٰمُهُم بِهَٰذَآ ۚ أَمْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ ﴿٣٢﴾ أَمْ يَقُولُونَ

آيا حکم کوی دوی ته | عقلونه د دوئ | د دے (خبرے) | يا دوی خلق دی | سرکشه ؟ | آيا دوی وائي

آيا د دوئ عقلونه دوئ ته هم دا ښائي يا دا خلق سرکشه دی ؟ آيا دوئ وائي

تَقَوَّلَهٗ ۚ بَلْ لَّا يُؤْمِنُوْنَ ﴿۳۳﴾ فَلْيَاْتُوْا بِحَدِيْثٍ مِّثْلِهٖٓ اِنْ كَانُوْا

آیا دوی وایی چه پخپله جوړ کړے دے دا | (نه) بلکه | دوی ایمان نه راوړی | پس دوی دې راوړی | (څه) کلام | په شان د دے | که چرے وی دوی

چه دا (قرآن) د ځان نه جوړ کړے دے حقیقت دا دے چه دوی هیڅ ایمان نه لري. بیا دا خلق د هم داسے کلام (جوړ کړی او) راوړی که دوی

صٰدِقِيْنَ ﴿۳۴﴾ اَمْ خُلِقُوْا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ اَمْ هُمُ الْخٰلِقُوْنَ ﴿۳۵﴾

رښتینی | آیا | پیدا کړے شو دوی | بے د پیدا کوونکی نه | یا دوی | پخپله پیدا کوونکی دی

(په خپله دعوی کښے) رښتینی وی، آیا دوی بغیر د پیدا کوونکی نه پخپله پیدا شوی دی او که دوی پخپله د ځانونو خالقان دی؟

اَمْ خَلَقُوا السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ ۚ بَلْ لَّا يُوْقِنُوْنَ ﴿۳۶﴾ اَمْ عِنْدَهُمْ

یا پیدا کړی دی دوی | آسمانونه | او زمکه | (نه) بلکه | دوی یقین نه کوی | آیا | دوی سره دی

آیا (دا) آسمانونه او زمکه دوی پیدا کړی دی؟ خبره دا ده چه دوی بے یقینه خلق دی. آیا دوی سره ستا

خَزَآئِنُ رَبِّكَ اَمْ هُمُ الْمُصَۜيْطِرُوْنَ ﴿۳۷﴾ اَمْ لَهُمْ سُلَّمٌ

خزانے | د رب ستا | یا دوی دی | داروغه ګان | آیا دوی سره | اندرپایه ده

د رب خزانے دی که نه دوی حاکمان دی؟ یا دوی سره داسے اندرپایه ده چه په هغے

يَّسْتَمِعُوْنَ فِيْهِ ۚ فَلْيَاْتِ مُسْتَمِعُهُمْ بِسُلْطٰنٍ مُّبِيْنٍ ﴿۳۸﴾ اَمْ

چه اوری دوی په هغے (ختلو سره) | نو را دې وړی | آوریدونکے د دوی | (څهٔ) دلیل | ښکاره | آیا

(بره ختیږی او) خبرے اوری؟ (که داسے وی) نو چا چه آوریدنه کړی وی هغه دې یو څرګند دلیل را مخکښے کړی (له دوی نه

لَهُ الْبَنٰتُ وَلَكُمُ الْبَنُوْنَ ﴿۳۹﴾ اَمْ تَسْـَٔلُهُمْ اَجْرًا فَهُمْ

د هٔ د پاره | لونړه دی | او تاسو د پاره | ځامن؟ | آیا | ته سوال کوے له دوی نه | د څهٔ اجر | پس دوی

تپوس وکړه) آیا د الله تعالیٰ خو لونړه دی او ستاسو ځامن؟ یا آیا ته له دوی نه څهٔ بدله غواړے چه دا خلق

مِّنْ مَّغْرَمٍ مُّثْقَلُوْنَ ﴿۴۰﴾ اَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُبُوْنَ ﴿۴۱﴾

له تاوان نه | درانهٔ شوی دی | یا دوی سره | (علم د) غیبو دے | چه دوی (دا) | لیکی.

د هغے تاوان د پنهلانلِ درانهٔ شوی دی؟ آیا دوی سره د غیبو څهٔ علم شته چه دوی هغه لیکی؟

اَمْ يُرِيْدُوْنَ كَيْدًا ۭ فَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا هُمُ الْمَكِيْدُوْنَ ﴿۴۲﴾ اَمْ لَهُمْ

آیا دوی غواړی | څهٔ بد تدبیر | پس کوم خلق چه | کافران دی | هم دوی | په بد تدبیر کښے راګیریدونکی دی | یا د دوی

آیا دوی (تا ته) چل جوړ کړے دے؟ نو کافران به په خپل چل کښے پخپله راګیر شی. آیا د الله تعالیٰ نه

اِلٰهٌ غَيْرُ اللّٰهِ ۭ سُبْحٰنَ اللّٰهِ عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿۴۳﴾ وَاِنْ يَّرَوْا

(څوک) معبود دے | سیوا د الله نه | پاک دے | الله | له هغه څهٔ نه | چه دوی ئے شریکوی | او که چرے | دوی ووینی

سیوا د دوی بل څوک معبود شته؟ الله تعالیٰ د دوی د جوړ کړو شریکانو نه پاک دے. او که چرے دوی د آسمان

كِسْفًا مِّنَ السَّمَآءِ سَاقِطًا يَّقُوْلُوْا سَحَابٌ مَّرْكُوْمٌ ﴿۴۴﴾ فَذَرْهُمْ

یوه ټکړه | له آسمان نه | راپریوتونکے | نو دوی به ووائی | (چه) وریځ ده | قط په قط | پس پریږده دوی

یوه ټوټه راپریوتونکے ووینی، نو هغه وخت به هم ووائی چه دا خو قط په قط جوړه وریځ ده، نو دوی

حَتّٰى يُلٰقُوْا يَوْمَهُمُ الَّذِىْ فِيْهِ يُصْعَقُوْنَ ﴿۴۵﴾ يَوْمَ لَا يُغْنِىْ

تر دے چه | دوی ملاقات وکړی | خپلے هغے ورځے سره | چه په هغے کښے به | دوی بے هوشه کړے شی | په کومه ورځ چه به | په کار رانهٔ شی

تر هغے پورے پریږده چه هغه ورځ وربانډ راشی چه هوش به ئے والوزی ۔ هغه ورځ چه دَدوئ تـﻬول

عَنْهُمْ كَيْدُهُمْ شَيْـًٔا وَّلَا هُمْ يُنْصَرُوْنَ ﴿۴۶﴾ وَاِنَّ لِلَّذِيْنَ ظَلَمُوْا

دَ دوئ | مکر دَ دوئ | هیڅ هم | او نهٔ به دَ دوئ | مدد وکړے شی | او بیشکه | دَ هغو خلقو دَ پاره | چه ظلم ئے کړو

ته بیرونه به هیڅ په کار نهٔ راځی او نهٔ به (دَ چرته نه) مدد بیا مومی ۔ او په ظالمانو خو دَ دغے ورځے نه وړاندِ

عَذَابًا دُوْنَ ذٰلِكَ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿۴۷﴾ وَاصْبِرْ لِحُكْمِ

عذاب دے | دَ دِے نه علاوه | او لیکن | اکثر له دوی نه | نهٔ پوهیږی | او صبر کوه | په حکم

هم یو عذاب راتلونکے دے خو په دوئ کښے اکثر کسان نهٔ پوهیږی ۔ او تهٔ دَ خپل رب حکم ته

رَبِّكَ فَاِنَّكَ بِاَعْيُنِنَا وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ حِيْنَ تَقُوْمُ ﴿۴۸﴾

دَ رب خپل | پس بیشکه تهٔ | زمونږ دَ سترګو په وړاندِ یے | او تسبیح کوه | دَ ستائنے سره | دَ رب خپل | کوم وخت چه پا سیږے ته

په انتظار او سیږه ځکه چه زمونږ په تا نظر دے او دَ خپل رب حمد او تسبیح وایه څهٔ وخت چه تهٔ پاسځے ۔

وَمِنَ الَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَاِدْبَارَ النُّجُوْمِ ﴿۴۹﴾

او په شپه کښے (هم) | پس دَ دهٔ پاکی بیانوه | او دروستو دَ غائب کیدلو دَ ستورو ته

او دَ شپے په څهٔ حصه کښے دَ هغهٔ تسبیح لوله او دَ ستورو (دَ ډوبیدو) نه پس هم.

سُوْرَةُ النَّجْمِ مَكِّيَّةٌ وَّهِىَ اثْنَتَانِ وَسِتُّوْنَ اٰيَةً وَّثَلٰثُ رُكُوْعَاتٍ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

سورة نجم په مکه کښے نازل شوا و په دے کښے ۶۲ آیتونه او ۳ رکوع دی | شروع کوم په نامه دَ الله چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کونکے دے

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

وَالنَّجْمِ اِذَا هَوٰى ﴿۱﴾ مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوٰى ﴿۲﴾ وَمَا يَنْطِقُ

قسم دے په ستوری | هر کله چه | بنکته پریوزی | بے لارے نهٔ شو | ملګرے ستاسو | او نهٔ ئے غلطه کړے ده لار | او دے خبرے نهٔ کوی

قسم دے په ستوری څهٔ وخت چه ډوبیږی ۔ چه ستاسو ملګرے (رسول ﷺ) نهٔ بے لارے شوے دے او نهٔ په غلطه لار روان دے ۔ او هغه دَ خپل

عَنِ الْهَوٰى ﴿۳﴾ اِنْ هُوَ اِلَّا وَحْىٌ يُّوْحٰى ﴿۴﴾ عَلَّمَهٗ شَدِيْدُ الْقُوٰى ﴿۵﴾

له خواهش دَ نفس نه | نهٔ دی دا څهٔ نور | مګر وحی | چه نازلولے شی | ښودلے ده دهٔ ته | (جبرائیل) دَ ډیرو قوتونو خاوند

ځان نه خبرے نهٔ جوړوی، دَ هغهٔ خو هره خبره یوه وحی ده چه ورته لیږلے شوے ده هغهٔ ته یوه طاقتوره (فرښته) ښودنه کوی

ذُوْ مِرَّةٍ ؕ فَاسْتَوٰى ﴿۶﴾ وَهُوَ بِالْاُفُقِ الْاَعْلٰى ﴿۷﴾ ثُمَّ دَنَا

چه ډیر طاقتور دے | بیا هغه قائم شو (په اصلی صورت کښے) | او هغه | په کناره | اوچته (دَ آسمان) وو | بیا نزدے شو

چه ډیره زوراوره ده ۔ نو هغه په خپل اصلی شکل کښے ښکاره شوه په داسے حال کښے چه دَ افق په اوچته غاړه ولاړه وه بیا را نزدے

فَتَدَلّٰى ﴿۸﴾ فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ اَوْ اَدْنٰى ﴿۹﴾ فَاَوْحٰى اِلٰى عَبْدِهٖ

و ښکته راغے | بیا شو | په اندازه | دَ دوو کمانونو | یا له دے نه هم کم | نو دهٔ وحی وکړه | دَ خپل بنده طرف ته

شوه ډیره را ټکښته شوه نو دَ دوو لیندو هومره فاصله ترمینځه پاتے شوه یا دَ دے نه څهٔ کمه نو الله تعالیٰ خپل بنده ته وحی وکړه

مَآ اَوْحٰى ⑩ مَا كَذَبَ الْفُؤَادُ مَا رَاٰى ⑪ اَفَتُمٰرُوْنَهٗ عَلٰى مَا

څه چه | دهٔ وحی وکړه | نهٔ دی دروغ ویلی | زړهٔ | څهٔ چه ئې ولیدل | نو آیا جګړه کوئ دهٔ سره | په هغه څهٔ کښې

څهٔ چه ئې وکړل، دَ هغهٔ زړهٔ په خپل لیدلی کتلی څیز کښې هیڅ غلطی نهٔ ده کړې نو آیا تاسو ورسره په هغه څیز کښې جګړه

يَرٰى ⑫ وَلَقَدْ رَاٰهُ نَزْلَةً اُخْرٰى ⑬ عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهٰى ⑭

چه ئې وینی | او بیشکه | دهٔ لیدلے وو دغه | یو ځل بل (هم) | سره | دَ بیرے | دَ آخری حد

کوئ چه هغهٔ په خپلو سترګو لیدلے او هغهٔ دغه (فرښته) یو ځل بل هم لیدلے ده (یعنی) دَ سدرة المنتهٰی په خوا کښې

عِنْدَهَا جَنَّةُ الْمَاْوٰى ⑮ اِذْ يَغْشَى السِّدْرَةَ مَا يَغْشٰى ⑯ مَا زَاغَ

چه دِ کسره دے | جنت الماوٰی | هر کله چه خوریدو | په بیره باندِ | هغه چه خوریدو (نور) | نهٔ کږ ے شوے

چه دَ هغې په خوا کښې جنت الماوٰی دے. څهٔ وخت چه په سدره باندِ راغوړیدل څهٔ چه راغوړیدل، نهٔ خو دهغهٔ نظر

الْبَصَرُ وَمَا طَغٰى ⑰ لَقَدْ رَاٰى مِنْ اٰيٰتِ رَبِّهِ الْكُبْرٰى ⑱

سترګے | او نهٔ دَ حد نه تیرو تے | بیشکه | دهٔ ولیدلے | نخښے | دَ رب خپل | غټے غټے

بل خوا کوږ شوے وو او نهٔ د وکه شوے وو. هغهٔ دَ خپل رب (دَ قدرتونو) ډیرے غټے غټے نخښے ولیدلے.

اَفَرَءَيْتُمُ اللّٰتَ وَالْعُزّٰى ⑲ وَمَنٰوةَ الثَّالِثَةَ الْاُخْرٰى ⑳ اَلَكُمُ الذَّكَرُ

آیا کتلی دی تاسو | لات | او عزٰی | او منات ته | چه دریم دے | دَ دوئی نه علاوه | آیا تاسو دَ پاره هلکان دی

آیا تاسو چرے دَ لات او دَ عزٰی په حالت باندِ غور کړے دے؟ او دریم دَ منات په حالت. آیا ستاسو خو ځامن

وَلَهُ الْاُنْثٰى ㉑ تِلْكَ اِذًا قِسْمَةٌ ضِيْزٰى ㉒ اِنْ هِيَ اِلَّآ

او دهٔ دَ پاره | جینکئ دی؟ | داخو | په دے وخت | تقسیم دے | ظالمانه | نهٔ دی دا | مګر

ورسیدل او دَ الله لونړه؟ داخو ډیرے جوړه غونډِ تقسیم دے. دا خو تش نومونه قدرله

اَسْمَآءٌ سَمَّيْتُمُوْهَآ اَنْتُمْ وَاٰبَآؤُكُمْ مَّآ اَنْزَلَ اللّٰهُ بِهَا

نامے دی | چه اینبودی دی دا نامے تاسو | او پلارانو ستاسو | نهٔ دے نازل کړے الله | د دے

دی چه پخپله تاسو او ستاسو نیکونو اینبی دی، الله تعالیٰ په دے څیزونو هیڅ دلیل

مِنْ سُلْطٰنٍ ۭ اِنْ يَّتَّبِعُوْنَ اِلَّا الظَّنَّ وَمَا تَهْوَى الْاَنْفُسُ ۚ وَلَقَدْ

(څهٔ) دلیل | دوئ پیروی نهٔ کوی | مګر | دَ ګمان | او دَ هغه څهٔ چه غواړی ئے نفس | او بیشکه

نهٔ دے رالیږلے. دا خلق (اوس هم) صرف په ګمان او دَ خپل نفس په خواهشونو پسے روان دی، سره دَ دے

جَآءَهُمْ مِّنْ رَّبِّهِمُ الْهُدٰى ㉓ اَمْ لِلْاِنْسَانِ مَا تَمَنّٰى ㉔

راغلے دے دوئ ته | دَ دوئ دَ رب له طرف نه | هدایت | آیا | انسان دَ پاره دی | هغه څهٔ چه دے ئے آرزو کوی

چه دَ خپل رب دَ طرف نه ورته هدایت رارسیدلے دے. آیا دَ بنیادمو هره یوه تمنا پوره کیږی؟

فَلِلّٰهِ الْاٰخِرَةُ وَالْاُوْلٰى ㉕ وَكَمْ مِّنْ مَّلَكٍ فِى السَّمٰوٰتِ

پس الله دَ پاره دے | آخرت هم | او دُنیا هم | او ډو مره | فرښتے دی | په آسمانونو کښے

(نهٔ بلکه هره تمنا) الله تعالیٰ سره ده دَ آخرت هم او دَ دنیا هم. او په آسمانونو کښے ډیرے فرښتے دی چه

لَا تُغۡنِىۡ شَفَاعَتُهُمۡ شَيۡـًٔا اِلَّا مِنۡۢ بَعۡدِ اَنۡ يَّاۡذَنَ اللّٰهُ لِمَنۡ

چه په کار به رانه شي | سفارش دَ دوی | هیڅ هم | مګر | پس له دے نه | چه | حکم به ورکړی | الله | دَ پاره دَ هغه چا

دَ هغوئ سفارش هیڅ په کار راتلے نهٔ شي، سِوا دَ دے نه چه الله تعالیٰ چاله اجازت ورکړی او د

يَّشَآءُ وَيَرۡضٰى ۝۲۶ اِنَّ الَّذِيۡنَ لَا يُؤۡمِنُوۡنَ بِالۡاٰخِرَةِ لَيُسَمُّوۡنَ

چه ده ئے وغواړی | او خوښه ئے شي | .بیشکه | کوم خلق چه | ایمان نهٔ راوړی | په آخرت باندِ | دوئ نامے ږدی

هغهٔ رضا وی ـ .بیشکه څوک چه آخرت نهٔ مني هغوئ په فرښتو

الۡمَلٰٓئِكَةَ تَسۡمِيَةَ الۡاُنۡثٰى ۝۲۷ وَمَا لَهُمۡ بِهٖ مِنۡ عِلۡمٍ ؕ اِنۡ يَّتَّبِعُوۡنَ

دَ فرښتو | په نامو | دَ ښځو | او نشته دوئ ته | دَ دے | (څهٔ) علم | دوئ پیروی نهٔ کوی

دَ زنانوُ نومونه ږدی ـ حال دا دے چه دغے خلقو ته دَ دِے خبرے هیڅ علم نشته، دوئ خو بس په

اِلَّا الظَّنَّ ۚ وَاِنَّ الظَّنَّ لَا يُغۡنِىۡ مِنَ الۡحَقِّ شَيۡـًٔا ۝۲۸ ۚ فَاَعۡرِضۡ

مګر دَ وهم | او بیشکه | وهم | په کار به نهٔ راځي | دَ حق په مخکښے | هیڅ هم | پس مخ واړوه

وهم او ګمان پسے روان دی او ګمان دَ حق په مقابله کښے هیڅ کار نهٔ ورکوی ، نو ته دَ هغه چا پروا مهٔ

عَنۡ مَّنۡ تَوَلّٰى ۙ عَنۡ ذِكۡرِنَا وَلَمۡ يُرِدۡ اِلَّا الۡحَيٰوةَ الدُّنۡيَا ۝۲۹ ؕ ذٰلِكَ

له هغه چانه | چه مخ واړوی | زمونږ له ذکرنه | او وُنهٔ غواړی | سِوا | دَ ژوند دَ دُنیا نه | دا دَ ه

ساته چه زمونږ دَ نصیحت نه بے پروا شوے دے او دَ دنیا دَ ژوند تیرولو نه بغیر بل هیڅ مقصد نهٔ لری. دَ دغے خلقو

مَبۡلَغُهُمۡ مِّنَ الۡعِلۡمِ ؕ اِنَّ رَبَّكَ هُوَ اَعۡلَمُ بِمَنۡ ضَلَّ عَنۡ سَبِيۡلِهٖ ۙ

رسائی دَ دوئ | دَ علم | .بیشکه ستا رب | ښهٔ پوهیږی | په هغه چا | چه بے لارے شو | دَ لارے دَ دهٔ نه

پوهے آخری حد بس دغه هومره دے ـ ستا رب ډیر ښهٔ پوهیږی چه څوک دَ دهٔ دَ لارے نه بے لارے شوے دے

وَهُوَ اَعۡلَمُ بِمَنِ اهۡتَدٰى ۝۳۰ وَلِلّٰهِ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا

او هم دے | ښهٔ پوهه دے | په هغه چا | چه لارے ئے موندلهٔ | او هم دَ الله دی | څهٔ چه | په آسمانونو کښے دی | او څهٔ چه

او هغه په دے هم ښهٔ پوهیږی چه څوک په سمه لاره روان دے. او په آسمانونو او په زمکه کښے هر څهٔ چه موجود دی هغه ټول

فِى الۡاَرۡضِ ۙ لِيَجۡزِىَ الَّذِيۡنَ اَسَآءُوۡا بِمَا عَمِلُوۡا وَيَجۡزِىَ

په زمکه کښے دی | چه دے جزا ورکړی | هغه خلقو ته | چه بدی ئے وکړه | دَ دوئ دَ عملونو په بدله کښے | او جزا ورکړی

دَ الله تعالیٰ دی ـ آخر دا چه هغه به بدانو له دَ بد عمل سزا ورکړی ، او نیکانو له به

الَّذِيۡنَ اَحۡسَنُوۡا بِالۡحُسۡنٰى ۝۳۱ ۚ اَلَّذِيۡنَ يَجۡتَنِبُوۡنَ كَبٰٓئِرَ الۡاِثۡمِ

هغه کسانو ته | چه نیکی ئے وکړه | په ښهٔ خصلت | کوم خلق چه | ځان ساتی | له لویو | ګناهونو نه

دَ نیک عمل نیکه بدله ورکړی دا (نیکان) هغه کسان دی چه دَ لویو لویو ګناهونو او د

وَالۡفَوَاحِشَ اِلَّا اللَّمَمَ ؕ اِنَّ رَبَّكَ وَاسِعُ الۡمَغۡفِرَةِ ؕ هُوَ اَعۡلَمُ

او له بے حیایئ نه | سِوا | له وړو ګناهونو نه | بیشکه ستا رب | فراخه | .بخښونکے دے | هم دے ښهٔ پوهه دے

بے شرمئ دَ کارونو نه ځان بچ ساتی سِوا دَ وړو ګناهونو ـ ستا رب دَ ډیرے فراخے بخښنے خاوند دے ـ هغهٔ ته ستاسو

بِكُمْ اِذْ اَنْشَاَكُمْ مِّنَ الْاَرْضِ وَاِذْ اَنْتُمْ اَجِنَّةٌ فِیْ بُطُوْنِ

په تاسو | هر کله چه | ده پیدا کړي وئ تاسو | له زمکے نه | او هر کله چه وئ تاسو | بچي | په ګیډو د کښے

حال ډیر ښه معلوم دے څه وخت چه تاسو ئے د زمکے نه راپیدا کړی وئ ، او څه وخت چه تاسو د میندو په ګیډو د کښے بچي

اُمَّهٰتِكُمْ ۚ فَلَا تُزَكُّوْٓا اَنْفُسَكُمْ ؕ هُوَ اَعْلَمُ بِمَنِ اتَّقٰی ﴿۳۲﴾ ع

د میندو خپلو | پس پاک مه ګڼړئ | خپل ځانونه | هم دے | ښه پوهه دے | په هغه چا چه | پرهیز ګاری ئے وکړه

وئ پس خپل ځان ډیر پاکیزه مه ګڼړئ ، الله تعالیٰ پرهیزګار خلق ډیر ښه پیژنی.

اَفَرَءَیْتَ الَّذِیْ تَوَلّٰی ﴿۳۳﴾ وَاَعْطٰی قَلِیْلًا وَّ اَكْدٰی ﴿۳۴﴾ اَعِنْدَهٗ

آیا تا کتلی دی | هغه چا ته چه | مخ ئے واړولو | او ورئے کړو | لږ (مال) | او | بند ئے کړو | آیا د ده سره

آیا تا هغه سړے لیدلے دے کوم چه مخ واړولو او لږ غوندې (مال) ئے ورکړو او (بیائے) لاس راښکلو آیا د ده سره د

عِلْمُ الْغَیْبِ فَهُوَ یَرٰی ﴿۳۵﴾ اَمْ لَمْ یُنَبَّاْ بِمَا فِیْ صُحُفِ مُوْسٰی ﴿۳۶﴾

علم غیب دے | چه دے ئے | ګوری | آیا ده ته خبر نه دے رسیدلے | د هغه (خبرو) | چه دی په صحیفو کښے | د موسیٰ

غیبو علم دے چه (هر څه) وینی ګوری. آیا ده ته د هغه مضمون خبر نه دے را رسیدلے چه د موسیٰ په صحیفو کښے دو؟

وَاِبْرٰهِیْمَ الَّذِیْ وَفّٰۤی ﴿۳۷﴾ اَلَّا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِّزْرَ اُخْرٰی ﴿۳۸﴾

او د ابراهیم | چا چه | پوره کړه (خپله وعده) | چه نه به اوچتوی | څوک پیټے اوچتونکے | پیټے | د بل چا

او د ابراهیم د صحیفو چه ټول حکمونه ئے په ځائے کړل ، دا چه هیڅ یو بار وړونکے به د بل چا بار اوچتولے نه شی.

وَاَنْ لَّیْسَ لِلْاِنْسَانِ اِلَّا مَا سَعٰی ﴿۳۹﴾ وَاَنَّ سَعْیَهٗ سَوْفَ یُرٰی ﴿۴۰﴾

او چه نشته | انسان د پاره | مګر | هغه څه چه ده ئے کوشش وکړو | او چه | کوشش د ده به | ډیر زر | کتلے شی

او دا چه هر انسان ته هم هغه ملاویږی د کوم چه هغه کوشش کوی او دا چه د انسان کوشش به ډیر زر ولیدلے شی.

ثُمَّ یُجْزٰىهُ الْجَزَآءَ الْاَوْفٰی ﴿۴۱﴾ وَاَنَّ اِلٰی رَبِّكَ الْمُنْتَهٰی ﴿۴۲﴾

بیا به | جزا ورکړے شی ده ته | جزا | پوره | او دا چه | ستا د رب طرف ته | (د ټولو) رسیدل دی

بیا به ورته پوره پوره بدله ورکړے شی او دا چه (ټولو له) ستا د رب طرف ته رسیدل دی.

وَاَنَّهٗ هُوَ اَضْحَكَ وَاَبْكٰی ﴿۴۳﴾ وَاَنَّهٗ هُوَ اَمَاتَ وَاَحْیَا ﴿۴۴﴾ وَاَنَّهٗ خَلَقَ

او دا چه هم دے | خندوی | او ژړوی | او دا چه هم دے | وژل کوی | او ژوندی کول کوی | او دا چه هم ده | پیدا کړه

او دا چه هغه خندول او ژړول کوی ، او دا چه هغه وژل او ژوندی کول کوی ، او دا چه د نر

الزَّوْجَیْنِ الذَّكَرَ وَالْاُنْثٰی ﴿۴۵﴾ مِنْ نُّطْفَةٍ اِذَا تُمْنٰی ﴿۴۶﴾ وَاَنَّ

جوړه | د نر | او د مادے | له یوے نطفے نه | هر کله چه | وا چولے شی (په رحم کښے) | او دا چه

او د مادے جوړئ هغه پیدا کړی دی ، د نطفے نه څه وخت چه (په رحم کښے) تو یه کړے شی ، او دا چه

عَلَیْهِ النَّشْاَةَ الْاُخْرٰی ﴿۴۷﴾ وَاَنَّهٗ هُوَ اَغْنٰی وَاَقْنٰی ﴿۴۸﴾ وَاَنَّهٗ هُوَ

هم د ده په ذمه دی | پیدا کول | بل | او دا چه هم دے | غنی کوی | او سرمایه ورکوی | او دا چه هم دے

سر دوباره پیدا او ښت هم د هغه ذمه واری ده او دا چه هم هغه غنی کوی او هم هغه دولت ورکوی او دا چه هم هغه

رَبُّ الشِّعْرٰى ﴿٤٩﴾ وَاَنَّهٗۤ اَهْلَكَ عَادَا ۨالْاُوْلٰى ﴿٥٠﴾ وَثَمُوْدَا۟

رب | دَ شعرٰی (ستوری) | او چه هم دهٔ | هلاک کړو | عاد | وړومبنی | او ثمود

دَ شعرٰی (ستوری) رب دے او دا چه هغهٔ اولنی عادیان — هم تباه کړی دی او ثمودیان هم چه هیڅوک ئے

فَمَاۤ اَبْقٰى ﴿٥١﴾ وَقَوْمَ نُوْحٍ مِّنْ قَبْلُ ؕ اِنَّهُمْ كَانُوْا هُمْ اَظْلَمَ

پس باقی ئے پرې نهٔ ښودلو | او قوم دَ نوحؑ | له دے نه وړاندې | بیشکه دوی | ؤو | زیات ظالمان

(ترے نه) باقی پرې نهٔ ښودی دی او دَ دوئی نه وړاندې دَ نوحؑ قوم (ئے هم هلاک کړے دے) ، ځکه چه هغوئی ډیر ظالمان

وَاَطْغٰى ﴿٥٢﴾ وَالْمُؤْتَفِكَةَ اَهْوٰى ﴿٥٣﴾ فَغَشّٰىهَا مَا غَشّٰى ﴿٥٤﴾ فَبِاَيِّ

او زیات سرکشه | او اُلټه کیدونکی کلی ئے | راوُغورزول | پس پټ ئے کړل | هغه څهٔ چه پټ ئے کړل | پس په کوم کوم

او سرکشه وو او (دغه) اوړیدلی کلی هم هغهٔ (په بل مخ) اړولی وو نو هغې کلونه راتاوُ شو څهٔ چه ترینه راتاو شو، نو ته به دَ

اٰلَآءِ رَبِّكَ تَتَمَارٰى ﴿٥٥﴾ هٰذَا نَذِيْرٌ مِّنَ النُّذُرِ الْاُوْلٰى ﴿٥٦﴾

نعمت کښے | دَ خپل رب به | ته شک کوے | دا | یو ویرونکے دے | له وړومبنو ویرونکو نه

خپل رب په کوم کوم نعمت کښے شک کوے ؟ دا (پیغمبر) هم دَ پخوانو ویرونکو غوندې یو ویرونکے دے ۔

اَزِفَتِ الْاٰزِفَةُ ﴿٥٧﴾ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ كَاشِفَةٌ ﴿٥٨﴾

نزدے راغے | نزدے راتلونکے | نشته | دَ دے | سوا | دَ الله نه | لرے کونکے ۔

هغه (دَ قیامت) راتلونکے (ساعت) راوُرسیدو ، دَ الله تعالیٰ نه بغیر دا بل څوک دفع کولے نهٔ شی ۔

اَفَمِنْ هٰذَا الْحَدِيْثِ تَعْجَبُوْنَ ﴿٥٩﴾ وَتَضْحَكُوْنَ وَلَا تَبْكُوْنَ ﴿٦٠﴾

پس آیا له دے خبرے نه | تاسو تعجب کوئی؟ | او تاسو خاندئی | او تاسو ژاړئی نه

آیا تاسو دَ دے کلام په حقله تعجب کوئ ؟ او خندا کانے وړپورے کوئ — او ژړا کانے نهٔ کوئی

وَاَنْتُمْ سٰمِدُوْنَ ﴿٦١﴾ فَاسْجُدُوْا لِلّٰهِ وَاعْبُدُوْا ﴿٦٢﴾ السجدة

او تاسو | غافله یئی | پس تاسو سجده کوئ | الله ته | او عبادت کوئی ۔

او تاسو غافلان یئی ۔ خدائے ته سجدے لګوی ، او دَ هغهٔ عبادت کوئی ۔

سُوْرَةُ الْقَمَرِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ خَمْسٌ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | وَّخَمْسُوْنَ اٰيَةً وَّثَلٰثُ رُكُوْعَاتٍ

سوره قمر په مکه کښے نازل شوا و | شروع کوم دَ الله په نوم چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | په دے کښے ٥٥ آیتونه او ٣ رکوع دی

دَ الله په نوم شروع کوم چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

اِقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَانْشَقَّ الْقَمَرُ ﴿١﴾ وَاِنْ يَّرَوْا اٰيَةً يُّعْرِضُوْا

نزدے راغے | قیامت | او وُچودله | سپوږمئ | او که چرے وُ دیني دوی | نخښه | نو دوی مخ اړوی

قیامت را نزدے شو او سپوږمئ — وُچودله او دوئ که یوه نخښه وُوینی نو دَ هغے نه مخ اړوی

وَيَقُوْلُوْا سِحْرٌ مُّسْتَمِرٌّ ﴿٢﴾ وَكَذَّبُوْا وَاتَّبَعُوْۤا اَهْوَآءَهُمْ

او وائی | جادو دے | چه همیشه نه راروان دے | او دوی دروغ وګڼړلو | او پیروی ئے وکړه | دَ خواهشاتو خپلو

او وینا شروع کړی چه دا خو جادو دے چه دَ همیشه نه راروان دے او دوئ پیغمبر دروغژن وګڼړلو او په خپلو خواهشونو پسے روان شول

وَكُلُّ اَمْرٍ مُّسْتَقِرٌّ ③ وَلَقَدْ جَآءَهُمْ مِّنَ الْاَنْۢبَآءِ مَا فِيْهِ مُزْدَجَرٌ ④

او هر كار د پاره | یو وخت مقرر دے | او بیشکه راغلل دوئ ته | هغه خبرونه | په کومو کښے چه | عبرت دے.

او د هر کار یو وخت مقرر دے۔ او دوئ ته دومره ډیر خبرونه راغلل چه په هغې کښے کافی عبرت دے

حِكْمَةٌۢ بَالِغَةٌ فَمَا تُغْنِ النُّذُرُ ⑤ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ ۘ يَوْمَ يَدْعُ

حکمت | پوره | پس نهٔ ورکوی فائده | ویرونکی | پس مخ واړوه | له دوئ نه | په کومه ورځ چه به | راوبلی

(د) اوچت حکمت (نه ډک دے) خو ویرونکی څیزونه دوئ ته هیڅ فائده نهٔ رسوی، نو (اے نبی!) ته د دوئ پروا مه ساته، په کومه ورځ چه

الدَّاعِ اِلٰى شَیْءٍ نُّكُرٍ ⑥ خُشَّعًا اَبْصَارُهُمْ يَخْرُجُوْنَ مِنَ الْاَجْدَاثِ

بلونکے | طرف د یو څیز ناخوښه ته | ښکته کړے | خپلے سترګے | دوی به راوځی | له قبرونو نه

یوه رابلونکے (فرښته) به دوئ یو ناخوښه څیز ته رابلی، سترګے به ئے کوزے وی، د قبرونو نه به په داسے شان بهر راوځی

كَاَنَّهُمْ جَرَادٌ مُّنْتَشِرٌ ⑦ مُّهْطِعِيْنَ اِلَى الدَّاعِ ؕ يَقُوْلُ الْكٰفِرُوْنَ

لکه چه دوئ | ملخان دی | خواره شوی | په منډه به وی | طرف د بلونکی ته | وائی به | کافران

لکه چه ملخان راخواره شی، د بلونکی طرف ته به په منډه ورځی، کافران به وائی چه دا خو ډیره

هٰذَا يَوْمٌ عَسِرٌ ⑧ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوْحٍ فَكَذَّبُوْا عَبْدَنَا

دا ورځ | ده | ډیره سخته | دروغ ګڼړلے وو | وړاندے له دوئ نه | قوم د نوح | پس دروغ وګڼړلو دوی | بنده زمونږ

سخته ورځ ده، د دے نه وړاندے د نوح قوم (پیغمبران) دروغژن ګڼړلی وو، نو زمونږ بنده ئے دروغژن

وَقَالُوْا مَجْنُوْنٌ وَّازْدُجِرَ ⑨ فَدَعَا رَبَّهٗۤ اَنِّیْ مَغْلُوْبٌ

او دوئ ووئیل | دیوانه دے | او ده ته سخته خبرے وکړے شوے | پس ده وُبللو | خپل رب | چه زه | مغلوب یم

وګڼړلو او داسے ئے ووئیل چه (نوح) لیونے دے او سختے خبرے ورته وکړے شوے په دے باندے هغهٔ خپل رب ته دُعا وکړه چه زهٔ ډیر عاجزه شوے یم

فَانْتَصِرْ ⑩ فَفَتَحْنَاۤ اَبْوَابَ السَّمَآءِ بِمَآءٍ مُّنْهَمِرٍ ⑪ وَّفَجَّرْنَا

پس ته بدله واخله | پس پرانستلے مونږ | دروازے | د آسمان | په اوبو سره | چه ډیرے راتویدونکے وے | او روانے کړے مونږ

نو ته زما بدله واخله، نو مونږ د آسمان دروازے د شړپ په اوبو سره راپرانستلے او د زمکے نه موچینے راوبهیولے نو ټولے اوبهٔ

الْاَرْضَ عُيُوْنًا فَالْتَقَى الْمَآءُ عَلٰۤى اَمْرٍ قَدْ قُدِرَ ⑫ وَحَمَلْنٰهُ

له زمکے نه | چینے | بیا جمع شوے | اوبهٔ | په یوه خبره | چه مقدر شوے وه | او سور کړو مونږ دے

په هغه کار پسے رایو ځائے شوے کوم چه تجویز شوے وو. او مونږ نوح د تختو

عَلٰى ذَاتِ اَلْوَاحٍ وَّدُسُرٍ ⑬ تَجْرِیْ بِاَعْيُنِنَا ۚ جَزَآءً لِّمَنْ

په کشتۍ کښے | چه تختو | او میخونو والا وه | روانه به وه | زمونږ د سترګو په وړاندے | د جزا ورکولو د پاره | هغه چا ته

او د میخونو په یوه کشتۍ کښے سور کړو، چه زمونږ د سترګو په وړاندے روانه وه دا د هغه چا د پاره بدل

كَانَ كُفِرَ ⑭ وَلَقَدْ تَّرَكْنٰهَاۤ اٰيَةً فَهَلْ مِنْ مُّدَّكِرٍ ⑮ فَكَيْفَ كَانَ

د کوم چه انکار شوے وو | او بیشکه پریښودله مونږ دا | یوه نخښه | نو آیا شته | څوک نصیحت اخستونکے | پس څنګه وو

اخستل وو چه انکار ترے نه شوے وو او دا واقعه مونږ د نخښے په طور یادګار پریښوده نو آیا څوک سبق اخستونکے شته؟ نو (وګوره چه) زما

عَذَابِیْ وَنُذُرِ ﴿۱۶﴾ وَلَقَدْ یَسَّرْنَا الْقُرْاٰنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُّدَّكِرٍ ﴿۱۷﴾

زما عذاب | او زما ویرول | او مونږ آسان کړے دے | قرآن | نصیحت د پاره | پس آیا شته | څوک نصیحت حاصلوونکے

عذاب او زما ویرول څنګه وو او مونږ قرآن (د خلقو د) پوهولو د پاره آسان کړے دے نو ایا شته دے څوک نصیحت قبلوونکے.

كَذَّبَتْ عَادٌ فَكَیْفَ كَانَ عَذَابِیْ وَنُذُرِ ﴿۱۸﴾ اِنَّاۤ اَرْسَلْنَا

دروغژن وګڼړلو | قوم د عاد (هم) | پس څنګه وو | عذاب زما | او ویرول زما | بیشکه مونږ لیږلے وه

عادیانو هم (پیغمبران) دروغژن وګڼړل نو (وګوره چه) زما عذاب او زما ویرول څنګه شو، بیشکه مونږ په هغوی باندِ

عَلَیْهِمْ رِیْحًا صَرْصَرًا فِیْ یَوْمِ نَحْسٍ مُّسْتَمِرٍّ ﴿۱۹﴾ تَنْزِعُ النَّاسَ

په دوی باندِ | سیلئ | ډیر سخته | په ورځ کښے | د سپیرے | همیشه | راوښکل ئے | خلق

یوه تنده سیلئ راولیږله په داسے ورځ چه تل سپیره وه خلق به ئے داسے راغورزول

كَاَنَّهُمْ اَعْجَازُ نَخْلٍ مُّنْقَعِرٍ ﴿۲۰﴾ فَكَیْفَ كَانَ عَذَابِیْ وَنُذُرِ ﴿۲۱﴾

لکه چه هغه | جرړے دی | د قجورے | د بیخ نه وتلے | نو څنګه وو | زما عذاب | او زما ویرول

لکه د راوتلو قجورو نَنے چه (په زمکه) پرتے وی. نو (وګوره چه) زما عذاب او زما ویرول څنګه شو؟

وَلَقَدْ یَسَّرْنَا الْقُرْاٰنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُّدَّكِرٍ ﴿۲۲﴾ كَذَّبَتْ

او مونږ آسان کړے دے | قرآن | د نصیحت د پاره | نو آیا شته | څوک نصیحت قبلوونکے ؟ | دروغ ګڼړلی وو

او مونږ قرآن (د خلقو د) پوهولو د پاره اسان کړے دے نو آیا څوک نصیحت قبلوونکے شته ؟ ثمودیانو هم

ثَمُوْدُ بِالنُّذُرِ ﴿۲۳﴾ فَقَالُوْۤا اَبَشَرًا مِّنَّا وَاحِدًا نَّتَّبِعُهٗۤ

(قوم د) ثمود (هم) | ویرونکی | پس دوی ووئیل | آیا د داسے سړی | چه له مونږ نه | یو دے | مونږ پیروی وکړو

پیغمبران دروغژن وګڼړل. هغوی ووئیل چه آیا مونږ د خپل ځان په شان یو انسان پسے روان شو (که

اِنَّاۤ اِذًا لَّفِیْ ضَلٰلٍ وَّسُعُرٍ ﴿۲۴﴾ ءَاُلْقِیَ الذِّكْرُ عَلَیْهِ

بیشکه مونږ به | دغه وخت (یو) | په ګمراهئ کښے | او لیونتوب کښے | آیا نازله شوے ده | وحی | په دهٔ باندِ

داسے وکړو نو) مونږ به په ګمراهئ او لیونتوب کښے اخته شو. آیا په مونږ ټولو کښے صرف هم په دهٔ وحی نازله

مِنْۢ بَیْنِنَا بَلْ هُوَ كَذَّابٌ اَشِرٌ ﴿۲۵﴾ سَیَعْلَمُوْنَ غَدًا مَّنِ الْكَذَّابُ

زمونږ له مینځ نه | بلکه | دے | ډیر دروغژن | خودپسند دے | دوی به ډیر زر پوهه شی | صبا ته | چه څوک دے | دروغژن

شوے ده، نه بلکه دے عنې دروغژن دے چه لافے وهی. صبا (په قیامت کښے) به ورته معلومه شی چه څوک عنې

الْاَشِرُ ﴿۲۶﴾ اِنَّا مُرْسِلُوا النَّاقَةِ فِتْنَةً لَّهُمْ فَارْتَقِبْهُمْ وَاصْطَبِرْ ﴿۲۷﴾

خود پسند | بیشکه مونږ | رالیږونکی یُو | د اوښے | د دوی د آزمیښت د پاره | پس انتظار کوه د دوی | او صبر کوه.

دروغژن او لافوګر سړے وو مونږ د دوی د آزمیښت د پاره یوه اوښه لیږو نو ته د دوی کارونو ته ګوره او د صبر نه کار اخله.

وَنَبِّئْهُمْ اَنَّ الْمَآءَ قِسْمَةٌۢ بَیْنَهُمْ ۚ كُلُّ شِرْبٍ مُّحْتَضَرٌ ﴿۲۸﴾

او ته خبر کړه دوی | چه دا اوبهٔ | تقسیم شوی دی | د دوی په مینځ کښے | هر یوله | د اوبو په وار باند | حاضریدل پکار دی

او دوی خبر کړه چه اوبهٔ د دوی ترمینځه ویشلے شوی دی، نو د وار خاوندان دِ په خپل وار حاضریږی.

فَنَادَوْا صَاحِبَهُمْ فَتَعَاطٰى فَعَقَرَ ﴿٢٩﴾ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِيْ

پس آواز ورکړو دوی | خپل ملګری ته | نو ده لاس واچولو | پس زخمی ئے کړله | پس څنګه وو | زما عذاب

بیا هغوئی خپل (بد بخت) ملګرے راوغوښتلو هغهٔ (اوښه) ونیوله او د هغې پښے ئے زخمی کړلے، نو (وګوره چه) زما عذاب او زما

وَنُذُرِ ﴿٣٠﴾ اِنَّآ اَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ صَيْحَةً وَّاحِدَةً فَكَانُوْا كَهَشِيْمِ

او ویرول زما | بیشکه مونږ راولیږله | په دوئ باندې | چغه | هم یوه | پس شول دوی | په شان د چوړے د شپول

ویرول څنګه شو۔ مونږ په هغوئی یوه چغه ولیږله ، نو دا سے چوړه شول لکه د شپول لګوونکی (د لاسه)

الْمُحْتَظِرِ ﴿٣١﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْاٰنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُّدَّكِرٍ ﴿٣٢﴾

د شپول جوړونکی | او بیشکه مونږ آسان کړو | قران | د پاره د نصیحت | پس آیا شته | څوک نصیحت قبلوونکے؟

جوړیدلے د بوسو چوړه او مونږ قرآن د پوهیدلو د پاره آسان کړے دے پس څوک شته چه نصیحت قبول کړی؟

كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوْطٍۢ بِالنُّذُرِ ﴿٣٣﴾ اِنَّآ اَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ حَاصِبًا

دروغژن ګڼلی وو | قوم د لوط (هم) | ویرونکی | بیشکه مونږ | راولیږله | په دوئی باندِ | د کاڼړو سیلئ

د لوط ؑ قوم هم پیغمبران دروغژن وګڼړل ۔ نو په هغوئی باندِ مونږ د کاڼړونه ډکه سیلئ وچلوله

اِلَّآ اٰلَ لُوْطٍؕ نَّجَّيْنٰهُمْ بِسَحَرٍ ﴿٣٤﴾ نِّعْمَةً مِّنْ عِنْدِنَاؕ كَذٰلِكَ

سوا | د لوط ؑ د کور والو نه | خلاصے ورکړو مونږ دوئ ته | سحر وختی | په مهربانئ سره | د خپل طرف نه | دغه شان

خو د لوط ؑ کور والا مو بچ کړل، هغوئی مو سحر وختی بچ کړل ۔ دا زمونږ فضل وو ، څوک چه (زمونږ) شکر

نَجْزِيْ مَنْ شَكَرَ ﴿٣٥﴾ وَلَقَدْ اَنْذَرَهُمْ بَطْشَتَنَا فَتَمَارَوْا بِالنُّذُرِ ﴿٣٦﴾

مونږ بدله ورکوو | هغه چاته چه شکر کوی | او بیشکه | ده وویرول دوئ | زمونږ د نیولو نه | نو دوئ شک وکړو | په ویرولو کښے

و باسی مونږ ورله دغسے بدله ورکوو۔ او (پیغمبر) دغه خلق زمونږ د نیولو نه ویرولی وو هغوئی په دغه تعلیم کښے جګړے راوویستلے

وَلَقَدْ رَاوَدُوْهُ عَنْ ضَيْفِهٖ فَطَمَسْنَآ اَعْيُنَهُمْ فَذُوْقُوْا عَذَابِيْ

او دوئ له ده نه وغوښتل | د ده میلمانه | نو مونږ ړندے کړے | سترګے د دوئ | پس وڅکئ | زما عذاب

او د لوط ؑ نه ئے د هغهٔ میلمانهٔ په بد نیت وغوښتل نو مونږ ورله سترګے په ټپو ړندے کړے چه اوس زما عذاب او زما د ویرولو

وَنُذُرِ ﴿٣٧﴾ وَلَقَدْ صَبَّحَهُمْ بُكْرَةً عَذَابٌ مُّسْتَقِرٌّ ﴿٣٨﴾ فَذُوْقُوْا عَذَابِيْ

او زما ویرول | او بیشکه | د سحره په دوئ باندِ راپریوتلو | وختی | عذاب | دائمی | پس وڅکئ | زما عذاب

مزه وڅکئ او صبا وختی په هغوئی باندِ دائمی عذاب راغے ۔ نو (واخلئ) زما د عذاب او د ویرولو

وَنُذُرِ ﴿٣٩﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْاٰنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُّدَّكِرٍ ﴿٤٠﴾ وَلَقَدْ

او زما ویرول | او بیشکه مونږ آسان کړے دے | قرآن | د پاره د نصیحت | نو آیا شته | څوک نصیحت قبلوونکے؟ | او بیشکه

خوند وڅکئ ۔ او مونږ قرآن د پوهیدلو د پاره آسان کړے دے نو څوک سبق اخستونکے شته ؟ او د فرعون

جَآءَ اٰلَ فِرْعَوْنَ النُّذُرُ ﴿٤١﴾ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا كُلِّهَا فَاَخَذْنٰهُمْ

راغلل | قوم د فرعون ته (هم) | ویرونکی (پیغمبران) | دوئ دروغ وګڼړلے | زمونږه نخښے | ټولے | نو مونږ ونیول دوی

قوم ته د ویرے ډیر څیزونه ورسیدل ۔ هغوئی زمونږ ټولے نخښے دروغ وګڼړلے نو مونږ هغوئی دا سے

اَخۡذَ عَزِیۡزٍ مُّقۡتَدِرٍ ﴿۴۲﴾ اَکُفَّارُکُمۡ خَیۡرٌ مِّنۡ اُولٰٓئِکُمۡ اَمۡ لَکُمۡ

پہ شان دَ نیولو | دَ غالب | قوی | آیا کافران ستاسو | غوره دی | له دے خلقو نه | یا تا سو دَ پاره

راؤ نیول لکه څنګه چه یو مضبوط او دَ قدرت خاوند رانیول کوی۔ آیا ستاسو دَ زمانے کافران دَ هغوئ نه غوره دی یا تاسو دَ پاره

بَرَآءَةٌ فِی الزُّبُرِ ﴿۴۳﴾ اَمۡ یَقُوۡلُوۡنَ نَحۡنُ جَمِیۡعٌ مُّنۡتَصِرٌ ﴿۴۴﴾

خلاصے (لیکلے شوے) دے | په کتابونو کښے | یا | دوی وائی | مونږ | یو ټولے یُو | انتقام اخستونکے

په کتابونو کښے څه معافی لیکلے شوے ده؟ یا دوئ دا خیال کوی چه مونږ یو داسے ټولے یُو چه تل به غالب یُو۔

سَیُهۡزَمُ الۡجَمۡعُ وَیُوَلُّوۡنَ الدُّبُرَ ﴿۴۵﴾ بَلِ السَّاعَةُ مَوۡعِدُهُمۡ

ډیر زر به ماتے ورکړے شی | دے جماعت ته | او دوئ به ګرځوی دوی | شا | (نه) بلکه | قیامت | دَ دوئ دَ وعدے وخت دے

دا ټولے به زر ہیلات وُکړی او په شا ابرخ به وُتښتی خو دَ دوئ په حقله اصلی وعده خو دَ قیامت وعده ده

وَالسَّاعَةُ اَدۡهٰی وَاَمَرُّ ﴿۴۶﴾ اِنَّ الۡمُجۡرِمِیۡنَ فِیۡ ضَلٰلٍ وَّسُعُرٍ ﴿۴۷﴾

او قیامت | ډیر سخت | او ډیر تریخ دے | بیشکه | مجرمان خلق | په ګمراهئ | او لویه بے عقلئ کښے دی

او قیامت ډیر سخت او تریخ څیز دے۔ دا مجرمان په غټه ګمراهئ او په لویه بے عقلئ کښے پراته دی.

یَوۡمَ یُسۡحَبُوۡنَ فِی النَّارِ عَلٰی وُجُوۡهِهِمۡ ؕ ذُوۡقُوۡا مَسَّ سَقَرَ ﴿۴۸﴾

په کومه ورځ چه | دوی به راښکلے شی | په اور کښے | په مخونو دَ دوی | چه وُڅکئ تاسو | لاس رسول | دَ دوزخ

په کومه ورځ چه په اور کښے پرمخے راښکے شی (نو ورته به وویلے شی) چه (اوس) دَ دوزخ دَ اور خوند وُڅکئ

اِنَّا کُلَّ شَیۡءٍ خَلَقۡنٰهُ بِقَدَرٍ ﴿۴۹﴾ وَمَآ اَمۡرُنَآ اِلَّا وَاحِدَةٌ

بیشکه مونږ | هر څیز | پیدا کړے دے | په یو اندازه | او نه دے | زمونږ حکم | مګر (صرف) | یو (حکم)

مونږ هر یو څیز په یو خاص انداز پیدا کړے دے۔ او ز مونږ حکم به بس داسے ناڅاپه راشی

کَلَمۡحٍ بِالۡبَصَرِ ﴿۵۰﴾ وَلَقَدۡ اَهۡلَکۡنَآ اَشۡیَاعَکُمۡ فَهَلۡ مِنۡ مُّدَّکِرٍ ﴿۵۱﴾

په شان دَ رپ | دَ سترګے | او بیشکه هلاک کړی دی مونږ | ستاسو په شان ډلے | پس آیا | څوک نصیحت قبلوونکے شته؟

لکه دَ سترګے رپ۔ او مونږ ستاسو په شان ګومره هلاک کړی دی، بیا شته څوک عبرت اخستونکے؟

وَکُلُّ شَیۡءٍ فَعَلُوۡهُ فِی الزُّبُرِ ﴿۵۲﴾ وَکُلُّ صَغِیۡرٍ وَّکَبِیۡرٍ مُّسۡتَطَرٌ ﴿۵۳﴾

او هر یو څیز | چه کړے دے دوی | په اعمالنامه کښے (موجود) دے | او هر یو | ورکوټے | او لوئے (کار) | لیکلے شوے دے

او هر څه چه دوئ وُکړل هغه په کتابونو کښے درج دی۔ او هره وړه او غټه خبره پکښے درج ده.

اِنَّ الۡمُتَّقِیۡنَ فِیۡ جَنّٰتٍ وَّنَهَرٍ ﴿۵۴﴾ فِیۡ مَقۡعَدِ صِدۡقٍ

بیشکه | پرهیزګاران به | په باغونو کښے | او نهرونو کښے وی | په ځائے | رښتینی کښے

بیشکه پرهیزګاران به په باغونو کښے دننه او دَ نهرونو په غاړو اوسیږی، په یو اوچت ځلئے کښے دَ هغے

عِنۡدَ مَلِیۡکٍ مُّقۡتَدِرٍ ﴿۵۵﴾ ع

نزدے | دَ بادشاه | دَ قدرتونو خاوند

بادشاه سره چه دَ قدرتونو خاوند دے۔

سُوْرَةُ الرَّحْمٰنِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ ثَمَانٌ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | وَّسَبْعُوْنَ اٰيَةً وَّثَلٰثُ رُكُوْعَاتٍ

سورۂ رحمان په مدینه کښے نازل شوا وپه | (شروع کوم) په نامه دَ الله چه ډیر مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | دے کښے ۷۸ آیتونه او ۳ رکوع دی

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم خاوند دے

اَلرَّحْمٰنُ ① عَلَّمَ الْقُرْاٰنَ ② خَلَقَ الْاِنْسَانَ ③ عَلَّمَهُ الْبَيَانَ ④

رحمان | ښودلو | قرآن | ده پیدا کړو | انسان | وُئے ښودله ده ته | وینا

الله ډیر مهربان دے چه دَ قرآن تعلیم ئے ورکړے دے، هم هغهٔ انسان پیدا کړے دے، هغهٔ ته ئے وینا ښودلے ده۔

اَلشَّمْسُ وَالْقَمَرُ بِحُسْبَانٍ ⑤ وَّالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدٰنِ ⑥

نُوَر | او سپوږمئ | په یو حساب (روان) دی | او بُوټی | او اونے | سجدے کوی۔

نور او سپوږمئ (هم) دَ حساب پابند دی او بُوټی او اونے (هم هغهٔ ته) سجدے کوی

وَالسَّمَآءَ رَفَعَهَا وَوَضَعَ الْمِيْزَانَ ⑦ اَلَّا تَطْغَوْا فِى الْمِيْزَانِ ⑧

او آسمان | ده اوچت کړو دا | او ده کیښوده | تله | چه تاسو زیاتے مهٔ کوئ | په تله کښے

او آسمان هغهٔ اوچت کړے دے او تله (دَ انصاف ئے) ایښے ده چه تاسو په تول کښے کم بیش نهٔ کوئ۔

وَاَقِيْمُوا الْوَزْنَ بِالْقِسْطِ وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيْزَانَ ⑨ وَالْاَرْضَ وَضَعَهَا

او قائم کړئ | وزن | په انصاف | او مهٔ کوئ کمے | په تله کښے | او زمکه | ده وغوړوله دا

او تول په انصاف باندے برابرساتئ، او په تله کښے کمے مهٔ کوئ. او هم هغهٔ دَ خلقو دَ پاره

لِلْاَنَامِ ⑩ فِيْهَا فَاكِهَةٌ وَّالنَّخْلُ ذَاتُ الْاَكْمَامِ ⑪ وَالْحَبُّ

دَ پاره دَ مخلوق | په دے کښے | میوے دی | او اونے دَ قجورے | میر مني دَ غلافونو | او غله

زمکه غوړولے ده چه په هغے کښے میوے دی او دَ غلافونو میر مني دَ قجورو اونے او غله ده چه دَ

ذُو الْعَصْفِ وَالرَّيْحَانُ ⑫ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ⑬ خَلَقَ

دَ بُوسو والا | او خوشبویه ګلونه | پس کوم کوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه | دروغ ګڼړئ | ده پیدا کړو

بُوسو او دَ خوراکے (دواړو) څیز دے او خوشبویه ګلونه۔ نو (اے پیریانو او انسانانو) تاسو به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ ګڼړئ؟ هغهٔ

الْاِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ كَالْفَخَّارِ ⑭ وَخَلَقَ الْجَآنَّ مِنْ مَّارِجٍ

انسان | دَ اُوچے خټے نه | په شان دَ ټیکری | او ده پیدا کړل | پیریان | له شعلے

انسان دَ داسے خاورے نه را پیدا کړو چه دَ ټیکری په شان ټنګید له۔ او پیریان ئے دَ اور دَ شعلے نه را پیدا

مِّنْ نَّارٍ ⑮ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ⑯ رَبُّ الْمَشْرِقَيْنِ وَرَبُّ

دَ اور نه | پس کوم کوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه | دروغ ګڼړئ | رب دے | دَ دواړو مشرقونو | او رب دے

کړل۔ نو تاسو دواړه به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ ګڼړئ، هغه دَ دواړو مشرقونو رب دے او دَ دواړو

الْمَغْرِبَيْنِ ⑰ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ⑱ مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ

دَ دواړو مغربونو | نو کوم کوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه | دروغ ګڼړئ | ده وُ بهیول | دوه دریابونه

مغربونو رب دے۔ نو تاسو دواړه به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ ګڼړئ۔ هغهٔ دوه دریابونه یو ځائے کړل

يَلۡتَقِيٰنِ ﴿۱۹﴾ بَيۡنَهُمَا بَرۡزَخٌ لَّا يَبۡغِيٰنِ ﴿۲۰﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ

چه جمع شی دواړه | دَ دے دواړو ترمینځه | پرده ده | چه په یو بل باندې نهٔ ورتیریږی | پس کوم کوم | نعمتونه

چه سره یوځلے هم دی او دَ دے دواړو ترمینځه پرده ده چه دواړه پرے یو بل نه وړاندې کیدے نهٔ شی ـ نو تاسو دواړه به دَ

رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۲۱﴾ يَخۡرُجُ مِنۡهُمَا اللُّؤۡلُؤُ وَالۡمَرۡجَانُ ﴿۲۲﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ

دَ خپل رب به تاسو دواړه | دروغ گڼړئ؟ | راوځی | له دے دواړو نه | ملغلرے | او مرجان | پس کوم کوم | نعمتونه

خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ گڼړئ؟ دَ دے دواړو دریابونو نه ملغلرے او مرجان راوځی. نو بیا تاسو دواړه به دَ

رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۲۳﴾ وَلَهُ الۡجَوَارِ الۡمُنۡشَئٰتُ فِي الۡبَحۡرِ كَالۡاَعۡلَامِ ﴿۲۴﴾

دَ خپل رب به تاسو دواړه | دروغ گڼړئ | او هم دَ ده دی | کشتۍ | اوچتے ولاړے | په دریاب کښے | په شان دَ غرونو

خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ گڼړئ؟ او دغه جهازونه هم دَ هغهٔ په اختیار کښے دی چه په سمندر کښے دَ غرونو په شان اوچت ولاړ دی

فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۲۵﴾ كُلُّ مَنۡ عَلَيۡهَا فَانٍ ﴿۲۶﴾ وَّيَبۡقٰى

پس کوم کوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه | دروغ گڼړئ | هر څوک چه | په دے (زمکه) دے | فانی کیدونکے دے | او باقی به پاتے کیږی

بیا تاسو دواړه به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ گڼړئ؟ هر څوک چه په دے زمکه باندې آباد دی هغه فنا کیدونکی دی او صرف

وَجۡهُ رَبِّكَ ذُو الۡجَلٰلِ وَالۡاِكۡرَامِ ﴿۲۷﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۲۸﴾

ذات | ستا دَ رب | چه خاوند دَ لوئے شان | او دَ عظمت دے | پس کوم کوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه | دروغ گڼړئ

ستا دَ رب ذات به باقی پاتے وی چه دَ لوئی او دَ احسان خاوند دے ـ نو تاسو دواړه به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ گڼړئ

يَسۡـَٔلُهٗ مَنۡ فِي السَّمٰوٰتِ وَالۡاَرۡضِ ؕ كُلَّ يَوۡمٍ هُوَ فِيۡ شَاۡنٍ ﴿۲۹﴾

سوال کوی له ده نه | څوک چه | په آسمانونو کښے | او زمکه (کښے دی) | هره ورځ | دے | په یو (نوی) شان کښے دے

دَ آسمانونو او دَ زمکے ټول مخلوق دَ هغهٔ نه خواست کوی ـ هغه هر وخت په یو کار کښے لګیا وی.

فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۳۰﴾ سَنَفۡرُغُ لَكُمۡ اَيُّهَ

نو کوم کوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه | دروغ گڼړئ | مونږ به ډیر زر فارغ (متوجه) شو | تاسو دَ پاره | اے

نو تاسو دواړه به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ گڼړئ؟ اے دَ پیریانو او انسانانو (ډلو)! مونږ به ډیر زر تاسو ته او ز کار یږو

الثَّقَلٰنِ ﴿۳۱﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۳۲﴾ يٰمَعۡشَرَ الۡجِنِّ وَالۡاِنۡسِ

پیریانو او انسانانو! | نو کوم کوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه | دروغ گڼړئ | اے ډلے | دَ پیریانو | او انسانانو!

او تاسو ته به متوجه کیږو، بیا تاسو به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ گڼړی؟ اے دَ پیریانو او انسانانو ډلو!

اِنِ اسۡتَطَعۡتُمۡ اَنۡ تَنۡفُذُوۡا مِنۡ اَقۡطَارِ السَّمٰوٰتِ وَالۡاَرۡضِ فَانۡفُذُوۡا ؕ

که چیرے | ستاسو وس رسی | چه | بهر ته لاړ شئ | له غاړو نه | دَ آسمانونو | او دَ زمکے | نو اوځئ

که چیرے تاسو نه کیدے شی چه دَ آسمانونو او دَ زمکے دَ حدونو نه چرته اوځئ نو (بیشکه) اوځئ

لَا تَنۡفُذُوۡنَ اِلَّا بِسُلۡطٰنٍ ﴿۳۳﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۳۴﴾ يُرۡسَلُ

بهر ته به لاړ نهٔ شی | مگر په زور سره | نو کوم کوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه | دروغ گڼړئ | رالیږلے به شی

خو بغیر دَ زور نه وتلے نهٔ شئ ـ نو تاسو دواړه به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ گڼړئ؟ په تاسو دواړو به

النصف ع ۲۵ ۱۱

عَلَيْكُمَا شُوَاظٌ مِّنْ نَّارٍ ۙ وَّنُحَاسٌ فَلَا تَنْتَصِرٰنِ ﴿۳۵﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ

په تاسو باندې | شعلې | دَ اور | او لوګي | پس مقابله به نهٔ شئ کولے تاسو | پس کوم کوم | نعمتونه

دَ اور شعلې او لوخړے راپریښودے شي نو تاسو به ئې بیرته کولے نهٔ شئ. نو تاسو دواړه به دَ خپل رب

رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۳۶﴾ فَاِذَا انْشَقَّتِ السَّمَآءُ فَكَانَتْ وَرْدَةً كَالدِّهَانِ ﴿۳۷﴾

دَ خپل رب به تاسو دواړه | دروغ ګڼړئ | بیا هر کله چه | وُچوی | آسمان | نو شي به | سُور | په شان دَ څرمنے سرے

کوم کوم نعمتونه دروغ ګڼړئ؟ بیا هر کله چه آسمان وُشلیږی او دَ سرے څرمنے په شان تک سُور شي

فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۳۸﴾ فَيَوْمَئِذٍ لَّا يُسْئَلُ عَنْ ذَنْۢبِهٖۤ

پس کوم کوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه | دروغ ګڼړئ | پس په دغه ورځ به | سوال نهٔ شي کیدے | دَ دهٔ دَ ګناه په حقله

نو تاسو دواړه به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ ګڼړئ؟ بیا په دغه ورځ به دَ انسان یا دَ پیریی نه دَ هغهٔ دَ

اِنْسٌ وَّلَا جَآنٌّ ﴿۳۹﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۴۰﴾ يُعْرَفُ

له هیڅ انسان | او نهٔ له پیریی نه | نو کوم کوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه | دروغ ګڼړئ | پیژندلی به شي

ګناهونو په حقله پوښتنه نهٔ کیږی. نو تاسو به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ ګڼړئ؟ مجرمان خو به دَ شکل

الْمُجْرِمُوْنَ بِسِيْمٰهُمْ فَيُؤْخَذُ بِالنَّوَاصِيْ وَالْاَقْدَامِ ﴿۴۱﴾ فَبِاَيِّ

مجرمان | دَ خپلو مخونو نه | پس نیولی به شي دوی | په ویښتو دَ تندی | او په قدمونو | پس کوم کوم

نه په خپله پیژندے شي، نو دَ تندی (دَ ویښتو) او دَ پښو نه به رانیولے شي، نو تاسو دواړه

اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۴۲﴾ هٰذِهٖ جَهَنَّمُ الَّتِيْ يُكَذِّبُ بِهَا الْمُجْرِمُوْنَ ﴿۴۳﴾

نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه | دروغ ګڼړئ | دا دے | دوزخ | هغه چه | دروغ به ګڼړلو هغه | مجرمانو

به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ ګڼړئ؟ دا هغه دوزخ دے چه مجرمانو به دروغ ګڼړلو.

يَطُوْفُوْنَ بَيْنَهَا وَبَيْنَ حَمِيْمٍ اٰنٍ ﴿۴۴﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا

دوی به چاپیره ګرځی | په مینځ دَ دے کښے | او په مینځ دَ تودو ایشیدلو اوبو کښے | پس کوم کوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه

دوی به دَ دغه اور او دَ ګرمو ایشیدلو اوبو ترمینځه په ګرځیدلو (مجبوره) وی نو تاسو به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ

تُكَذِّبٰنِ ﴿۴۵﴾ وَلِمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهٖ جَنَّتٰنِ ﴿۴۶﴾ فَبِاَيِّ

دروغ ګڼړئ | او دَ پاره دَ هغه چا | چه ویریږی | له اودریدلو | دَ خپل رب په وړاندې | دوه باغونه به وی | نو کوم کوم

ګڼړئ؟ او څوک چه دَ خپل رب په وړاندې دَ اودریدلو نه ویریږی هغوئ دَ پاره به دوه باغونه وی. نو تاسو دواړه

اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۴۷﴾ ذَوَاتَآ اَفْنَانٍ ﴿۴۸﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۴۹﴾

نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه | دروغ ګڼړئ | دَ ډیرو ښاخونو والا | نو کوم کوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تا دواړه | دروغ ګڼړئ

به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ ګڼړئ؟ په دے دواړو باغونو کښے به ډیر ښاخونه وی بیا تاسو به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ ګڼړئ

فِيْهِمَا عَيْنٰنِ تَجْرِيٰنِ ﴿۵۰﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۵۱﴾

په دے دواړو کښے به | دوه چینے | بهیږی | نو کوم کوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه | دروغ ګڼړئ

په دے دواړو باغونو کښے به دوه چینے بهیږی. بیا تاسو به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ ګڼړئ

وقف لازم

ع ۲

فِيْهِمَا مِنْ كُلِّ فَاكِهَةٍ زَوْجٰنِ ﴿۵۲﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۵۳﴾

په دے دواړو کښے به | دَ هرے میوے | دوه قسمه وی | نو کوم کوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه | دروغ گڼړئ؟

په هغے کښے به دَ هرے یوے میوے دوه دوه قسمه وی. بیا تاسو به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ گڼړئ؟

مُتَّكِـِٕيْنَ عَلٰى فُرُشٍۭ بَطَآىِٕنُهَا مِنْ اِسْتَبْرَقٍ ؕ وَجَنَا الْجَنَّتَيْنِ

تکیه لګونکی | په فرشونو باندِ | چه استر دَ هغے به | دَ پیړو ریښیمو وی | او میوے | دَ دواړو باغونو

هغوئ به دے وخت کښے په داسے فرشونو باندِ ناست وی چه استرونه به ئے دَ برغو ریښیمونه جوړ وی او دَ دواړو باغونو میوے به نزدے

دَانٍ ﴿۵۴﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۵۵﴾ فِيْهِنَّ قٰصِرٰتُ الطَّرْفِ ۙ

نزدے به وی | نو کوم کوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه | دروغ گڼړئ؟ | په دے کښے به | ښځے وی | سترګے ښکته ساتونکے

وی. نو تاسو دواړه به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ گڼړئ؟ په هغے کښے به سترګے ښکته ساتونکے ښځے وی.

لَمْ يَطْمِثْهُنَّ اِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَآنٌّ ﴿۵۶﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا

دوی نه به لاس نه وی وړوړے | چا انسان | له دوئ نه وړاندِ | او نه چا پیری | نو کوم کوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه

چه دَ دے جنتیانو نه وړاندِ چا انسان یا پیری به لاس ندے وړوړے نه وی. نو تاسو دواړه به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه

تُكَذِّبٰنِ ﴿۵۷﴾ كَاَنَّهُنَّ الْيَاقُوْتُ وَالْمَرْجَانُ ﴿۵۸﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا

دروغ گڼړئ؟ | لکه چه دوئ | یاقوت | او مرجان دی | نو کوم کوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه

دروغ گڼړئ؟ هغه ښځے به داسے (سرے سپینے) وی لکه یاقوت او مرجان. نو تاسو دواړه به دَ خپل رب کوم کوم

تُكَذِّبٰنِ ﴿۵۹﴾ هَلْ جَزَآءُ الْاِحْسَانِ اِلَّا الْاِحْسَانُ ﴿۶۰﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا

دروغ گڼړئ؟ | نه دَه | جزا | دَ نیکئ | سوا | دَ نیکئ نه | نو کوم کوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه

نعمتونه دروغ گڼړئ؟ او دَ احسان بدله دَ احسان نه سوا نوره څه ده. نو تاسو به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه

تُكَذِّبٰنِ ﴿۶۱﴾ وَمِنْ دُوْنِهِمَا جَنَّتٰنِ ﴿۶۲﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۶۳﴾

دروغ گڼړئ؟ | او دَ دے دواړو نه علاوه | دوه باغونه نور دی | نو کوم کوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه | دروغ گڼړئ؟

دروغ گڼړئ؟ او دَ دے دواړو نه علاوه به دوه باغونه نور وی. نو تاسو دواړه به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ گڼړئ؟

مُدْهَآمَّتٰنِ ﴿۶۴﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۶۵﴾ فِيْهِمَا عَيْنٰنِ

دواړه به تک شنه وی | نو کوم کوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه | دروغ گڼړئ؟ | په دے دواړو کښے به | چینے وی

دواړه (باغونه) به تک شنه (وی)، نو تاسو دواړه به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ گڼړئ؟ په دے باغونو کښے به دَ اوبو دوه

نَضَّاخَتٰنِ ﴿۶۶﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۶۷﴾ فِيْهِمَا فَاكِهَةٌ وَّنَخْلٌ

راخوټکیدونکے | نو کوم کوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه | دروغ گڼړئ | په دے دواړو کښے به | میوے | او قجورے

چینے راخوټکیږی. بیا تاسو دواړه به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ گڼړئ؟ په دے (باغونو) کښے به میوے، او قجورے

وَّرُمَّانٌ ﴿۶۸﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۶۹﴾ فِيْهِنَّ خَيْرٰتٌ حِسَانٌ ﴿۷۰﴾

او انار وی | نو کوم کوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه | دروغ گڼړئ | په دے کښے به | غوره | ښائسته ښځے (وی)

او انار وی. نو تاسو دواړه به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ گڼړئ؟ په دے باغونو کښے به نیک خویه ښکلے میرمنے وی

فَبِاَیِّ اٰلَآءِ رَبِّکُمَا تُکَذِّبٰنِ ﴿٧١﴾ حُوۡرٌ مَّقۡصُوۡرٰتٌ فِی الۡخِیَامِ ﴿٧٢﴾

نو كوم كوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه | دروغ ګڼئ؟ | حورے دی | محفوظے | په خیموکښے

نو تاسو دواړه به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ ګڼئ؟ (دا) حورے به په خیموکښے دننه محفوظے وی

فَبِاَیِّ اٰلَآءِ رَبِّکُمَا تُکَذِّبٰنِ ﴿٧٣﴾ لَمۡ یَطۡمِثۡهُنَّ اِنۡسٌ قَبۡلَهُمۡ

نو کوم کوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه | دروغ ګڼئ | دوئ ته به لاس نه وی وروړے | چا بنیادم | وړاندِ له دوئ نه

نو تاسو دواړه به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ ګڼئ؟ دَ دوئ نه وړاندِ به ورته چا انسان یا پیری لاس

وَلَا جَآنٌّ ﴿٧٤﴾ فَبِاَیِّ اٰلَآءِ رَبِّکُمَا تُکَذِّبٰنِ ﴿٧٥﴾ مُتَّکِـِٕیۡنَ

او نهٔ چا پیری | نو کوم کوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه | دروغ ګڼئ | تکیه بهٔ لګولی وی

قدرله هم وروړے نهٔ وی. نو تاسو دواړه به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ ګڼئ؟ دوئ به په ښتو ښتو

عَلٰی رَفۡرَفٍ خُضۡرٍ وَّ عَبۡقَرِیٍّ حِسَانٍ ﴿٧٦﴾ فَبِاَیِّ اٰلَآءِ رَبِّکُمَا

په بالښتونو | شنو باندِ | او (په) فرشونو | ښائسته باندِ | نو کوم کوم | نعمتونه | دَ خپل رب به تاسو دواړه

متکو او په ښائسته صوفو ډډے وهلی وی. نو تاسو دواړه به دَ خپل رب کوم کوم نعمتونه دروغ

تُکَذِّبٰنِ ﴿٧٧﴾ تَبٰرَکَ اسۡمُ رَبِّکَ ذِی الۡجَلٰلِ وَ الۡاِکۡرَامِ ﴿٧٨﴾

دروغ ګڼئ؟ | برکت والا دے | نوم | ستا دَ رب | خاوند دَ لوئے شان | او عظمت دے.

ګڼئ؟ ستا دَ رب نوم ډیر برکتی دے چه دَ لوئے شان او عظمت خاوند دے.

سُوۡرَۃُ الۡوَاقِعَةِ مَکِّیَّةٌ وَّ هِیَ سِتٌّ	بِسۡمِ اللّٰهِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِیۡمِ	وَّ تِسۡعُوۡنَ اٰیَةً وَّ ثَلٰثُ رُکُوۡعَاتٍ
سورۃ واقعه په مکه کښے نازل شوا وپه	(شروع) په نامه دَ الله چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے	دے کښے ٩٦ آیتونه او ٣ رکوع دی

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

اِذَا وَقَعَتِ الۡوَاقِعَةُ ﴿١﴾ لَیۡسَ لِوَقۡعَتِهَا کَاذِبَةٌ ﴿٢﴾ خَافِضَةٌ

هرکله چه واقع شی | واقع کیدونکے (قیامت) | نشته | په واقع کیدو دَ دے کښے | دروغ | ښکته کوونکے

څهٔ وخت چه قیامت راشی، چه دَ هغے په واقع کیدو کښے هیڅ خلاف نشته. نو څوک به ښکته کړی

رَّافِعَةٌ ﴿٣﴾ اِذَا رُجَّتِ الۡاَرۡضُ رَجًّا ﴿٤﴾ وَّ بُسَّتِ الۡجِبَالُ

او چتوونکے دے | هرکله چه خوزولے به شی | زمکه | سختے زلزلے سره | او ریزه ریزه به شی | غرونه

(او) څوک به بره کړی، څهٔ وخت چه به په زمکه په ډیرزور سره زلزله راشی. او غرونه به ریزه ریزه

بَسًّا ﴿٥﴾ فَکَانَتۡ هَبَآءً مُّنۡۢبَثًّا ﴿٦﴾ وَّ کُنۡتُمۡ اَزۡوَاجًا ثَلٰثَةً ﴿٧﴾

په ریزه ریزه کیدو سره | نو شی به | دوړه | خوره (الوتلے) | او شئ به تاسو | قسمونه | درے

شی. نو خوره (الوتلے) دوړه به شی. او ستاسو به درے ډلے شی.

فَاَصۡحٰبُ الۡمَیۡمَنَةِ ۬ۙ مَاۤ اَصۡحٰبُ الۡمَیۡمَنَةِ ﴿٨﴾ وَ اَصۡحٰبُ الۡمَشۡـَٔمَةِ ۬ۙ

نو ښی لاس والا | څهٔ (ښهٔ) دی ښی لاس والا | او ګس لاس والا

نو دَ ښی لاس خاوندان، دغه دَ ښی لاس خاوندان څومره ښهٔ خلق دی او دَ ګس لاس خاوندان

وقف لازم

مَآ اَصۡحٰبُ الۡمَشۡـَٔمَةِ ۝٩ وَالسّٰبِقُوۡنَ السّٰبِقُوۡنَ ۝١٠ اُولٰٓئِكَ

څهٔ (بد) دي کس لاس والا | او کوم چه وړاندې تلونکي دي | هغه هم وړاندې تلونکي دي | هم دا خلق

دغه د کس لاس خاوندان څومره خراب خلق دي او (کوم چه) د او چتې مرتبې خاوندان (دي نو) هغوئ خو د اوچتې مرتبې خاوندان دي

الۡمُقَرَّبُوۡنَ ۝١١ فِيۡ جَنّٰتِ النَّعِيۡمِ ۝١٢ ثُلَّةٌ مِّنَ الۡاَوَّلِيۡنَ ۝١٣

(الله ته) نزدے دي | په باغونو کښې | د نعمت به وي | ډيره به وي | له پخوانو خلقونه

هغوئ (الله ته) ډير نزدے دي چه د نعمتونو نه ډک باغونو کښې به وي، په دوئ کښې يو لوئے ټولے به د پخوانو وي

وَقَلِيۡلٌ مِّنَ الۡاٰخِرِيۡنَ ۝١٤ عَلٰى سُرُرٍ مَّوۡضُوۡنَةٍ ۝١٥ مُّتَّكِـِٕيۡنَ

او لږ به وي | له وروستنو خلقونه | په تختونو (به وي) | د سرو زرو نه پيڅلے شوي | تکيه وهونکي

او لږ خلق به د وروستنو خلقو نه وي۔ دوئ به د سرو زرو د تارونو نه په پيڅلو شوو تختونو، اړخونه لګولي يو

عَلَيۡهَا مُتَقٰبِلِيۡنَ ۝١٦ يَطُوۡفُ عَلَيۡهِمۡ وِلۡدَانٌ مُّخَلَّدُوۡنَ ۝١٧

په هغې باندې | يو بل ته مخامخ | ګير چاپيره به ګرځي | په دوي باندې | خادمان | هميشه ځوانان

بل ته مخامخ ناست وي ، داسے هلکان به ور باندې ځيږونه ګرځوي چه تل به هلکان وي

بِاَكۡوَابٍ وَّاَبَارِيۡقَ ۙ وَكَاۡسٍ مِّنۡ مَّعِيۡنٍ ۝١٨ لَّا يُصَدَّعُوۡنَ عَنۡهَا

په ګلاسونو | او چګونو | او جامونو سره | له صفا شرابو نه | نهٔ به د سر درد راځي | له هغې نه

صراحئ او کوزے او د بهيدونکو شرابو (ډکے) پيالئ۔ چه نهٔ به سر خوږے راولي

وَلَا يُنۡزِفُوۡنَ ۝١٩ وَفَاكِهَةٍ مِّمَّا يَتَخَيَّرُوۡنَ ۝٢٠ وَلَحۡمِ طَيۡرٍ

او نهٔ به دوئ مستيږي | او ميوے | له هغه څهٔ نه | چه دوئ يے غواړي | او غوښه | د مرغانو

او نهٔ به په عقل تيارهٔ راغورزوي، او داسے ميوے کومے چه هغوئ خوښوي۔ او د مرغانو غوښه کومه چه

مِّمَّا يَشۡتَهُوۡنَ ۝٢١ وَحُوۡرٌ عِيۡنٌ ۝٢٢ كَاَمۡثَالِ اللُّـؤۡلُـؤِ الۡمَكۡنُوۡنِ ۝٢٣

چه دوي به يے خوښوي | او حورے د غټو سترګو | په شان | د ملغلرو | پټو ساتلے شوو

د هغوئ زړونه غواړي ، او حورے د غټو غټو سترګو ميرمنے ، داسے پاکيزه لکه پټے ساتلے ملغلرے۔

جَزَآءًۢ بِمَا كَانُوۡا يَعۡمَلُوۡنَ ۝٢٤ لَا يَسۡمَعُوۡنَ فِيۡهَا

بدله | د هغه څهٔ | چه دوي به کول | دوي به نهٔ آوري | په جنت کښې

دا به د هغوئ د نيکو عملونو بدله وي چه هغوئ به کول۔ نهٔ به هلته فضول خبره

لَغۡوًا وَّلَا تَاۡثِيۡمًا ۝٢٥ اِلَّا قِيۡلًا سَلٰمًا سَلٰمًا ۝٢٦ وَاَصۡحٰبُ الۡيَمِيۡنِ ۙ

فضول خبره | او نهٔ د ګناه خبره | مګر وينا | سلام سلام | او د ښي لاس خاوندان

اورى او نهٔ د ګناه وينا، بس هر طرف نه به هم د سلام سلام آواز راځي او د ښي لاس خاوندان

مَآ اَصۡحٰبُ الۡيَمِيۡنِ ۝٢٧ فِيۡ سِدۡرٍ مَّخۡضُوۡدٍ ۝٢٨ وَّطَلۡحٍ

څهٔ (ښهٔ) به وي | د ښي لاس خاوندان | (دوئ به وي په) بېرو | بے ازغو کښې | او کيلے

څومره ښهٔ خلق دي ، هلته به اوسيږي چه بے ازغو بيرے به په کښې وي ، او قط به قط

مَّنْضُوْدٍ ۝٢٩ وَّظِلٍّ مَّمْدُوْدٍ ۝٣٠ وَّمَآءٍ مَّسْكُوْبٍ ۝٣١ وَّفَاكِهَةٍ كَثِيْرَةٍ ۝٣٢

قط په قط | او په سوری اوږد کښې | او په اوبو راروانو شوو کښې | او په میوو | ډیرو کښې ـ

کیلې به وی، او اوږده او ږده سوری به وی، او بهیدونکې اوبه به وی ، او ډیرې ډیرې میوې به وی

لَّا مَقْطُوْعَةٍ وَّلَا مَمْنُوْعَةٍ ۝٣٣ وَّفُرُشٍ مَّرْفُوْعَةٍ ۝٣٤ اِنَّآ

چه نه به ختمیږی | او نه به منع کیدے شی | او په فرشونو | اوچت کړے شوو کښې | بیشکه مونږ

نه به خلاصیږی او نه به پرے بانړ څه بندیزوی او اوچت اوچت فرشونه به وی ، مونږ دغه ملګے

اَنْشَاْنٰهُنَّ اِنْشَآءً ۝٣٥ فَجَعَلْنٰهُنَّ اَبْكَارًا ۝٣٦ عُرُبًا اَتْرَابًا ۝٣٧

پیدا کړے دا (حورے) | په خاص انداز سره | پس جوړے کړے مونږ دوی | پیغلے | محبوبے | همځولے

ښځے ډیرے ښے روغے کړی دی ، دا سے موسازے کړی دی چه تل به پیغلے، محبوبے او همځولے وی

لِّاَصْحٰبِ الْيَمِيْنِ ۝٣٨ ثُلَّةٌ مِّنَ الْاَوَّلِيْنَ ۝٣٩ وَثُلَّةٌ

د ښی لاس د خاوندانو د پاره | (دوی به وی) ډیر | له پخوانو خلقو نه | او ډیر

د ښی لاس د خاوندانو د پاره ، په دوی کښے ډیر کسان به د پخوانو خلقو وی ، او ډیر کسان به

ع ٣٨ ١٤

مِّنَ الْاٰخِرِيْنَ ۝٤٠ وَاَصْحٰبُ الشِّمَالِ ۙ مَآ اَصْحٰبُ الشِّمَالِ ۝٤١

له وروستنو خلقو نه | او د ګس لاس خاوندان | څومره (بد دی) د ګس لاس خاوندان

د وروستنو خلقو وی - او څوک چه د ګس اړخ خاوندان وی (هغے هغے!) د ګس اړخ خاوندان څومره خراب خلق دی!

فِيْ سَمُوْمٍ وَّحَمِيْمٍ ۝٤٢ وَّظِلٍّ مِّنْ يَّحْمُوْمٍ ۝٤٣ لَّا بَارِدٍ

په ګرم باد | او په ګرمو اوبو کښے به وی | او په سوری (کښے) | د تور لوګی | نه به یخ وی

په ګرمو بادونو او په یشیدلو اوبو کښے او د تک تور لوګی په سوری کښے به وی چه نه به یخ وی

وَّلَا كَرِيْمٍ ۝٤٤ اِنَّهُمْ كَانُوْا قَبْلَ ذٰلِكَ مُتْرَفِيْنَ ۝٤٥ وَكَانُوْا يُصِرُّوْنَ

او نه به د عزت وی | بیشکه دوی | وو | له دے نه وړاندے | خوشحاله | او دوی به ضد کولو

او نه به زړه خوشحالوی . د غه خلق د دے (قیامت) نه وړاندے ډیر خوشحاله وو ، او په ډیره غټه ګناه (یعنی شرک) باندے

عَلَى الْحِنْثِ الْعَظِيْمِ ۝٤٦ وَكَانُوْا يَقُوْلُوْنَ ۙ اَئِذَا مِتْنَا وَكُنَّا

په ګناه | لویه | او دوی به ویل | آیا هرکله چه | مونږ مړه شو | او شو مونږ

کلک نښتی وو - او دا به ئے ویل چه آیا مونږ چه بوځل مړه شو او خاورے

تُرَابًا وَّعِظَامًا ءَاِنَّا لَمَبْعُوْثُوْنَ ۝٤٧ اَوَ اٰبَآؤُنَا الْاَوَّلُوْنَ ۝٤٨ قُلْ اِنَّ

خاورے | او هډوکی | آیا مونږ به | دوباره راپا څولے شو | آیا زمونږ پخوانی پلاره نیکونه (هم) | ووایه | بیشکه

او هډوکی شو نو لا بیا به هم راژوندی کیږو ؟ او لا زمونږ پخوانی پلاران نیکونه هم ؟ (اے نبی!) ته ورته

الْاَوَّلِيْنَ وَالْاٰخِرِيْنَ ۝٤٩ لَمَجْمُوْعُوْنَ ۙ اِلٰى مِيْقَاتِ يَوْمٍ

وړاندینی (هم) | او وروستنی (هم) | ضرور به جمع کولے شی | په مقرره وخت د یوے ورځے

ووایه چه وړاندینی او وروستنی ټول به راغونډولے شی ـ د یوے مقررے ورځے

مَّعْلُومٍ ۞ ثُمَّ إِنَّكُمْ أَيُّهَا الضَّآلُّونَ الْمُكَذِّبُونَ ۞

معلومے | بیا | بیشکه تاسو | اے | گمراهانو | دروغ گڼرونکو

په ټاکلی وخت بیا به تاسو اے گمراهانو ! دروغ گڼرونکو !

لَآكِلُونَ مِن شَجَرٍ مِّن زَقُّومٍ ۞ فَمَالِـُٔونَ مِنْهَا الْبُطُونَ ۞

خامخا به خورئ تاسو | او نه | دَ زقوم | بیا به ډکوئ | له هغې نه | خیټې

دَ زقوم دَ اُونې نه خوراکونه کوئ ، بیا به هم له دے نه خیټې ډکوئ

فَشَارِبُونَ عَلَيْهِ مِنَ الْحَمِيمِ ۞ فَشَارِبُونَ شُرْبَ الْهِيمِ ۞

بیا به څښئ | په هغې باندې | یشیدلے اوبهٔ | بیا به څښئ | په شان دَ څښلو | دَ اُوښ تږی

بیا به په دے باندې یشیدلے اُوبهٔ څښئ ، بیا به دَ سخت تږی اُوښ په شان څښئ .

هَٰذَا نُزُلُهُمْ يَوْمَ الدِّينِ ۞ نَحْنُ خَلَقْنَاكُمْ فَلَوْلَا تُصَدِّقُونَ ۞

دا به | دَ دوئ میلمستیا وی | په ورځ دَ جزا | هم مونږ | پیدا کړئ تاسو | پس ولے تصدیق نهٔ کوئ تاسو

دا به دَ قیامت په ورځ دَ هغوئ میلمستیا وی ، هم مونږ تاسو پیدا کړی یئ بیا ولے قیامت نه منئ ؟

أَفَرَأَيْتُم مَّا تُمْنُونَ ۞ أَأَنتُمْ تَخْلُقُونَهُ أَمْ نَحْنُ

آیا وینئ تاسو | هغه څهٔ | چه تاسو ئے تویوئ | آیا تاسو | پیدا کوئ هغه | یا هم مونږ

ښه ! دا راته ووایئ چه تاسو کومه منی (رحم ته) رسوئ نو تاسو ترے نه بنیادم رغوئ کهٔ مونږ ئے

الْخَالِقُونَ ۞ نَحْنُ قَدَّرْنَا بَيْنَكُمُ الْمَوْتَ وَمَا

پیدا کوونکی یُو ؟ | مونږ | مقرر کړے دے | ستاسو په مینځ کښے | مرګ | او نهٔ یُو

ترے نه پیدا کوو ؟ مونږ ستاسو تر مینځه مرګ مقرر کړے دے او مونږ دَ

نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ۞ عَلَىٰ أَن نُّبَدِّلَ أَمْثَالَكُمْ وَ

مونږ | عاجز کړی شوی | له دے خبرے نه چه | بدل کړو مونږ | ستاسو غونډې خلق | او

دے نه عاجزه نهٔ یُو چه ستاسو په ځائے ستاسو غونډې نور خلق راپیدا کړو او تاسو

نُنشِئَكُمْ فِي مَا لَا تَعْلَمُونَ ۞ وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ النَّشْأَةَ

مونږ پیدا کړو تاسو | په داسے صورت کښے | چه تاسو ئے نهٔ پیژنئ | او بیشکه پیژنئ تاسو | پیدا وښت

په داسے حالت کښے راپیدا کړو چه تاسو ته هډو معلوم نهٔ وی ، او تاسو ته دَ وړومبی پیدا وښت حال ډیر ښهٔ

الْأُولَىٰ فَلَوْلَا تَذَكَّرُونَ ۞ أَفَرَأَيْتُم مَّا تَحْرُثُونَ ۞

وړومبے | بیا ولے نهٔ | کوئ غور تاسو | آیا کتلی دی تاسو | هغه څهٔ چه | کرئ ئے تاسو ؟

معلوم دے نو ولے ځان نهٔ پوهوئ ؟ ښه ! دا خو ووایئ چه تاسو چه څهٔ کروندہ کوئ نو

أَأَنتُمْ تَزْرَعُونَهُ أَمْ نَحْنُ الزَّارِعُونَ ۞

آیا تاسو | رازرغونوئ هغه | یا | هم مونږ | راټوکوونکی یُو ؟

هغه تاسو راټوکوئ کهٔ مونږ ئے راززرغنوو ؟

لَوْ نَشَآءُ لَجَعَلْنٰهُ حُطَامًا فَظَلْتُمْ تَفَكَّهُوْنَ ﴿٦٥﴾ اِنَّا

کهٔ چرې | مونږ وُغواړو | نو کړو به مونږ دا | ریزه ریزه | پس شئ به تاسو | حیران پاتې شوی | بیشکه مونږ

کهٔ مونږ وغواړو نو هغه به چُوره چُوره کړو نو تاسو به ورته حریان دریان پاتې شئ. چه اوس

لَمُغْرَمُوْنَ ﴿٦٦﴾ بَلْ نَحْنُ مَحْرُوْمُوْنَ ﴿٦٧﴾ اَفَرَءَيْتُمُ الْمَآءَ الَّذِىْ

په تاوان کښې پریوتلُو | بلکه | مونږ یُو | بې نصیبه | آیا کتلی دی تاسو | هغه اوبهٔ | کوم چه

خو مونږ په تاوان کښې راغلو. بلکه (داخل خو) بالکل تش تورې پاتې شو. ښه! (دې) اوبو ته خو وګورئ چه تاسو

تَشْرَبُوْنَ ﴿٦٨﴾ ءَاَنْتُمْ اَنْزَلْتُمُوْهُ مِنَ الْمُزْنِ اَمْ نَحْنُ الْمُنْزِلُوْنَ ﴿٦٩﴾

تاسو څښئ | آیا تاسو | راښکته کړی دی دا | له وریځې نه | یا هم مونږ | ښکته راوستونکی یُو؟

ئې څښئ. آیا دا تاسو د وریځو نه راوروی کهٔ د دې وَرَوُستکی هم مونږ یُو؟

لَوْ نَشَآءُ جَعَلْنٰهُ اُجَاجًا فَلَوْلَا تَشْكُرُوْنَ ﴿٧٠﴾ اَفَرَءَيْتُمُ النَّارَ

کهٔ چرې مونږ وُغواړو | نو کړو به مونږ دا | ترخې | نو تاسو ولې شکر نهٔ کوئ | آیا لیدلې دې تاسو | هغه اور

کهٔ مونږ وغواړو نو دا به ترخې کړو نو تاسو ولې شکر نهٔ کوئ؟ ښه! هم اور ته وګورئ

الَّتِىْ تُوْرُوْنَ ﴿٧١﴾ ءَاَنْتُمْ اَنْشَاْتُمْ شَجَرَتَهَآ اَمْ نَحْنُ

کوم چه | تاسو ئې بلوئې | آیا تاسو | پیدا کړې ده | اونه دَ هغې | یا | هم مونږ

کوم چه تاسو بلوئې. آیا دَ دې اُونه تاسو پیدا کړې ده یا (د دې) پیدا کوونکی

الْمُنْشِـُٔوْنَ ﴿٧٢﴾ نَحْنُ جَعَلْنٰهَا تَذْكِرَةً وَّمَتَاعًا لِّلْمُقْوِيْنَ ﴿٧٣﴾

پیدا کوونکی یُو | هم مونږ | جوړ کړو دا | نصیحت | او فائده | دَ پاره دَ مسافرو

مونږ یُو؟ دا خو مونږه دَ نصیحت یوه ذریعه او حاجتمند وکسانو له فائده منن څیز جوړ کړې دې

فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيْمِ ﴿٧٤﴾ فَلَآ اُقْسِمُ بِمَوٰقِعِ النُّجُوْمِ ﴿٧٥﴾

پس پاکی بیانوه | دَ نامه | دَ رب خپل | چه لوئې شان والا دې | پس زهٔ قسم خورم | په ځائې دَ پریوتلو | دَ ستورو.

نو تهٔ دَ خپل لوئې رب دَ نوم تسبیح لوله. نو زهٔ دَ ستورو په ډوبیدلو قسم خورم.

وَاِنَّهٗ لَقَسَمٌ لَّوْ تَعْلَمُوْنَ عَظِيْمٌ ﴿٧٦﴾ اِنَّهٗ لَقُرْاٰنٌ كَرِيْمٌ ﴿٧٧﴾

او بیشکه دا | یو قسم دې | کهٔ چرې تاسو پوهیږئ | ډیر لوئې | چه بیشکه دا | قرآن | خاوند دَ لوئې شان دے

او کهٔ تاسو پو هیږئ نو دا ډیر لوئې قسم دے چه دا یو ډیر عزتمند قرآن دے.

فِىْ كِتٰبٍ مَّكْنُوْنٍ ﴿٧٨﴾ لَّا يَمَسُّهٗٓ اِلَّا الْمُطَهَّرُوْنَ ﴿٧٩﴾ تَنْزِيْلٌ

په یو کتاب کښې | چه پټ دے | لاس نهٔ شی وروړلے دهٔ ته | مگر | پاک شوی | رالیږلے شوے د

چه په لوح محفوظ کښې (لیکلے شوے) دے چه دَ پاکانو نه سِوا هیڅوک ورته ګوتې وروړلے نهٔ شی. دا (قرآن) د

مِّنْ رَّبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٨٠﴾ اَفَبِهٰذَا الْحَدِيْثِ اَنْتُمْ مُّدْهِنُوْنَ ﴿٨١﴾

له طرفه دَ رب | دَ عالمونو | پس آیا په دے خبره | تاسو انکار کوونکی یئ

پروردګار عالم دَ طرف نه نازل کړے شوے دے. نو آیا اوس تاسو دَ دے کلام په منلو کښې سستیا کوئ؟

وَتَجْعَلُونَ رِزْقَكُمْ أَنَّكُمْ تُكَذِّبُونَ ﴿٨٢﴾ فَلَوْلَآ إِذَا بَلَغَتِ

او جوړوئ تاسو | خپل رزق (برخه) | داچه تاسو | دا دروغ گڼرئ | بیا ولې نه | هر کله چه | راورسیږي (روح)

او د دې دروغ ګڼلو کول موخپل ځان له (لکه) خوراکه چه جوړه کړې ده - نو څه وخت چه روح مرئ ته

الْحُلْقُومَ ﴿٨٣﴾ وَأَنتُمْ حِينَئِذٍ تَنظُرُونَ ﴿٨٤﴾ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ

حلق ته | او تاسو | هغه وخت | ګورئ | او مونږ | زیات نزدې یو | ده ته

راورسیږي - او په دغه وخت کښې تاسو ورته ګورئ او دغه کس ته مونږ تاسو نه

مِنكُمْ وَلَٰكِن لَّا تُبْصِرُونَ ﴿٨٥﴾ فَلَوْلَآ إِن كُنتُمْ غَيْرَ مَدِينِينَ ﴿٨٦﴾

ستاسو په نسبت | لیکن | نه وینئ تاسو | نو ولې نه | که چرے تاسو | د چا محکوم نه یئ.

زیات نزدې یو خو تاسو (مونږ) نه وینئ، نو که تاسو د چا په حکم نه یئ (نو) دغه (روح) پسته ولې

تَرْجِعُونَهَآ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٨٧﴾ فَأَمَّآ إِن كَانَ مِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿٨٨﴾

بیرته راګرځوئ دا | که چرے تاسو | رښتینی یئ . | پس که چرے وی هغه | په نزدیکانو خلقو کښې

نه راګرځوئ که تاسو (په خپله وینا کښې) رښتینی یئ، نو څوک چه په نزدیکانو خلقو کښې شمیروی .

فَرَوْحٌ وَرَيْحَانٌ وَجَنَّتُ نَعِيمٍ ﴿٨٩﴾ وَأَمَّآ إِن كَانَ مِنْ أَصْحَٰبِ الْيَمِينِ ﴿٩٠﴾

نو آرام دے | او خوشبویه ګلونه | او باغ د نعمت دے | او که چرے | هغه وی | د ښی لاس له خاوندانو نه

نو هغه له راحت دے او خوراکونه دی - او د عیش باغونه دی او څوک چه د ښی اړخ خلق وی (نو هغه ته به وویلے شی چه)

فَسَلَٰمٌ لَّكَ مِنْ أَصْحَٰبِ الْيَمِينِ ﴿٩١﴾ وَأَمَّآ إِن كَانَ مِنَ الْمُكَذِّبِينَ

نو سلام دی | په تا باندې | د ښی لاس د خاوندانو له طرف نه | او که چرے | هغه وی | له دروغ ګنړونکو

ته په امن امان سره ورسیږه ځکه چه ته د ښی لاس خاوند یې - او څوک چه دروغ ګنړونکی ګمراهان

الضَّآلِّينَ ﴿٩٢﴾ فَنُزُلٌ مِّنْ حَمِيمٍ ﴿٩٣﴾ وَتَصْلِيَةُ جَحِيمٍ ﴿٩٤﴾ إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ

ګمراهانو نه | نو میلمستیا ده | له یشیدلو اوبو نه | او داخلیدل دی | دوزخ ته | بیشکه دا دے | هم هغه

وی - نو هغوئ ته به د یشیدلو اوبو میلمستیا ورکولے شی او په دوزخ کښې به ورننوځی بیشکه دا خبره

حَقُّ الْيَقِينِ ﴿٩٥﴾ فَسَبِّحْ بِٱسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿٩٦﴾

حق | د یقین قابل | پس ته پاکیزګی بیانوه | د نوم د رب خپل | چه لوئے شان خاوند دے

حقه ده - نو ته د خپل لوئے رب د نامه تسبیح لوله .

سُورَةُ الْحَدِيدِ مَدَنِيَّةٌ وَهِيَ تِسْعٌ وَعِشْرُونَ آيَةً وَأَرْبَعُ رُكُوعَاتٍ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

سوره حدید په مکه کښې نازل شوه (شروع) د الله په نامه چه لوئے مهربان د یر زیات رحم کوونکے دے په دے کښې ۲۹ آیتونه او ۴ رکوع دی

د الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان د یر زیات رحم خاوند دے

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِى السَّمَٰوَٰتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ

پاکی بیانوی | د الله | کوم مخلوق چه دے | په آسمانونو کښې | او په زمکه (کښې) | او هغه | ډیر غالب

د الله پاکی بیانوی څوک چه په آسمانونو او په زمکه کښې (استوګن) دی او هغه غالب دے

الْحَكِيمُ ۝١ لَهُ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ يُحْيِ

دَ حکمت خاوند دے | دَ دۀ دہ | بادشاهی | دَ آسمانونو | او دَ زمکے | دے ژوندی کوی

دَ حکمت خاوند دے۔ دَ آسمانونو او دَ زمکے بادشاهی یوازے دَ هغهٔ دہ ۔ هم هغه دے چه ژوند بخښی

وَيُمِيتُ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۝٢ هُوَ الْأَوَّلُ

او مړهٔ کوی | او دے | په هر څیز باندِ | قدرت لرونکے دے | هم دے | اول

او هم هغه دے چه مرګ راولی او الله تعالیٰ په هر څیز باندِ قادر دے، هم دے دے چه دَ ټولو نه اول

وَالْآخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ۝٣

او آخر | او ښکاره | او پټ دے | او دے | په هر څیز باندِ | پوهه دے.

او دَ ټولو نه وروستو دے ښکاره هم هغه دے او پټ هم هغه دے ، او په هر څهٔ ډیر ښهٔ پوهه دے .

هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ

هم دے دے | چا چه | پیدا کړل | آسمانونه | او زمکه | په شپږو | ورځو کښے

(الله) داسے ذات دے چه آسمانونه او زمکه ئے په شپږو ورځو کښے پیدا کړل

ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى الْعَرْشِ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ

بیا | دے قائم شو | په عرش باندِ | دے پوهه دے | په هغه څهٔ | چه داخلیږی | په زمکه کښے

بیا دَ بادشاهئ په تخت قائم شو ۔ الله ته معلوم دی څهٔ چه په زمکه کښے ورننوزی

وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ

او څهٔ چه | اوځی | له دے نه | او څهٔ چه | ښکته راځی | له آسمان نه | او څهٔ چه | بره خیژی

او څهٔ چه ترے نه راوُزی او څهٔ چه دَ آسمان نه راکوزیږی او څهٔ چه ورته

فِيهَا وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ وَاللّٰهُ بِمَا

په دے کښے | او دے | تاسو سره دے | کوم ځائے چه | تاسو یئ | او الله | هغه څهٔ ته چه

خیژی ، او هغه د رسره مل وی هر ځائے کښے چه تاسو یئ او الله تعالیٰ ستاسو

تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ۝٤ لَهُ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ

تاسو ئے کوئ | ګوری | هم دَ دۀ دے | حکومت | دَ آسمانونو | او دَ زمکے

ټول کارونه وینی ګوری ۔ دَ آسمانونو او دَ زمکے بادشاهی یوازے دَ هغهٔ دہ ،

وَإِلَى اللّٰهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ۝٥ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ

او هم دَ الله طرف ته | واپس ګرځولے شی | ټول کارونه | دے داخلوی | شپه | په ورځ کښے

او ټولے معاملے په الله تعالیٰ ته پستنه ځی ، هغه شپه په ورځ کښے ننباسی

وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَهُوَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ۝٦

او داخلوی | ورځ | په شپه کښے | او دے | پوهه دے | په رازونو | دَ سینو

او ورځ په شپه کښے ننباسی ، او هغه دَ زړونو په رازونو ښهٔ پوهه دے ۔

اٰمِنُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَاَنْفِقُوْا مِمَّا جَعَلَكُمْ مُّسْتَخْلَفِيْنَ

ایمان راوړئ | په الله | او د ده په رسول | او خرڅ کوئ | له هغه څه نه | چه ده جوړ کړئ تاسو | جانشینان

تاسو په الله تعالیٰ او د ده په رسول ایمان راوړئ او د هغې مالونو نه یوه برخه خیرات کړئ چه تاسو ئې پکښې د نورو خلقو

فِيْهِ ؕ فَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مِنْكُمْ وَاَنْفَقُوْا لَهُمْ اَجْرٌ كَبِيْرٌ ⑦

په هغې کښې | پس کوم خلق چه | ایمان راوړو | له تاسو نه | او هغوئ خرڅ وکړو | هغوئ د پاره دے | اجر | لوئے

خلیفه کان کړی یئ. په تاسو کښې څوک چه ایمان راوړی او خیراتونه وکړی نو هغوئ له غټه بدله مقرر ده.

وَمَا لَكُمْ لَا تُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ ۚ وَالرَّسُوْلُ يَدْعُوْكُمْ لِتُؤْمِنُوْا

او په تاسو څه وشول | چه تاسو ایمان نه راوړئ | په الله | او رسول | دعوت درکوی تاسو ته | چه تاسو ایمان راوړئ

او دا په تاسو څه شوی دی چه په الله ایمان نه راوړئ؟ او حال دا چه رسول مو د خپل رب

بِرَبِّكُمْ وَقَدْ اَخَذَ مِيْثَاقَكُمْ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ⑧ هُوَ الَّذِيْ

په خپل رب باندې | او بیشکه اخستے ده هغه | کلکه وعده له تاسو نه | که چرے یئ تاسو | مؤمنان | هم دے دے هغه ذات

ایمان راوړئ او الله تعالیٰ له تاسو نه کلکه وعده هم اخستے ده که چرے تاسو ایمان لرئ - الله هغه ذات دے

يُنَزِّلُ عَلٰى عَبْدِهٖٓ اٰيٰتٍۢ بَيِّنٰتٍ لِّيُخْرِجَكُمْ مِّنَ الظُّلُمٰتِ

چه نازلوی | په خپل بنده باندې | آیتونه | واضحه | چه د ے راوباسی تاسو | له تیارو نه

چه په خپل (کامل) بنده ئے صفا صفا آیتونه رانازل کړی دی چه تاسو له تیارو نه رانسرا

اِلَى النُّوْرِ ؕ وَاِنَّ اللّٰهَ بِكُمْ لَرَءُوْفٌ رَّحِيْمٌ ⑨ وَمَا لَكُمْ

رڼرا طرف ته | او بیشکه | الله | په تاسو | ډیر مهربان | نهایت رحم کوونکے دے | او په تاسو څه وشول

نه راوباسی، او یقینًا الله تعالیٰ په تاسو ډیر مئین او مهربانه دے. او دا په تاسو څه شوی

اَلَّا تُنْفِقُوْا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَلِلّٰهِ مِيْرَاثُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ؕ

چه تاسو نه خرڅ کوئ | په لاره کښې | د الله | او الله د پاره دے | میراث | د آسمانونو | او د زمکے

دی چه د الله تعالیٰ په لاره کښې خرڅ نه کوئ، سره د دے چه آسمانونه او زمکه ټول به آخر الله تعالیٰ ته پاتے کیږی

لَا يَسْتَوِيْ مِنْكُمْ مَّنْ اَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ وَقٰتَلَ ؕ اُولٰٓئِكَ

برابر نه دی | له تاسو نه | چا چه خرڅ وکړو | وړاندې له فتح نه | او جنګ ئے وکړو | هم دا خلق دی

په تاسو کښې هغه کسان (د نورو سره) برابر نه دی چه د (مکے د) فتح نه وړاندې ئے (د الله په لاره کښې) خرڅونه کړی دی او جهادونه ئے کړی دی، دغه

اَعْظَمُ دَرَجَةً مِّنَ الَّذِيْنَ اَنْفَقُوْا مِنْۢ بَعْدُ وَقٰتَلُوْا ؕ وَكُلًّا

زیات لوئے | په درجه کښې | له هغه خلقو نه | چه خرڅ ئے وکړو | پس له دے نه | او جهاد ئے وکړو | او هر یو سره

کسان په مرتبه کښې د هغه خلقو نه ډیر اوچت دی چه وروستو ئے خرڅونه کړی دی او جنګونه ئے کړی دی او الله د بیشکړے

وَّعَدَ اللّٰهُ الْحُسْنٰى ؕ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرٌ ⑩ مَنْ ذَا الَّذِيْ

وعده کړے ده | الله | ښه | او الله | په هغه څه | چه تاسو ئے کوئ | خبردار دے | څوک دے | هغه چه

لوظ خو ټولو سره کړے دے. او الله تعالیٰ ستاسو د کارونو نه ښه خبردے. څوک شته چه

يُقْرِضُ اللّٰهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضٰعِفَهٗ لَهٗ وَلَهٗۤ

قرض ورکوی | الله ته | قرض | ښه | بیا دے غبرگ کړی دا | دهٔ دَ پاره | او دهٔ دَ پاره دے

الله تعالیٰ ته په ښهٔ شان قرضه ورکړی ، نو الله تعالیٰ به ئے ورله په څو څو چنده سوا کړی او دَ خوښئ

اَجْرٌ كَرِيْمٌ ﴿۱۱﴾ يَوْمَ تَرَى الْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنٰتِ يَسْعٰى نُوْرُهُمْ

اجر | لوئے | په کومه ورځ چه | ته به ووینے | مؤمنان سړی | او مؤمنانے ښځے | منډے به وهی | نُور دَ دوی

بدله به ورله ورکړی، هغه ورځ (هم دَ یاد ساتلو قابله ده) چه ته به مؤمنان او مؤمنانے ووینے چه (دَ ایمان) خپله

بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ وَبِاَيْمَانِهِمْ بُشْرٰىكُمُ الْيَوْمَ جَنّٰتٌ تَجْرِيْ

په وړاندې دَ دوی | او دَ دوی ښی طرف ته | زیرے دے تاسو ته | نن ورځ | دَ داسے باغونو | چه روان به وی

رڼا به تړے نه وړاندې او ښی اړخ ته خوریږی، نن تاسو ته زیرے درکوو دَ داسے باغونو چه دَ هغے

مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ۚ ذٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ ﴿۱۲﴾

لاندې دَ هغے نه | ویالے | همیشه به یئ | په هغے کښے | هم داده هغه | کامیابی لویه

لاندې به ویالے بهیږی تل به پکښے اوسیږئ ، هم دا دَ ټولو نه لویه کامیابی ده .

يَوْمَ يَقُوْلُ الْمُنٰفِقُوْنَ وَالْمُنٰفِقٰتُ لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوا انْظُرُوْنَا

په کومه ورځ چه به | وائی | منافقان سړی | او منافقانے ښځے | هغه کسانو ته | چه ایمان ئے راوړے دے | چه انتظار وکړئ زمونږ

دا به هغه ورځ وی چه منافقان او منافقانے به دَ ایمان خاوندانو ته وائی چه مونږ ته (لږ) انتظار وکړئ

نَقْتَبِسْ مِنْ نُّوْرِكُمْ ۚ قِيْلَ ارْجِعُوْا وَرَآءَكُمْ فَالْتَمِسُوْا

چه رڼا واخلو مونږ | ستاسو دَ نُور نه | وُیه ویلے شی | چه واپس شئ | وروستو په شا کانو خپلو | پس ولټوئ

چه مونږ هم ستاسو دَ نور نه رڼا واخلو دوی ته به وُویلے شی چه تاسو واپس لاړ شئ بیا (هلته ځان له) رڼا

نُوْرًا ۚ فَضُرِبَ بَيْنَهُمْ بِسُوْرٍ لَّهٗ بَابٌ ۚ بَاطِنُهٗ فِيْهِ الرَّحْمَةُ

نُور | بیا به وُدرولے شی | دَ دوی په مینځ کښے | یو دیوال | دَ دِے به | یوه دروازه وی | دَ دِے دننه خوا به | رحمت وی

ولټوئ بیا به دَ دے دواړو (ټولګو) تر مینځه یو دیوال وُدرولے شی چه پکښے به یوه دروازه وی چه دننه غاړے ته به پکښے رحمت

وَظَاهِرُهٗ مِنْ قِبَلِهِ الْعَذَابُ ﴿۱۳﴾ يُنَادُوْنَهُمْ اَلَمْ نَكُنْ مَّعَكُمْ ۚ

او دَ دے ظاهر چه دے | له وړاندې دَ دهٔ نه | عذاب دے | هغوئی به دوی ته آواز وکړی | آیا مونږ نهٔ وو | تاسو سره

وی، او بهر اړخ ته به تړے نه عذاب وی . منافقان به مومنانو پسے چغے وهی چه (اے خلقو!) آیا مونږ ستاسو

قَالُوْا بَلٰى وَلٰكِنَّكُمْ فَتَنْتُمْ اَنْفُسَكُمْ وَتَرَبَّصْتُمْ وَارْتَبْتُمْ

دوی به وائی | ولے نه | لیکن تاسو | په فتنه کښے واچول | خپل ځانونه | او انتظار وکړو تاسو | او شک وکړو تاسو

ملګری نهٔ وو، دوی به وائی ولے نه تاسو بخپله خپل ځانونه په مصیبت کښے واچول او (زمونږ په حق کښے دَ مصیبتونو) تاسو انتظار کولو او شک

وَغَرَّتْكُمُ الْاَمَانِيُّ حَتّٰى جَآءَ اَمْرُ اللّٰهِ وَغَرَّكُمْ بِاللّٰهِ

او دوکه درکړه تاسو ته | آرزوګانو | تر دے چه | راغے | حکم | دَ الله | او دوکه درکړه تاسو ته | دَ الله په حقله

مو وکړو او ستاسو آرزوګانو تاسو په دوکه کښے واچولئ تر دے چه دَ الله تعالیٰ حکم (مرګ) راورسید او تاسو ته دَ الله په حقله فریبي

الْغَرُوْرُ ⑭ فَالْيَوْمَ لَا يُؤْخَذُ مِنْكُمْ فِدْيَةٌ وَّلَا مِنَ الَّذِيْنَ

شیطان | پس نن ورځ به | نه شي اخستلے | له تاسو نه | څه فدیه | او نه | له هغو خلقو نه

(شیطان) دوکه درکړه پس نن ورځ به نه له تاسو نه څه فدیه قبلولے شي او نه له هغه خلقو نه چه کفر ئے

كَفَرُوْا ۭ مَاْوٰىكُمُ النَّارُ ۭ هِيَ مَوْلٰىكُمْ ۭ وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ ⑮

چه انکار ئے وکړو | ځائے ستاسو | اور دے | هم دا | ستاسو لائق دے | او بد دے | ځائے د ورتلو

اختیار کړے دے ستاسو ټولو ټیکاؤنړه دوزخ دے، هم دغه (دوزخ) ستاسو ملګرے دے او هغه ډیره خرابه ټیکاؤنړه ده.

اَلَمْ يَاْنِ لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اَنْ تَخْشَعَ قُلُوْبُهُمْ لِذِكْرِ اللّٰهِ وَمَا

آیا وخت نه دے راغلے | هغه کسانو د پاره | چه ایمان ئے راوړو | چه نرم شي | زړونه د دوئ | د الله د ذکر د پاره | او هغه څه د پاره

آیا په ایماندارو کسانو باندې لا هغه وخت راغلے نه دے چه د هغوئ زړونه د الله تعالیٰ د ذکر او د هغه د نازل شوی

نَزَلَ مِنَ الْحَقِّ ۙ وَلَا يَكُوْنُوْا كَالَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ مِنْ قَبْلُ

چه راکوز شو | له حق نه | او دوئ نه وی | په شان د هغه کسانو | چه ورکړے شوے دوئ ته کتاب | وړاندې له دے نه

رښتینی کلام په وړاند نرم شي او د هغے خلقو په شان نه شي چه پخوا ورته کتاب ورکړے شوے وو

فَطَالَ عَلَيْهِمُ الْاَمَدُ فَقَسَتْ قُلُوْبُهُمْ ۭ وَكَثِيْرٌ مِّنْهُمْ فٰسِقُوْنَ ⑯

نو اوږده شوه | په دوئ باندې | موده | بیا سخت شول | زړونه د دوئ | او ډیر | په دوئ کښې | بدکاره دی

بیا په هغے یوه زمانه تیره شوه، بیا د هغوئ زړونه سخت شول او په هغوئ کښې ډیر کسان (اوس هم) بدعمله دی

اِعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ يُحْيِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۭ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ

پوهه شئ | چه الله | ژوندئ کوی زمکه | پس له مړه کیدو د دے نه | بیشکه مونږ بیان کړل | تاسو د پاره

پوهه شئ چه الله تعالیٰ دا زمکه د اوچیدو نه پس بیا رازرغونوی، مونږ تاسو ته پرانستی مثالونه (حکمه)

الْاٰيٰتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُوْنَ ⑰ اِنَّ الْمُصَّدِّقِيْنَ وَالْمُصَّدِّقٰتِ

آیتونه | چه تاسو | پوهه شئ | بیشکه | خیرات ورکوونکی سړی | او خیرات ورکوونکے ښځے

بیان کړی دی چه تاسو پرے ځان پوهه کړئ. بیشکه صدقه ورکوونکی سړی او صدقه ورکوونکے ښځے او

وَاَقْرَضُوا اللّٰهَ قَرْضًا حَسَنًا يُّضٰعَفُ لَهُمْ وَلَهُمْ اَجْرٌ

او کوم چه قرض ورکړو | الله ته | قرض | ښه | غبرګ به کړے شي (بدله) | دوئ د پاره | او دوئ د پاره به | اجر دی

هغه چه د الله تعالیٰ په لاره کښې په اخلاص خرڅ کوی نو د هغوئ صدقه به څو چنده زیاتولے شي او هغوئ د پاره ډیر د

كَرِيْمٌ ⑱ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا بِاللّٰهِ وَرُسُلِهٖٓ اُولٰۗىِٕكَ هُمُ

د عزت | او کوم خلق چه | ایمان راوړی | په الله | او د ده په رسولانو | هم دا خلق دی

عزت اجر دے. او چا چه په الله تعالیٰ او د ده په رسولانو باندې ایمان راوړے دے هم دغه خلق

الصِّدِّيْقُوْنَ ڰ وَالشُّهَدَاۗءُ عِنْدَ رَبِّهِمْ ۭ لَهُمْ اَجْرُهُمْ وَنُوْرُهُمْ ۭ

رښتینی | او شهیدان | د خپل رب په نزد | دوئ د پاره دے | د دوئ اجر | او نور د دوئ

رښتینی دی. او خپل رب سره ګواهان دی، هغوئ د پاره (خصوصی) اجر دے او هغوئ د پاره نور هم دے

ع ۱۸ | ۲۹

وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَكَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَآ اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ الْجَحِيْمِ ﴿۱۹﴾

او هغه کسان چه | کفر ئې وکړو | او دروغ ئې وګڼړل | زموږ آیتونه | هم دا خلق دی | دوزخیان

او کوم خلقو چه انکار وکړو او زموږ آیتونه ئې دروغ وګڼړل نو هم دغه خلق دوزخیان دی

اِعْلَمُوْٓا اَنَّمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا لَعِبٌ وَّلَهْوٌ وَّزِيْنَةٌ وَّتَفَاخُرٌۢ

پوهه شئ | چه بیشکه | ژوند | دَ دُنیا | لوبې | او تماشه | او ښائست | او فخر دے

پوهه شئ چه دَ دنیا ژوند خو بس لوبه تماشه او (سامان دَ) ښائست دے او په خپل مینځ کښے

بَيْنَكُمْ وَتَكَاثُرٌ فِى الْاَمْوَالِ وَالْاَوْلَادِ ۭ كَمَثَلِ غَيْثٍ

په مینځ ستاسو کښے | او ډیروالے دے | په مالونو کښے | او اولاد (کښے) | په شان | دَ باران

په یو بل باندِ فخر کول دی او په مال او په اولاد کښے خپله لوئی ښکاره کول دی، لکه باران چه دَ هغے زرغونه

اَعْجَبَ الْكُفَّارَ نَبَاتُهٗ ثُمَّ يَهِيْجُ فَتَرٰىهُ مُصْفَرًّا ثُمَّ

چه خوشحاله کړل | کروندګر | زرغونے دَ هغے | بیا | هغه اُوچ شی | پس وینے ته هغه | زیړ | بیا

زمیندارو ته ښائسته ښکاری ، بیا اُوچه شی نو ته ئې زیړه وینے بیا

يَكُوْنُ حُطٰمًا ۭ وَفِى الْاٰخِرَةِ عَذَابٌ شَدِيْدٌ ۙ وَّمَغْفِرَةٌ

هغه شی | چُوره چُوره | او په آخرت کښے | عذاب دے | سخت | او مغفرت دے

هغه ریزه ریزه شی او په آخرت کښے سخت عذاب هم شته او دَ الله تعالیٰ دَ

مِّنَ اللّٰهِ وَرِضْوَانٌ ۭ وَمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَآ اِلَّا مَتَاعُ

له طرفه دَ الله نه | او رضامندی دَه | او نه دے | ژوند | دَ دُنیا | مګر | سامان

طرف نه بخښنه او خوشحالی هم شته. او دَ دُنیا ژوند تش دَ دوکے سامان

الْغُرُوْرِ ﴿۲۰﴾ سَابِقُوْٓا اِلٰى مَغْفِرَةٍ مِّنْ رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا

دَ دوکے | وړاندِ شئ | بخښنے طرف ته | له طرفه دَ رب خپل نه | او جنت طرف ته | چه پلنوالے دَ هغے

دے. نو دَ خپل رب دَ مغفرت طرف ته منډه کړئ او دَ هغے جنت طرف ته چه دَ

كَعَرْضِ السَّمَآءِ وَالْاَرْضِ ۙ اُعِدَّتْ لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا

په شان دَ پلنوالی | دَ آسمان | او دَ زمکے دے | تیار کړے شوے دے | هغه کسانو دَ پاره | چه ایمان ئې راوړے دے

هغے پلنوالے دَ آسمان او دَ زمکے برابر دے ، دا دَ هغه خلقو دَ پاره تیار کړے شوے دے چه په

بِاللّٰهِ وَرُسُلِهٖ ۭ ذٰلِكَ فَضْلُ اللّٰهِ يُؤْتِيْهِ مَنْ يَّشَآءُ ۭ

په الله | او دَ دهٔ په رسولانو | دا | فضل دے | دَ الله | دے ورکوی | چا ته | چه دے غواړی

الله تعالیٰ او دَ دهٔ په رسولانو ئې ایمان راوړے دے، دا دَ الله تعالیٰ فضل دے هغه چه دَ چا په حقله ئې غواړی نو فضل پرے

وَاللّٰهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيْمِ ﴿۲۱﴾ مَآ اَصَابَ مِنْ مُّصِيْبَةٍ فِى الْاَرْضِ

او الله | دَ لوئے فضل خاوند دے | نهٔ رسیږی | هیڅ مصیبت | په زمکه کښے

وکړی او الله تعالیٰ دَ ډیر لوئے فضل خاوند دے - هیڅ مصیبت چه راځی کهٔ په دنیا کښے راځی

وَلَا فِيٓ اَنۡفُسِكُمۡ اِلَّا فِيۡ كِتٰبٍ مِّنۡ قَبۡلِ اَنۡ نَّبۡرَاَهَا ؕ

او نۀ ستاسو په ځانونو کښې | مګر هغه (لیکلې شوې) دي په یو کتاب کښې | له دې نه وړاندې | چه | مونږ پیدا کړو دغه مصیبت

او کۀ خاص په تاسو باندې راځي نو دا ټول په یو کتاب کښې لیکلي پراته دي دَ هغې نه پخوا چه مونږ دا ارواحان پیدا کړي وُو ۔

اِنَّ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيۡرٌ ۚۖ ﴿۲۲﴾ لِّكَيۡلَا تَاۡسَوۡا عَلٰى مَا فَاتَكُمۡ وَلَا تَفۡرَحُوۡا

بیشکه دا خبره | په الله باندې | آسانه ده | دَ پاره دَ دې چه تاسو غم وُنه کړئ | په هغه څۀ چه لاړل له تاسو نه | او خوشحاله نۀ شئ

یقینًا الله تعالیٰ ته دا کار ډیر آسان دے ۔ (دا ښودنه موځکه وکړه چه) تاسو نه څۀ واخستې شي چه په هغې باندې خفه نۀ شئ او چه

بِمَاۤ اٰتٰٮكُمۡ ؕ وَاللّٰهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخۡتَالٍ فَخُوۡرِ ۙ ﴿۲۳﴾ الَّذِيۡنَ

په هغه څۀ | چه درکړل تاسو ته | او الله | نۀ خوښوی | هر مغروره | فخر کوونکے | هغه کسان

څۀ درکړے شي په هغې ځان ته غاوره نۀ شئ او الله تعالیٰ هیڅ یو غاوره فخر کوونکے نۀ خوښوی ۔ چه پخپله

يَبۡخَلُوۡنَ وَيَاۡمُرُوۡنَ النَّاسَ بِالۡبُخۡلِ ؕ وَمَنۡ يَّتَوَلَّ فَاِنَّ اللّٰهَ

چه شومتیا کوی | او حکم کوی | خلقو ته | دَ شومتیا | او څوک چه مخ واړوی | نو بیشکه الله

هم شومتیا کوی او نورو خلقو ته هم دَ شومتیا سبق ورکوی او څوک چه (دَ دین نه) مخ واړوی نو الله تعالیٰ

هُوَ الۡغَنِىُّ الۡحَمِيۡدُ ﴿۲۴﴾ لَقَدۡ اَرۡسَلۡنَا رُسُلَنَا بِالۡبَيِّنٰتِ وَاَنۡزَلۡنَا

هم دے بے نیازه | ستائیلے شوے | بیشکه راولیږل مونږ | پیغمبران خپل | په واضحو نخښو سره | او نښکته راولیږلو مونږ

سرترسره بے پروا او دَ ستائینے ډیر دے ۔ مونږ خپل پیغمبران دَ ښکاره تعلیم سره راولیږل او هغوی سره مو کتاب

مَعَهُمُ الۡكِتٰبَ وَالۡمِيۡزَانَ لِيَقُوۡمَ النَّاسُ بِالۡقِسۡطِ ۚ وَاَنۡزَلۡنَا

دَ دوی سره | کتاب | او تله (دَ انصاف) | چه قائم اوسیږی | خلق | په انصاف | او ښکته راولیږلو مونږ

او انصاف راولیږلو ، چه خلق په انصاف (او اعتدال) ولاړ پاتې شي او مونږ اوسپنه

الۡحَدِيۡدَ فِيۡهِ بَاۡسٌ شَدِيۡدٌ وَّمَنَافِعُ لِلنَّاسِ وَلِيَعۡلَمَ اللّٰهُ

اُوسپنه | چه په کښې | دَ جنګ قوت | سخت دے | او فائدې دی | خلقو دَ پاره | او چه معلوم کړی | الله

راولیږله چه په کښې ډیر هیبت دے او خلقو ته په کښې نورې ډیرې فائدې دی او دا چه الله تعالیٰ

مَنۡ يَّنۡصُرُهٗ وَرُسُلَهٗ بِالۡغَيۡبِ ؕ اِنَّ اللّٰهَ قَوِىٌّ عَزِيۡزٌ ﴿۲۵﴾ ع

چه څوک | مدد کوی دَ ده | او دَ ده دَ رسولانو | بے لیده لو | بیشکه الله | ډیر زور آور | غالب دے ۔

ښکاره کړی چه څوک بے لیده لو دَ هغۀ دَ دین او دَ هغۀ دَ رسولانو امداد کوی بیشکه الله ډیر زور آور دے ، غالب دے ۔

وَلَقَدۡ اَرۡسَلۡنَا نُوۡحًا وَّاِبۡرٰهِيۡمَ وَجَعَلۡنَا فِىۡ ذُرِّيَّتِهِمَا النُّبُوَّةَ

او بیشکه راولیږلی ؤ مونږ | نوح ؑ | او ابراهیم ؑ | او ایښې ده مونږ | دَ دې دواړو په اولاد کښې | پیغمبری

او بیشکه مونږ نوح ؑ او ابراهیم ؑ راولیږل ، او دَ دې دواړو په نسل کښې مو نبوت او کتاب جاری

وَالۡكِتٰبَ فَمِنۡهُمۡ مُّهۡتَدٍ ۚ وَكَثِيۡرٌ مِّنۡهُمۡ فٰسِقُوۡنَ ﴿۲۶﴾ ثُمَّ قَفَّيۡنَا

او کتاب | پس ځنې له دوی نه | لار موندونکی دی | او ډیر | له دوی نه | بدکاران دی | بیا | راولیږل مونږ

وُساتل ، بیا په دوی کښې څوک په سمه لار پاتې شول او ډیر په دوی کښې بدعمله وُختل ۔ بیا مو دَ دوی نه پس

عَلٰٓى اٰثَارِهِمْ بِرُسُلِنَا وَقَفَّيْنَا بِعِيْسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَاٰتَيْنٰهُ

له وروستو دَ دوئ نه | پیغمبران خپل | او ورپسے راولیږلو موږ | عیسیٰؑ ځوئے دَ مریم | او موږ ورکړو ده ته

پرله پسے نور پیغمبران راولیږل او دَ هغوئ نه پس مو دَ مریم ځوئے عیسیٰؑ راولیږلو او هغهٔ له مو

الْاِنْجِيْلَ ۙ وَجَعَلْنَا فِيْ قُلُوْبِ الَّذِيْنَ اتَّبَعُوْهُ رَاْفَةً

انجیل | او کیښودله موږ | په زړونو کښے | دَ هغه خلقو | چه پیروی ئے وُکړه دَ دهٔ | نرمی

انجیل ورکړو ۔ او څوک چه دَ هغهٔ په لاره روان شول موږ دَ هغوئ په زړونو کښے نرمی او

وَّرَحْمَةً ؕ وَرَهْبَانِيَّةَ ۨ ابْتَدَعُوْهَا مَا كَتَبْنٰهَا عَلَيْهِمْ

او رحمت | او رهبانیت | چه دوئ پخپله ایجاد کړه دا | موږ نهٔ وه فرض کړے دا | په دوئ بانډِ

مهربانی واچوله، او رهبانیت هغوئ پخپله ایجاد کړو موږ په هغوئ دا فرض کړے نهٔ وو ،

اِلَّا ابْتِغَآءَ رِضْوَانِ اللّٰهِ فَمَا رَعَوْهَا حَقَّ رِعَايَتِهَا ۚ

مګر (دوئ دا سے وکړل) حاصلولو دَ پاره | دَ رضامندئ دَ الله | بیا دوئ لحاظ ونهٔ ساتلو دَ دے | لکه چه حق وو | دَ دِے دَ لحاظ ساتلو

خو هغوئ (پخپله) دَ الله دَ رضامندئ دَ پاره (اختیار کړے وو) خو بیائے دَ هغے پوره پوره لحاظ ونهٔ ساتلے شو نو

فَاٰتَيْنَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مِنْهُمْ اَجْرَهُمْ ۚ وَكَثِيْرٌ مِّنْهُمْ فٰسِقُوْنَ ﴿۲۷﴾

نو ورکړو موږ | هغه خلقو ته | چه ایمان ئے راوړے دے | له دوئ نه | اجر دَ دوئ | او ډیر | له دوئ نه | بدکاران دی

چا چه پکښے (اوس) ایمان راوړو هغوئ له مو پوره پوره اجر ورکړو او زیات خلق پکښے نافرمان پلتے شول۔

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اتَّقُوا اللّٰهَ وَاٰمِنُوْا بِرَسُوْلِهٖ يُؤْتِكُمْ

اے | ایمان والو ! | وُ ویریږئ | دَ الله نه | او ایمان راوړئ | په پیغمبر دَ دهٔ | درکړی به تاسو ته

اے ایمان والو ! دَ الله تعالیٰ نه ویریږئ او دَ هغهٔ په پیغمبر بانډِ ایمان راوړئ ، هغه به درته دَ

كِفْلَيْنِ مِنْ رَّحْمَتِهٖ وَيَجْعَلْ لَّكُمْ نُوْرًا تَمْشُوْنَ بِهٖ

دوه حصے | له خپل رحمت نه | او جوړ به کړی | تاسو دَ پاره | یو نُور | چه تګ به کوئ تاسو | په هغے سره

خپل رحمت (دَ خزانے) نه دوه برخے درکړی او یوه داسے رڼا به درکړی چه په هغے سره به (وړانډِ) تګ کوئ

وَيَغْفِرْ لَكُمْ ؕ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿۲۸﴾ ۙ لِّئَلَّا يَعْلَمَ اَهْلُ الْكِتٰبِ

او ویه بهٔ بخښی | تاسو | او الله | بخښونکے | مهربان دے | دَ پاره دَ دے چه پوهه شی | اهلِ کتاب

او بخښنه به درته وُکړی او الله بخښونکے ډیر رحم کوونکے دے (دا به ځکه درکړی) چه کتابیانو ته (په قیامت کښے)

اَلَّا يَقْدِرُوْنَ عَلٰى شَيْءٍ مِّنْ فَضْلِ اللّٰهِ وَاَنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ

چه دوئ قدرت نهٔ لری | په هیڅ څیز | دَ الله له فضل نه | او دا چه | فضل | په لاس کښے

دا څرګندہ شی چه دَ الله تعالیٰ په فضل بانډِ دَ هغوئ هیڅ اختیار نشته او دا چه فضل خو هم دَ الله تعالیٰ په لاس

اللّٰهِ يُؤْتِيْهِ مَنْ يَّشَآءُ ؕ وَاللّٰهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيْمِ ﴿۲۹﴾ ع

دَ الله دے | دے ورکوی دا | چا ته | چه دے وُغواړی | او الله | خاوند دَ فضل | لوئے دے۔

کښے دے چا له چه غواړی هغهٔ له ئے ورکوی او الله تعالیٰ دَ ډیر لوئے فضل خاوند دے۔

ع ۲۰

سُوْرَةُ الْمُجَادَلَةِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | اِثْنَتَانِ وَعِشْرُوْنَ اٰيَةً وَّثَلٰثُ رُكُوْعَاتٍ

سورۂ مجادله په مدینه کښې نازل شوا وپه | (شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان دیر زیات رحم کوونکے دے | دے کښې ۲۲ آیتونه او ۳ رکوع دی

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان دَ دیر زیات رحم خاوند دے

قَدْ سَمِعَ اللّٰهُ قَوْلَ الَّتِيْ تُجَادِلُكَ فِيْ زَوْجِهَا وَ تَشْتَكِيْٓ

بیشکه | واؤریدله | الله | خبره | دَ هغې ښځې چه | جګړه ئے کوله تاسره | دَ خپل خاوند په حقله | او شکایت ئے کولو

بیشکه چه الله تعالیٰ دَ هغې ښځې خبره واؤریدله چه دَ خپل خاوند په حقله ئے تاسره تکرار کولو او دَ الله تعالیٰ ته

اِلَى اللّٰهِ ۖ وَاللّٰهُ يَسْمَعُ تَحَاوُرَكُمَا ۭ اِنَّ اللّٰهَ سَمِيْعٌۢ بَصِيْرٌ ①

دَ الله نه | او الله | آؤریدے | ستاسو دَ دواړو خبرې | بیشکه الله | آؤریدونکے | لیدونکے دے

ئے شکایت کولو او الله تعالیٰ ستاسو دَ دواړو خبرے آؤریدے یقیناً الله تعالیٰ هر څۀ آؤری هر څۀ وینې

اَلَّذِيْنَ يُظٰهِرُوْنَ مِنْكُمْ مِّنْ نِّسَآئِهِمْ مَّا هُنَّ اُمَّهٰتِهِمْ ۭ

کوم خلق چه | ظهار کوی | له تاسو نه | دَ خپلو ښځو سره | نۀ دی | دوئ | میندے دَ دوی

په تاسو کښې څوک چه دَ خپلو ښځو سره ظهار کوی، نو هغه ښځې دَ دوئ (څۀ) میندے (خو) نۀ شی

اِنْ اُمَّهٰتُهُمْ اِلَّا الّٰٓـِٔيْ وَلَدْنَهُمْ ۭ وَاِنَّهُمْ لَيَقُوْلُوْنَ مُنْكَرًا

نۀ دی میندے دَ دوئ | مګر | هغه چه | زیږولی ئے دی دوئ | او بیشکه دوئ | وائی | نا معقوله

میندے خوئے بس هغه دی چه دوئ ئے زیږولی دی او په دے کښې شک نشته چه دوئ یوه نامناسبه

مِّنَ الْقَوْلِ وَزُوْرًا ۭ وَاِنَّ اللّٰهَ لَعَفُوٌّ غَفُوْرٌ ② وَالَّذِيْنَ

خبره | او دروغ | او بیشکه الله | معاف کوونکے | دیر بخښونکے دے | او کوم خلق چه

او دروغ خبره کوی، او بیشکه الله تعالیٰ معافی کوونکے بخښونکے دے. او څوک چه

يُظٰهِرُوْنَ مِنْ نِّسَآئِهِمْ ثُمَّ يَعُوْدُوْنَ لِمَا قَالُوْا فَتَحْرِيْرُ

ظهار کوی | خپلو ښځو سره | بیا دوئ واپس شی | له هغه څۀ نه | چه دوئ ویلی دی | نو آزادول دی

دَ خپلو ښځو سره ظهار وکړی، بیا دَ خپلے خبرے نه واپس کیدل (یعنی تلافی کول) غواړی، نو هغۀ په ذمه

رَقَبَةٍ مِّنْ قَبْلِ اَنْ يَّتَمَآسَّا ۭ ذٰلِكُمْ تُوْعَظُوْنَ بِهٖ ۭ وَاللّٰهُ

یو غلام | وړاندې له دے نه چه | دوئ دواړه یو بل ته لاس یوسی | هم په دے خبره | تاسو ته نصیحت کولے شی | او الله

یو غلام آزادول دی، وړاندې له دے نه چه دواړه یو بل سره یو ځائے شی داحکم دی چه تاسو له دے نه نصیحت واخلئ او الله

بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرٌ ③ فَمَنْ لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ

په هغه څۀ | چه تاسوئے کوئ | خبردار دے | نو څوک چه | بیا نۀ مومی (غلام) | نو روژے دی | دَ دوؤ میاشتو

ستاسو په کارونو ښۀ خبردار دے. نو څوک چه غلام بیا نۀ مومی، نو دوه میاشتے روژے دِ پرله پسے

مُتَتَابِعَيْنِ مِنْ قَبْلِ اَنْ يَّتَمَآسَّا ۭ فَمَنْ لَّمْ يَسْتَطِعْ فَاِطْعَامُ

پرله پسے | وړاندې له دے نه چه | دوئ دواړه یو بل ته لاس یوسی | نو څوک چه | دا سے ونۀ کړے شی | نو طعام ورکول دی

ونیسی. دَ دے نه وړاندې چه دواړه یو بل سره یو ځائے شی او څوک چه داهم نۀ شی کولے، نو شپیتو

الجزء ۲۸

سِتِّيْنَ مِسْكِيْنًا ۭ ذٰلِكَ لِتُؤْمِنُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ ۭ وَتِلْكَ

شپیتو (۶۰) | مسکینانو ته | دا | ځکه چه تاسو ایمان راوړئ | په الله | او د ده په رسول باندې | او دا

مسکینانو له د خوراک ورکړی دا (حکمونه) ځکه (دی) چه تاسو په الله او د ده په رسول ایمان راوړئ او دا د الله

حُدُوْدُ اللّٰهِ ۭ وَلِلْكٰفِرِيْنَ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ۝٤ اِنَّ الَّذِيْنَ

حدونه دی | د الله | او کافرانو د پاره | عذاب دے | دردناک | بیشکه | کوم خلق چه

مقرر حدونه دی ، او منکرانو له دردناک عذاب مقرر دے ۔ څوک چه د الله او د ده د

يُحَآدُّوْنَ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ كُبِتُوْا كَمَا كُبِتَ الَّذِيْنَ

مخالفت کوی | د الله | او د ده د رسول | دوی به ذلیله کړے شی | لکه چه ذلیله کړے شوی وو | هغه خلق چه

رسول (د حکم) نه مخالفت کوی ، هغوئ به داسے خوارشی لکه پخوانی خلق چه خوار

مِنْ قَبْلِهِمْ وَقَدْ اَنْزَلْنَآ اٰيٰتٍۢ بَيِّنٰتٍ ۭ وَلِلْكٰفِرِيْنَ عَذَابٌ

له دوئ نه وړاندې وو | او بیشکه نازل کړل مونږ | آیتونه | واضحه | او کافرانو د پاره | عذاب دے

شوی وو او مونږ خو څرګند آیتونه رالیږلی دی او منکرانو له سپکونکے عذاب

مُّهِيْنٌ ۝٥ يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللّٰهُ جَمِيْعًا فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوْا ۭ

رسوا کوونکے | په کومه ورځ چه به | دوئ راپاڅوی | الله | ټول | بیا به وښائی دوئ ته | هغه څه | چه دوئ به کول

مقرر دے ۔ په کومه ورځ چه الله تعالیٰ دا ټول خلق (د قبرونو نه) راژوندی کړی بیا څه چه به دوئ کول هغه ټول به ورته وښائی

اَحْصٰىهُ اللّٰهُ وَنَسُوْهُ ۭ وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيْدٌ ۝٦

سنبال ساتلی دی دا الله | او دوئ هیر کړی دی دا | او الله | په هر څیز باندې | ګواه دے ۔

د عمل کارونه الله خو سنبال ساتلی دی او د دوئ نه هیر شوی دی ، او الله تعالیٰ په هر څیز باندې ښه خبر دے ۔

اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ ۭ

آیا نه دی کتلی تا | چه بیشکه الله | پوهیږی | په هغه څه | چه په آسمانونو کښے دی | او په هغه څه چه | په زمکه کښے دی

آیا تا په دے خبره غور نه دے کړے چه الله تعالیٰ ته د آسمانونو او د زمکے هر څیز ښه معلوم دے؟

مَا يَكُوْنُ مِنْ نَّجْوٰى ثَلٰثَةٍ اِلَّا هُوَ رَابِعُهُمْ وَلَا خَمْسَةٍ

نه دی | پټه مشوره | د دریو کسانو | مګر دے (الله وی) | څلورم په دوئ کښے | او نه د پنځو

په دریو کسانو کښے هیڅ د غوږ مجلس داسے نه کیږی چه څلورم پکښے الله نه وی او نه په پنځو کښے

اِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ وَلَآ اَدْنٰى مِنْ ذٰلِكَ وَلَآ اَكْثَرَ اِلَّا هُوَ مَعَهُمْ

مګر هغه (الله) وی | شپږم په دوئ کښے | او نه کم | له دے نه | او نه زیات | مګر دے وی | د دوئ سره

په کوم کښے چه شپږم الله نه وی او (د غه شان) نه د دے نه کم او نه د دے نه زیات لیکن هغه (الله) د دوئ سره وی

اَيْنَ مَا كَانُوْا ۚ ثُمَّ يُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوْا يَوْمَ الْقِيٰمَةِ ۭ

کوم ځائے کښے | چه دوئ وی | بیا به | دے وښائی دوئ ته | څه چه | دوئ کول | په ورځ | د قیامت

دوئ په هر ځائے کښے چه وی ، بیا د قیامت په ورځ به خپل کارونه ورته وړاندې کیږی دی

إِنَّ اللّٰهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٧﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نُهُوا

بیشکه الله | په هر څیز باندِ | پوهه دے | آیا تا نهٔ دی کتلی | هغه خلقو ته | چه منع کړے شوی وو

بیشکه چه الله تعالیٰ ته هر څهٔ معلوم دی. آیا تهٔ دَ هغې خلقو حال ته نهٔ ګورے چه دَ ناجائزه پټو

عَنِ النَّجْوٰى ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَيَتَنٰجَوْنَ

دَ پټو مشورو نه | بیا دوئ راګرځی | هغه څهٔ ته | چه منع کړے شوی وو | له هغې نه | او دوئ پټے مشورے کوی

مشورو نه منع کړے شوی وو، بیا دَ کومے خبرے نه چه دوئ منع کړے شوی وو هم په هغې کارکښے لګیادی او دَ

بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَمَعْصِيَتِ الرَّسُولِ ۚ وَإِذَا جَاءُوكَ

په ګناه | او سرکشئ | او دَ رسول دَ نافرمانئ (سره) | او هر کله | چه دوئ راځی تا ته

ګناه او دَ زیاتی کولو او دَ رسول ﷺ دَ نافرمانئ په حقله پټ پټ مجلسونه کوی او چه (اے نبی ﷺ!) تا ته رامخامخ

حَيَّوْكَ بِمَا لَمْ يُحَيِّكَ بِهِ اللّٰهُ ۙ وَيَقُولُونَ فِي أَنْفُسِهِمْ

نو سلام کوی تا ته | په داسے لفظونو سره | چه سلام نهٔ دے کړے تا ته په هغې سره | الله | او دوئ وائی | په خپلو زړونو کښے

شی نو په داسے ټکو درباندِ سلام اچوی چه الله درباندِ هغسے سلام اچولے نهٔ دے او په خپلو زړونو کښے وائی

لَوْلَا يُعَذِّبُنَا اللّٰهُ بِمَا نَقُولُ ۚ حَسْبُهُمْ جَهَنَّمُ ۚ يَصْلَوْنَهَا

چه ولے نهٔ | راکوی عذاب مونږ ته الله | په هغه څهٔ | چه مونږه وایو | کافی دے دوئ ته پاره | دوزخ | دوئ به داخل شی دے ته

چه څهٔ مونږ وایو الله تعالیٰ مونږ له دَ هغې سزا ولے نهٔ راکوی دے خلقو له دوزخ بس دے، هغوئ به پکښے ورننوزی

فَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٨﴾ يٰأَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا إِذَا تَنَاجَيْتُمْ فَلَا تَتَنَاجَوْا

پس بد دے | ځائے دَ ورتلو | اے | ایمان والو! | هرکله چه تاسو دَ یو بل سره پټے مشورے کوئ | نو پټے مشورے مهٔ کوئ

او دَ غه ډیره خرابه ټیکاونړه ده اے مؤمنانو! هرکله چه غوړین مجلس کوئ نو دَ ګناه دَ زیاتی او دَ

بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَمَعْصِيَتِ الرَّسُولِ وَتَنَاجَوْا بِالْبِرِّ وَالتَّقْوٰى ۚ

دَ ګناه | او سرکشئ | او دَ رسول دَ نافرمانئ | او پټے مشورے کوئ | دَ نیکئ | او پرهیزګارئ

رسول ﷺ دَ نافرمانئ په حقله هیڅرے مشورے مهٔ کوئ بلکه دَ نیکئ او دَ پرهیزګارئ په حقله صلاح مشورے

وَاتَّقُوا اللّٰهَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٩﴾ إِنَّمَا النَّجْوٰى مِنَ الشَّيْطٰنِ

او ویریږئ | دَ الله نه | هغه ذات | چه طرف دَ هغهٔ ته به | تاسو جمع کولے شئ | بیشکه | پټه (دَ غوږ) صلاح ګانے | خو دَ شیطان کار دے

کوئ او دَ الله تعالیٰ نه ویریږئ چه تاسو ټول به ورته رانولیږئ. غوږ پنے صلاح ګانے دَ شیطان په لمسه کیږی

لِيَحْزُنَ الَّذِينَ اٰمَنُوا وَلَيْسَ بِضَارِّهِمْ شَيْئًا إِلَّا

چه غمژن کړی | هغه خلق چه | ایمان ئے راوړے دے | او نهٔ دے | هغه دوئ ته نقصان ورکوونکے | دَ هیڅ څیز | مګر

چه مؤمنان پرے غمژن کړی، حال دا دے چه دَ الله تعالیٰ دَ حکم نه بغیر شیطان هغوئ ته هیڅ ضرر نهٔ

بِإِذْنِ اللّٰهِ ۚ وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٠﴾ يٰأَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا

په حکم دَ الله | او هم په الله باندِ | پکار دے چه توکل وکړی | مؤمنان | اے | ایمان والو!

شی رسولے او ایمان والؤ له خو بس هم په الله تعالیٰ توکل کول پکار دی اے مؤمنانو!

إِذَا قِيلَ لَكُمْ تَفَسَّحُوا فِي الْمَجٰلِسِ فَافْسَحُوا يَفْسَحِ اللّٰهُ

هر کله چه | وُ وئیلے شی | تاسو ته | چه کشاده کښیني تاسو | په مجلسونو کښے | پس کشاده کوئی ځائے | فراخی به پیدا کړی | الله

هر کله چه درته وُ وئیلے شی چه په مجلس کښے لږ ځائے ارت کړئی نو تاسو ځائے ارتوئی الله تعالیٰ به تاسو له ارت پیرت

لَكُمْ ۚ وَإِذَا قِيلَ انْشُزُوا فَانْشُزُوا يَرْفَعِ اللّٰهُ الَّذِينَ اٰمَنُوا

تاسو دپاره | او هر کله چه وو ئیلے شی | چه پاڅئی | پس پاڅئی | اُوچتے به کړی | الله | دَ هغه خلقو چه | ایمان ئے راوړے دے

ځائے درکړی او چه درته وو ئیلے شی چه پاڅئی وُ دریږئی نو پاڅئی ، الله تعالیٰ به په تاسو کښے دَ مسلمانانو

مِنْكُمْ ۙ وَالَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ دَرَجٰتٍ ۚ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُونَ

له تاسو نه | او دَ هغه خلقو | چه ورکړے شوے دے | علم | درجے | او الله | په هغه څه | چه تاسوئے کوئی

او دَ علم دَ خاوندانو مرتبے اُوچتے کړی ۔ او الله تعالیٰ ستاسو په کارونو ښه

خَبِيرٌ ﴿۱۱﴾ يٰٓأَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوٓا إِذَا نٰجَيْتُمُ الرَّسُولَ فَقَدِّمُوا

خبردار دے | اے ایمان والو! | هر کله چه | پټه مشوره کوئی تاسو | رسول سره | نو وړومبے ورکړئی تاسو

خبر دے اے مؤمنانو ! تاسو چه دَ پیغمبر سره پټے صلاح مشورے کوئی نو دَ خپلو پټو صلاح

بَيْنَ يَدَيْ نَجْوٰىكُمْ صَدَقَةً ۚ ذٰلِكَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَأَطْهَرُ ۚ

وړاندې | دَ خپلے مشورے نه | صدقه | دا کار | غوره دے | تاسو دَپاره | او | زیات پاکیزه دے

مشورو نه وړاندې څه (لږ ډیر) خیرات ورکوئی ، دا کار تاسو دَ پاره ډیر بهتر دے او دَ پاکئی ذریعه ده

فَإِنْ لَّمْ تَجِدُوا فَإِنَّ اللّٰهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿۱۲﴾ ءَأَشْفَقْتُمْ

پس که چرے بیا نه مومئی تاسو | نو بیشکه | الله | ډیر بخښونکے | مهربان دے | آیا تاسو وُ ویریدئی

خو که دَ خیرات توفیق نه لرئی نو بیشکه چه الله تعالیٰ بخښونکے رحم کوونکے دے آیا تاسو دَ دے نه ویریدلئی

أَنْ تُقَدِّمُوا بَيْنَ يَدَيْ نَجْوٰىكُمْ صَدَقٰتٍ ۚ فَإِذْ لَمْ تَفْعَلُوا

(له دے نه) چه تاسو وړومبے ورکړئی | وړاندې | دَ مشورے خپلے نه | صدقے ؟ | بیا هر کله چه | تاسو دا سے وُ نه کړل

چه دَ خپلو پټو مشورو نه وړاندې څه لږ ډیر خیرات ورکړئی ؟ نو (خیر دے) چه دا کار درنه پُوره نه شو

وَتَابَ اللّٰهُ عَلَيْكُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتُوا الزَّكٰوةَ

او معافی وکړه | الله | تاسو ته | نو قائم کړئی | مونځ | او ورکړئی | زکوٰة

او الله تعالیٰ تاسو ته معافی وُکړه نو (اوس) دَ مونځ پابند وُسیږئی او زکوٰة ورکوئی

وَأَطِيعُوا اللّٰهَ وَرَسُولَهُ ۚ وَاللّٰهُ خَبِيرٌ ۢ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿۱۳﴾

او حکم منئ | دَ الله | او دَ دهٔ دَ رسول | او الله | خبردار دے | په هغه څه | چه تاسوئے کوئی.

او دَ الله تعالیٰ او دَ دهٔ دَ رسول هره خبره منئ ، او الله تعالیٰ ته ستاسو ټول کارونه معلوم دی

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ تَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ ۚ

آیا تا نهٔ دی کتلی | هغه خلقو ته چه | دوستی کوی | دَ داسے قوم سره | چه غضب کړے دے الله | په هغوئی باندې

(اے پیغمبره!) آیا تا هغه خلقو ته نهٔ دی کتلی چه دَ داسے قوم سره دوستی لری په کوم چه دَ الله تعالیٰ غضب نازل شوے دے

ع ۲/۷

مَا هُمْ مِّنْكُمْ وَلَا مِنْهُمْ ۙ وَيَحْلِفُوْنَ عَلَى الْكَذِبِ

نه (خو) دوئی | له تاسو نه دی | او نه له هغوئ نه | او دوئ قسم خوری | په دروغو

دا (منافقان) نه تاسو سره دی او نه د هغوئ (کافرانو) سره دی ، او سره د پوهے په دروغه قسمونه

وَهُمْ يَعْلَمُوْنَ ⑭ اَعَدَّ اللّٰهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيْدًا ؕ اِنَّهُمْ

او دوئ پوهیږی | تیار کړے دے | الله | دوئ د پاره | عذاب | سخت | بیشکه

خوري. الله تعالیٰ هغوئ د پاره سخت عذاب تیار کړے دے ، بیشکه هغه

سَآءَ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ⑮ اِتَّخَذُوْٓا اَيْمَانَهُمْ جُنَّةً

بد دی | هغه څه چه دوئ ئے | کوی | جوړ کړی دی دوئ | قسمونه خپل | ډال

کارونه ډیر خراب دی چه هغوئ ئے کوی. دوئ د خپلو قسمونو نه ځان له ډال جوړ کړے دے

فَصَدُّوْا عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ فَلَهُمْ عَذَابٌ مُّهِيْنٌ ⑯

پس منع کوی دوئ (خلق) | د لارے نه | د الله | نو دوئ د پاره | عذاب دے | رُسوا کوونکے

بیا خلق د الله تعالیٰ د لارے نه منع کوی پس هغوئ د پاره د ذلت عذاب مقرر دے.

لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ اَمْوَالُهُمْ وَلَآ اَوْلَادُهُمْ مِّنَ اللّٰهِ شَيْـًٔا ؕ

هیڅ کله به په کار رانه شی | د دوئ | مالونه د دوئ | او نه | اولاد د دوئ | د الله په وړاندې | هیڅ هم

د هغوئ مال او د هغوئ اولاد هیچرے د الله تعالیٰ (د عذاب) نه بچ کولے نه شی

اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ النَّارِ ؕ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ ⑰ يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ

هم دا خلق دی | دوزخیان | دوی به | په دے کښے | همیشه وی | په کومه ورځ چه به | را پاڅوی دوئ له

هم دغه خلق دوزخیان دی تل به پکښے (لوغړن) پراته وی ، په کومه ورځ چه الله تعالیٰ دوئ

اللّٰهُ جَمِيْعًا فَيَحْلِفُوْنَ لَهٗ كَمَا يَحْلِفُوْنَ لَكُمْ

الله | ټول | نو دوئ به قسمونه خوری | د ده په وړاندې | لکه چه | دوئ به قسمونه خوړل | ستاسو په وړاندې

ټول بیا را ژوندی کړی نو د الله د وړاندې به دا سے قسمونه خوری لکه څنګه چه (نن) ستاسو په وړاندې خوری

وَيَحْسَبُوْنَ اَنَّهُمْ عَلٰى شَيْءٍ ؕ اَلَآ اِنَّهُمْ هُمُ الْكٰذِبُوْنَ ⑱

او دوی خیال کوی | چه دوی | په (څه) فائده کښے دی | واوره ! | بیشکه | هم دوی | دروغژن دی

او دا خیال کوی چه کښی د دوئ څه دین ایمان شته نشه واوره ! چه دوئ بالکل دروغژن دی

اِسْتَحْوَذَ عَلَيْهِمُ الشَّيْطٰنُ فَاَنْسٰىهُمْ ذِكْرَ اللّٰهِ ؕ اُولٰٓئِكَ

غالب راغلے دے | په دوئ باندې | شیطان | پس د هٔ هیر کړو له دوئ نه | ذکر د الله | هم دا د ه

(خبره دا ده چه) په دوئ باندې شیطان قابو موندلے دے نو د الله تعالیٰ یاد ئے ترے نه هیر کړے دے ، هم دغه

حِزْبُ الشَّيْطٰنِ ؕ اَلَآ اِنَّ حِزْبَ الشَّيْطٰنِ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ ⑲ اِنَّ

ډله | د شیطان | واوره ! | بیشکه | ډله | د شیطان | هم دوئ دی نقصان موندونکی | بیشکه

د شیطان ټولګے دے او په دے پوهه شه چه د شیطان ټولګے به په تاوان کښے پاتے وی ، څوک

الَّذِيْنَ يُحَآدُّوْنَ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗٓ اُولٰٓئِكَ فِى الْاَذَلِّيْنَ ﴿٢٠﴾

کوم خلق چه | مخالفت کوی | دَ الله | او دَ دهٔ دَ رسول | هم دا خلق دی | په ډیر زیات ذلیله خلقو کښے

چه دَ الله تعالیٰ او دَ دهٔ دَ رسول مخالفت کوی نو هم دغه غورزیدلی خلق دی.

كَتَبَ اللّٰهُ لَاَغْلِبَنَّ اَنَا وَرُسُلِىْ ؕ اِنَّ اللّٰهَ قَوِىٌّ عَزِيْزٌ ﴿٢١﴾

ؤلیکل | الله | چه خامخا به غالب شم زهٔ | او زما رسول | بیشکه الله | ډیر زور آور | غالب دے

الله تعالیٰ دا لیکلی دی چه زهٔ او زما رسول به غالب پاتے یُو، بیشکه الله تعالیٰ دَ قوت خاوند دے ډیر غالب دے

لَا تَجِدُ قَوْمًا يُّؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ يُوَآدُّوْنَ

تهٔ به بیا نهٔ موے | یو قوم چه | ایمان لری | په الله | او په ورځ | دَ اخرت | چه دوستی به ؤکړی

تهٔ به هیچرے دا ؤنهٔ موے چه څوک په خدائے او په رسول باندے ایمان راوړی هغوئی ډ داسے خلقو سره

مَنْ حَآدَّ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ وَلَوْ كَانُوْٓا اٰبَآءَهُمْ اَوْ اَبْنَآءَهُمْ

دَ هغه چا سره چه مخالفت کوی | دَ الله | او دَ دهٔ دَ رسول | اګر چه | وی هغوئی | پلاران دَ دوئی | او ځامن دَ دوئی

دوستانے ؤساتی چه دَ الله او دَ رسول مخالف وی اګر که هغوئی ئے پلاران ، یا ځامن یا ورونړه

اَوْ اِخْوَانَهُمْ اَوْ عَشِيْرَتَهُمْ ؕ اُولٰٓئِكَ كَتَبَ فِىْ قُلُوْبِهِمُ

یا | ورونړه دَ دوئی | یا خپلوان دَ دوئی | هم دا خلق دی | چه لیکلے دے (الله) | په زړونو دَ دوئی کښے

یا دَ کورنئی نور خلق وی - هم دغه کسان دی چه الله تعالیٰ دَ هغوئی په زړونو کښے (دَ) ایمان

الْاِيْمَانَ وَاَيَّدَهُمْ بِرُوْحٍ مِّنْهُ ؕ وَيُدْخِلُهُمْ جَنّٰتٍ

ایمان | او دَ دوئی مدد ئے وکړو | په یو روح سره | له خپل طرف نه | او دے به داخل کړی دوی | په باغونو کښے

(نور) بنخ کړے دے او هغوئی ئے په خپله مهر باندے مضبوط کړی دی او داسے باغونو ته به ئے ننباسی

تَجْرِىْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ؕ رَضِىَ اللّٰهُ عَنْهُمْ

چه بهیږی به | لاندے دَ هغے نه | ولے | همیشه به وی | په هغے کښے | الله راضی شو | له دوئی نه

چه دَ هغے لاندے به ولے بهیږی، تل به پکښے استوګن وی الله تعالیٰ به دَ هغوئی نه راضی وی

وَرَضُوْا عَنْهُ ؕ اُولٰٓئِكَ حِزْبُ اللّٰهِ ؕ اَلَآ اِنَّ حِزْبَ اللّٰهِ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ ﴿٢٢﴾

او دوئی راضی شول | له دهٔ نه | هم دا ده | ډله دَ الله | واؤره ! | بیشکه ډله دَ الله | هم دوی دی خلاصے موندونکی

او هغوئی به دَ الله تعالیٰ نه راضی وی، هم دغه دَ الله تعالیٰ ټولګے دے او بنهٔ واؤره! چه دَ الله تعالیٰ ټولګے همیشه کامیاب دے.

سُوْرَةُ الْحَشْرِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِىَ اَرْبَعٌ	بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ	وَّعِشْرُوْنَ اٰيَةً وَّثَلٰثُ رُكُوْعَاتٍ
سورۃ حشر په مدینه کښے نازل شوه او	(شروع) په نامه دَ الله چه ډیر مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے	په دے کښے ۲۴ ایتونه او درے رکوع دی

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

سَبَّحَ لِلّٰهِ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ ۚ وَهُوَ الْعَزِيْزُ

پاکی بیانوی دَ الله | هغه څیزونه | چه په آسمانونو کښے | او هغه | چه په زمکه کښے دی | او هم دے | غالب

دَ الله تعالیٰ پاکی بیانوی هر څهٔ چه په آسمانونو او په زمکه کښے دی او هغه ډیر زور آور دَ حکمتونو

الْحَكِيْمُ ① هُوَ الَّذِيْٓ اَخْرَجَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ اَهْلِ الْكِتٰبِ

دَحکمت خاوند دے | دے دے هغه ذات چه | راوے ویستل | هغه کسان | چه کافران شو | له اهل کتابو نه

خاوند دے ۔ الله تعالیٰ هغه ذات دے چه کتابیان کافران ئے په دهرومبی حَل په

مِنْ دِيَارِهِمْ لِاَوَّلِ الْحَشْرِ ؕ مَا ظَنَنْتُمْ اَنْ يَّخْرُجُوْا وَظَنُّوْٓا

دَدوئ له کورونو نه | دَ دهرومبی حشر په وخت | تاسو گمان نهٔ کولو | چه راوُبه ځی دوئ | او دوئ خیال کولو

جمع دَ کورونو نه ووبیستل ۔ ستاسو (خو) داگمان (قدرله) نهٔ وو چه دوئ به وُځی او دَهغوئ

اَنَّهُمْ مَّانِعَتُهُمْ حُصُوْنُهُمْ مِّنَ اللّٰهِ فَاَتٰىهُمُ اللّٰهُ مِنْ حَيْثُ

چه دوئ به | بچ کری | دَدوئ قلعے | دَ الله نه | پس راغے دوئ ته (عذاب) دَالله | کوم ځائے نه

داگمان وو چه خپلے قلعه کلانے به ئے دَ الله دَ نیولو نه بچ اُوساتی نو (دَ) الله (عذاب) پرے دَ داسے غاړے نه

لَمْ يَحْتَسِبُوْا ۖ وَقَذَفَ فِيْ قُلُوْبِهِمُ الرُّعْبَ يُخْرِبُوْنَ

چه دَ دوئ گمان هم نهٔ وو | او دهٔ واچولو | په زړونو دَ دوئ کښے | رُعب | دوئ نړول

راغے چه دَ دوئ په خواطر کښے هم نهٔ وو او دَهغوئ په زړونو کښے ئے رعب واچولو چه خپل کورونه ئے په

بُيُوْتَهُمْ بِاَيْدِيْهِمْ وَاَيْدِي الْمُؤْمِنِيْنَ ۖ فَاعْتَبِرُوْا يٰٓاُولِي الْاَبْصَارِ ②

کورونه خپل | په لاسونو خپلو | او په لاسونو | دَ مؤمنانو | پس عبرت حاصل کړئ | اے خاوندانو دَ سترگو!

خپلو لاسونو هم نړول او دَ مسلمانانو په لاسونو هم (نړیدل) نو اے دَ سترگو خاوندانو! دَ دے نه سبق واخلئ

وَلَوْلَآ اَنْ كَتَبَ اللّٰهُ عَلَيْهِمُ الْجَلَآءَ لَعَذَّبَهُمْ

او کهٔ چرے نه وے (داخبره) | چه لیکلی وُو | الله | په دوئ باندِ | بے کوره کیدل | نو خامخا به ئے عذاب ورکړے وو دوئ ته

او کهٔ الله دَ هغوئ په حق کښے جلاوطنی لیکلے نهٔ وے نو په دُنیا کښے به ئے (دَ قتل) سزا

فِي الدُّنْيَا ؕ وَلَهُمْ فِي الْاٰخِرَةِ عَذَابُ النَّارِ ③ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ

په دُنیا | او دوئ دَپاره | په آخرت کښے | عذاب | دَ اور دے | دا | ځکه چه دوئ

ورکوله او په آخرت کښے خو ورله دَ اور سزا هسے هم مقرر ده دا ځکه چه دوئ دَ الله

شَآقُّوا اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ ۚ وَمَنْ يُّشَآقِّ اللّٰهَ فَاِنَّ اللّٰهَ شَدِيْدُ الْعِقَابِ ④

مخالفت وکړو | دَ الله | او دَ دهٔ دَ رسول | او څوک چه مخالفت کوی | دَ الله | نو بیشکه | الله | سخت عذاب ورکوونکے دے

او دَ رسول مخالفت کړے دے ، او څوک چه دَ الله تعالیٰ مخالفت کوی نو الله تعالیٰ په سزا ورکولو کښے ډیر سخت دے

مَا قَطَعْتُمْ مِّنْ لِّيْنَةٍ اَوْ تَرَكْتُمُوْهَا قَآئِمَةً عَلٰٓى اُصُوْلِهَا

هغه څهٔ چه | پریکړے تاسو | دَ قجورے اُونے | یا تاسو پریښودے هغه | ولاړے | په خپلو جرړو باندِ

تاسو چه دَ قجورے کومے اُونے پریکړے یا مو په جرړو باندِ مضبوطے ولاړے وُساتلے نو

فَبِاِذْنِ اللّٰهِ وَلِيُخْزِيَ الْفٰسِقِيْنَ ⑤ وَمَآ اَفَآءَ اللّٰهُ

نو (هغه وو) دَ الله په حکم | چه دے رسوا کړی | بدکاران | او هغه څهٔ چه | راوُگرځول | الله

دا دَ الله په حکم وو او (ځکه وو) چه (الله) نافرمانه خلق رسوا کړی او الله تعالیٰ چه خپل رسول ته څهٔ (بغیر دَ جنگ

وقف النبی صلی الله علیه وسلم

عَلٰی رَسُوۡلِهٖ مِنۡهُمۡ فَمَاۤ اَوۡجَفۡتُمۡ عَلَیۡهِ مِنۡ خَیۡلٍ وَّلَا رِکَابٍ

پیغمبر خپل ته | له دوئ نه | چه نۀ دی زغلولی تاسو | په هغې باندِ | اسُونه | او نۀ اوښان

نه) دَ دې (یهودو) نه راؤګرځول، نو په هغې باندِ تاسو خپل اسونه یا اوښان خو زغلولی نۀ دی

وَّلٰکِنَّ اللّٰهَ یُسَلِّطُ رُسُلَهٗ عَلٰی مَنۡ یَّشَآءُ ؕ وَ اللّٰهُ

او لیکن | الله | غالب کوی | خپل پیغمبران | په چا چه | دے وغواړی | او الله

خو الله چه په چا غواړی نو خپل پیغمبران پرے غالب راولی۔ او الله تعالیٰ

عَلٰی کُلِّ شَیۡءٍ قَدِیۡرٌ ﴿۶﴾ مَاۤ اَفَآءَ اللّٰهُ عَلٰی رَسُوۡلِهٖ

په هر څیز باندِ | قادر دے | هغه څۀ چه راؤګرځول | الله | په پیغمبر خپل

په هر څیز باندِ پوره پوره قدرت لری، الله تعالیٰ چه خپل پیغمبر ته دَ نورو کلو دَ خلقو نه کوم مال دَ

مِنۡ اَهۡلِ الۡقُرٰی فَلِلّٰهِ وَلِلرَّسُوۡلِ وَلِذِی الۡقُرۡبٰی وَالۡیَتٰمٰی

له (مالونو) دَ اوسیدونکو دَ کلو نه | نو هغه دَ الله | او دَ رسول ﷺ | او دَ خپلوانو | او دَ یتیمانو

فئ ورکړے دے، نو هغه دَ الله تعالیٰ، دَ رسول او دَ هغۀ دَ خپلوانو، او دَ یتیمانو

وَالۡمَسٰکِیۡنِ وَابۡنِ السَّبِیۡلِ ۙ کَیۡ لَا یَکُوۡنَ دُوۡلَةًۢ بَیۡنَ الۡاَغۡنِیَآءِ

او دَ مسکینانو | او دَ مسافرو دَ پاره دی | چه هغه نۀ وی | ګردش کوونکی | په مینځ | دَ دولتمندو کښے

او دَ مسکینانو او دَ مسافرو حق دے چه دغه فئ ستاسو دَ مالدارو په قبضه کښے

مِنۡکُمۡ ؕ وَمَاۤ اٰتٰکُمُ الرَّسُوۡلُ فَخُذُوۡهُ ۚ وَمَا نَهٰکُمۡ

له تاسو نه | او څۀ چه | تاسوله درکړی | رسول ﷺ | نو واخلئ هغه | او هغه څۀ | چه منع کړی تاسو

رانۀ شی او رسول ﷺ چه تاسوله څۀ درکوی هغه واخلئ، او چه دَ څۀ نه ئے منع کړی

عَنۡهُ فَانۡتَهُوۡا ۚ وَاتَّقُوا اللّٰهَ ؕ اِنَّ اللّٰهَ شَدِیۡدُ الۡعِقَابِ ﴿۷﴾

له هغې نه | پس منع شئ تاسو | او ویریږئ | دَ الله نه | بیشکه | الله | سخت عذاب ورکوونکے دے۔

دَ هغې نه منع شئ ۔ او دَ الله تعالیٰ نه ویره کوئ، بیشکه چه الله تعالیٰ په سزا ورکولو کښے ډیر سخت دے

وقف لازم

لِلۡفُقَرَآءِ الۡمُهٰجِرِیۡنَ الَّذِیۡنَ اُخۡرِجُوۡا مِنۡ دِیَارِهِمۡ وَاَمۡوَالِهِمۡ

دَ پاره دَ فقیرانو | مهاجرینو | کوم چه | وېستلے شوی دی | له کورونو خپلو نه | او مالونو خپلو نه

دَ هغې حاجتمندو مهاجرینو (دَ نورو نه زیات) حق دے چه دَ خپلو کورونو او دَ مالونو نه راوېستلے شوی دی۔

یَبۡتَغُوۡنَ فَضۡلًا مِّنَ اللّٰهِ وَرِضۡوَانًا وَّیَنۡصُرُوۡنَ اللّٰهَ وَرَسُوۡلَهٗ ؕ

چه غواړی | فضل | دَ الله | او رضامندی | او مدد کوی | دَ الله | او دَ دۀ دَ رسول

دَ الله تعالیٰ فضل او دَ هغۀ رضا غواړی او دَ الله تعالیٰ (دَ دین) او دَ دۀ دَ رسول امداد کوی

اُولٰٓئِکَ هُمُ الصّٰدِقُوۡنَ ﴿۸﴾ۚ وَالَّذِیۡنَ تَبَوَّؤُ الدَّارَ وَالۡاِیۡمَانَ

هم دا خلق دی | رښتینی (مسلمانان) | او هغه کسانو دَ پاره | چه قائم پاتے شی | په کور کښے | او په ایمان باندِ

هم دغه خلق رښتینی (مسلمانان) دی۔ او (دا مال) دَ هغه خلقو (هم حق دے) چه (دَ هجرت والا دَ) کور (مدینه) کښے دَ دوی

مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّوْنَ مَنْ هَاجَرَ اِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُوْنَ

وړاندې له دوی نه | دوئ محبّت کوی | دَ هغه چا سره | چه هجرت کوی | دَ دوئ سره | او نهٔ بیا مومی

نه دیره (انصار) دی او په ایمان کښې (ثابت قدم) دی او دَ هغې خلقو سره مینه لری چه هغوئ ښار ته هجرت کوی او په خپلو زړونو کښې

فِيْ صُدُوْرِهِمْ حَاجَةً مِّمَّآ اُوْتُوْا وَيُؤْثِرُوْنَ

په خپلو سینو کښې | څهٔ تنګی | له هغه څهٔ نه | چه ورکړے شی دوئ ته | او دوئ غوره کوی نور

هیڅ تنګی نهٔ ساتی په هغې څیز چه ورته ورکړے شی او نور دَ ځان نه

عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ ؕ قف وَمَنْ يُّوْقَ شُحَّ

په خپلو ځانونو باندې | اګرچه وی | په دوئ باندې | ولږه | او څوک چه | وُساتلے شو | له حرص

وړاندې کوی اګر کهٔ بخپله اوږی وی او څوک چه دَ خپل نفس دَ شومتیانه

نَفْسِهٖ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ ۝٩ ج وَالَّذِيْنَ جَآءُوْ مِنْۢ بَعْدِهِمْ

دَ نفس خپل نه | پس دغه خلق هم دوی دی | خلاصے موندونکی | او کوم خلق چه | راغلل | پس له دوئ نه

بچ وُساتلے شو نو هم دغه خو کامیاب خلق دی۔ او دَ هغه چا (په کښې حق دے) چه دَ دوئ نه پس راشی

يَقُوْلُوْنَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَ لِاِخْوَانِنَا الَّذِيْنَ سَبَقُوْنَا

دوئ وائی | اے زمونږ ربه! | وُبخښه مونږه | او | ورونړه زمونږ | کوم چه | وړاندې شوی دی له مونږ نه

او دا دعا کوی چه اے زمونږ ربه! مونږ وُبخښه او زمونږ هغه ورونړه چه زمونږ نه وړاندې مسلمانان

بِالْاِيْمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِيْ قُلُوْبِنَا غِلًّا لِّلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا

په ایمان راوړو کښې | او مهٔ پیدا کوه | زمونږ په زړونو کښې | کینه | هغه کسانو دَ پاره | چه ایمان ئے راوړے دے

شوی دی ، او زمونږ په زړونه کښې دَ ایماندارو دَ پاره هیڅ کینه مهٔ پیدا کوه

رَبَّنَآ اِنَّكَ رَءُوْفٌ رَّحِيْمٌ ۝١٠ ع اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ

اے زمونږ ربه! | بیشکه تهٔ | ډیر مهربان | رحم کوونکے یې | آیا نهٔ دی کتلی تا | هغه کسانو ته چه

اے زمونږه ربه! بیشکه تهٔ مهربان رحم کوونکے یې۔ آیا تا هغه خلقو ته نهٔ دی کتلی چه

نَافَقُوْا يَقُوْلُوْنَ لِاِخْوَانِهِمُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ اَهْلِ الْكِتٰبِ

منافقت ئے وکړو | چه دوئ وائی | خپلو هغه ورونړو ته | کوم چه | کافران دی | له اهل کتابو نه

منافقان دی هغوئ له اهل کتابو نه خپلو کافرانو ورونړو ته وائی کهٔ چرے

لَئِنْ اُخْرِجْتُمْ لَنَخْرُجَنَّ مَعَكُمْ وَلَا نُطِيْعُ فِيْكُمْ

کهٔ چرے | وُویستلے شوئ تاسو | نو مونږ به هم اُوځو | تاسو سره | او مونږ به نهٔ منو | ستاسو په باره کښې

تاسو (دَ مدینے نه) وُویستلے شوئ نو مونږ به هم تاسو سره اُوځو او ستاسو په معامله کښې به هیچرے دَ هیچا

اَحَدًا اَبَدًا ۙ وَّاِنْ قُوْتِلْتُمْ لَنَنْصُرَنَّكُمْ ؕ وَاللّٰهُ يَشْهَدُ

دَ چا | همیشه | او کهٔ چرے | تاسو سره جنګ وُشو | نو مونږ به ستاسو مدد کوو | او الله | ګواهی ورکوی

خبره نهٔ آورو ، او کهٔ تاسو سره جنګ کیږی نو خامخا به ستاسو امداد کوو او الله په دے ګواه دے

إِنَّهُمْ لَكٰذِبُوْنَ ⑪ لَئِنْ اُخْرِجُوْا لَا يَخْرُجُوْنَ مَعَهُمْ ج وَلَئِنْ

چه بیشکه دوی | دروغژن دی | که چرے | دوی وُویستلے شی | نو دوی به وُنه ځی | دَ دوی سره | او که چرے

چه دوی دروغ وائی - که چرے کتابیان وُویستلے شول نو دوی به ورسره وُنه ځی او که چرے

قُوْتِلُوْا لَا يَنْصُرُوْنَهُمْ ج وَلَئِنْ نَّصَرُوْهُمْ لَيُوَلُّنَّ الْاَدْبَارَ قف

دوی سره جنګ وُشی | نو دوی به دَ هغوی مدد هم ونه کړی | او که چرے | دَ هغوی مدد هم وکړی | نو خامخا به دوی وګرځوی | شا کانے

هغوی سره جنګ وُشو نو دوی به ئے مدد نهٔ کوی او که چرے مدد ئے وکړو نو په شا به وُتښتی

ثُمَّ لَا يُنْصَرُوْنَ ⑫ لَاَانْتُمْ اَشَدُّ رَهْبَةً فِيْ صُدُوْرِهِمْ مِّنَ اللّٰهِ ط

بیا به | دوی له مدد نهٔ شی ورکولے | البته ستاسو خوف زیات دے | دَ دوی په سینو (زړونو) کښے | له خدائے نه

او بیا به دَ دوی امداد نه کیږی - (مسلمانانو!) بیشکه دَ دوی په زړونو کښے دَ الله نه هم زیاته ستاسو ویره پرته ده

ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَفْقَهُوْنَ ⑬ لَا يُقَاتِلُوْنَكُمْ جَمِيْعًا اِلَّا

دا | ځکه چه دوی | دا سے قوم دے | چه نهٔ پوهیږی | دوی به جنګ وُنهٔ کړی تاسو سره | ټول | مګر

دا ځکه چه دوی دا سے خلق دی چه دَ پوهے نه کار نهٔ اخلی - دوی که ټول راجمع شی نو هم تاسو سره جنګ کولے نهٔ شی

فِيْ قُرًى مُّحَصَّنَةٍ اَوْ مِنْ وَّرَآءِ جُدُرٍ ط بَاْسُهُمْ بَيْنَهُمْ

په کلو کښے | چه قلابند شوی وی | یا | وروستو | له دیوالونو نه | جنګ دَ دوی | په خپل مینځ کښے

خو په دا سے کلو کښے چه تړے نه چاپیره دیوال وی یا دَ دیوالونو شا ته ، دَ دوی جنګ په خپل مینځ

شَدِيْدٌ ط تَحْسَبُهُمْ جَمِيْعًا وَّ قُلُوْبُهُمْ شَتّٰى ط ذٰلِكَ

ډیر سخت دے | ګمان کوے ته په دوی باندِ | دَ یو ځائے والی | او | زړونه دَ دوی | جُدا جُدا دی | دا

کښے ډیر سخت وی ستا پورے دا ګمان دے چه ګنی دوی یو ځائے دی ، حالانکه دَ دوی زړونه بیل بیل دی ، دا

بِاَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَعْقِلُوْنَ ⑭ ج كَمَثَلِ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَرِيْبًا

ځکه چه دوی | دا سے قوم دے | چه نهٔ پوهیږی | په شان دَ حال | دَ هغه کسانو چه | چه وړاندِ له دوی نه وو | هم نزدے

ځکه چه دا خلق دَ عقل نه کار نهٔ اخلی - دَ دوی مثال دَ هغه خلقو دے چه پخوا تړے نه تیر شوی دی ، هغوی

ذَاقُوْا وَبَالَ اَمْرِهِمْ ج وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ⑮ ج كَمَثَلِ

دوی وُڅکلو | وبال | دَ کار خپل | او دوی دَ پاره | عذاب | دردناک دے | په شان دَ حال

دَ خپلو کارونو خوند څکلے دے او په دردناک عذاب اخته دی - دَ دوی مثال دَ

الشَّيْطٰنِ اِذْ قَالَ لِلْاِنْسَانِ اكْفُرْ ج فَلَمَّا كَفَرَ قَالَ اِنِّيْ

دَ شیطان دے | هر کله چه دهٔ ووئیل | انسان ته | چه کافر شه | پس هر کله چه | کافر شو | نو دهٔ ووئیل | بیشکه زهٔ

شیطان دے ، چه انسان ته وائی چه کافر شه نو چه هغه کافر شی نو بیا ورته وائی چه زهٔ

بَرِيْٓءٌ مِّنْكَ اِنِّيْٓ اَخَافُ اللّٰهَ رَبَّ الْعٰلَمِيْنَ ⑯ فَكَانَ

بیزاره یم | له تا نه | بیشکه زهٔ | ویریږم | دَ الله نه | چه رب دے | دَ ټولو جهانونو | پس شی

ستا نه بری یم ، زهٔ خو دَ الله تعالیٰ نه ویریږم چه دَ ټول مخلوق رب دے - نو دَ دواړو

عَاقِبَتَهُمَآ اَنَّهُمَا فِى النَّارِ خَالِدَيْنِ فِيهَا ۭ وَذٰلِكَ

انجام دَدے دواړو | داچه دادواړه به | په اور کښے وی | دوئ به همیشه وی | په دے کښے | او هم داده

انجام داشو چه دواړه (دَدوزخ) اورته ارتاؤکړے شو چه تل به پکښے (لوغړن) پراته وی، او دَ ظالمانو

جَزٰٓؤُا الظّٰلِمِيْنَ ⑰ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اتَّقُوا اللّٰهَ وَلْتَنْظُرْ

سزا | دَ ظالمانو | اے | مؤمنانو ! | ویره کوئ | دَالله | او پکار ده چه وګوری

سزا هم دغه مقرر ده   اے مؤمنانو ! دَالله تعالیٰ نه ویره ساتئ او هر څوک دِ دا

نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ ۚ وَاتَّقُوا اللّٰهَ ۭ اِنَّ اللّٰهَ خَبِيْرٌۢ

انسان | چه څهٔ | وړاندِ لیږلی دی دهٔ | صبا دَپاره | او اُویریږئ | دَالله نه | بیشکه الله | خبردار دے

وګوری چه دَ صبا دَ پاره ئے څهٔ لیږلی دی ؟ او دَ الله نه ویره لرئ ، هغه ستاسو دَ کارونو نه

بِمَا تَعْمَلُوْنَ ⑱ وَلَا تَكُوْنُوْا كَالَّذِيْنَ نَسُوا اللّٰهَ فَاَنْسٰهُمْ

په هغه څهٔ | چه تاسو ئے کوئ | او مهٔ کیږئ تاسو | په شان دَهغه کسانو | چه هیر ئے کړو | الله | نو دهٔ هیر کړل دوئ

پوره پوره خبردے .   او دَ هغه چا په شان مهٔ کیږئ چه الله ئے هیر کړو نو الله تعالیٰ تر ے نه

اَنْفُسَهُمْ ۭ اُولٰٓئِكَ هُمُ الْفٰسِقُوْنَ ⑲ لَا يَسْتَوِىٓ اَصْحٰبُ النَّارِ

دَ دوئ ځانونه | هم دا خلق دی | نافرمانه | برابر نهٔ دی | دوزخیان

خپل ځانونه هیر کړل هم دغه خو نافرمانه (بد عمله) خلق دی.   دوزخیان او جنتیان هیڅکله برابر

وَاَصْحٰبُ الْجَنَّةِ ۭ اَصْحٰبُ الْجَنَّةِ هُمُ الْفَآئِزُوْنَ ⑳ لَوْ اَنْزَلْنَا

او جنتیان | جنتیان | هم دوی دی | کامیاب | کهٔ چرے نازل کړے وے مونږ

نهٔ دی   هم جنتیان کامیاب خلق دی .   کهٔ مونږ دا قرآن

هٰذَا الْقُرْاٰنَ عَلٰى جَبَلٍ لَّرَاَيْتَهٗ خَاشِعًا مُّتَصَدِّعًا مِّنْ خَشْيَةِ

دا قرآن | په یو غر باندِ | نو خامخا به تا لیدلے وو دا | عاجزی کوونکے | ټوټے ټوټے کیدونکے | له ویرے نه

په یو غر باندِ نازل کړے وے نو تا به لیدلے وو چه دَ الله تعالیٰ دَ ویرے نه به فرمان منونکے او چاودلے

اللّٰهِ ۭ وَتِلْكَ الْاَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُوْنَ ㉑

دَالله | او دا | مثالونه | مونږ بیانوُو دا | خلقو دَپاره | دَ پاره دَدے چه دوئ | فکرو کړی

وو ، او دا مثالونه مونږ دَ هغه خلقو دَ پاره بیانوُو چه هغوئ دَ غور او فکر نه کار واخلی

هُوَ اللّٰهُ الَّذِىْ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ۚ عٰلِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ ۚ هُوَ

هم دے دے الله | هغه چه | نشته دے هیڅوک معبود | سوا دَ دهٔ نه | پوهه دے | په پټو | او ښکاره څیزونو | هم دے دے

الله تعالیٰ خو هم هغه دے چه دَ هغهٔ نه سوا بل معبود نشته ، دَ پټ او دَ څرګند هر څهٔ نه خبر دے ، هغه ډیر

الرَّحْمٰنُ الرَّحِيْمُ ㉒ هُوَ اللّٰهُ الَّذِىْ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ۚ اَلْمَلِكُ

بخښونکے | مهربان | هم دے دے الله | هغه چه | نشته دے هیڅوک معبود | سوا دَ دهٔ نه | دے بادشاه دے

مهربان بیا بیا رحم کوونکے دے . الله تعالیٰ خو هم هغه دے چه دَ هغهٔ نه سوا بل معبود نشته، بادشاه دے

اَلْقُدُّوْسُ السَّلٰمُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيْمِنُ الْعَزِيْزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ ؕ

ډير پاک | سالم دَ ټولو دَ عيبونو نه | امن ورکوونکے | ساتندوىکے | غالب | ډير زبردست | لوے دے

پاک دے، هر عيب نه محفوظ، امن ورکوونکے دے، حفاظت کوونکے دے، زبردست دے دَ خرابئ درستوونکے دے ډير لوے دے

سُبْحٰنَ اللّٰهِ عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿٢٣﴾ هُوَ اللّٰهُ الْخَالِقُ الْبَارِئُ

پاک دے | الله | له هغه څه نه چه دوئ شريکوى | هم دے دے الله | پيدا کوونکے | نوے ښکاره کوونکے

الله تعالیٰ دَ دوئ دَ شرک نه بالکل پاک دے۔ هم الله تعالیٰ پيدا کوونکے درست جوړوونکے

الْمُصَوِّرُ لَهُ الْاَسْمَآءُ الْحُسْنٰى ؕ يُسَبِّحُ لَهٗ مَا فِى السَّمٰوٰتِ

صورت جوړوونکے | هم دَ دهٔ دى نامے | ښائسته | تسبيح کوى | دَ دهٔ څه چه | په آسمانونو کښے

صورت جوړوونکے دے، دَ هغه ښکلى ښکلى نومونه دى، په آسمانونو او په زمکه کښے هر څهٔ دَ هغهٔ

وَالْاَرْضِ ۚ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿٢٤﴾

او زمکه کښے دى | او هم دے دے | غالب | دَ حکمت خاوند

پاکى بيانوى او هغه زبردست، دَ حکمت خاوند دے۔

سُوْرَةُ الْمُمْتَحِنَةِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِىَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | ثَلٰثَ عَشْرَةَ اٰيَةً وَّفِيْهَا رُكُوْعَانِ

سورة الممتحنه په مدينه کښے نازل شو | (شروع) دَ الله په نامه چه ډير مهربان ډير زيات رحم کوونکے دے | او په دے کښے ١٣ آيتونه او ٢ رکوع دى

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان دَ ډير زيات رحم خاوند دے

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَتَّخِذُوْا عَدُوِّىْ وَعَدُوَّكُمْ اَوْلِيَآءَ

اے | ايمان والوٴ! | مهٔ نيسئ تاسو | زما دښمنان | او خپل دښمنان | دوستان

اے مؤمنانو! زما دښمنان او خپل دښمنان دوستان مهٔ جوړوئ

تُلْقُوْنَ اِلَيْهِمْ بِالْمَوَدَّةِ وَقَدْ كَفَرُوْا بِمَا جَآءَكُمْ

ورليږئ تاسو | دَ دوئ طرف ته | (پيغام دَ) محبّت | او بيشکه دوى کافران شوى دى | په هغه څهٔ | چه راغلى دى تاسو ته

تاسو هغوئ ته دَ دوستئ (او محبت) پيغام ليږئ، حال دا دے چه هغوئ دَ دے دين منکران دى کوم چه تاسو

مِّنَ الْحَقِّ ۚ يُخْرِجُوْنَ الرَّسُوْلَ وَاِيَّاكُمْ اَنْ تُؤْمِنُوْا

له حق دين نه | دوئ جلاوطن کوى | پيغمبر | او خپله تاسو هم | (دُکه) چه | تاسو ايمان راوړئ

ته راغلے دے، هغوئ خو (ستاسو) رسول ؐ او تاسو (ستاسو دَ وطن نه) وباسى، صرف په دے خبره چه تاسو

بِاللّٰهِ رَبِّكُمْ ؕ اِنْ كُنْتُمْ خَرَجْتُمْ جِهَادًا فِىْ سَبِيْلِىْ

په الله | چه ستاسو رب دے | کهٔ چرے | تاسو وځئ | جهاد دَ پاره | زما په لاره کښے

په الله باندِ چه ستاسو رب دے ايمان راوړے دے، کهٔ تاسو زما په لار کښے دَ جهاد دَ پاره او زما دَ مرضئ موندلو

وَابْتِغَآءَ مَرْضَاتِىْ ۖ تُسِرُّوْنَ اِلَيْهِمْ بِالْمَوَدَّةِ ۖ وَاَنَا اَعْلَمُ

او دَ پاره دَ لټولو | دَ رضامندئ زما | تاسو پټ (ورليږئ) | دَ دوئ طرف ته | (پيغام دَ) دوستئ | او زهٔ پوهيږم

په غرض راوتلى يئ تاسو ورسره پټه پټه مينه ساتئ۔ او ما ته په ښهٔ شان معلوم دى

بِمَآ اَخۡفَيۡتُمۡ وَمَآ اَعۡلَنۡتُمۡ ؕ وَمَنۡ يَّفۡعَلۡهُ مِنۡكُمۡ فَقَدۡ ضَلَّ

په هغه څه | چه تاسو ئې پټوئ | او په هغه څه | چه تاسو ئې ښکاره کوئ | او څوک چه | ؤکړی دا سے | له تاسو نه | نو بیشکه هغه ګمراه شو

څه چه تاسو پټوئ او څه چه ښکاره کوئ او څوک چه (دَ بیا دَ پاره) داسے وکړی ، نو هغه دَ سمے

سَوَآءَ السَّبِيۡلِ ① اِنۡ يَّثۡقَفُوۡكُمۡ يَكُوۡنُوۡا لَكُمۡ اَعۡدَآءً وَّيَبۡسُطُوۡٓا

دَ نیغ | لارے نه | که چرے دوئ بیا مومی تاسو | نو دوئ به شی | ستاسو | دُښمنان | او را اُوږدۀ به کړی

لارے نه بے لارے شو که دَ هغوئ در باندِ لاس بر شی نو ستاسو دُښمنان به وِی او خپل لاسونه او

اِلَيۡكُمۡ اَيۡدِيَهُمۡ وَاَلۡسِنَتَهُمۡ بِالسُّوۡٓءِ وَوَدُّوۡا لَوۡ تَكۡفُرُوۡنَ ؕ ②

ستاسو طرفته | خپل لاسونه | او خپلے ژبے | په بدئ سره | او دوئ خوښوی | کاش! | چه تاسو کافران شئ.

خپلے ژبے به درته په بدئ باندِ را اُوږدے کړی او هغوئ خو دا غواړی چه تاسو کافران شئ.

لَنۡ تَنۡفَعَكُمۡ اَرۡحَامُكُمۡ وَلَآ اَوۡلَادُكُمۡ ۚۛ يَوۡمَ الۡقِيٰمَةِ ۚۛ يَفۡصِلُ

هیڅکله به نفع درنۀ کړی تاسو ته | خپلوان ستاسو | او نۀ اولاد ستاسو | په ورځ | دَ قیامت | دے به فیصله وکړی

خپل خپلوان او اولاد به مو هیڅ په کار رانۀ شی دَ قیامت په ورځ ـ الله تعالیٰ به

بَيۡنَكُمۡ ؕ وَاللّٰهُ بِمَا تَعۡمَلُوۡنَ بَصِيۡرٌ ③ قَدۡ كَانَتۡ لَكُمۡ

ستاسو په مینځ کښے | او الله | هغه څه نه | چه تاسو ئې کوئ | کوری | بیشکه | دَه | تاسو دَ پاره

ستاسو تر مینځه فیصله کوی او الله تعالیٰ ستاسو کارونه وینی ګوری (او) تاسو دَ پاره خو دَ ابراهیمؑ او

اُسۡوَةٌ حَسَنَةٌ فِیۡۤ اِبۡرٰهِيۡمَ وَالَّذِيۡنَ مَعَهٗ ۚ اِذۡ قَالُوۡا

نمونه | ښه | په ابراهیم کښے | او په هغه خلقو کښے | چه دَ دۀ سره وُو | هرکله چه | دوئ وویئیل

دَ دوئ دَ ملګرو په (ژوند) کښے یوه اعلیٰ نمونه (موجود) دَه ـ څۀ وخت چه هغوئ خپل قوم ته

لِقَوۡمِهِمۡ اِنَّا بُرَءٰٓؤُا مِنۡكُمۡ وَمِمَّا تَعۡبُدُوۡنَ مِنۡ دُوۡنِ اللّٰهِ ؗ

خپل قوم ته | چه بیشکه مونږ | بیزاره یُو | له تاسو نه | او له هغه څۀ نه | چه تاسو ئې عبادت کوئ | سِوا | دَ الله نه

وویئیل چه مونږ له تاسو نه لاس په سر یُو او دَ هغے معبودانو نه چه تاسو دَ الله نه سوا مقرر کړی دی

كَفَرۡنَا بِكُمۡ وَبَدَا بَيۡنَنَا وَبَيۡنَكُمُ الۡعَدَاوَةُ وَالۡبَغۡضَآءُ اَبَدًا

مونږ انکار وکړو | ستاسو | او ښکاره شوه | زمونږ او ستاسو تر مینځه | دُښمنی | او بغض | همیشه

مونږ تاسو نه منکر یُو او زمونږ او ستاسو تر مینځه دَ همیشه دَ پاره دښمنی او بغض څرګند شوے دے

حَتّٰى تُؤۡمِنُوۡا بِاللّٰهِ وَحۡدَهٗۤ اِلَّا قَوۡلَ اِبۡرٰهِيۡمَ لِاَبِيۡهِ لَاَسۡتَغۡفِرَنَّ

تر دے چه | تاسو ایمان راوړئ | په الله | چه یو دے | مګر | وینا | دَ ابراهیمؑ | خپل پلار ته | چه زۀ به بخښنه غواړم

تر څو چه تاسو په یو الله باندِ ایمان رانۀ وړئ، مګر دا چه ابراهیمؑ خپل پلار ته دا وئیلی وو چه زۀ ستا په

لَكَ وَمَآ اَمۡلِكُ لَكَ مِنَ اللّٰهِ مِنۡ شَیۡءٍ ؕ رَبَّنَا

ستا دَ پاره | او زۀ اختیار نۀ لرم | دَ پاره ستا | له الله نه | دَ هیڅ څیز | اے زمونږ ربه

حقله دَ بخښنے دعا غواړم او زما دَ الله تعالیٰ په وړاندِ هیڅ اختیار نشته اے زمونږ ربه!

معانقة ١٢ السماع الرقف على النبيء ١٢

عَلَيْكَ تَوَكَّلْنَا وَاِلَيْكَ اَنَبْنَا وَاِلَيْكَ الْمَصِيْرُ ④

پہ تا باندې | مونږ توکل وکړو | او هم ستا طرف ته | مونږ رجوع وکړه | او هم ستا طرف ته | واپس درتلل دی

مونږ پہ تا باندې توکل کوو او مونږ هم ستا طرف ته رجوع کوو او هم ستا طرف ته بیرته تګ دے

رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَاغْفِرْ لَنَا رَبَّنَا ۚ

اے زمونږه ربه | مه جوړوه مونږ | فتنه ځائے دَ ازمائښت | دَ هغه کسانو | چه کافران دی | او وبخښه مونږ | اے زمونږ ربه!

اے زمونږ ربه! مونږ دَ کافرو لاسونو ته مه پریږده ، او زمونږ ګناهونه وبخښه اے زمونږ ربه!

اِنَّكَ اَنْتَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ⑤ لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيْهِمْ اُسْوَةٌ حَسَنَةٌ

بیشکه هم ته | ډیر غالب | دَ حکمت خاوند یې | یقیناً | دہ | تاسو دَ پاره | په دے کښے | یو ه نمونه | غوره

ته زبردست او دَ حکمتونو خاوند یې۔ دَ دغے خلقو په وینا کښے تاسو دَ پاره ښه نمونه پرته ده

لِّمَنْ كَانَ يَرْجُوا اللّٰهَ وَالْيَوْمَ الْاٰخِرَ ۭ وَمَنْ يَّتَوَلَّ فَاِنَّ

هغه چا دَ پاره | چه اُمید لری | دَ الله | او دَ ورځے | دَ آخرت | او څوک چه | مخ واړوی | نو بیشکه

دَ هغه چا دَ پاره چه الله ته دَ ورتلو او دَ آخرت دَ ورځے عقیده لری ، او څوک چه ترے نه مخ واړوی نو الله تعالیٰ

اللّٰهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيْدُ ⑥ ع عَسَى اللّٰهُ اَنْ يَّجْعَلَ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ

الله | بے نیازه دے | ستائیلے شوے | نزدے دے | چه الله | پیدا کړی | ستاسو په مینځ کښے | او په مینځ

(خو بالکل) بے پروا او دَ تعریفونو خاوند دے۔ داځه عجیبه نه ده چه الله تعالیٰ ستاسو او دَ هغے کسانو

الَّذِيْنَ عَادَيْتُمْ مِّنْهُمْ مَّوَدَّةً ۭ وَاللّٰهُ قَدِيْرٌ ۭ وَاللّٰهُ

دَ هغه خلقو کښے | چه دښمنی لرئ تاسو | له هغوئ نه | دوستی | او الله | قدرت لرونکے دے | او الله

تر مینځه مینه پیدا کړی چه (تن) ورسره ستاسو دُښمنی ده او الله ډیر لوئے قادر دے ، او الله تعالیٰ

غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ⑦ لَا يَنْهٰىكُمُ اللّٰهُ عَنِ الَّذِيْنَ لَمْ يُقَاتِلُوْكُمْ

بخښونکے | مهربان دے | نه منع کوی تاسو | الله | له هغه خلقو نه | چه جنګ نه کوی تاسو سره

بخښونکے ډیر زیات مهربان دے۔ الله تعالیٰ تاسو دَ هغه چا نه نه منع کوی چه دَ دین په حقله درسره

فِي الدِّيْنِ وَلَمْ يُخْرِجُوْكُمْ مِّنْ دِيَارِكُمْ اَنْ تَبَرُّوْهُمْ

دَ دین په باره کښے | او دوئ نه یئ ویستلی تاسو | له کورونو ستاسو نه | له دے نه چه | تاسو احسان وکړئ دَ دوئ سره

جنګونه نه کوی او نه هغوئ تاسو دَ خپلو کورونو نه ویستلی یئ (بلکه الله اجازت درکوی) چه تاسو هغوئ سره ښه سلوک

وَتُقْسِطُوْٓا اِلَيْهِمْ ۭ اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِيْنَ ⑧ اِنَّمَا يَنْهٰىكُمُ

او انصاف وکړئ | دَ دوئ په حق کښے | بیشکه الله | خوښوی | انصاف کوونکی | بیشکه | منع کوی تاسو

کوئ او انصاف ورسره کوئ ، بیشکه انصاف کوونکی کسان دَ الله تعالیٰ خوښ وی۔ الله تعالیٰ خو تاسو دَ هغه چا دَ

اللّٰهُ عَنِ الَّذِيْنَ قٰتَلُوْكُمْ فِي الدِّيْنِ وَاَخْرَجُوْكُمْ مِّنْ دِيَارِكُمْ

الله | له هغه خلقو نه | چه جنګ کوی تاسو سره | دَ دین په حقله | او دوئ وویستلئ تاسو | له کورونو ستاسو نه

دوستئ نه منع کوی چه دَ دین په حقله درسره جنګیږی او هغوئ تاسو دَ خپلو کورونو نه ویستلی یئ

وَ ظٰهَرُوْا عَلٰٓى اِخْرَاجِكُمْ اَنْ تَوَلَّوْهُمْ ۚ وَمَنْ يَّتَوَلَّهُمْ

او امداد ئے کړے دے | ستاسو په ویستلو کښے | چه تاسو دوستي وکړئ د دوئ سره | او څوک چه | دوستي وکړي دوئ سره

او ستاسو په ویستلو کښے ئے د بل سره مدد کړے دے او څوک چه دغے خلقو سره دوستي کوي

فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الظّٰلِمُوْنَ ۝٩ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِذَا جَآءَكُمُ

نو هم دغه خلق | ظالمان دي | اے | ایمان والو! | هر کله چه | راشي تاسو ته

نو هم دغه خلق ظالمان دي۔ اے مؤمنانو! څۀ وخت چه مؤمنے ښځے

الْمُؤْمِنٰتُ مُهٰجِرٰتٍ فَامْتَحِنُوْهُنَّ ۭ اَللّٰهُ اَعْلَمُ بِاِيْمَانِهِنَّ ۚ

مؤمنانے ښځے | مهاجرے | نو د دوئ امتحان واخلئ | الله | ښۀ پوهه دے | په ایمان د دوئ

هجرت وکړي او تاسو له راشي نو د هغوئ آزمیښت کوئ الله د هغوئ د ایمان (یا بے ایماني) نه ښۀ واقف دے

فَاِنْ عَلِمْتُمُوْهُنَّ مُؤْمِنٰتٍ فَلَا تَرْجِعُوْهُنَّ اِلَى الْكُفَّارِ ۭ لَا هُنَّ

پس که چرے تاسو معلومے کړئ دوئ | چه مؤمنانے دي | پس مۀ واپس کوئ دوئ | د کافرانو طرف ته | نۀ هغه (ښځے)

نو که ستاسو باور وشي چه هغوئ مؤمنے دي نو کافرانو ته ئے مۀ واپس کوئ نه دغه ښځے

حِلٌّ لَّهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّوْنَ لَهُنَّ ۭ وَاٰتُوْهُمْ مَّآ اَنْفَقُوْا ۭ

حلالے دي | د هغوئ د پاره | او نه هغه (کافران) | حلال دي | د دوئ د پاره | او ورکړئ هغوئ ته | څۀ چه | هغوئ خرڅ وکړو

کافرانو له حلالے دي او نۀ کافران هغوئ له روا دي او (کافرانو له) ورکړئ څۀ چه هغوئ (په دے ښځو) خرڅ کړے وي

وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ اَنْ تَنْكِحُوْهُنَّ اِذَآ اٰتَيْتُمُوْهُنَّ اُجُوْرَهُنَّ ۭ

او نشته گناه | په تاسو باندِ | دا چه | تاسو نکاح وکړئ دوئ سره | هر کله چه | تاسو ورکړئ دوئ ته | د دوئ مهر

او په تاسو هیڅ گناه نشته که تاسو هغوئ سره نکاح وکړئ خو هله چه مهر ورته ادا کړئ،

وَلَا تُمْسِكُوْا بِعِصَمِ الْكَوَافِرِ وَسْئَلُوْا مَآ اَنْفَقْتُمْ وَلْيَسْئَلُوْا

او مۀ ساتئ تاسو | تعلقات | د کافرو ښځو سره | او غواړئ | هغه څۀ | چه خرڅ کړي دي تاسو | او و د غواړي دوئ

او چه کومے کافرانے ښځے دي هغوئ سره تعلقات باقي مۀ ساتئ او چه څومره خرڅ مو پرے کړے وي هغه د کافرانو نه وغواړئ او هغوئ

مَآ اَنْفَقُوْا ۭ ذٰلِكُمْ حُكْمُ اللّٰهِ ۭ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ ۭ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ

هغه څۀ چه لگولي دي دوئ | هم دا دے | حکم د الله | دے په فیصله وکړي | ستاسو په مینځ کښے | او الله | پوهه

چه څومره خرڅ کړے وي هغه د (تاسو نه) وغواړي هم دا د الله حکم دے هغه ستاسو تر مینځه فیصله کوي او الله تعالیٰ ډیر پوهه د

حَكِيْمٌ ۝١٠ وَاِنْ فَاتَكُمْ شَيْءٌ مِّنْ اَزْوَاجِكُمْ اِلَى الْكُفَّارِ

د حکمت خاوند دے | او که چرے | ستاسو د لاسه ووځي | څوک ښځه | له ښځو ستاسو نه | د کافرانو طرف ته

حکمت خاوند دے او که چرے ستاسو په ښځو کښے یوه ښځه په کافرانو کښے پاتے شي نو تاسو هغو (کافرانو)

فَعَاقَبْتُمْ فَاٰتُوا الَّذِيْنَ ذَهَبَتْ اَزْوَاجُهُمْ مِّثْلَ مَآ اَنْفَقُوْا ۭ

او غنیمت واخلئ کافرانو نه | نو ورکړئ | هغوئ ته چه | تللي دي | ښځے د دوئ | په شان د هغه څۀ | چه خرڅ کړي وو دوئ

نه غنیمت حاصل کړئ نو د چا د لاس نه چه ښځے وتلي دي هغوئ ته د خپلے خرڅے برابر مال ادا کړئ۔

وَاتَّقُوا اللّٰهَ الَّذِيْٓ اَنْتُمْ بِهٖ مُؤْمِنُوْنَ ﴿١١﴾ يٰٓاَيُّهَا النَّبِيُّ اِذَا جَآءَكَ

او ويره كوئ | دَ الله | هغه ذات چه | تاسو په هغهٔ | ايمان لرئ | اے نبیٔ ! | هر كله چه راشي تا ته

او دَ الله تعالیٰ نه ويره ساتئ چه تاسو پرے ايمان راوړے دے۔ اے پيغبره ! چه مؤمنے ښځے درله

الْمُؤْمِنٰتُ يُبَايِعْنَكَ عَلٰٓى اَنْ لَّا يُشْرِكْنَ بِاللّٰهِ شَيْـًٔا

مؤمنانے ښځے | چه بيعت كوی تا سره | په دے خبره چه | شريک به نهٔ مقرروی | دَ الله سره | څهٔ څيز

راشي ، او دَ دے خبرو بيعت در سره كوی چه الله تعالیٰ سره به هيڅوک نهٔ شريكوی

وَّلَا يَسْرِقْنَ وَلَا يَزْنِيْنَ وَلَا يَقْتُلْنَ اَوْلَادَهُنَّ وَلَا يَاْتِيْنَ بِبُهْتَانٍ

او نهٔ به دوئ غلا كوی | او نهٔ به دوئ زنا كوی | او نهٔ به دوئ وژنی | اولاد خپل | او نهٔ به لګوی | څهٔ بهتان

او غلا به نهٔ كوی ، او زنا به نهٔ كوی او خپل بچی به نهٔ وژنی او دَ بهتان اولاد به نهٔ راوړی چه مخ په مخ

يَّفْتَرِيْنَهٗ بَيْنَ اَيْدِيْهِنَّ وَاَرْجُلِهِنَّ وَلَا يَعْصِيْنَكَ فِيْ مَعْرُوْفٍ

چه دوئ تړلے وی | په مينځ دَ لاسو نو خپلو | او دَ ښپو خپلو كښے | او دوئ به نافرمانی نهٔ كوی ستا | په يو نيک كار كښے

ئے (په خاوند پورے) په دروغه وتړی ، او دَ نيكئ په يو كار كښے به ستا نافرمانی نهٔ كوی

فَبَايِعْهُنَّ وَاسْتَغْفِرْ لَهُنَّ اللّٰهَ ۭ اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿١٢﴾

نو بيعت وكړه دَ دوئ سره | او بخښنه وغواړه | دَ دوئ دَ پاره | دَ الله نه | بيشكه | الله | بخښونكے | مهربان دے۔

نو تهٔ هغوئ ته لاس بيو كړه او دَ هغوئ په حقله دَ الله نه بخښنه غواړه بيشكه الله بخښونكے ډير زيات مهربان دے۔

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَتَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ قَدْ يَىِٕسُوْا

اے ايمان والو ! | دوستی مهٔ كوئ | هغه قوم سره | چه غضب كړے دے | الله | په هغوئ باندے | هغوئ نااميده شوی دی

اے مؤمنانو ! هغه خلقو سره يارانے مهٔ ساتئ چه دَ الله تعالیٰ په غضب اخته دی دَ آخرت نه داسے

مِنَ الْاٰخِرَةِ كَمَا يَىِٕسَ الْكُفَّارُ مِنْ اَصْحٰبِ الْقُبُوْرِ ﴿١٣﴾ ع

له آخرت نه | لكه څنګه چه | نااميده شوی دی | كافران | له خاوندانو دَ قبرونو نه

مايوسه دی لكه په قبرونو كښے پراتهٔ كافران چه مايوسه دی۔

سُوْرَةُ الصَّفِّ مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | اَرْبَعَ عَشْرَةَ اٰيَةً وَّفِيْهَا رُكُوْعَانِ

سوره صف په مدينه كښے نازل شوی او | (شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان ډير زيات رحم كوونكے دے | په دے كښے ١٤ آيتونه او ٢ ركوع دی

دَ الله په نامه شروع كوم چه لوئے مهربان دَ ډير زيات رحم خاوند دے

سَبَّحَ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ ۚ وَهُوَ الْعَزِيْزُ

پاكی بيانوی | دَ الله | هغه څهٔ | چه په آسمانونو كښے | او هغه څهٔ | چه په زمكه كښے دی | او هم دے | غالب

دَ الله تعالیٰ پاكی بيانوی هر څهٔ چه په آسمانونو او په زمكه كښے دی ، او هغه زبردست دَ حكمتونو

الْحَكِيْمُ ﴿١﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لِمَ تَقُوْلُوْنَ مَا لَا تَفْعَلُوْنَ ﴿٢﴾

دَ حكمت خاوند دے | اے ايمان والو ! | ولے | وايئ تاسو | هغه څهٔ | چه نهٔ ئے كوئ تاسو

خاوند دے۔ اے مؤمنانو ! داسے خبرے ولے دَ خُلے نه اوباسئ چه هغه نهٔ (پوره) كوئ۔

كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللّٰهِ اَنْ تَقُوْلُوْا مَا لَا تَفْعَلُوْنَ ③ اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ

ډېره ناخوښه شوه | په نزد دَ الله | داچه تاسو وايئ | هغه څۀ چه تاسو ئې نۀ کوئ | بیشکه الله | خوښوی

دا دَ الله تعالیٰ په نزد دَ ناراضګئ خبره ده چه داسې خبره کوئ چه هغه (پوره) کوئ نه. دَ الله تعالیٰ هغه کسان خوښ

الَّذِيْنَ يُقَاتِلُوْنَ فِيْ سَبِيْلِهٖ صَفًّا كَاَنَّهُمْ بُنْيَانٌ مَّرْصُوْصٌ ④

هغه خلق چه | جنګ کوی | دَ دۀ په لاره کښې | صف تړلی | لکه چه دوئ | یو دیوال دے | په قلعی سره ټینګ کړے شوے

وی چه دَ هغهٔ په لاره کښې داسې جنګیږی لکه په قلعی پوخ شوے دیوال

وَاِذْ قَالَ مُوْسٰى لِقَوْمِهٖ يٰقَوْمِ لِمَ تُؤْذُوْنَنِيْ وَقَدْ تَّعْلَمُوْنَ

او هرکله چه ووئیل | موسیٰ | خپل قوم ته | اے زما قومه! | ولے | تاسو تنګوئ ما | او بیشکه تاسو پوهیږئ

او څۀ وخت چه موسیٰ خپل قوم ته ووئیل اے زما قومه! تاسو ما ولے آزاروئ؟ او په دے ښۀ پوهه یئ

اَنِّيْ رَسُوْلُ اللّٰهِ اِلَيْكُمْ ۭ فَلَمَّا زَاغُوْٓا اَزَاغَ اللّٰهُ قُلُوْبَهُمْ ۭ

چه بیشکه زۀ | رسول یم | دَ الله | ستاسو طرف ته | پس هرکله چه | دوئ کاږه لاره ولاړل | نو کاږه کړل | الله | زړونه دَ دوئ

چه زۀ تاسو ته دَ الله رسول راغلے یم، بیا هرکله چه هغوئ ګمراهی اختیار کړه نو، الله تعالیٰ دَ هغوئ زړونه واړول

وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفٰسِقِيْنَ ⑤ وَاِذْ قَالَ عِيْسَى ابْنُ مَرْيَمَ

او الله | هدایت نۀ کوی | نافرمانه خلقو ته | او هرکله چه ووئیل | عیسیٰ ځوئے دَ مریم

او الله تعالیٰ (داسې) نافرمانه خلقو ته لاره نۀ ښائی. او هغه وخت را یاد کړه چه عیسیٰ دَ مریم ځوئے ووئیل چه

يٰبَنِيْٓ اِسْرَاۗءِيْلَ اِنِّيْ رَسُوْلُ اللّٰهِ اِلَيْكُمْ مُّصَدِّقًا لِّمَا

اے بنی اسرائیلو! | بیشکه زۀ | رسول یم | دَ الله | ستاسو طرف ته | تصدیق کوونکے | دَ هغه څۀ

اے بنی اسرائیلو! زۀ دَ الله تعالیٰ رسول یم (چه) تاسو طرف ته (رالیږلے شوے یم) دَ تورات تصدیق کوونکے یم

بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرٰىةِ وَمُبَشِّرًۢا بِرَسُوْلٍ يَّاْتِيْ مِنْۢ بَعْدِي

چه له مانه وړاندې دے | تورات | او زیرے ورکوونکے یم | دَ یو رسول | چه راځی به | وروستو له مانه

چه زما نه وړاندې راغلے دے، او دَ یو (ربل) رسول زیرے درکوم چه زما نه پس به راځی،

اسْمُهٗٓ اَحْمَدُ ۭ فَلَمَّا جَاۗءَهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ قَالُوْا هٰذَا سِحْرٌ

نام دَ هغهٔ به | احمد وی | بیا هرکله چه | هغه راغے دوئ ته | دَ ښکاره نخښو سره | نو دوئ ووئیل | دا خو | جادو دے

نوم به ئې احمد وی. نو بیا چه هغهٔ ورته ښکاره نخښې راوړے نو دوئ ووئیل چه دا خو ښکاره

مُّبِيْنٌ ⑥ وَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ وَهُوَ

ښکاره | او څوک | زیات ظالم دے | له هغه چانه | چه وے تړل | په الله باندې | دروغ | او هغه

جادو دے. او دَ هغه چا نه غټ ظالم څوک دے چه په الله تعالیٰ باندې دروغ تړی؟ حال دا دے

يُدْعٰٓى اِلَى الْاِسْلَامِ ۭ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ ⑦ يُرِيْدُوْنَ

رابللے شی | دَ اسلام طرف ته | او الله | لاره نۀ ښائی | ظالمانو خلقو ته | دوی غواړی

چه هغه دَ اسلام طرف ته رابللے شی، او الله تعالیٰ داسې ظالمانو ته هدایت نۀ کوی. دوئ غواړی

لِيُطْفِـُٔوْا نُوْرَ اللّٰهِ بِاَفْوَاهِهِمْ ؕ وَاللّٰهُ مُتِمُّ نُوْرِهٖ وَلَوْ كَرِهَ

چه مړ کړي | نور دَ الله | په خپلو خُلو سره | او الله | پوره کوونکے | دَ نور خپل دے | اګر که | بد ئے ګڼړي

چه دَ خدائے نور دَ خُلے په پوکو مړ کړي او الله تعالیٰ به خپل نور کمال ته رسوي اګر که په کافرانو

الْكٰفِرُوْنَ ۝٨ هُوَ الَّذِيْٓ اَرْسَلَ رَسُوْلَهٗ بِالْهُدٰى وَدِيْنِ الْحَقِّ

کافران | هم دے | هغه چه | وے لیږلو | پیغمبر خپل | هدایت | او دین | دَ حق سره

بد لګی۔ الله تعالیٰ هغه ذات دے چه خپل رسول ئے دَ هدایت او دَ حق دین سره راولیږلو

لِيُظْهِرَهٗ عَلَى الدِّيْنِ كُلِّهٖ ۙ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُوْنَ ۝٩

چه دے غالب کړي دا | په ټولو دینونو باندې | اګر که | بد ئے ګڼړي | مشرکان خلق

چه دا دین په نورو ټولو دینونو باندې غالب کړي اګر که دَ مشرکانو په زړونو باندې تیاره راځي۔

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا هَلْ اَدُلُّكُمْ عَلٰى تِجَارَةٍ تُنْجِيْكُمْ مِّنْ عَذَابٍ

اے دَ ایمان خاوندانو! | آیا زه وُښایم تاسو ته | داسے تجارت | چه خلاصے در کړي تاسو ته | له عذاب

اے مؤمنانو! آیا داسے تجارت در ته وُښایم چه دَ دردناک عذاب نه موبچ

اَلِيْمٍ ۝١٠ تُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَتُجَاهِدُوْنَ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ

دردناک نه | تاسو ایمان راوړئ | په الله | او دَ ده په رسول | او تاسو جهاد کوئ | په لاره دَ الله کښے

کړي۔ ؟ (هغه دا چه) په خدائے او په پیغمبر ایمان راوړئ ، او دَ الله تعالیٰ په لاره کښے دَ ځان او

بِاَمْوَالِكُمْ وَاَنْفُسِكُمْ ؕ ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ۝١١

په خپلو مالونو سره | او په خپلو ځانونو سره | هم دا | غوره دی | تاسو دَ پاره | که چرے | تاسو پوهیږئ۔

دَ مال جهاد کوئ ، دا درله ډیره غوریزه ده که تاسو پوهیږئ۔

يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوْبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا

دے به وُبخښي | تاسو دَ پاره | ستاسو ګناهونه | او داخل به کړي تاسو | په باغونو کښے | چه بهیږي به | لاندې دَ هغے نه

الله تعالیٰ به ستاسو ګناهونه معاف کړي او داسے باغونو کښے به مو داخل کړي چه دَ هغے لاندې به

الْاَنْهٰرُ وَمَسٰكِنَ طَيِّبَةً فِيْ جَنّٰتِ عَدْنٍ ؕ ذٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ ۝١٢

ولے | او محلونو | پاکیزو ته | په باغونو کښے | دَ همیشه پاتے کیدو | هم دا ده | کامیابي | لویه

ولے بهیږي او ښکلو پاکیزه ځایونو ته چه په تل سمسور باغونو کښے به آباد وي، هم دغه غټه کامیابي ده

وَاُخْرٰى تُحِبُّوْنَهَا ؕ نَصْرٌ مِّنَ اللّٰهِ وَفَتْحٌ قَرِيْبٌ ؕ وَبَشِّرِ

او دویمه خبره | چه تاسو ئے خوښوئ | مدد دے | دَ الله دَ طرف نه | او فتح | نزدے | او زیرے ورکړه

او یوه بله (غټه ګټه) چه ستاسو ډیره خوښه ده یعنی دَ الله مدد او زر ګټات او مؤمنانو ته (دَ دے

الْمُؤْمِنِيْنَ ۝١٣ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا كُوْنُوْٓا اَنْصَارَ اللّٰهِ كَمَا قَالَ

مؤمنانو ته | اے | دَ ایمان خاوندانو | شئ تاسو | مددګار | دَ الله | لکه چه | وئیلي وو

زیرے ورکړه اے مؤمنانو ! تاسو دَ الله (دَ دین) مددګار شئ ، لکه چه عیسیٰ دَ مریم

عِيۡسَى ابۡنُ مَرۡيَمَ لِلۡحَوَارِيّٖنَ مَنۡ اَنۡصَارِیۡۤ اِلَى اللّٰهِ ؕ قَالَ

عیسیٰؑ ځوئے دَ مریم | حواریانو ته | چه څوک دے | زما مددګار | دَ الله طرف ته | وویل

ځوئے حواریانو ته ویلی وو چه څوک ماسره دَ الله تعالیٰ دَ پاره ملا تړکوی ؟ حواریانو

الۡحَوَارِيُّوۡنَ نَحۡنُ اَنۡصَارُ اللّٰهِ فَاٰمَنَتۡ طَّآئِفَةٌ مِّنۡۢ بَنِیۡۤ اِسۡرَآءِيۡلَ

حواریانو | مونږ یُو | مددګار (دَ دین) | دَ الله | نو ایمان راوړو | یو جماعت | له بنی اسرائیلو نه

جواب ورکړو چه مونږ دَ الله (دَ دین) ملاتړیُو ، نو بیا په بنی اسرائیلو کښې یو ټولی ایمان راوړو

وَكَفَرَتۡ طَّآئِفَةٌ ۚ فَاَيَّدۡنَا الَّذِيۡنَ اٰمَنُوۡا عَلٰى عَدُوِّهِمۡ

او انکار وکړو | بیو جماعت | نو مونږ مدد وکړو | دَ هغه کسانو | چه ایمان ئے راوړو | په مقابله دَ دښمنانو دَ دوئی کښې

او بل ټولے منکر پاتے شو ، نو مونږ دَ دُښمن په مقابله کښې دَ ایماندارو امداد وکړو

فَاَصۡبَحُوۡا ظٰهِرِيۡنَ ۝١٤ ع

نو دوئی شول | غالب |

نو هغوئی غلبه بیا موندہ ۔

سُوۡرَةُ الۡجُمُعَةِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِىَ | بِسۡمِ اللّٰهِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِيۡمِ | اِحۡدٰى عَشۡرَةَ اٰيَةً وَّفِيۡهَا رُكُوۡعَانِ

سورهٔ جمعه په مدینه کښې نازل شو | (شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | او په دے کښې ۱۱ آیتونه او ۲ رکوع دی

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

يُسَبِّحُ لِلّٰهِ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الۡاَرۡضِ الۡمَلِكِ

تسبیح کوی | دَ الله | هر هغه څه چه | په آسمانونو کښې | او هر هغه څه | چه په زمکه کښې دی | دے بادشاه دے

دَ الله تعالیٰ پاکی بیانوی هر څه چه په آسمانونو کښې او په زمکه کښې دی چه بادشاه دے

الۡقُدُّوۡسِ الۡعَزِيۡزِ الۡحَكِيۡمِ ۝١ هُوَ الَّذِىۡ بَعَثَ فِى الۡاُمِّيّٖنَ رَسُوۡلًا

ډیر پاک | غالب | دَ حکمت خاوند دے | هم دے دے | چا چه | راولیږلو | په امیانو کښې | یو پیغمبر

پاک دے زبردست دے دَ حکمتونو خاوند دے ، هغه ذات دے چه په امیانو (عربو) کښې ئے دَ هغوئی دَ ذات نه یو

مِّنۡهُمۡ يَتۡلُوۡا عَلَيۡهِمۡ اٰيٰتِهٖ وَيُزَكِّيۡهِمۡ وَيُعَلِّمُهُمُ الۡكِتٰبَ وَالۡحِكۡمَةَ ق

هم له دوئی نه | چه تلاوت کوی په دوئی باندِ | دَ آیتونو دَ ده | او پاکوی دوئی | او زده کوی دوئی ته | کتاب | او پوهه

پیغمبر راولیږلو چه دَ الله آیتونه ورته اَوروی او هغوئی پاکوی او دَ کتاب او حکمت خبرے ورته ښائی

وَاِنۡ كَانُوۡا مِنۡ قَبۡلُ لَفِىۡ ضَلٰلٍ مُّبِيۡنٍ ۝٢ لا وَّاٰخَرِيۡنَ مِنۡهُمۡ لَمَّا

اګر چه دوئی وُو | له دے نه وړاندِ | په ښکاره ګمراهئی کښې | او نورو له (هم) | له دوئی نه چه لا نهٔ دی

حال دا وو چه دوئی وړومبے په ښکاره ګمراهئی کښې پراته وو ۔ او په دوئی کښې نورو له (مو) هم (رته راولیږلے)

يَلۡحَقُوۡا بِهِمۡ ؕ وَهُوَ الۡعَزِيۡزُ الۡحَكِيۡمُ ۝٣ ذٰلِكَ فَضۡلُ اللّٰهِ يُؤۡتِيۡهِ

ملاو شوی | دَ دوئی سره | او هم دے دے | غالب | دَ حکمت خاوند | دا دے | فضل | دَ الله | دے ورکوی

چه هغوئی لا ترا و سه را رسیدلی نهٔ دی او هغه زبردست دَ حکمت خاوند دے ۔ دا دَ الله فضل دے ، دَ چا په حقله چه

مَنْ يَّشَآءُ ؕ وَاللّٰهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيْمِ ④ مَثَلُ الَّذِيْنَ حُمِّلُوا

هغه چا ته چه غواړی | او الله | خاوند دَ فضل | لوئے دے | مثال | دَ هغه کسانو | چه بار کړے شو په دوئ باندې

دَ چا په حقله چه وغواړی په هغهٔ وکړی او الله دَ لوئے فضل خاوند دے۔ چا ته چه په تورات باندې دَ عمل کولو حکم

التَّوْرٰىةَ ثُمَّ لَمْ يَحْمِلُوْهَا كَمَثَلِ الْحِمَارِ يَحْمِلُ اَسْفَارًا ؕ بِئْسَ

تورات | بیا | اُوچت نهٔ کړو دوئ دا | په شان دَ حال دَ خره دے | چه اُوچتوی کتابونه | بد دے

شوے وو، بیا هغوئ په دے عمل وُنهٔ کړو دَ هغوئ مثال دَ خره دے چه کتابونه پرے بار وی، دَ هغے قوم

مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِ اللّٰهِ ؕ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِى

مثال | دَ هغه خلقو | کوم چه | دروغ وګڼړل | آیتونه دَ الله | او الله | لاره نهٔ ښائی

مثال ډیر خراب دے چه دَ حق الله آیتونه ئے دروغ وګڼړل او الله تعالیٰ ظالمانو خلقو

الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ ⑤ قُلْ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ هَادُوْۤا اِنْ زَعَمْتُمْ اَنَّكُمْ

قوم | دَ ظالمانو ته | ووایه | اے خلقو ! | چه یهودیان یئی ! | کهٔ چرے تاسو خیال کوئ | چه تاسو

ته هدایت نهٔ کوی ته وایه چه اے یهودو ! کهٔ تاسو دا دعوی لرئ چه بس یوازې

اَوْلِيَآءُ لِلّٰهِ مِنْ دُوْنِ النَّاسِ فَتَمَنَّوُا الْمَوْتَ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ⑥

دوستان یئی | دَ الله | سوا | دَ نورو خلقونه | پس آرزو وکړئ | دَ مرګ | کهٔ چرے تاسو رښتینی یئی

تاسو په ټولو خلقو کښے دَ الله دوستان یئی بل څوک نهٔ دی نو دَ خپل مرګ آرزو وکړئ کهٔ تاسو رښتینی یئی

وَلَا يَتَمَنَّوْنَهٗۤ اَبَدًاۢ بِمَا قَدَّمَتْ اَيْدِيْهِمْ ؕ وَاللّٰهُ

او | دوئ به آرزو وُنهٔ کړی دَ دے | همیشه | په وجه دَ هغهٔ | چه وړاندې وُلیږل | لاسونو دَ دوئ | او الله

او دوئ به هیڅ کله دا آرزو وُنه کړی ځکه چه دَ خپله لاسه وړاندې لیږلی عملونه ورته معلوم دی۔ او الله

عَلِيْمٌۢ بِالظّٰلِمِيْنَ ⑦ قُلْ اِنَّ الْمَوْتَ الَّذِىْ تَفِرُّوْنَ مِنْهُ فَاِنَّهٗ

ښهٔ پوهه دے | په ظالمانو | ووایه | بیشکه | مرګ | هغه چه | تاسو تښتئ | له هغے نه | بیشکه هغه

په دے ظالمانو ډیر ښهٔ پوهه دے۔ ورته ووایه چه تاسو دَ کوم مرګ نه تښتئ هغه خو به ضرور

مُلٰقِيْكُمْ ثُمَّ تُرَدُّوْنَ اِلٰى عٰلِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ

تاسو ته ملاویدونکے دے | بیا به | واپس کړے شئ | طرف | دَ پوهیدونکی دَ پټو | او دَ ښکاره وُ ته | بیا به دے تاسو ته وښائی

تاسو رانیسی، بیا به دَ پټ او دَ ښکاره هر څهٔ نه واقف (الله) ته ورد وړاندې کیږئ نو هغه به درته

بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ⑧ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْۤا اِذَا نُوْدِىَ لِلصَّلٰوةِ

څهٔ چه به | تاسو کول | اے | ایمان والؤ | هر کله چه | راوُبللے شئ | مونځ دَ پاره

خپل عملونه یو په یو په ګوته کړی اے مؤمنانو ! هر کله چه دَ جمعے په ورځ دَ مونځ دَ پاره

مِنْ يَّوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا اِلٰى ذِكْرِ اللّٰهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ؕ ذٰلِكُمْ خَيْرٌ

په ورځ دَ جُمعے | نو ورمنډے کړئ | دَ الله دَ ذکر طرف ته | او پریږدئ | اخستل خرڅول | هم دا خبره | غوره ده

اذان وکړے شی، نو دَ الله دَ یادولو دَ پاره روان شئ او اخستل خرڅول پریږدئ دا تاسو دَ پاره غوره

لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ⑨ فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلٰوةُ فَانْتَشِرُوْا

تاسو دَ پاره | که چرے تاسو پوهیږئ۔ | پس هر کله چه | پُوره اداشی | مونځ | نو تاسو خوارهٔ شئ

دے که تاسو پوهیږئ۔ بیا چه مونځ پوره شی نو په زمکه

فِي الْأَرْضِ وَابْتَغُوْا مِنْ فَضْلِ اللّٰهِ وَاذْكُرُوا اللّٰهَ كَثِيْرًا لَّعَلَّكُمْ

په زمکه کښے | او لټوئ | فضل (رزق) | دَ الله | او یاد کړئ | الله | ډیر | دَ پاره دَ دے چه تاسو

خوارهٔ شئ او دَ خدائے (مقرره کړے) روزی لټوئ او الله تعالیٰ ډیر ډیر یادوئ چه کامیاب

تُفْلِحُوْنَ ⑩ وَإِذَا رَأَوْا تِجَارَةً أَوْ لَهْوًا انْفَضُّوْا إِلَيْهَا

خلاصے بیا مومئ | او هر کله چه | دوئ ووینی | تجارت | یا لوبه تماشه | (نو) دوئ منډے کړی | دَ هغے طرف ته

شئ۔ او (ځنے کسانو) چه دَ سودا یا دَ تماشے خیز ولیده، نو هغے پسے په منډه خوارهٔ وارهٔ شول

وَتَرَكُوْكَ قَآئِمًا قُلْ مَا عِنْدَ اللّٰهِ خَيْرٌ مِّنَ اللَّهْوِ

او پریږدی تا | ولاړ | ته ووایه | څهٔ چه | الله سره دی | هغه ډیر ښهٔ دی | له لوبو نه

او تهٔ ئے ولاړ پریښود ے۔ ورته ووایه چه دَ الله تعالیٰ سره کوم ثواب دے هغه دَ تماشو او دَ

وَمِنَ التِّجَارَةِ وَاللّٰهُ خَيْرُ الرّٰزِقِيْنَ ⑪

او له تجارت نه | او الله | ډیر ښهٔ | روزی ورکوونکے دے

سودا ګانو نه ډیر غوره دے او الله تعالیٰ ډیر ښهٔ روزی رسان دے۔

سُوْرَةُ الْمُنٰفِقُوْنَ مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ	بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ	اِحْدٰى عَشْرَةَ اٰيَةً وَّفِيْهَا رُكُوْعَانِ
سورۃ منافقون په مدینه کښے نازل شوه	(شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے	او په دے کښے ۱۱ آیتونه او ۲ رکوع دی

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

إِذَا جَآءَكَ الْمُنٰفِقُوْنَ قَالُوْا نَشْهَدُ إِنَّكَ لَرَسُوْلُ اللّٰهِ

هر کله چه راشی تا ته | منافقان | (نو) وائی | مونږ ګواهی ورکوو | چه بیشکه تهٔ | دَ الله رسول یئے

(اے نبی کریمؐ) تا له چه منافقان راشی نو وائی چه مونږ ګواهی ورکوو چه تهٔ بیشکه دَ الله رسول یئے۔

وَاللّٰهُ يَعْلَمُ إِنَّكَ لَرَسُوْلُهٗ وَاللّٰهُ يَشْهَدُ إِنَّ الْمُنٰفِقِيْنَ

او الله | پوهیږی | چه بیشکه تهٔ | دَ دهٔ رسول یئے | او الله | ګواهی ورکوی | (چه) بیشکه | منافقان خلق

او الله ته دا خو معلومه ده چه تهٔ دَ الله رسول یئے۔ خو الله (دَ دے خبرے) ګواهی (هم) کوی چه دا منافقان

لَكٰذِبُوْنَ ① اِتَّخَذُوْا أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوْا

دروغژن دی | دوئ جوړ کړی دی | قسمونه خپل | ډالونه | پس دوئ منع کړل (خلق)

دروغژن دی۔ دوئ ځان ته خپل قسمونه ډالونه کړی دی، بیا دوئ (نور خلق هم) دَ

عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ إِنَّهُمْ سَآءَ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ② ذٰلِكَ بِأَنَّهُمْ

دَ الله دَ لاره نه | بیشکه بد دی | هغه څهٔ | چه دوی ئے کوی | دا | ځکه چه دوئ

الله دَ لارے نه منع کوی دَ دوئ دا کارونه ډیر نا کاره دی۔ دا ځکه چه دوئ

اٰمَنُوْا ثُمَّ كَفَرُوْا فَطُبِعَ عَلٰى قُلُوْبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُوْنَ ﴿٣﴾

ایمان راوړو | بیا | کافرشول | پس مُهر ووهلے شو | په زړونو دَ دوئ | پس دوئ | نهٔ پوهیږی

ایمان راوړو بیا کافران شول نو په زړونو ئے الله تعالیٰ مهر وُلګولو نو اوس هغوئ نهٔ پوهیږی

وَاِذَا رَاَيْتَهُمْ تُعْجِبُكَ اَجْسَامُهُمْ ۭ وَاِنْ يَّقُوْلُوْا تَسْمَعْ

او هرکله چه | تهٔ وُوینے دوئ ته | نو ښهٔ لګی تاته | بدنونه دَ دوئ | او کهٔ چرے دوئ خبره وکړی | نو تهٔ اَوْرے

او چه تهٔ ئے وُوینے نو دَ دوئ جُثے درته ښائسته ښکاره شی او چه خبرے کوی نو تهٔ دَ دوئ

لِقَوْلِهِمْ ۭ كَاَنَّهُمْ خُشُبٌ مُّسَنَّدَةٌ ۭ يَحْسَبُوْنَ كُلَّ صَيْحَةٍ

دَ دوئ خبره | لکه چه دوئ | لرګی دی | په دیوال لګولے شی | دوئ خیال کوی | هر دَ زور آواز

خبرے اَوْرے دوئ بجنت لکه (په دیوال پورے) وُدرَوَلے شوی لرګی دی، دوئ هره چغه په خپل

عَلَيْهِمْ ۭ هُمُ الْعَدُوُّ فَاحْذَرْهُمْ ۭ قٰتَلَهُمُ اللّٰهُ ۡ اَنّٰى يُؤْفَكُوْنَ ﴿٤﴾

په خپل ځان | هم دوئ دی | دُښمنان | نو تهٔ دَ دوئ نه ځان ساته | هلاک دِ کړی دوئ | الله | چه کوم خوا | دوئ اړولی روان دی

ځان ګڼړی۔ دوئ (ستا) دُښمنان دی دَ دوئ نه ځان ساته، الله دِ دوئ برباد کړی، دا په کومه غاړه روان دی؟

وَاِذَا قِيْلَ لَهُمْ تَعَالَوْا يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُوْلُ اللّٰهِ لَوَّوْا

او هرکله چه | وُوئیلے شی | دوئ ته | چه راشئ تاسو | چه بخښنه وغواړی | تاسو دَ پاره | رسول دَ الله | نو دوئ تاوُکړی

او چه ورته ووئیلے شی چه راځئ چه دَ الله پیغمبر درله بخښنه وُغواړی نو (دوئ په ګستاخئ سره)

رُءُوْسَهُمْ وَرَاَيْتَهُمْ يَصُدُّوْنَ وَهُمْ مُّسْتَكْبِرُوْنَ ﴿٥﴾ سَوَآءٌ

خپل سرونه | او تهٔ به وُوینے دوئ | چه دوئ مخ اړوی | او دوئ | لوئ کوونکی دی | برابره ده

خپل سرونه تاوُکړی او تهٔ به ئے وُوینے چه دوئ مخونه جارباسی او ځان غټ ګڼړی، دَ دوئ په حقله

عَلَيْهِمْ اَسْتَغْفَرْتَ لَهُمْ اَمْ لَمْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ ۭ لَنْ يَّغْفِرَ اللّٰهُ

په دوئ باندِ | کهٔ تهٔ بخښنه وُغواړے | دَ دوئ دَ پاره | یا | بخښنه وُنهٔ غواړے | دوئ دَ پاره | هیڅکله به وُنهٔ بخښی | الله

برابره ده کهٔ تهٔ ورله بخښنه غواړے یا بخښنه نهٔ غواړے ، الله تعالیٰ به دوئ ته هیچرے

لَهُمْ ۭ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِى الْقَوْمَ الْفٰسِقِيْنَ ﴿٦﴾ هُمُ الَّذِيْنَ يَقُوْلُوْنَ

دوئ | بیشکه الله | هدایت نهٔ کوی | قوم دَ نافرمانو ته | دا هغه کسان دی چه | دوئ وائی چه

بخښنه نهٔ کوی یقیناً الله تعالیٰ نافرمانه خلقو ته هدایت نهٔ کوی۔ دا خو هغه کسان دی چه وائی چه

لَا تُنْفِقُوْا عَلٰى مَنْ عِنْدَ رَسُوْلِ اللّٰهِ حَتّٰى يَنْفَضُّوْا ۭ

خرڅ مهٔ کوئ | په هغه چا باندِ | چه دَ رسول الله سره دی | تردے چه | دوئ خوارهٔ وارهٔ شی

څوک دَ الله پیغمبر سره راټول شوی دی په هغوئ خرڅ مهٔ کوئ چه خوارهٔ وارهٔ شی

وَلِلّٰهِ خَزَآئِنُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَلٰكِنَّ الْمُنٰفِقِيْنَ

او الله دَ پاره دی | خزانے | دَ آسمانونو | او دَ زمکے | او لیکن | منافقان

حال دا چه دَ آسمانونو او دَ زمکے خزانے الله تعالیٰ سره دی خو منافقان په دے

لَا يَفْقَهُونَ ۞ يَقُولُونَ لَئِنْ رَّجَعْنَآ اِلَى الْمَدِيْنَةِ لَيُخْرِجَنَّ

نهٔ پوهیږی | دوی وائی | کهٔ چرے | مونږ واپس راوګرځيدلو | مدینے ته | نو خامخا به وُباسی

نهٔ پوهیږی۔ دوی وائی چه کهٔ مونږ مدینے ته پستنه لاړ شو ، نو عزتمند خلق به

الْاَعَزُّ مِنْهَا الْاَذَلَّ ۚ وَلِلّٰهِ الْعِزَّةُ وَلِرَسُوْلِهٖ وَلِلْمُؤْمِنِيْنَ وَلٰكِنَّ

ډیرعزت والا | له هغے نه | ذلیل لره | او الله دَپاره دے | عزت | او دَدهٔ دَرسول دَپاره | او مؤمنانو دَپاره | اولیکن

ذلیله کسان نترے نه بهر وُباسی ، او عزت خو بس دَالله او دَرسول ؑ او دَ مؤمنانو دے خو منافقان

الْمُنٰفِقِيْنَ لَا يَعْلَمُوْنَ ۞ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تُلْهِكُمْ اَمْوَالُكُمْ

منافقان | نهٔ پوهیږی | اے مؤمنانو ! | غافله دِ نهٔ کړی تاسو | مالونه ستاسو

په دے نهٔ پوهیږی۔ اے مؤمنانو ! (یادساتئ چه) مالونه او اولاد مو دَ الله

وَلَآ اَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللّٰهِ ۚ وَمَنْ يَّفْعَلْ ذٰلِكَ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ

او نهٔ اولاد ستاسو | دَ الله دَ ذکر نه | او څوک چه | وُکړی | دا کار | نو هم دا خلق دی

دَ یاد نه منع نهٔ کړی او څوک چه داسے وکړی نو هغوئ تاوانیان

الْخٰسِرُوْنَ ۞ وَاَنْفِقُوْا مِنْ مَّا رَزَقْنٰكُمْ مِّنْ قَبْلِ اَنْ يَّاْتِيَ

نقصان موندونکی | او خرچ کړئ | له هغه څهٔ نه | چه درکړی دی مونږ تاسو ته | وړاندِ له دے نه | چه راشی

پاتے شول ۔ او مونږ چه درته څهٔ درکړی دی دَ هغے نه (په خیرات کښے) خرچ کوئ دَدِے نه وړاندِ چه یوتن ته

اَحَدَكُمُ الْمَوْتُ فَيَقُوْلَ رَبِّ لَوْلَآ اَخَّرْتَنِيْٓ اِلٰٓى اَجَلٍ قَرِيْبٍ ۙ

یو ته له تاسو نه | مرګ | نو ووائی | اے زماربه ! | ولے مهلت رانهٔ کړو تا ماته | لږ مودے دَپاره

مرګ په سر وُدریږی نو بیا به وائی چه اے زماربه ! ما ته دِ یو څو ورځے مهلت ولے رانهٔ کړو؟

فَاَصَّدَّقَ وَاَكُنْ مِّنَ الصّٰلِحِيْنَ ۞ وَلَنْ يُّؤَخِّرَ اللّٰهُ نَفْسًا

چه ما خیرات کړے وے | او زهٔ شوے وے | له نیکانو نه | او هیڅ کله به مهلت ورنهٔ کړی | الله | یو نفس ته

چه خیرات مِ کړے وے او په نیکانو کښے شمیر شوے وے ۔ او الله تعالیٰ هیچا ته مهلت نهٔ ورکوی .

اِذَا جَآءَ اَجَلُهَا ۚ وَاللّٰهُ خَبِيْرٌۢ بِمَا تَعْمَلُوْنَ ۞

هر کله چه راشی | نیټه دَ دهٔ | او الله | خبردار دے | له هغه څهٔ نه | چه تاسو ئے کوئ.

هر کله چه نیټه ئے پوره شی او الله تعالیٰ ستاسو دَ کارونو نه پوره پوره خبر دے۔

سُوْرَةُ التَّغَابُنِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | ثَمَانِيْ عَشْرَةَ اٰيَةً وَّفِيْهَا رُكُوْعَانِ

سورهٔ تغابن په مدینه کښے نازل شوے | (شروع) په نامه دَ الله چه ډیر مهربانه ډیر زیات رحم کوونکے دے | او په دے کښے ۱۸ آیتونه او دوه رکوع دی

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

يُسَبِّحُ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ ۚ لَهُ الْمُلْكُ وَ

پاکی بیانوی | دَ الله | کوم مخلوق | چه په آسمانونو کښے | او کوم چه | په زمکه کښے دے | دَ دهٔ دے حکومت | او

دَ الله تعالیٰ پاکی بیانوی څهٔ چه په آسمانونو او په زمکه کښے دی ، حکومت یوازے دَ دهٔ دے ، او

لَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ① هُوَ الَّذِيْ

دهٔ له دهٔ | ستاینه | او هم دے | په هر څیز باندې | قدرت لرونکے دے۔ | هم هٔ دے | چا چه

ټول تعریفونه دَ هغهٔ دی او هغه په هر څیز پوره قدرت لری۔ الله هغه دے چه تاسو ټول ئے

خَلَقَكُمْ فَمِنْكُمْ كَافِرٌ وَّمِنْكُمْ مُّؤْمِنٌ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ

پیدا کړئ تاسو | پس ځنے له تاسو نه | کافران دی | او ځنے له تاسو نه | مؤمنان دی | او الله | هغه څهٔ ته | چه تاسو ئے کوئ

پیدا کړئ، نو ځنے درکښے کافر دی او ځنے مؤمنان دی او الله تعالیٰ ستاسو کارونه وینی

بَصِيْرٌ ② خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ بِالْحَقِّ وَصَوَّرَكُمْ

ګوری | پیدا ئے کړل | آسمانونه | او زمکه | په حق سره | او صورت ئے جوړ کړو ستاسو

ګوری۔ آسمانونه او زمکه ئے سم سم پیدا کړل، او ستاسو صورتونه

فَاَحْسَنَ صُوَرَكُمْ وَاِلَيْهِ الْمَصِيْرُ ③ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ

نو ښهٔ ئے جوړ کړل | صورتونه ستاسو | او دَ دهٔ طرف ته | واپس تلل دی | دے پیژنی | هغه څهٔ | چه په آسمانونو کښے

ئے جوړ کړل او ډیر ښائسته ئے جوړ کړل او دَ هغهٔ طرف ته واپس تلل دی، هغهٔ ته دَ آسمانونو او دَ زمکے ټول څیزونه

وَالْاَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُسِرُّوْنَ وَمَا تُعْلِنُوْنَ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ

او زمکه کښے دی | او دے پیژنی | څهٔ چه | تاسو پټوئ | او څهٔ چه | تاسو ښکاره کوئ | او الله | پوهه دے

معلوم دی، او ستاسو دَ پټو او ښکاره کارونو نه ښهٔ واقف دے او الله تعالیٰ ته دَ زړونو

بِذَاتِ الصُّدُوْرِ ④ اَلَمْ يَاْتِكُمْ نَبَؤُا الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ قَبْلُ

په راز | دَ سینو | آیا نهٔ دے راغلے تاسو ته | خبر | دَ هغه خلقو | چه کافران وو | له دے نه وړاندې

ټول رازونه په ښهٔ شان معلوم دی۔ آیا تاسو ته دَ پخوانو خلقو خبر راغلے نهٔ دے چه تاسو نه وړاندې ئے کفر کړے وو

فَذَاقُوْا وَبَالَ اَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ⑤ ذٰلِكَ بِاَنَّهٗ

پس وُڅکلو دوئ | مصیبت | دَ خپل کار | او دوئ دَ پاره | عذاب | دردناک دے | دا | ځکه چه

نو هغوئ دَ خپلو کارونو په وبال اَخته شول او هغوئ دَ پاره دردناک عذاب مقرر دے۔ دا ځکه چه هغوئ

كَانَتْ تَّاْتِيْهِمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ فَقَالُوْۤا اَبَشَرٌ يَّهْدُوْنَنَا

راغلی وُو دوئ ته | پیغمبران دَ دوئ | دَ واضحو نخښو سره | نو دوئ ووئیل | چه آیا بنیادمان به | موږ ته لاره ښائی

له پیغمبران دَ ډیرانستو نخښو سره راغلل، نو وے وئیل چه آیا بشر به موږ ته لار ے چارے ښائی

فَكَفَرُوْا وَتَوَلَّوْا وَّاسْتَغْنَى اللّٰهُ وَاللّٰهُ غَنِيٌّ حَمِيْدٌ ⑥ زَعَمَ

پس دوئ انکار وکړو | او مخ ئے واړولو | او پروا ونهٔ کړه | الله | او الله | بے نیازه | ستائیلے شوے دے | ګمان وُکړو

نو هغوئ انکار وکړو او مخ ئے واړولو او الله هم دَ هغوئ پروا وُنه کړه او الله بے پروا دے دَ تعریفونو لائق دے۔ دَ کافرانو خیال

الَّذِيْنَ كَفَرُوْۤا اَنْ لَّنْ يُّبْعَثُوْا قُلْ بَلٰى وَرَبِّيْ

هغه خلقو | چه منکر دی | چه | دوئ به هیڅ کله نهٔ شی راپاڅولے | وُوایه | ولے نه | زما دِ قسم وی په رب زما

دے چه هغوئ به (دوباره) هیڅ کله (ژوندی) نهٔ شی راپورته کولے۔ نهٔ ووایه! چه ولے نه او زما دَ رب قسم دے

لَتُبْعَثُنَّ ثُمَّ لَتُنَبَّؤُنَّ بِمَا عَمِلْتُمْ ؕ وَذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ

خامخا به راپورته کړے شئ تاسو | بیا به | تاسو ته وښودے شی | هغه څه | چه تاسو به کول | او دا خبره | الله دَ پاره

چه تاسو به خامخا راپاڅولے شئ بیا به درته خپل ټول عملونه په ګوته کولے شی او دا کار الله تعالیٰ ته ډیر آسان

يَسِيْرٌ ۞٧ فَاٰمِنُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَالنُّوْرِ الَّذِيْٓ اَنْزَلْنَا ؕ وَاللّٰهُ بِمَا

آسانه ده | پس ایمان راوړئ | په الله | او دَ دهٔ په رسول | او په نُور | هغه چه | مونږ نازل کړو | او الله | له هغه څه نه

دے ، نو په الله تعالیٰ او دهغهٔ په رسول او په هغه نور باندِ ایمان راوړئ چه مونږ رالیږلے دے او الله تعالیٰ

تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرٌ ۞٨ يَوْمَ يَجْمَعُكُمْ لِيَوْمِ الْجَمْعِ ذٰلِكَ يَوْمُ

چه تاسو ئے کوئ | خبردار دے | په هغه ورځ | چه جمع به کړی تاسو | په ورځ | دَ قیامت | هم دا ده | ورځ

ستاسو دَ کارونو نه خبر دے، په کومه ورځ چه به هغه تاسو دَ جمع کیدو (یعنی دَ قیامت) په ورځ راجمع کړی، هم دغه دَ (سود

التَّغَابُنِ ؕ وَمَنْ يُّؤْمِنْۢ بِاللّٰهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُّكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّاٰتِهٖ

دَ کمے بیلات | او څوک چه | ایمان راوړی | په الله | او عمل وکړی | نیک | تو لرے به کړی | له دهٔ نه | بدیانے دَ دهٔ

زیان ورځ ده۔ او چا چه په خدائے ایمان راوړے وی او دَ نیکئی کارونه کوی نو الله به دَ هغهٔ ګناهونه لرے کړی

وَيُدْخِلْهُ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَآ اَبَدًا ؕ

او داخل به کړی دے | په باغونو کښے | چه بهیږی به | لاندِ دَ هغے نه | نهرونه | همیشه به وی | په هغے کښے | همیشه

او هغه به په داسے باغونو کښے داخل کړی چه دَ هغے (دَ ونو) لاندِ ولے بهیږی همیشه به پکښے اوسیږی۔

ذٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ ۞٩ وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَكَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَآ اُولٰٓئِكَ

هم دا ده | کامیابی | لویه | او کوم خلقو | چه انکار وکړو | او دروغ ئے وګڼړل | زمونږ آیتونه | هم دا خلق دی

دا ډیره لویه کامیابی ده ۔ او چا چه انکار کړے وی او زمونږ آیتونه ئے دروغ ګڼړلی وی نو هغوئ

اَصْحٰبُ النَّارِ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ؕ وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ ۞١٠ مَآ اَصَابَ

دوزخیان | همیشه به وی | په هغے کښے | او بد دے | ځائے دَ ورتلو | نهٔ رسیږی

دوزخیان دی چه تل به پکښے پراته وی او دغه ډیره نا کاره ټیکاونړه ده۔ (دنیا کښے) هیڅ مصیبت

مِنْ مُّصِيْبَةٍ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ ؕ وَمَنْ يُّؤْمِنْۢ بِاللّٰهِ يَهْدِ قَلْبَهٗ ؕ

هیڅ مصیبت | مګر | په حکم دَ الله | او څوک چه | ایمان راوړی | په الله | ئے هدایت کوی | دَ دهٔ زړهٔ ته

دَ الله تعالیٰ دَ حکم نه بغیر نهٔ راځی اوڅوک چه په الله تعالیٰ ایمان راوړی هغه دَ دهٔ زړهٔ ته هدایت کوی

وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ ۞١١ وَاَطِيْعُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوا الرَّسُوْلَ ۚ فَاِنْ

او الله | په هر څیز باندِ | ښهٔ پوهه دے | او حکم منئ | دَ الله | او حکم منئ | دَ رسول | بیا که چرے

او الله تعالیٰ په هر څیز ډیر ښهٔ پوهه دے۔ او تاسو دَ الله په وینا عمل کوئ او دَ رسول حکم منئ، نو که مخ مو

تَوَلَّيْتُمْ فَاِنَّمَا عَلٰى رَسُوْلِنَا الْبَلٰغُ الْمُبِيْنُ ۞١٢ اَللّٰهُ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ؕ

تاسو مخ واړوئ | نو بیشکه | په پیغمبر زمونږ | دَ رسول دی | ښکاره | الله | نشته هیڅوک معبود | سوا دَ دهٔ نه

ترے نه واړولو نو زمونږ دَ رسول په ذمه خو بس تش (حکمونه) په څرګنده رسول دی، دَ الله تعالیٰ نه سوا بل معبود نشته

وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُوْنَ ﴿١٣﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِنَّ

او په الله باندې | پکار دي چه توکل وکړي | مؤمنان | اے مؤمنانو ! | بیشکه

او ایماندار کسان دې بس په خدائے باندې باور ساتي ۔ اے مومنانو ! ستاسو په بعضو

مِنْ اَزْوَاجِكُمْ وَاَوْلَادِكُمْ عَدُوًّا لَّكُمْ فَاحْذَرُوْهُمْ ۚ وَاِنْ تَعْفُوْا

ځنې ستاسو له بیبیانو نه | او (ځنې) ستاسو له اولادنه | دښمنان دي | ستاسو | پس تاسو او ویریږئ له دوئ نه | او که چرې تاسو معافي وکړئ

او اولاد کښې ځنې ستاسو دښمنان دي نو دغوئ په حقله ویښ وسیږئ او که معافي وکړئ

وَتَصْفَحُوْا وَتَغْفِرُوْا فَاِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿١٤﴾ اِنَّمَآ اَمْوَالُكُمْ

او مخ ګرځوئ | او بخښنه وکړئ | نو بیشکه | الله | ډیر بخښونکے | مهربان دے | بیشکه | ستاسو مالونه

او سترګے پرے پټے کړئ او ورئے بخښئ ، نو الله بخښونکے مهربان دے ۔ بیشکه ستاسو مالونه او ستاسو

وَاَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ ۗ وَاللّٰهُ عِنْدَهٗٓ اَجْرٌ عَظِيْمٌ ﴿١٥﴾ فَاتَّقُوا اللّٰهَ

او ستاسو اولاد | ازمیښت دے | او الله | سره دے | اجر | ډیر لوئے | پس او ویریږئ | د الله نه

اولاد خو یو ازمیښت دے ، او الله تعالیٰ سره ډیر لوئے اجر دے ۔ نو د الله تعالیٰ نه ویره کوئ

مَا اسْتَطَعْتُمْ وَاسْمَعُوْا وَاَطِيْعُوْا وَاَنْفِقُوْا خَيْرًا لِّاَنْفُسِكُمْ ۗ وَمَنْ

څومره چه تاسو نه کیدے شي | او واورئ | او حکم منئ | او خرڅ کوئ | غوره به وي | ستاسو په حق کښې | او څوک چه

څومره چه موس رسي او خبره اورئ او حکم منئ او (د الله په لاره کښې) خرڅ کوئ دا به تاسو له غوره وي او څوک چه

يُّوْقَ شُحَّ نَفْسِهٖ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ ﴿١٦﴾ اِنْ تُقْرِضُوا اللّٰهَ

بچ شي | له شومتیا | د نفس خپل نه | پس هم دوئ دي | کامیابه | که چرے تاسو قرض ورکړئ | الله ته

د نفس د شومتیا نه بچ شي نو هم دغه کسان کامیاب دي ۔ که تاسو الله تعالیٰ له ښه

قَرْضًا حَسَنًا يُّضٰعِفْهُ لَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ۗ وَاللّٰهُ

قرض | ښه | نو دے به غبرګ کړي دا | تاسو د پاره | او معاف به کړي | تاسو | او الله

قرض ورکړئ نو هغه به ئے درله په څو څو چنده زیاتوي او ستاسو قصور به معاف کوي او الله تعالیٰ

شَكُوْرٌ حَلِيْمٌ ﴿١٧﴾ عٰلِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿١٨﴾

ډیر قدردان | ډیر تحمل والا دے | پوهه دے | په پټه | او ښکاره خبره | غالب | خاوند د حکمت دے

ډیر قدردان او ډیر تحمل والا دے په پټ او ښکاره هر څهٔ باندې پوهه دے زبردست دے د حکمت خاوند دے

سُوْرَةُ الطَّلَاقِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | اِثْنَتَا عَشْرَةَ اٰيَةً وَّفِيْهَا رُكُوْعَانِ

سورة طلاق په مدینه کښې نازل شوا و | (شروع) د الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | په دے کښې ١٢ آیتونه او دوه رکوع دي

د الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان د ډیر زیات رحم خاوند دے

يٰٓاَيُّهَا النَّبِيُّ اِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَآءَ فَطَلِّقُوْهُنَّ لِعِدَّتِهِنَّ

اے نبي ! | هر کله چه | طلاق ورکړئ تاسو | ښځو ته | پس طلاق ورکوئ دوئ ته | د دوئ د عدت په شروع کښې

اے نبي ! (مسلمانانو ته ووایه !) چه ښځو له طلاق ورکول غواړئ نو د عدت د زمانے نه وړاندې ئے ورکوئ

وَاَحْصُوا الْعِدَّةَ ۚ وَاتَّقُوا اللّٰهَ رَبَّكُمْ ۚ لَا تُخْرِجُوْهُنَّ مِنْۢ بُيُوْتِهِنَّ

او شمیر وکړئ | دَ عدّت | او اویرېږئ | دَ الله نه | چه ستاسو رب دے | مه اُوباسئ تاسو دا ښځې | له کورونو دَ دوئ نه

او دَ عدّت (دَ ورځو) شمیر کوئ، او دَ الله خپل رب نه ویره ساتئ، او هغوئ دَ خپلو کورونو نه بهر مه اوباسئ

وَلَا يَخْرُجْنَ اِلَّآ اَنْ يَّاْتِيْنَ بِفَاحِشَةٍ مُّبَيِّنَةٍ ۗ وَتِلْكَ حُدُوْدُ اللّٰهِ ۗ

او نهٔ دِ خپله وُځي | مګر | دا چه دوئ وکړي | (څهٔ) بے حیائی | ښکاره | او دا | حدونه دی | دَ الله

او پخپله دِ هم نهٔ وُځي خو هله! چه دَ بے شرمئ کار په څرګنده وکړي ، او دا دَ الله (مقرر کړی) حدونه دی

وَمَنْ يَّتَعَدَّ حُدُوْدَ اللّٰهِ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهٗ ۗ لَا تَدْرِيْ لَعَلَّ اللّٰهَ

او څوک چه | تیرېږي | له حدونو | دَ الله نه | نو بیشکه دهٔ ظلم وکړو | په خپل ځان | تهٔ نهٔ پوهېږے | شاید | چه الله

او څوک چه دَ الله دَ مقرر حدونو نه وړاندِ تیرشي نو هغهٔ په ځان زیاتے وکړو تا ته معلومه نهٔ ده، ښائیږي چه الله

يُحْدِثُ بَعْدَ ذٰلِكَ اَمْرًا ① فَاِذَا بَلَغْنَ اَجَلَهُنَّ فَاَمْسِكُوْهُنَّ

پیدا کړي | پس له دے نه | (څهٔ نوے) خبره | بیا هر کله چه | دوئ اورسیږي | خپل میعاد ته | نو اُوساتئ دوئ

دَ دے نه پس یوه نوے خبره راپیدا کړي - نو چه هغوئ خپل میعاد ته په رسیدو شي، نو (یا خو) دَ قاعدے

بِمَعْرُوْفٍ اَوْ فَارِقُوْهُنَّ بِمَعْرُوْفٍ وَّاَشْهِدُوْا ذَوَيْ عَدْلٍ مِّنْكُمْ

په ښه طریقه | یا دوئ جدا کړئ | په ښه طریقه | او ګواهان ونیسئ | دوه انصاف پسند | له خپل قوم نه

مطابق هغوئ (په نکاح کښے) باقي پریږدئ یا ئے دَ قاعدے مطابق جدا کړئ او په خپلو کښے دوه تنه معتبر پرے ګواهان کړئ

وَاَقِيْمُوا الشَّهَادَةَ لِلّٰهِ ۗ ذٰلِكُمْ يُوْعَظُ بِهٖ مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ

او ادا کړئ | ګواهي | دَ الله دَ پاره | هم دا خبره ده | چه نصیحت کولے شي په دے سره | هغه چا ته | چه ایمان لري

او ګواهي سمه دمه هم الله تعالیٰ دَ پاره ورکوئ، په دے مضمون هغه چا ته نصیحت کیږي چه په الله تعالیٰ او په

بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ ۗ وَمَنْ يَّتَّقِ اللّٰهَ يَجْعَلْ لَّهٗ مَخْرَجًا ②

په الله | او په ورځ | دَ آخرت | او څوک چه ویرېږي | دَ الله نه | نو دے به جوړه کړي | ده دَ پاره | لاره دَ خلاصي

ورځ دَ قیامت ایمان راوړي ، او څوک چه دَ الله تعالیٰ نه ویره کوي نو الله ورله دَ خلاصي لاره راوباسي

وَّيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ ۗ وَمَنْ يَّتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ

او رزق به ورکړي ده ته | له هغه ځائے نه | چه ده ته به ګمان هم نهٔ وي | او څوک چه | توکل کوي | په الله باندِ

او دَ داسے غاړے نه ورته روزي ورکوي چه دَ هغهٔ پرے ګمان هم نهٔ راځي ، او څوک چه په الله تعالیٰ باور ساتي نو هغهٔ له

فَهُوَ حَسْبُهٗ ۗ اِنَّ اللّٰهَ بَالِغُ اَمْرِهٖ ۗ قَدْ جَعَلَ اللّٰهُ لِكُلِّ شَيْءٍ

پس الله بس دے ده له | بیشکه الله | پوره کوونکے دے | خپل حکم | بیشکه | مقرر کړے ده | الله | دَ هر څیز دَ پاره

یوازے الله کافي دے، الله خپل کار (په هر حال کښے) سرته رسوي ، الله هر څیز له یوه اندازه مقرر

قَدْرًا ③ وَالّٰٓئِيْ يَئِسْنَ مِنَ الْمَحِيْضِ مِنْ نِّسَآئِكُمْ اِنِ

یوه اندازه | او کومے ښځے | چه نا اُمیده شوے | له حیض نه | له ښځو ستاسو نه | کهٔ چرے

کړے ده - او ستاسو په طلاقو شوُو ښځو کښے څوک چه دَ حیض نه مایوسه شوی وی کهٔ چرے

ارۡتَبۡتُمۡ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلٰثَةُ اَشۡهُرٍ ۙ وَّالّٰٓـِٔىۡ لَمۡ يَحِضۡنَ

تاسو ته څه شک وی | نو د دوی عدت دے | درے | میاشتے | او د هغه ښځو | چه لا ورته حیض نه وی راغلے

ستاسو شک وی نو د هغوئ عدت درے میاشتے دے او د غسے د هغے ښځو چه چا لے ئے لا راغلی نه وی

وَاُولَاتُ الۡاَحۡمَالِ اَجَلُهُنَّ اَنۡ يَّضَعۡنَ حَمۡلَهُنَّ ؕ وَمَنۡ يَّتَّقِ

او چه د حمل والا دی | د دوی عدت دا دے | چه وُضیګوی دوی | حمل خپل | او څوک چه | ویریږی

او د اُمید وارو ښځو میعاد دا دے ، چه اولاد ئے وُشی ، او څوک چه د الله نه

اللّٰهَ يَجۡعَلۡ لَّهٗ مِنۡ اَمۡرِهٖ يُسۡرًا ﴿٤﴾ ذٰلِكَ اَمۡرُ اللّٰهِ اَنۡزَلَهٗۤ

د الله نه | (نو) دے به پیدا کړی | د دهٔ د پاره | په کار د دهٔ کښے | آسانی | هم دا دے | حکم د الله | چه دهٔ نازل کړو دا

ویره کوی نو الله به د هغهٔ په هر کار کښے آسانی پیدا کړی ، دا د الله حکم دے چه تاسو ته ئے

اِلَيۡكُمۡ ؕ وَمَنۡ يَّتَّقِ اللّٰهَ يُكَفِّرۡ عَنۡهُ سَيِّاٰتِهٖ وَيُعۡظِمۡ لَهٗۤ

ستاسو طرف ته | او څوک چه ویریږی | د الله نه | نو دے به لرے کړی | له دهٔ نه | بدیانے د دهٔ | او زیات به ورکړی | دهٔ ته

رالیږلے دے او څوک چه د الله نه ویره ساتی نو الله به ترے نه ګناهونه لرے کړی او غټ اجر به ورته

اَجۡرًا ﴿٥﴾ اَسۡكِنُوۡهُنَّ مِنۡ حَيۡثُ سَكَنۡتُمۡ مِّنۡ وُّجۡدِكُمۡ

اجر | اوسوئ دغه ښځے | کوم ځائے چه | تاسو اوسیږئ | په اندازه د طاقت خپل

ورکړی، دغه (طلاقے شوے) ښځے د خپل حیثیت مطابق هغه ځائے کښے اوسوئ کوم ځائے چه تاسو اوسیږئ

وَلَا تُضَآرُّوۡهُنَّ لِتُضَيِّقُوۡا عَلَيۡهِنَّ ؕ وَاِنۡ كُنَّ اُولَاتِ حَمۡلٍ فَاَنۡفِقُوۡا

او تاسو دوئ له تکلیف مهٔ ورکوئ | چه سختی وکړئ | په دوئ باندِ | او که چرے دوئ وی | حمل والا | پس خرڅ کوئ

او د هغوئ د تنګولو د پاره ورله تکلیف مهٔ ورکوئ ، او که د هغوئ خیټه وی نو خرڅ خوراک

عَلَيۡهِنَّ حَتّٰى يَضَعۡنَ حَمۡلَهُنَّ ۚ فَاِنۡ اَرۡضَعۡنَ لَكُمۡ فَاٰتُوۡهُنَّ

په دوئ باندِ | تر دے چه | دوئ وضیګوی | حمل خپل | بیا که چرے دوئ تے ورکوی | تاسو د پاره | نو ورکړئ دوئ ته

ورکوئ ، تر دے چه اولاد ئے پیدا شی ، بیا که هغوئ تاسو له (دغه) ماشوم پالی نو خپل (مناسب)

اُجُوۡرَهُنَّ ۚ وَاۡتَمِرُوۡا بَيۡنَكُمۡ بِمَعۡرُوۡفٍ ۚ وَاِنۡ تَعَاسَرۡتُمۡ فَسَتُرۡضِعُ

مزدوری د دوئ | او مشوره وکړئ | په خپل مینځ کښے | په ښه طریقه | او که چرے | سختی وکړه تاسو | نو تے به ورکړی

اُجرت ورله ورکوئ، او په خپل مینځ کښے د رواج مطابق اجر خلاصوئ او که یو بل سره مو سختی راواخسته نو بله ښځه

لَهٗۤ اُخۡرٰى ﴿٦﴾ لِيُنۡفِقۡ ذُوۡ سَعَةٍ مِّنۡ سَعَتِهٖ ؕ وَمَنۡ قُدِرَ عَلَيۡهِ

دهٔ ته | بله ښځه | او خرڅ دِ وکړی | خاوند د فراخئ | د خپلے فراخئ مطابق | او هغه چه | تنګ کړے شو | په دهٔ

به (د ماشوم) پالنه کوی۔ مالدار له د خپلے چلے مطابق خرڅه ورکول پکار دی او د چا چه لاس تنګ وی (آمدنی

رِزۡقُهٗ فَلۡيُنۡفِقۡ مِمَّاۤ اٰتٰىهُ اللّٰهُ ؕ لَا يُكَلِّفُ اللّٰهُ نَفۡسًا اِلَّا مَاۤ

رزق د دهٔ | نو دے دِ خرڅ وکړی | له هغه څهٔ نه | چه ورکړی دی دهٔ ته | الله | تکلیف نهٔ ورکوی | الله | هیچا ته | مګر موافق د هغه څهٔ

ئے کمه وی) نو پکار دی چه الله څهٔ ورکړی وی د هغے مطابق دِ خرڅ خوراک ورکوی الله په چا باندِ زیات بار نهٔ اچوی خو څومره

اٰتٰهَا ؕ سَيَجْعَلُ اللّٰهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُّسْرًا ۝٧ وَكَاَيِّنْ مِّنْ قَرْيَةٍ عَتَتْ

چه دۀ له ئے ورکړے دی | ډیر زر به پیدا کړی | الله | دَ تنګئ نه پس | آسانی | او څومره | کلی دی | چه نافرمانی ئے وکړه

چه ئے ورته (توفیق) ورکړے وی، الله به ورته دَ تنګئ نه پس فراخی راولی۔ او څومره کلی دی چه دَ خپل رب او دَ

عَنْ اَمْرِ رَبِّهَا وَرُسُلِهٖ فَحَاسَبْنٰهَا حِسَابًا شَدِيْدًا ۙ وَّعَذَّبْنٰهَا

دَ خپل رب دَ حکم | او دَ دۀ دَ رسولانو (دَ حکم) نه | نو مونږ حساب واخستو دَدوئ نه | حساب | سخت | او مونږ عذاب ورکړو دوئ ته

هغۀ دَ پیغمبرانو دَ حکم نه ئے مخ واړولو نو مونږ ورسره سخت حساب وکړو او مونږ هغوئ ته

عَذَابًا نُّكْرًا ۝٨ فَذَاقَتْ وَبَالَ اَمْرِهَا وَكَانَ عَاقِبَةُ اَمْرِهَا خُسْرًا ۝٩

عذاب | ډیر خراب | پس دوئ وڅکلو | وبال | دَ خپل کار | او وو | انجام | دَ دوئ دَ کار | نقصان

ډیره درنه سزا ورکړه۔ غرض دا چه هغوئ دَ خپلو کارونو په وبال کښے راګیر شول او انجام ئے دا چه تاوان ئے وُچت کړو

اَعَدَّ اللّٰهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيْدًا ۙ فَاتَّقُوا اللّٰهَ يٰٓاُولِي الْاَلْبَابِ ۚ

تیار کړے دے | الله | دَ دوئ دَ پاره | عذاب | سخت | پس او یریږئ | دَ الله نه | اے دَ عقل خاوندانو!

الله تعالیٰ هغوئ له سخت عذاب تیار کړے دے، نو دَ الله تعالیٰ نه ویره کوئ اے هوښیارانو!

الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا ۛ قَدْ اَنْزَلَ اللّٰهُ اِلَيْكُمْ ذِكْرًا ۝١٠ رَّسُوْلًا يَّتْلُوْا

چه | ایمان مو راوړے دے | بیشکه نازل کړے دے | الله | ستاسو طرف ته | نصیحت | (یعنی) یو رسول | چه لولی

چه ایمان مو راوړے دے، الله تعالیٰ تاسو ته نصیحت نامه رالیږلے ده او رسول ئے رالیږلے چه تاسو ته

عَلَيْكُمْ اٰيٰتِ اللّٰهِ مُبَيِّنٰتٍ لِّيُخْرِجَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ

په تاسو باندِ | دَ الله آیتونه | واضحه | دَ پاره دَ دے چه راوُباسی | هغه خلق | چه ایمان ئے راوړو | او عمل ئے وکړو | نیک

دَ الله څرګند حکمونه آوَروی، چه دَ ایمان او دَ نیک عمل خاوندان دَ

مِنَ الظُّلُمٰتِ اِلَى النُّوْرِ ؕ وَمَنْ يُّؤْمِنْ بِاللّٰهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا

له تیارو نه | طرف دَ رڼا ته | او څوک | چه ایمان راوړی | په الله | او عمل وکړی | نیک

تیارو نه رڼا ته راوُباسی او څوک چه په الله تعالیٰ ایمان راوُړی او دَ نیکئ کارونه کوی

يُّدْخِلْهُ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَآ اَبَدًا ؕ

نو داخل به کړی دے | په باغونو کښے | چه بهیږی به | لاندِ دَ هغے نه | نهرونه | همیشه به وی | په هغے کښے | همیشه همیشه

هغوئ به داسے باغونو کښے داخل کړی چه دَ هغے دَ وُنو لاندِ به ولے بهیږی، تل تر تله به پکښے اُوسیږی

قَدْ اَحْسَنَ اللّٰهُ لَهٗ رِزْقًا ۝١١ اَللّٰهُ الَّذِيْ خَلَقَ سَبْعَ سَمٰوٰتٍ وَّمِنَ الْاَرْضِ

بیشکه ښۀ ورکړے دے | الله | دۀ ته | رزق - | الله | هغه ذات دے | چه پیدا ئے کړل | اووۀ | آسمانونه | او زمکه (هم)

بیشکه چه دغے سړی له الله ډیره ښۀ روزی ورکړه - الله هغه ذات دے چه اووۀ آسمانونه ئے پیدا کړی دی او دَ هغوئ په شان

مِثْلَهُنَّ ؕ يَتَنَزَّلُ الْاَمْرُ بَيْنَهُنَّ لِتَعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ

په شان دَ دے | نښکته راځی | (دَ دۀ) حکم | دَ دوئ په مینځ کښے | چه تاسو پوهه شئ | بیشکه الله | په هر څیز باندِ

زمکه هم۔ په دے ټولو کښے دَ الله حکمونه راکوزیږی چه تاسو ته معلومه شی چه الله تعالیٰ په هر څۀ قدرت

قَدِيرٌ ۙ وَّاَنَّ اللّٰهَ قَدْ اَحَاطَ بِكُلِّ شَیْءٍ عِلْمًا ⑫

قادر دے | او چه بیشکه الله | احاطه کړے دے | په هر ځیز باندِ | په علم سره.

لری ، او دَ الله تعالیٰ علم دَ هر ځیز نه را چاپیره شوے دے.

سُوْرَةُ التَّحْرِيْمِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِیَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | اِثْنَتَا عَشْرَةَ اٰيَةً وَّفِيْهَا رُكُوْعَانِ

سوره تحریم په مدینه کښے نازل شو | (شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان دِیرزیات رحم کوونکے دے | او په دے کښے ۱۲ آیتونه او ۲ رکوع دی

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان دَ دِیرزیات رحم خاوند دے

يٰۤاَيُّهَا النَّبِیُّ لِمَ تُحَرِّمُ مَاۤ اَحَلَّ اللّٰهُ لَكَ ۚ تَبْتَغِیْ مَرْضَاتَ

اے نبی! | ته ولے حرام کوے | هغه څه چه حلال کړی دی الله | تا دَ پاره | ته غواړے | رضامندی

اے نبی! کوم ځیز چه درله خدائے حلال کړے دے هغه ولے حراموے؟ ته خپلے بیبیانے خوشحالول

اَزْوَاجِكَ ۗ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ① قَدْ فَرَضَ اللّٰهُ لَكُمْ تَحِلَّةَ اَيْمَانِكُمْ ۚ

دَ بیبیانو خپلو | او الله بخښونکے | مهربان دے | بیشکه واجب کړل | الله | تاسو دَ پاره | ماتول | دَ قسمونو ستاسو

غواړے ، او الله بخښونکے مهربان دے ، الله تعالیٰ تاسوله قسمونه ماتول مقرر کړی دی.

وَاللّٰهُ مَوْلٰىكُمْ ۚ وَهُوَ الْعَلِيْمُ الْحَكِيْمُ ② وَاِذْ اَسَرَّ النَّبِیُّ

او الله | ستاسو مالک دے | او هم دے | پوهه | دَ حکمت خاوند دے | او هر کله چه پټه ووئیله | نبی

او الله تعالیٰ ستاسو کارساز دے او دے پوهه دَ حکمت خاوند دے، او هغه وخت را یاد کړه چه پیغمبر خپلے

اِلٰى بَعْضِ اَزْوَاجِهٖ حَدِيْثًا ۚ فَلَمَّا نَبَّاَتْ بِهٖ وَاَظْهَرَهُ اللّٰهُ

څنو بیبیانو خپلو ته | یوه خبره | بیا هر کله چه | خبر بی بی وښوده | هغه خبره | او ظاهره کړله هغه | الله

یوے بی بی ته پټه خبره وکړه ، بیا چه هغے دغه خبره (چابل چاته) ښکاره کړه ، او الله تعالیٰ به

عَلَيْهِ عَرَّفَ بَعْضَهٗ وَاَعْرَضَ عَنْۢ بَعْضٍ ۚ فَلَمَّا نَبَّاَهَا بِهٖ

په نبی باندِ | نو (نبی) وښوده | څه دَ دے خبرے | او مخ ئے واړولو | څه دَ دے خبرے نه | بیا هر کله چه | نبی وښوده دے ته | هغه خبره

دے باندِ پیغمبر خبر کړو نو پیغمبر دَ هغے یوه برخه ښکاره کړه او بله ئے ښکاره نه کړه بیا چه پیغمبر هم هغے بی بی ته خبره وښوده

قَالَتْ مَنْ اَنْۢبَاَكَ هٰذَا ۗ قَالَ نَبَّاَنِیَ الْعَلِيْمُ الْخَبِيْرُ ③ اِنْ تَتُوْبَاۤ

نو دے ووئیل | چا وښوده له تا ته | دا خبره؟ | نبی ووئیل | وښوده له ما ته | پوهه | خبردار (خدائے) | که چرے تاسو دواړه توبه وکړئ

نو هغے ورته ووئیل چه دا حال درته چا ووئیلو؟ پیغمبر ووئیل چه دَ علم خاوند خبردار (خدائے) راته حال ووئیلو، اے دواړو

اِلَى اللّٰهِ فَقَدْ صَغَتْ قُلُوْبُكُمَا ۚ وَاِنْ تَظٰهَرَا عَلَيْهِ فَاِنَّ

دَ الله په وړاندِ | پس بیشکه کاږه شوی دی | زړونه ستاسو | او که چرے | تاسو دَ یو بل مدد وکړو | دَ نبی خلاف | نو بیشکه

بیبیانو! که تاسو دَ الله په وړاندِ توبه ووېستله نو ستاسو زړونه هسے هم داکوځیدلی دی او که چرے تاسو دواړو دَ رسول خلاف دَ یو

اللّٰهَ هُوَ مَوْلٰىهُ وَجِبْرِيْلُ وَصَالِحُ الْمُؤْمِنِيْنَ ۚ وَالْمَلٰٓئِكَةُ بَعْدَ ذٰلِكَ

هم الله دے | مدد گار دَ دَه | او جبرائیل | او نیکان | مؤمنان | او فرښتے (هم) | پس له دے نه

بل مدد کولو نو (یاد ساتئ چه) الله تعالیٰ دَ پیغمبر مدد گار دے او جبرائیل او نیکان مؤمنان او دَ دے نه پس فرښتے هم دَ دَه

ظَهِيرٌ ﴿٤﴾ عَسَىٰ رَبُّهُ إِن طَلَّقَكُنَّ أَن يُبْدِلَهُ أَزْوَاجًا

مددګارے دی | نزدے ده | چه رب د ده | که چرے (نبیؐ) تاسو له طلاق درکړی | نو (الله) به په بدله کښے ورکړی ده ته | بیبیانے

مددګارے دی. داکیدے شی چه که پیغمبرؐ تاسو له طلاق درکړی نو الله به ورله ستاسو په عوض کښے غوره

خَيْرًا مِّنكُنَّ مُسْلِمَاتٍ مُّؤْمِنَاتٍ قَانِتَاتٍ تَائِبَاتٍ عَابِدَاتٍ سَائِحَاتٍ ثَيِّبَاتٍ

غوره | له تاسو | فرمانبردارے | باور کوونکے | دُعا کوونکے | توبه کوونکے | عبادت ګذارے | روژه دارے | کونډے

بیبیانے ورکړی مسلمانانے ، مؤمنانے ، فرمان منونکے، توبه ویستونکے عبادت کوونکے روژه لرونکے دخاوندانو

وَأَبْكَارًا ﴿٥﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا

او پیغلے | اے د ایمان خاوندانو! | وُساتئ تاسو | ځانونه خپل | او خپل کور والا | له اورنه | چه خشاک د هغے به

نه پاتے او پیغلے. اے مؤمنانو! خپل ځانونه او خپل کور والا د هغے اور نه اوساتئ چه د هغے خشاک

النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلَائِكَةٌ غِلَاظٌ شِدَادٌ لَّا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا

خلق | او کانړی دی | په دے (مقرر دی) | فرښتے | سخت خویه | زور آورے | چه نافرمانی نۀ کوی | د الله څۀ چه

بنیادم او کانړی دی، په هغے باندِ سخت خویه مضبوطے فرښتے مقرر دی چه په هیڅ کار کښے د الله تعالیٰ

أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ﴿٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَعْتَذِرُوا

د حکم ورکړی دوئ ته | او دوئ کوی | د څۀ چه دوئ ته حکم وکړے شی | اے کافرانو! | تاسو بهانے مۀ جوړوئ

نافرمانی نۀ کوی او هم هغه کار کوی د کوم چه هغوئ ته حکم کولے شی اے کافرانو! نن ورځ عذر معذرت

الْيَوْمَ ۖ إِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا

نن ورځ | بیشکه تاسو ته به بدله درکولے شی | د هغه څۀ | چه تاسو به کول | اے د ایمان خاوندانو!

مۀ کوئ، تاسو ته خو بس هیله د خپلو کارونو سزا درکیدے شی اے مؤمنانو!

تُوبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَّصُوحًا عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يُكَفِّرَ عَنكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ

تاسو توبه کړئ | د الله په وړاندِ | توبه | رښتینے | اُمید دے چه | ستاسو رب به | لرے کړی | له تاسو نه | ګناهونه ستاسو

د الله په وړاندِ رښتینے توبه اوباسئ. اُمید دے چه ستاسو رب ستاسو ګناهونه له تاسو نه لرے کړی

وَيُدْخِلَكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ يَوْمَ لَا يُخْزِي اللَّهُ

او داخل به کړی تاسو | باغونو ته | چه بهیږی به | لاندِ د هغے نه | نهرونه | په هغه ورځ | چه نۀ به رسوا کوی | الله

او تاسو به په داسے باغونو کښے داخل کړی چه د هغے لاندِ به ویالے بهیږی. په هغه ورځ به الله تعالیٰ نبیؐ

النَّبِيَّ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ ۖ نُورُهُمْ يَسْعَىٰ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ

خپل نبی | او هغه کسان چه | ایمان ئے راوړو | د ده سره | نور د دوئ به | منډے وهی | د دوئ نه وړاندِ

او د هغۀ مؤمنان ملګری نۀ شرموی. خپل نور به ترے نه وړاندِ او ښی طرف ته روان

وَبِأَيْمَانِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَتْمِمْ لَنَا نُورَنَا وَاغْفِرْ لَنَا ۖ

او د دوئ ښی طرف ته | دوئ به وائی | اے زمونږه ربه! | پوره کړه | مونږ د پاره | نور زمونږ | او وُبخښه مونږ

وی ، او دا به وائی چه اے زمونږه ربه! دا رڼا رالہ تر آخره پورے قائمه ساته او بخښنه رالہ وکړه

إِنَّكَ عَلٰى كُلِّ شَىْءٍ قَدِيْرٌ ⑧ يٰٓاَيُّهَا النَّبِىُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنٰفِقِيْنَ

بیشکہ تۂ | پہ ھر څیز باندِ | قادر یئے ! | اے نبی ! | جهاد کوئ | کافرانو | او منافقانو سرہ

تۂ پہ ھر څۂ پورہ پورہ قدرت لرے۔ اے پیغمبرہ ! دَ کافرانو او منافقانو سرہ جهاد کوہ۔

وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ ۚ وَمَاْوٰىهُمْ جَهَنَّمُ ۚ وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ ⑨ ضَرَبَ اللّٰهُ

او سختی کوہ | پہ دوئ باندِ | او ځائے دَ دوئ | دوزخ دے | او بد دے | ځائے دَ ورتلو | بیان کړو | اللّٰہ

او پہ ھغوئ سختی کوہ او دَ ھغوئ ټیکاؤنړہ دوزخ دے او ھغہ ډیر خراب ځائے دے۔ اللّٰہ تعالیٰ کافرانو دَ

مَثَلًا لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوا امْرَاَتَ نُوْحٍ وَّامْرَاَتَ لُوْطٍ ۚ كَانَتَا تَحْتَ

یو مثال | دَ ھغہ کسانو | چہ منکر دی | دَ ښځے دَ نوح[٣] | او دَ ښځے دَ لوط[٤] | وے دا دواړہ | دَ لاندِ دَ نکاح

پارہ دَ نوح[٣] دَ ښځے او دَ لوط[٤] د ښځے مثال بیان فرمائ۔ ھغہ دواړہ زمونږ لہ

عَبْدَيْنِ مِنْ عِبَادِنَا صَالِحَيْنِ فَخَانَتٰهُمَا فَلَمْ يُغْنِيَا

دَ دوؤ بندګانو | زمونږ لہ بندګانو نہ | چہ دواړہ نیکان وو | پس دے دواړو ښځو خیانت وکړو دَ دوئ سرہ | نو ھغہ دواړہ پہ کار را نغلل

بندګانو نہ دَ دوؤ نیکانو بندګانو پہ نکاح کښے وے، مګر ھغوئ دواړو دَ دوئ حق ضائع کړو نو ھغہ دواړہ بندیا(ن)

عَنْهُمَا مِنَ اللّٰهِ شَيْـًٔا وَّقِيْلَ ادْخُلَا النَّارَ مَعَ الدّٰخِلِيْنَ ⑩

دَ دوئ | دَ اللّٰہ پہ مقابلہ کښے | هیڅ هم | او حکم وُشو | چہ تاسو دواړہ داخلے شئ | اور تہ | داخلیدونکو سرہ

دَ اللّٰہ پہ مقابلہ کښے دَ ھغوئ هیڅ پہ کار رانغلل او ورتہ وویلے شو چہ دَ نورو ننوتونکو سرہ تاسو هم دوزخ تہ ورننوزئ۔

وَضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا لِّلَّذِيْنَ اٰمَنُوا امْرَاَتَ فِرْعَوْنَ ۘ اِذْ

او بیان کړو | اللّٰہ | یو (بل) مثال | دَ ھغہ کسانو دَ پارہ | چہ ایمانئے راوړے دے | دَ فرعون دَ ښځے | هر کلہ چہ

او اللّٰہ تعالیٰ مؤمنانو دَ پارہ دَ فرعون دَ ښځے مثال پیش کوی، هر کلہ چہ

قَالَتْ رَبِّ ابْنِ لِىْ عِنْدَكَ بَيْتًا فِى الْجَنَّةِ وَنَجِّنِىْ مِنْ فِرْعَوْنَ

دے وویل | اے زمار بہ ! | جوړ کړہ | ما دَ پارہ | دَ خپل ځان سرہ | یو کور | پہ جنت کښے | او خلاص راکړہ ماتہ | لہ فرعون نہ

ھغے دُعا وُغوښتلہ چہ اے زمار بہ ! ما لہ پہ جنت کښے پہ خپل خوا کښے یو کور جوړ کړہ او ما دَ فرعون او دَ ھغۂ دَ

وَعَمَلِهٖ وَنَجِّنِىْ مِنَ الْقَوْمِ الظّٰلِمِيْنَ ⑪ وَمَرْيَمَ ابْنَتَ عِمْرٰنَ

او دَ دۂ دَ عمل نہ | او خلاصے راکړہ ماتہ | لہ قوم ظالم نہ | او دَ مریم لور دَ عمران

(کافرانہ) عمل نہ بچ وُساتہ او ما دَ ظالمانو نہ هم بچ وُساتہ۔ او بل دَ مریم مثال ورکوی چہ دَ

الَّتِىْٓ اَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيْهِ مِنْ رُّوْحِنَا وَصَدَّقَتْ

چا چہ | بچ ساتلے وو | خپل نوم ناموس | نو مونږ پوک وهلو | پہ دے کښے | خپل رُوح | او دے تصدیق وکړو

عمران لور وہ چہ خپل نوم ناموس ئے بچ ساتلے وو نو مونږ (دَ ھغے) پہ (ګریوان) کښے خپل روح پوک وهلو او ھغے دَ

بِكَلِمٰتِ رَبِّهَا وَكُتُبِهٖ وَكَانَتْ مِنَ الْقٰنِتِيْنَ ⑫ ع

دَ خبرو | دَ رب خپل | او دَ دۂ دَ کتابونو | او دا وہ | لہ فرمانبردارو نہ

خپل رب خبرے او کتابونہ وُمنل او ھغہ لہ فرمانبردارو نہ وہ

وقف لازم

سُوْرَةُ الْمُلْكِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | ثَلٰثُوْنَ اٰيَةً وَّفِيْهَا رُكُوْعَانِ

سورهٔ ملک په مکه کښې نازل شوا و په | (شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | دے کښې ۳۰ آیتونه او ۲ رکوع دی

دَ الله په نامه شروع چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

تَبٰرَكَ الَّذِيْ بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرُ ۟ۙ ①

برکت والا دے | هغه ذات | چه په لاس دَ هغهٔ کښې | حکومت دے | او دے | په هر څیز باندې | قادر دے۔

دَ لوئے برکت خاوند دے هغه (خدائے) چه په لاس کښې ئے ټول حکومت دے او هغه په هر څهٔ قدرت لری۔

الَّذِيْ خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيٰوةَ لِيَبْلُوَكُمْ اَيُّكُمْ اَحْسَنُ عَمَلًا ؕ

چا چه | پیدا کړو | مرګ | او ژوند | چه وُ آزمائی تاسو | چه څوک په تاسو کښې | زیات ښهٔ دے | په عمل کښې

(خدائے) هغه ذات دے چه مرګ او ژوند ئے پیدا کړل چه تاسو وُ آزمائی چه په عمل کښې څوک غوره دے

وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْغَفُوْرُ ۟ۙ ② الَّذِيْ خَلَقَ سَبْعَ سَمٰوٰتٍ طِبَاقًا ؕ مَا تَرٰى

او دے دے | غالب | او بخښونکے | هغه چا چه | پیدا کړل | اووهٔ | آسمانونه | دَ یو بل دَ پاسه | نهٔ به ئے وینې

او هغه ډیر زبردست ډیر بخښونکے دے چه اووهٔ آسمانونه ئے لاندې باندې پیدا کړل، نهٔ به دَ

فِيْ خَلْقِ الرَّحْمٰنِ مِنْ تَفٰوُتٍ ؕ فَارْجِعِ الْبَصَرَ ۙ هَلْ تَرٰى

دَ خدائے په پیدا وښت کښې | څهٔ فرق | نو ته بیا نظر واچوه | آیا | ته وینې

رحمٰن (خدائے) په پیدا وښت کښې هیڅ فرق وُ نهٔ وینې، نو ته بیا نظر واچوه چه څهٔ خلل درته

مِنْ فُطُوْرٍ ③ ثُمَّ ارْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنْقَلِبْ اِلَيْكَ الْبَصَرُ خَاسِئًا

څهٔ خلل | بیا | نظر واچوه | دوباره | پسته به شی | ستا طرف ته | سترګے | ذلیلے

ښکاری؟ بیا په بار بار نظر واچوه، سترګے به دِ ذلیلے او ستومانه

وَّهُوَ حَسِيْرٌ ④ وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَآءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيْحَ وَجَعَلْنٰهَا

او هغه به ستړی شوی وی | او بیشکه | ښائسته کړو مونږ | آسمان | دَ دُنیا | په ډیوو سره | او مونږ جوړے کړے دا

پسته شی۔ او بیشکه مونږ دَ دُنیا آسمان (دَ ستورو) په ډیوو سره ښائسته کړو، او هغه مو دَ

رُجُوْمًا لِّلشَّيٰطِيْنِ وَاَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابَ السَّعِيْرِ ⑤ وَلِلَّذِيْنَ

دَ ویشتلو آلے | دَ شیطانانو دَ پاره | او مونږ تیار کړے دے | دوی دَ پاره | عذاب | دَ دوزخ | او دَ پاره دَ هغه کسانو

شیطانانو دَ ویشتلو ذریعه کړے، او هغوئ له مو دَ دوزخ عذاب تیار کړے دے۔ او څوک چه دَ

كَفَرُوْا بِرَبِّهِمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ ؕ وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ ⑥ اِذَآ اُلْقُوْا

چه منکر دی | دَ رب خپل | عذاب | دَ دوزخ دے | او بد دے | ځائے دَ واپس تلو | هر کله چه به | دوی واچولے شی

خپل رب نه انکار کوی هغوئ له دَ دوزخ عذاب مقرر دے او هغه ډیر خراب ټیکاؤنړه دے څهٔ وخت چه دوئ دوزخ

فِيْهَا سَمِعُوْا لَهَا شَهِيْقًا وَّهِيَ تَفُوْرُ ۟ۙ ⑦ تَكَادُ تَمَيَّزُ مِنَ الْغَيْظِ ؕ

په هغے کښې | نو دوئ به آوری | دَ هغے | چغے | او هغه به | جوش وهی | نزدے ده | چه وُ به شلیږی | له ډیره قهره

ته ارتاؤ کړے شی نو کړزار به ئے آوری او هغه (دوزخ) داسے به ښشیږی لکه چه دَ ډیره قهره به وشلیږی

كُلَّمَآ اُلْقِىَ فِيْهَا فَوْجٌ سَاَلَهُمْ خَزَنَتُهَآ اَلَمْ يَاْتِكُمْ نَذِيْرٌ ﴿٨﴾

هرکله چه | واچولے شي | په هغې کښې | یوه ډله | نو تپوس به کوي له دوئ | ځوکیداران د هغې | آیا نه وو راغلے تاسو ته | ویرونکے

څه وخت چه بوتوله ورته ورغورزولے شي نو محافظ فرښتې به ترې نه تپوس کوي چه آیا تاسو ته څوک ویرونکے درغلے نه وو

قَالُوْا بَلٰى قَدْ جَآءَنَا نَذِيْرٌ ۙ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ اللّٰهُ

دوئ به وائي | ولے نه | بیشکه راغلے وو مونږ ته | یو ویرونکے | نو مونږ دروغژن وګڼړلو | او مونږ وویل | نه دے نازل کړے | الله

هغوئ به وائي چه ولے نه! ویرونکے خو راته راغلے وو خو مونږ دروغژن وګڼړلو او ورته مو وویل چه الله خو هیڅ څیز

مِنْ شَیْءٍ ۖ اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا فِیْ ضَلٰلٍ كَبِیْرٍ ﴿٩﴾ وَقَالُوْا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ

هیڅ څیز | نه یئ تاسو | مګر | په لویه ګمراهئ کښې | او دوئ به وائي | که چرے | مونږ اوریدلے وے

نازل کړے نه دے او تاسو پخپله په عنته غلطئ کښې پراته یئ ـ او دا به (هم) ورته وائي چه که مونږ اوریدلے

اَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِیْۤ اَصْحٰبِ السَّعِیْرِ ﴿١٠﴾ فَاعْتَرَفُوْا بِذَنْۢبِهِمْ ۚ

یا پوهیدلے مونږ | نو نه به وُو مونږ | په دوزخیانو کښې | پس اقرار به وکړي | په ګناه خپلے

وے یا مو د عقل نه کار اخستے وے نو نن به دوزخیان نه وُو، غرض دا چه د جرم اقرار به وکړي ـ

فَسُحْقًا لِّاَصْحٰبِ السَّعِیْرِ ﴿١١﴾ اِنَّ الَّذِیْنَ یَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ بِالْغَیْبِ لَهُمْ

نو لعنت دې وی | دوزخیانو د پاره | بیشکه | کوم خلق چه | ویریږی | د خپل رب نه | بے لیدلو | هغوئ د پاره

نو په دوزخیانو باندې لعنت شه ـ څوک چه د خپل رب نه بے لیده ویریږی ، نو هغوئ

مَّغْفِرَةٌ وَّاَجْرٌ كَبِیْرٌ ﴿١٢﴾ وَاَسِرُّوْا قَوْلَكُمْ اَوِ اجْهَرُوْا بِهٖ ؕ اِنَّهٗ عَلِیْمٌ

بخښنه ده | او اجر | ډیر لوئے | او تاسو پټه کړئ | خپله خبره | یا تاسو ښکاره کړئ هغه | بیشکه دے | پوهه دے

له بخښنه ده او لوئے اجر دے ـ او که تاسو پټه خبره وکړئ یا ښکاره ئې وکړئ ، هغه د زړونو د

بِذَاتِ الصُّدُوْرِ ﴿١٣﴾ اَلَا یَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ ؕ وَهُوَ اللَّطِیْفُ الْخَبِیْرُ ﴿١٤﴾

په راز | د سینو | آیا نه پوهیږی | هغه ذات چا چه پیدا کړل (ټول) | او دے باریک بین | خبردار

حال نه ښه واقف دے ـ آیا هغه به ترے نه خبر نه وی چا چه پیدا کړی دی؟ او هغه ډیر باریک بین په هر څه خبر دے

هُوَ الَّذِیْ جَعَلَ لَكُمُ الْاَرْضَ ذَلُوْلًا فَامْشُوْا فِیْ مَنَاكِبِهَا وَكُلُوْا

هم دے دے چا چه | جوړه کړه | تاسو د پاره | زمکه | د استعمال قابله | پس روان شئ تاسو | د دے په لارو کښے | او خورئ

الله هغه ذات دے چا چه تاسو د پاره زمکه د استعمال قابله جوړه کړه د پاره د دے چه تاسو د دے په لارو کښے تګ راتګ کوئ او د الله

مِنْ رِّزْقِهٖ ؕ وَاِلَیْهِ النُّشُوْرُ ﴿١٥﴾ ءَاَمِنْتُمْ مَّنْ فِی السَّمَآءِ

د ده له رزق نه | او د ده طرف ته دی | دوباره ورپاڅیدل | آیا تاسو بے ویرے یئ؟ | د هغه الله نه | چه په آسمان کښے دے

د رزق نه خورئ او هغه ته به بیا راژوندی کیږئ ـ آیا تاسو د دے نه بے غمه یئ چه څوک بره په آسمان کښے دے

اَنْ یَّخْسِفَ بِكُمُ الْاَرْضَ فَاِذَا هِیَ تَمُوْرُ ﴿١٦﴾ اَمْ اَمِنْتُمْ مَّنْ

چه دے ښکته ننباسی | تاسو | په زمکه کښے | بیا ناګهانه | دا په لړزیدو شی | آیا تاسو بے ویرے یئ | د هغه الله نه

چه هغه مو په زمکه کښے ورننباسی ، نو هغه به ناګهانه ولړزیږی؟ آیا تاسو د دے نه بے غمه شوئ چه څوک

فِى السَّمَآءِ اَنْ يُّرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ؕ فَسَتَعْلَمُوْنَ كَيْفَ نَذِيْرِ ﴿١٧﴾

چه په آسمان کښې دے | چه دے راولیږی | په تاسو باندې | د کاڼو باران | پس زر به تاسو پوهه شئ | چه څنګه دی | ویرول زما ؟

چه په آسمان کښې دے هغه در باندې د کاڼو باران راوُوروی نو تاسو ته به زر معلومه شی چه زما ویرول څنګه دی؟

وَلَقَدْ كَذَّبَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيْرِ ﴿١٨﴾ اَوَلَمْ يَرَوْا

او بیشکه دروغ ګڼلی وو | هغه کسانو | چه وړاندې له دوئ نه وو | پس څنګه شو | عذاب زما | او آیا نه دی کتلی دوئ

او د دوئ نه مخوا خلقو هم دروغژن ګڼلی وو، بیا (وګوره چه په دوئ) زما عذاب څنګه شو ؟ آیا دوئ بره

اِلَى الطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صٰٓفّٰتٍ وَّيَقْبِضْنَ ؔۘ مَا يُمْسِكُهُنَّ اِلَّا الرَّحْمٰنُ ؕ

مارغانو ته | د پاسه د خپل ځان | خوروونکی د وزرو | او راټولوی | نه راټینګوی دوی لره | مګر | خدائے

مارغانو ته نه ګوری چه وزرے ئې خورې کړی وی او راغونډے کړے ئې وی، دوئ د رحمٰن نه بغیر بل چا راټینګ کړی نه

اِنَّهٗ بِكُلِّ شَىْءٍۭ بَصِيْرٌ ﴿١٩﴾ اَمَّنْ هٰذَا الَّذِىْ هُوَ جُنْدٌ لَّكُمْ يَنْصُرُكُمْ

بیشکه دے | هر څیز ته | ګوری | آیا څوک دے | هغه ذات چه | هغه لښکر دے ستاسو | چه هغه مدد وکړی ستاسو

دی هغه هر څیز وینی ګوری آیا د رحمٰن نه سوا بل څوک دے چه ستاسو لښکر جوړ شی

مِّنْ دُوْنِ الرَّحْمٰنِ ؕ اِنِ الْكٰفِرُوْنَ اِلَّا فِىْ غُرُوْرٍ ﴿٢٠﴾ اَمَّنْ هٰذَا الَّذِىْ

سوا | د رحمٰن نه | نه دی کافران | مګر | په دوکه کښې | آیا څوک دے | هغه ذات

او ستاسو امداد وکړی۔ دا کافران خو په غټه دوکه کښې پراته دی۔ آیا هغه څوک دے چه تاسو له

يَرْزُقُكُمْ اِنْ اَمْسَكَ رِزْقَهٗ ۚ بَلْ لَّجُّوْا فِىْ عُتُوٍّ وَّنُفُوْرٍ ﴿٢١﴾

چه روزی درکړی تاسو ته | که چرے | دے بنده کړی | روزی خپله | بلکه | دوئ کلک انښتی دی | په سرکشئ کښې | او نفرت (کښې)

روزی درکړی که الله در باندې خپله روزی بنده کړی ؟ سمه خبره دا ده چه دوئ په سرکشئ او په نفرت کښې کلک انښتی دی

اَفَمَنْ يَّمْشِىْ مُكِبًّا عَلٰى وَجْهِهٖٓ اَهْدٰٓى اَمَّنْ يَّمْشِىْ سَوِيًّا

پس آیا هغه کس | چه روان وی | اړوے | بنه لار موندونکے دے | په مخ خپل | یا هغه کس چه روان وی | نیغ

آیا هغه کس چه پړمخې تګ کوی هغه په سمه لار دے ؟ یا هغه چه په هواره لاره سم

عَلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ ﴿٢٢﴾ قُلْ هُوَ الَّذِىْٓ اَنْشَاَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ

په لاره سمه باندې | دوایه | هم دے هغه ذات چه | پیدائے کړئ تاسو | او جوړے کړل | تاسو د پاره

روان وی ؟ ته ورته ووایه چه الله هغه ذات دے چه تاسو ئے پیدا کړئ او غوږونه

السَّمْعَ وَالْاَبْصَارَ وَالْاَفْـِٕدَةَ ؕ قَلِيْلًا مَّا تَشْكُرُوْنَ ﴿٢٣﴾ قُلْ هُوَ الَّذِىْ

غوږونه | او سترګے | او زړونه | ډیر لږ | تاسو شکر کوئ | دوایه | هم دے | چا چه

او سترګے او زړونه ئې درکړل (خو) تاسو ډیر کم شکر اوباسئ۔ ورته اووایه چه الله هغه

ذَرَاَكُمْ فِى الْاَرْضِ وَاِلَيْهِ تُحْشَرُوْنَ ﴿٢٤﴾ وَيَقُوْلُوْنَ مَتٰى هٰذَا

خوارۀ کړئ تاسو | په زمکه کښې | او هم د ده طرف ته به | تاسو جمع کولے شئ | او دوئ وائی | چه کله به وی | دا

ذات دے چه تاسو ئے په زمکه خوارۀ کړئ او بیا به هغۀ ته جمع کیږئ۔ او دوئ وائی چه دا وعده به کله

الْوَعْدُ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿۲۵﴾ قُلْ اِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللّٰهِ ۪ وَ

وعده | کهٔ چرے تاسو | رښتینی یئی | ووایه | بیشکه (دَدے) علم | الله سره دے | او

پوره کیږی کهٔ تاسو رښتینی یئ ؟ ورته ووایه چه (دَدے) علم خو الله سره دے ، او

اِنَّمَآ اَنَا نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿۲۶﴾ فَلَمَّا رَاَوْهُ زُلْفَةً سِيْٓـَٔتْ

بیشکه | زهٔ | ویروونکےیم | ښکاره | بیا هرکله چه | دوئ ووینی دا | بالکل نزدے | نو وران به شی

زهٔ خو بس یو څرګند ویروونکے یم بیا چه دوئ قیامت نزدے ووینی ، نو دَ کافرانو

وُجُوْهُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَقِيْلَ هٰذَا الَّذِيْ كُنْتُمْ بِهٖ تَدَّعُوْنَ ﴿۲۷﴾

مخونه | دَهغه خلقو | چه کافران دِی | او وُبه ویلے شی | هم دادی | هغه | چه تاسو به (په دُنیا کښے) | غوښتل

مخونه به وران شی او ورته به وُ ویلے شی چه دا هغه څیز دے چه تاسو به غوښتلو

قُلْ اَرَءَيْتُمْ اِنْ اَهْلَكَنِيَ اللّٰهُ وَمَنْ مَّعِيَ اَوْ رَحِمَنَا ۙ فَمَنْ

ووایه | آیا کتلی دی تاسو | کهٔ چرے | هلاک کړی ما | الله | او هغه کسان | چه ماسره دی | یا په مونږ رحم وکړی | نو څوک دی

تهٔ ورته ووایه چه ښه دا وُښایئ کهٔ الله تعالیٰ ما او زما ملګری هلاک کړی یا را باندِ رحم وکړی نو کافران

يُّجِيْرُ الْكٰفِرِيْنَ مِنْ عَذَابٍ اَلِيْمٍ ﴿۲۸﴾ قُلْ هُوَ الرَّحْمٰنُ اٰمَنَّا بِهٖ وَعَلَيْهِ

چه پناه ورکړی | کافرانو ته | له عذاب | درد ناک نه | ووایه | هم دے دے | ډیر مهربان | ایمان راوړے دے مونږ په دهٔ | او په دهٔ

به دَ درد ناک عذاب نه څوک بچ کوی. تهٔ ورته ووایه چه هغه خدائے رحمٰن دے، مونږ پرے ایمان راوړے دے او په

تَوَكَّلْنَا ۚ فَسَتَعْلَمُوْنَ مَنْ هُوَ فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿۲۹﴾ قُلْ اَرَءَيْتُمْ

مونږ توکل کړے دے | پس ژر به تاسو پوهه شئ | چه څوک دے | په ښکاره ګمراهئ کښے | وُوایه | آیا کتلی دی تاسو

هغهٔ مو توکل کړے، تاسو ته به ژر معلومه شی چه څوک په ښکاره ګمراهئ کښے دے؟ ورته ووایه چه ښه دا وُښایئ

اِنْ اَصْبَحَ مَآؤُكُمْ غَوْرًا فَمَنْ يَّاْتِيْكُمْ بِمَآءٍ مَّعِيْنٍ ﴿۳۰﴾

کهٔ چرے | شی | او بهٔ ستاسو | اُوچه | نو څوک به | راولی تاسو ته | او بهٔ | روانے

کهٔ ستاسو اُوبهٔ ښکته غائبے شی ، نو څوک به درله دَ چینے اوبهٔ راولی ؟

سُوْرَةُ الْقَلَمِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ	بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ	اثْنَتَانِ وَخَمْسُوْنَ اٰيَةً وَّفِيْهَا رُكُوْعَانِ
سوره قلم په مکه کښے نازل شوے او	(شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے	په دے کښے ۵۲ آیتونه او ۲ رکوع دی

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

نٓ وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُوْنَ ﴿۱﴾ مَآ اَنْتَ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ بِمَجْنُوْنٍ ﴿۲﴾ وَاِنَّ

نٓ | قسم دے په قلم | او په هغهٔ | چه لیکی ئے فرښتے | نهٔ یئے تهٔ | په فضل دَ رب خپل | لیونے | او بیشکه

نٓ په قلم باندِ قسم دے او په هغے چه (فرښتے) څهٔ لیکی، تهٔ دَ خپل رب په فضل لیونے نهٔ یئے. او تا له

لَكَ لَاَجْرًا غَيْرَ مَمْنُوْنٍ ﴿۳﴾ وَاِنَّكَ لَعَلٰى خُلُقٍ عَظِيْمٍ ﴿۴﴾

تا دَ پاره | اجر دے | نهٔ ختمیدونکے | او بیشکه تهٔ | په خوئے | اُوچت یئے

داسے اجر مقرر دے چه خلاصیدونکے نهٔ دے او تهٔ دَ اخلاقو په اوچته مرتبه یئے.

فَسَتُبْصِرُ وَيُبْصِرُوْنَ ﴿٥﴾ بِاَيِّىكُمُ الْمَفْتُوْنُ ﴿٦﴾ اِنَّ رَبَّكَ هُوَ اَعْلَمُ

پس ته به زر ووینې | او دوی به هم ووینې | چه څوک له تاسو نه | لیونے دے | بیشکه ستا ربّ | ښۀ پوهه دے

نو ته به هم زر ووینې او دوی به هم ووینې چه په تاسو کښې څوک لیونے دے. بیشکه ستا رب ښۀ پوهه دے چه

بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيْلِهٖ ۪ وَهُوَ اَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِيْنَ ﴿٧﴾ فَلَا تُطِعِ

په هغه چا | چه ګمراه شو | د دۀ د لارے نه | او هم دے | ښۀ پوهه دے | په لاره موندونکو | پس ته خبره مۀ منه

څوک د لارے نه بے لارے شوے دے او هغۀ ته په سمه لاره روان خلق هم ډیر ښۀ معلوم دی، نو ته د دروغ

الْمُكَذِّبِيْنَ ﴿٨﴾ وَدُّوْا لَوْ تُدْهِنُ فَيُدْهِنُوْنَ ﴿٩﴾ وَلَا تُطِعْ كُلَّ

د دروغ ګڼړونکو | دوی غواړی | چه کاش ته نرمی وکړے | نو دوی به هم نرمی وکړی | او ته خبره مۀ منه | د هر

ګڼړونکو خبره مۀ منه. دوی خو دا غواړی چه ته نرم شے نو دوی به هم نرم شی. او د داسے کس خبره هم مۀ

حَلَّافٍ مَّهِيْنٍ ﴿١٠﴾ هَمَّازٍ مَّشَّآءٍ بِنَمِيْمٍ ﴿١١﴾ مَّنَّاعٍ لِّلْخَيْرِ مُعْتَدٍ

ډیر قسم خوړونکی | ذلیله | د هر عیب کوونکی | هر کرزنده | چغل خور | منع کوونکی | د نیک کار | له حد نه تیریدونکی

منه چه غټ قسم خور دے (او) ذلیله دے عیب لګوونکے، ګرزنده چغل خور دے، د نیکئ د کارونو نه منع کوونکے دے له حد نه

اَثِيْمٍ ﴿١٢﴾ عُتُلٍّ ۢ بَعْدَ ذٰلِكَ زَنِيْمٍ ﴿١٣﴾ اَنْ كَانَ ذَا مَالٍ وَّبَنِيْنَ ﴿١٤﴾ اِذَا تُتْلٰى

ګناهګار | بد مزاج | پس له دے نه | بد اصله | ځکه چه دے دے | خاوند د مال | او د ځامنو | هر کله چه لوستلے شی

تیریدونکے دے غټ ګناهګار دے، بد خویه دے د دے تولونه علاوه بد ذاته دے دا ځکه چه د مال او د اولاد خاوند دے. څۀ وخت چه زمونږ

عَلَيْهِ اٰيٰتُنَا قَالَ اَسَاطِيْرُ الْاَوَّلِيْنَ ﴿١٥﴾ سَنَسِمُهٗ عَلَى الْخُرْطُوْمِ ﴿١٦﴾

په دۀ باندے | زمونږ آیتونه | نو وائی | چه افسانے دی | د پخوانو خلقو | مونږ به زر داغ ورکړو دۀ ته | په پوزه

آیتونه ورته ولوستلے شی نو وائی چه دا خو د پخوانو خلقو افسانے دی، مونږ به ورله زر په پوزه داغ ولګوو.

اِنَّا بَلَوْنٰهُمْ كَمَا بَلَوْنَآ اَصْحٰبَ الْجَنَّةِ ۚ اِذْ اَقْسَمُوْا

بیشکه مونږ آزمائیلی دی دوی | لکه چه | مونږ آزمائیلی وو | خاوندان د باغ | هر کله چه دوی قسم وخوړو

مونږ د دوی داسے آزمیښت کړے دے لکه د باغ د خاوندانو آزمیښت چه مو کړے وو. چه هغوی قسم خوړلے

لَيَصْرِمُنَّهَا مُصْبِحِيْنَ ﴿١٧﴾ وَلَا يَسْتَثْنُوْنَ ﴿١٨﴾ فَطَافَ عَلَيْهَا

چه دوی به ضرور پریکوی (د دے میوه) | سحر وختی | او دوی "انشاء الله" ونه وئیل | پس وچورلیدو | په دے (باغ) باندے

وو چه میوه به ترے نه سحر وختی پریکوو. او انشاء الله ئے هم و نۀ وئیلو، نو په دغه باغ ستا د رب د

طَآئِفٌ مِّنْ رَّبِّكَ وَهُمْ نَآئِمُوْنَ ﴿١٩﴾ فَاَصْبَحَتْ كَالصَّرِيْمِ ﴿٢٠﴾

یو چورلیدونکے (آفت) | ستا د رب له طرفه | او دوی | اوده | وو | پس شو دغه (باغ) | په شان د ریبلی شوی فصل

طرف نه یو چورلیدونکے عذاب وچورلید و چه هغوی لا اوده پراته وو، نو هغه باغ داسے پاتے شو لکه ریبلے شوے پټے.

فَتَنَادَوْا مُصْبِحِيْنَ ﴿٢١﴾ اَنِ اغْدُوْا عَلٰى حَرْثِكُمْ اِنْ كُنْتُمْ

نو دوی یو بل ته آواز وکړو | د سحر کیدو سره | چه تاسو سحر وختی لاړشئ | خپل پټی ته | که چرے | یئ تاسو

نو هغوی صبا یو بل ته نعرے کړے - چه خپل پټی ته وختی ورسیږئ | که میوه شوکول

صٰرِمِيْنَ ﴿٢٢﴾ فَانْطَلَقُوْا وَهُمْ يَتَخَافَتُوْنَ ﴿٢٣﴾ اَنْ لَّا يَدْخُلَنَّهَا

میوه راتټولونکی | پس دوی روان شول | او دوی | یو بل سره پټه پټه خبرې کولے | چه هیڅ کله داخل نۀ شي

غواړئ - غرض دا چه ټول روان شول او پټه پټه خبرے ئے کولے چه (ګورئ) نن تاسو نه څوک مسکین

الْيَوْمَ عَلَيْكُمْ مِّسْكِيْنٌ ﴿٢٤﴾ وَّغَدَوْا عَلٰى حَرْدٍ قٰدِرِيْنَ ﴿٢٥﴾ فَلَمَّا

نن ورځ | په تاسو | څوک مسکین | او دوی سحر وختی راورسیدل | ډیر په اهتمام | چه برلاسی ؤو | بیا هر کله چه

را نۀ شي ، او په خپل قدرت (او تدبیر) غاوره په تیزئ سره سحر وختی ورسیدل ، نو چه دا

رَاَوْهَا قَالُوْٓا اِنَّا لَضَآلُّوْنَ ﴿٢٦﴾ بَلْ نَحْنُ مَحْرُوْمُوْنَ ﴿٢٧﴾ قَالَ

دوئ ولید وهغه | نو وئے وئیل | بیشکه مونږ لاره هیره کړے ده | بلکه مونږ خو | بد نصیبه یُو | ووئیل

(تباه شوے باغ) ئے ولید لو نو ئے وئیل چه (غالبًا) مونږ لار هیره کړے ده - بلکه ربنتیا دا ده چه قسمت مو بند شوے دے. په هغوئ

اَوْسَطُهُمْ اَلَمْ اَقُلْ لَّكُمْ لَوْلَا تُسَبِّحُوْنَ ﴿٢٨﴾ قَالُوْا سُبْحٰنَ رَبِّنَآ

منځنی په دوئ کښے | آیا ما نۀ ؤو وئیلی تاسو ته | چه ولے تاسو تسبیح نۀ کوئ | دوئ ووئیل | پاک دے | زمونږ رب

کښے څۀ قدرے بهتۀ سړی دا ووئیل چه ما درته دا نۀ ؤو وئیلی چه د الله پاکی ولے نۀ بیانوئ؟ بیا ئے ووئیل پاک دے زمونږ رب

اِنَّا كُنَّا ظٰلِمِيْنَ ﴿٢٩﴾ فَاَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلٰى بَعْضٍ يَّتَلَاوَمُوْنَ ﴿٣٠﴾

بیشکه هم مونږ ؤو | ظالمان | پس را مخامخ شول | ځنے د دوئ | په ځنو باندې | چه ملامت کول دوئ یو بل

بیشکه هم مونږ خطا کار ؤو - بیا ئے یو بل ته وکتل او الزامونه لګول ئے شروع کړل -

قَالُوْا يٰوَيْلَنَآ اِنَّا كُنَّا طٰغِيْنَ ﴿٣١﴾ عَسٰى رَبُّنَآ اَنْ يُّبْدِلَنَا خَيْرًا

دوئ ووئیل | اے هلاکته زمونږ | بیشکه ؤو مونږ | له حده تیریدونکی | اُمید دے | چه رب زمونږ | بدل له راکړی مونږ ته | غوره

بیائے ووئیل اے زمونږ بد نصیبه! هم مونږ له حده تیریدونکی ؤو. اُمید دے چه مونږ له خپل رب د دے نه غوره (باغ) په

مِّنْهَآ اِنَّآ اِلٰى رَبِّنَا رٰغِبُوْنَ ﴿٣٢﴾ كَذٰلِكَ الْعَذَابُ ؕ وَلَعَذَابُ

له دے (باغ) نه | بیشکه مونږ | خپل رب طرف ته | رجوع کوونکی یُو | دغه شان (وی) | عذاب | او خامخا عذاب

بدل کښے راکړی بیشکه مونږ خپل رب ته رجوع کوو - عذاب (چه راځی نو) داسے راځی - او د آخرت عذاب

الْاٰخِرَةِ اَكْبَرُ ۘ لَوْ كَانُوْا يَعْلَمُوْنَ ﴿٣٣﴾ اِنَّ لِلْمُتَّقِيْنَ عِنْدَ رَبِّهِمْ

د آخرت | ډیر لوئے دے | کاش | چه دوئ پوهیدے. | بیشکه | پرهیزګارانو د پاره | د دوئ د رب سره

خو ډیر لوئے دے، کاش! که دوئ پرے پوهیدلے - د پرهیزګارانو د پاره خپل رب سره د آرام

جَنّٰتِ النَّعِيْمِ ﴿٣٤﴾ اَفَنَجْعَلُ الْمُسْلِمِيْنَ كَالْمُجْرِمِيْنَ ﴿٣٥﴾ مَا لَكُمْ

باغونه | د نعمت دی | نو آیا مونږ به کړو | مسلمانان | په شان د مجرمانو | په تاسو څۀ وشول؟

باغونه دی ، نو آیا مونږ به منونکی د مجرمانو سره سمۀ ؤ؟ دا په تاسو څۀ شوی دی؟

كَيْفَ تَحْكُمُوْنَ ﴿٣٦﴾ اَمْ لَكُمْ كِتٰبٌ فِيْهِ تَدْرُسُوْنَ ﴿٣٧﴾ اِنَّ

تاسو څنګه فیصله کوئ؟ | آیا تاسو سره | (څۀ) کتاب دے | چه په هغے کښے | تاسو تلاوت کوئ | (چه) بیشکه

دا تاسو څنګه فیصلے کوئ؟ آیا تاسو سره (آسمانی) کتاب شته چه تاسو پکښے (حکمونه) لولئ؟ چه په هغے کښے

لَكُمْ فِيْهِ لَمَا تَخَيَّرُوْنَ ﴿٣٨﴾ اَمْ لَكُمْ اَيْمَانٌ عَلَيْنَا بَالِغَةٌ

تاسو دَ پاره | په دې کښې دی | هغه څه چه | تاسو ئې خوښوئ | آیا تاسو دَ پاره | څه پخه وعده ده | زمونږ په ذمه | چه رسیدونکې ده

ستاسو دَ خوښې څیزونه لیکلی (پرانه) دی. یا زمونږ په ذمه ستاسو په حقله قسمونه (خوړلی) پرانه دی

اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ ۙ اِنَّ لَكُمْ لَمَا تَحْكُمُوْنَ ﴿٣٩﴾ سَلْهُمْ اَيُّهُمْ

تر ورځې دَ قیامت | بیشکه | تاسو دَ پاره (به وی) | هغه څه | چه تاسو ئې کوئ | تپوس وکړه له دوئ نه | چه څوک له دوئ نه

چه تر قیامته به باقی پاتے وی (او) تاسو ته به دَ خپلو فیصلو مطابق (نعمتونه) ورکړے شی؟ تپوس ترے نه وکړه چه

بِذٰلِكَ زَعِيْمٌ ﴿٤٠﴾ اَمْ لَهُمْ شُرَكَآءُ ۚ فَلْيَاْتُوْا بِشُرَكَآئِهِمْ اِنْ

دَ دې خبرے | دعویدار دے | آیا دوئ دَ پاره | شریکان دی | پس راد ولی | شریکان خپل | که چرے

په دوئ کښې څوک دَ دې ذمه وار دے؟ یا دوئ (دَ الله) څوک شریکان مقرر کړی دی که دا سے وی نو پکاردی چه دوئ خپل شریکان راولی

كَانُوْا صٰدِقِيْنَ ﴿٤١﴾ يَوْمَ يُكْشَفُ عَنْ سَاقٍ وَّيُدْعَوْنَ اِلَى السُّجُوْدِ

وی دوئ رښتیا ویونکی | په هغه ورځ | چه ښکاره کړے شی | پنډۍ | اودوئ به راوُبللے شی | سجدے دَ پاره

که چرے دوئ رښتینی وی. هغه ورځ (دَ هیرے نه ده) چه پنډۍ به بربنډه کړے شی او دوئ به سجدے ته راغوښتے شی

فَلَا يَسْتَطِيْعُوْنَ ﴿٤٢﴾ خَاشِعَةً اَبْصَارُهُمْ تَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ ۭ

نو دوئ به نهٔ شی کولے | ټیټې به وی | سترګے دَ دوئ | خور به وی په دوئ باندِ | ذلت

خو سجده به کولے نهٔ شی. سترګے به ئې ټیټې وی، ذلّت به پرے راغوړیدلے وی

وَقَدْ كَانُوْا يُدْعَوْنَ اِلَى السُّجُوْدِ وَهُمْ سٰلِمُوْنَ ﴿٤٣﴾ فَذَرْنِيْ وَمَنْ

او دوئ به رابللے شول (په دنیا کښې) | دَ سجدے طرف ته | او دوئ | ښهٔ روغ رمټ وو | پس پریږدئ ما | او هغه څوک

حال دا دے چه (په دنیا کښې) دوئ به دَ سجدے طرف ته رابللے شول او ښهٔ روغ رمټ وو نو تهٔ پریږده ما او دا

يُّكَذِّبُ بِهٰذَا الْحَدِيْثِ ۭ سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿٤٤﴾ ۙ

چه دروغ ګنړی | دا | خبره | مونږ به رو رو راکاږو دوئ | دا سے چه دوئ | پرے نهٔ پوهیږی.

کلام دروغ ګڼړونکی، مونږ دوئ رو رو داسے ځائے ته وړاندِ کوُو چه دوئ ته خبر هم نشته

وَاُمْلِيْ لَهُمْ ۭ اِنَّ كَيْدِيْ مَتِيْنٌ ﴿٤٥﴾ اَمْ تَسْـَٔـلُهُمْ اَجْرًا فَهُمْ

او زهٔ مهلت ورکوم | دوئ ته | بیشکه | زما تدبیر | ډیر زبردست دے | آیا تهٔ غواړے له دوئ نه | څهٔ اجر | پس دوئ

او زهٔ دوئ ته مهلت ورکوم بیشکه زما تدبیر ډیر پوخ دے آیا تهٔ له دوئ نه څهٔ اجر غواړے چه دوئ دَ هغے

مِّنْ مَّغْرَمٍ مُّثْقَلُوْنَ ﴿٤٦﴾ اَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُبُوْنَ ﴿٤٧﴾

له تاوان نه | درانهٔ دی | یا | دوئ سره | دَ غیبو (خبر) دے | چه دوئ | دا لیکی

دَ تاوان (اداکولو) نه عاجزه دی؟ یا دوئ سره دَ غیبو څهٔ خبر دے چه دوئ هغه لیکی. نو

فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تَكُنْ كَصَاحِبِ الْحُوْتِ ۘ اِذْ نَادٰى

پس تهٔ صبر کوه | دَ پاره دَ حکم | دَ رب خپل | او مهٔ کیږه | په شان دَ خاوند دَ مهی | کله چه دهٔ آواز وکړو

تهٔ دَ خپل رب حکم ته صابره کښینه. او دَ مهی دَ خاوند (یونس) په شان مهٔ کیږه چه خپل رب ته ئې آواز وکړو

ع ۱۵ وقف لازم

وَهُوَ مَكْظُوْمٌ ﴿٤٨﴾ لَوْلَآ اَنْ تَدٰرَكَهٗ نِعْمَةٌ مِّنْ رَّبِّهٖ لَنُبِذَ بِالْعَرَآءِ

او دے له غم نه ډک وو | که چرې را نه رسیدلې وې | فضل | دَ رب خپل | نو غورزولے شوے به وو | په ډاګه میدان

او په غم کښے ډوب وو ۔ که دَ خپل رب نعمت را نه رسیدلے نه وے نو په ډاګه میدان کښے به غورزیدلے پروت

وَهُوَ مَذْمُوْمٌ ﴿٤٩﴾ فَاجْتَبٰىهُ رَبُّهٗ فَجَعَلَهٗ مِنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿٥٠﴾ وَاِنْ

او دے | به بد حاله وو | پس دے غوره کړو | رب دَ ده | پس دے ئے کړو | له نیکانو نه | او بیشکه

وو او په بد حال به اخته وو، نو بیا خپل رب هغه (نور) غوره کړو او په صالحانو کښے ئے شمیر کړو۔ او دا سے ښکاری

يَّكَادُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَيُزْلِقُوْنَكَ بِاَبْصَارِهِمْ لَمَّا سَمِعُوا الذِّكْرَ

نزدے ده | چه کافران | ږ خوېوی تا | په (تیزو) سترګو خپلو | هر کله چه | دوی آوری | قرآن

چه دا کافران به تا دَ سترګو په نظر ږ خوېوی، کله وخت چه دوئ قرآن واوری

وَيَقُوْلُوْنَ اِنَّهٗ لَمَجْنُوْنٌ ﴿٥١﴾ وَمَا هُوَ اِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعٰلَمِيْنَ ﴿٥٢﴾

او دوئ وائی | بیشکه دے خو | لیونے دے | او نه دے دا (قرآن) | مګر نصیحت | دَ ټولو جهانونو دَ پاره

او دوئ وائی چه دا خو لیونے دے، حال دا دے چه دا قرآن خو دَ ټولو جهانونو دَ پاره نصیحت دے

سُوْرَةُ الْحَآقَّةِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ اثْنَتَانِ وَخَمْسُوْنَ اٰيَةً وَّفِيْهَا رُكُوْعَانِ

سورة حاقه په مکه کښے نازل شو او په دے کښے ۵۲ آیتونه او ۲ رکوع دی

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

(شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے

دَ الله په نامه شروع چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم خاوند دے

اَلْحَآقَّةُ ﴿١﴾ مَا الْحَآقَّةُ ﴿٢﴾ وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا الْحَآقَّةُ ﴿٣﴾ كَذَّبَتْ

ضرور رو واقع کیدونکے | څه دے هغه واقع کیدونکے | او تا ته څه معلومه ده | چه څه دے واقع کیدونکے | دروغ ګڼلے وو

هغه ضرور واقع کیدونکے دے هغه واقع کیدونکے څیز څه دے؟ او تا ته څه معلومه ده چه هغه واقع کیدونکے څیز څه دے؟ ثمود او عاد

ثَمُوْدُ وَعَادٌۢ بِالْقَارِعَةِ ﴿٤﴾ فَاَمَّا ثَمُوْدُ فَاُهْلِكُوْا بِالطَّاغِيَةِ ﴿٥﴾

(قوم دَ) ثمود | او عاد | ټکوونکی (قیامت) لره | پس ثمود چه وو | پس هلاک کړے شول | په یوه چغه

(دواړو) هغه ټکوونکے واقعه دروغ ګڼلے۔ نو ثمود چه وو هغوئ خو په یوه چغه تباه کړے شول۔

وَاَمَّا عَادٌ فَاُهْلِكُوْا بِرِيْحٍ صَرْصَرٍ عَاتِيَةٍ ﴿٦﴾ سَخَّرَهَا

او (قوم دَ) عاد چه وو | پس دوئ هلاک کړے شول | په باد | سخت | له حده تیر شوی | مقرر کړے وو الله دا

پاتے شو عاد نو هغوئ مو په یو داسے تیز باد هلاک کړل چه ډیر تند وو ۔ الله تعالیٰ په دوئ باندے

عَلَيْهِمْ سَبْعَ لَيَالٍ وَّثَمٰنِيَةَ اَيَّامٍ حُسُوْمًا فَتَرَى الْقَوْمَ فِيْهَا

په دوی باندے | اووه | شپے | او اته | ورځے | پرله پسے | پس کتل به تا | دَ غه خلق | په دے کښے

دغه تیز باد اووه شپے او اته ورځے پرله پسے والوزولو ، نو ته په کښے هغه خلق داسے

صَرْعٰى كَاَنَّهُمْ اَعْجَازُ نَخْلٍ خَاوِيَةٍ ﴿٧﴾ فَهَلْ تَرٰى لَهُمْ مِّنْۢ بَاقِيَةٍ ﴿٨﴾

په زمکه پریوتلی | لکه چه دوئ | تنے دی | دَ قجورو | ډډے | نو آیا | ته وینے | دَ دوئ | څه باقی پاتے شوی

را غورزیدلی وینے لکه دَ غورزیدلو قجورو ډډے تنے، بیا آیا ته په دوئ کښے څوک باقی پاتے وینے؟

وَجَآءَ فِرْعَوْنُ وَمَنْ قَبْلَهٗ وَالْمُؤْتَفِكٰتُ بِالْخَاطِئَةِ ﴿۹﴾ فَعَصَوْا

اوراغې | فرعون | او له ده نه وړاندې خلق | او د الټه شوو کلو خلق | په ګناه سره | پس دوی نافرماني وکړه

او فرعون او د هغهٔ نه وړاندې نورو خلقو او د اوړېدلو کلو خاوندانو (غلط غلط) جرمونه وکړل ـ نو ټولو د خپل رب د

رَسُوْلَ رَبِّهِمْ فَاَخَذَهُمْ اَخْذَةً رَّابِيَةً ﴿۱۰﴾ اِنَّا لَمَّا طَغَا الْمَآءُ

د خپل رب د رسول | نو الله ونیول دوی | په نیولو | سختو سره | بیشکه موږ | هرکله چه | له حده تیرې شوې | اوبه

پیغمبر نافرماني وکړه ، نو الله تعالیٰ ډیر کلک راونیول ، هرکله چه اوبه زیاتې شوې نو تاسو

حَمَلْنٰكُمْ فِي الْجَارِيَةِ ﴿۱۱﴾ لِنَجْعَلَهَا لَكُمْ تَذْكِرَةً وَّتَعِيَهَآ اُذُنٌ

نو موږ سواره کړئ تاسو | په روانه کشتۍ کښې | چه موږ کړو دا | تاسو د پاره | یو نصیحت | او یاد وساتي دا | غوږونه

مو په کشتۍ کښې سواره کړئ ، چه دا واقعه تاسو له یادګار کړو ، او یاد ساتونکي غوږونه

وَّاعِيَةٌ ﴿۱۲﴾ فَاِذَا نُفِخَ فِي الصُّوْرِ نَفْخَةٌ وَّاحِدَةٌ ﴿۱۳﴾ وَّحُمِلَتِ الْاَرْضُ

یاد لرونکي | پس هرکله چه | پوکې ووهلې شي | په شپیلۍ کښې | پوکې | یو ځل | او راوچته کړې شي | زمکه

ئې یاد وساتي ، غرض دا چه یو ځل شپیلۍ پوک ووهلې شي . او زمکه او غرونه

وَالْجِبَالُ فَدُكَّتَا دَكَّةً وَّاحِدَةً ﴿۱۴﴾ فَيَوْمَئِذٍ وَّقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ﴿۱۵﴾

او غرونه | پس ریزه ریزه به کړې شي | په یو ځل ریزه کولو سره | پس په دغه ورځ به | واقع شي | واقع کیدونکې

اوچت کړې شي نو دواړه به یو وارې ذره ذره کړې شي ، نو په هغې ورځ کیدونکې څیز به اوشي

وَانْشَقَّتِ السَّمَآءُ فَهِيَ يَوْمَئِذٍ وَّاهِيَةٌ ﴿۱۶﴾ وَّالْمَلَكُ عَلٰٓى اَرْجَآئِهَا

او وبه څیری | آسمان | پس هغه به | په دغه ورځ | سست شوې وي | او فرښتې (به وي) | د هغې په غاړو باندې

او آسمان به وشلیږي او هغه به په دغه ورځ ډیر کمزورې وي . او فرښتې به د دې په غاړه ولاړې وي

وَيَحْمِلُ عَرْشَ رَبِّكَ فَوْقَهُمْ يَوْمَئِذٍ ثَمٰنِيَةٌ ﴿۱۷﴾ يَوْمَئِذٍ تُعْرَضُوْنَ

او اوچت کړې به وي | عرش | ستا د رب | د پاسه د دوئ | په دغه ورځ | اته (فرښتو) | په دغه ورځ به | تاسو راوړاندې کړې شئ

او ستا د رب عرش به په دغه ورځ اتو تنو (فرښتو) د ځان د پاسه اوچت کړې وي . په کومه ورځ چه تاسو پیش کړې

لَا تَخْفٰى مِنْكُمْ خَافِيَةٌ ﴿۱۸﴾ فَاَمَّا مَنْ اُوْتِيَ كِتٰبَهٗ بِيَمِيْنِهٖ

پټ به پاتې نهٔ شي | ستاسو | څهٔ راز | نو چا ته چه | ورکړې شي | عمل نامه د ده | د ده په ښي لاس کښې

شئ نو ستاسو هیڅ خبره به پټه پاتې نهٔ شي ، نو چا ته چه عملنامه په ښي لاس کښې ورکړې شي

فَيَقُوْلُ هَآؤُمُ اقْرَءُوْا كِتٰبِيَهْ ﴿۱۹﴾ اِنِّيْ ظَنَنْتُ اَنِّيْ مُلٰقٍ حِسَابِيَهْ ﴿۲۰﴾

نو وې به | واخلئ | ولولئ | زما عمل نامه | بیشکه ما | ګمان | چه زهٔ ملاویدونکې یم | خپل حساب سره

نو هغه به وائي چه راشئ زما عملنامه ولولئ . زهٔ په دې پوهه وم چه زهٔ به خپل حساب بیا مومم

فَهُوَ فِيْ عِيْشَةٍ رَّاضِيَةٍ ﴿۲۱﴾ فِيْ جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ﴿۲۲﴾ قُطُوْفُهَا دَانِيَةٌ ﴿۲۳﴾ كُلُوْا

نو هغه به وي | په عیش کښې | د خوښې | په باغ | اوچت کښې | چه میوې د هغې به | راټیټې وي | خورئ

نو هغه به ښهٔ د مزې په عیش کښې اوسیږي ، په اوچت جنت کښې به وي چه میوې به ئې راټیټې وي خورئ

وَاشْرَبُوْا هَنِيْٓـًٔا بِمَآ اَسْلَفْتُمْ فِى الْاَيَّامِ الْخَالِيَةِ ﴿٢٤﴾ وَاَمَّا مَنْ

او څښئ | خوند ناک | په بدل د هغې | چه وړاندې لیږلی دی تاسو | په ورځو | تیرو شوو کښې | او هر هغه کس چه

څښئ په مزه د هغې اعمالو په بدل کښې چه په تیرو ورځو کښې مو کړي دي ، او چاته چه عملنامه

اُوْتِىَ كِتٰبَهٗ بِشِمَالِهٖ ۙ فَيَقُوْلُ يٰلَيْتَنِىْ لَمْ اُوْتَ كِتٰبِيَهْ ﴿٢٥﴾

ورکړے شي | عملنامه د هغه | په ګس لاس کښې د هغه | نو هغه به وائي | اے کاش! | چه نه وے راکړے شوې ماته | عملنامه زما

په ګس لاس کښې ورکړے شي ، نو هغه به وائي چه څه ښه به وه که دا عملنامه ما ته راکړے شوے نه وے

وَلَمْ اَدْرِ مَا حِسَابِيَهْ ﴿٢٦﴾ يٰلَيْتَهَا كَانَتِ الْقَاضِيَةَ ﴿٢٧﴾ مَآ اَغْنٰى عَنِّىْ

او زهٔ نه پوهیدے | چه زما حساب څهٔ دے؟ | کاش! (مرګ) | وے | فیصله کوونکے زما | په کار رانغے | زما

او زهٔ هیڅ خبر نهٔ وے چه زما حساب څهٔ دے؟ اے کاش! چه مرګ را له خلاصے کړے وے ۔ مال خو م هیڅ

مَالِيَهْ ﴿٢٨﴾ هَلَكَ عَنِّىْ سُلْطٰنِيَهْ ﴿٢٩﴾ خُذُوْهُ فَغُلُّوْهُ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ الْجَحِيْمَ

مال زما | برباد شو | له ما نه | حکومت زما | ونیسئ دے | پس څټ کښې طوق واچوئ دهٔ ته | بیا | په دوزخ کښې

په کار رانغے ۔ زما مرتبه هم لاړه راځنه ۔ (حکم به وشي) دے ونیسئ او طوق ورته واچوئ ۔ بیا ئے دوزخ ته

صَلُّوْهُ ﴿٣١﴾ ثُمَّ فِىْ سِلْسِلَةٍ ذَرْعُهَا سَبْعُوْنَ ذِرَاعًا فَاسْلُكُوْهُ ﴿٣٢﴾ اِنَّهٗ

داخل کړئ دے | بیا | په یو زنځیر کښې | چه اوږدوالے د هغې | اویا | ګزه دے | دے وتړئ | بیشکه دهٔ

ننباسئ ۔ بیائے په داسے زنځیر کښې وتړئ چه د هغې اوږدوالے اویا ګزه دے ۔ دهٔ به په

كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ الْعَظِيْمِ ﴿٣٣﴾ وَلَا يَحُضُّ عَلٰى طَعَامِ الْمِسْكِيْنِ ﴿٣٤﴾

ایمان نهٔ لرلو | په الله | لوئے | او نهٔ به دهٔ ترغیب ورکولو | د طعام ورکولو | مسکین ته

لوئے الله ایمان نهٔ راوړلو او مسکین ته به ئے د خوراک ورکولو ترغیب نهٔ ورکولو

فَلَيْسَ لَهُ الْيَوْمَ هٰهُنَا حَمِيْمٌ ﴿٣٥﴾ وَّلَا طَعَامٌ اِلَّا مِنْ غِسْلِيْنٍ ﴿٣٦﴾

پس نشته | د دهٔ | نن ورځ | دلته | خوک دوست | او نهٔ طعام | سوا | د وینو زوو نه

پس نن ئے دلته څوک دوست نشته ، او نهٔ د وینو زوو نه علاوه دهٔ د پاره څهٔ خوراک شته.

لَّا يَاْكُلُهٗٓ اِلَّا الْخٰطِـُٔوْنَ ﴿٣٧﴾ فَلَآ اُقْسِمُ بِمَا تُبْصِرُوْنَ ﴿٣٨﴾ وَمَا

نهٔ به خوری هغه | مګر ګناهګاران | پس زهٔ قسم خورم | په هغه څهٔ | چه تاسو ئے وینئ | او په هغه څهٔ

چه د ګناهګارو نه سوا به ئے بل څوک نهٔ خوری ، نو زهٔ قسم خورم په هغه څیزونو چه تاسو ئے وینئ او کوم چه

لَا تُبْصِرُوْنَ ﴿٣٩﴾ اِنَّهٗ لَقَوْلُ رَسُوْلٍ كَرِيْمٍ ﴿٤٠﴾ وَّمَا هُوَ بِقَوْلِ شَاعِرٍ ؕ

چه تاسو ئے نهٔ وینئ | بیشکه دا (قرآن) | خبره ده | د فرښتے | عزتمندے | او نهٔ ده دا | وینا | د شاعر

تاسو نهٔ وینئ ۔ چه دا قرآن د یوے عزتمندے فرښتے راوړے کلام دے ، او د (چا) شاعر کلام نهٔ دے .

قَلِيْلًا مَّا تُؤْمِنُوْنَ ﴿٤١﴾ وَلَا بِقَوْلِ كَاهِنٍ ؕ قَلِيْلًا مَّا تَذَكَّرُوْنَ ﴿٤٢﴾ تَنْزِيْلٌ

ډیر لږ | تاسو یقین کوئ | او نهٔ وینا | د جادوګر ده | ډیر کم | تاسو غور کوئ | را نازل شوے دے

تاسو ډیر کم ایمان راوړئ ۔ او نهٔ د (چا) کاهن کلام دے ، تاسو ډیر کم پوهیږئ ۔ دا د ټول عالم د

مِّنْ رَّبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿۴۳﴾ وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضَ الْاَقَاوِيْلِ ﴿۴۴﴾ لَاَخَذْنَا

له طرفه دَ رب | دَ عالمونو | اوکهٔ چرے ترلے دهٔ | په مونږ باندې | څئے | خبرے | نو خامخا به نیولے وو مونږ

رب له طرف نه نازل شوے دے ۔ اوکهٔ دے پیغمبر زمونږ په ذمه څهٔ خبره لګولے وے ، نو مونږ به ترے

مِنْهُ بِالْيَمِيْنِ ﴿۴۵﴾ ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِيْنَ ﴿۴۶﴾ فَمَا مِنْكُمْ مِّنْ اَحَدٍ

دَ دهٔ | ښۍ لاس | بیا به | پریکړے وو مونږ | دَ دهٔ | رګ دَ زړهٔ | پس نهٔ به وو له تاسو نه | هیڅوک

نه ښي لاس نیولے وو ، بیا به موترے نه دَ زړهٔ رګ پریکړے وو - نو بیا به په تاسو کښې هیڅوک دَ دے

عَنْهُ حٰجِزِيْنَ ﴿۴۷﴾ وَاِنَّهٗ لَتَذْكِرَةٌ لِّلْمُتَّقِيْنَ ﴿۴۸﴾ وَاِنَّا لَنَعْلَمُ

له دهٔ نه | بچ کوونکے | او بیشکه دا | یو نصیحت دے | پرهیزګارانو دَ پاره | او بیشکه مونږ | پوهیږو

سزانه بچ کوونکے نه وو ۔ او دا قرآن پرهیزګارانو دَ پاره نصیحت دے او مونږ ښهٔ پوهه یو چه په

اَنَّ مِنْكُمْ مُّكَذِّبِيْنَ ﴿۴۹﴾ وَاِنَّهٗ لَحَسْرَةٌ عَلَى الْكٰفِرِيْنَ ﴿۵۰﴾ وَاِنَّهٗ

چه څئے له تاسو نه | دروغ ګڼړونکی دی | او بیشکه دا | ارمان دے | په کافرانو باندې | او بیشکه دا

تاسو کښې دروغژن ګڼړونکی هم دی ۔ او دا قرآن دَ کافرانو په حقله سبب دَ پښیمانئ دے او دا قرآن

لَحَقُّ الْيَقِيْنِ ﴿۵۱﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيْمِ ﴿۵۲﴾

برحق دے | په یقینی طور | پس پاکی یاده کړه | دَ خپل رب دَ نوم | چه لوئے دے

بالکل یقینی څیز دے نو (اے پیغمبره ! تهٔ) دَ خپل رب دَ نامے تسبیح وایه چه لوئے دے

سُوْرَةُ الْمَعَارِجِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ اَرْبَعٌ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | وَّاَرْبَعُوْنَ اٰيَةً وَّفِيْهَا رُكُوْعَانِ

سورۂ معارج په مکه کښې نازل شوے | (شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | په دے کښې ۴۴ آیتونه او ۲ رکوع دی

دَ الله په نامه شروع چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

سَاَلَ سَآئِلٌۢ بِعَذَابٍ وَّاقِعٍ ﴿۱﴾ لِّلْكٰفِرِيْنَ لَيْسَ لَهٗ

وُغوښتلو | یو غوښتونکی | هغه عذاب | چه واقع کیدونکے دے | په کافرانو | نشته دے | دَ دے

یو سوال کوونکی دَ هغه عذاب دَ واقع کیدو په حقله تپوس وُکړو چه په کافرو به واقع کیږی ۔ او دَ هغې څوک دفع

دَافِعٌ ﴿۲﴾ مِّنَ اللّٰهِ ذِى الْمَعَارِجِ ﴿۳﴾ تَعْرُجُ الْمَلٰٓئِكَةُ وَالرُّوْحُ اِلَيْهِ

څوک دفع کوونکے | دَ الله له طرف نه | چه خاوند دَ مرتبو دے | چه پورته خیژی | فرښتے | او روح | دَ دهٔ طرف ته

کوونکے نشته ۔ دَ الله تعالیٰ دَ طرف نه به وی چه دَ او چتو درجو مالک دے۔ فرښتے او روح به ورته ورخیژی په داسے ورځ

فِىْ يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهٗ خَمْسِيْنَ اَلْفَ سَنَةٍ ﴿۴﴾ فَاصْبِرْ صَبْرًا جَمِيْلًا ﴿۵﴾

په هغه ورځ کښې | چه دے مقدار دَ هغې | پنځوس | زره | کاله | پس صبر کوه | صبر | ښهٔ

کښې چه دَ هغې اندازه به پنځوس زره کاله وی ، نو تهٔ صبر کوه او ښهٔ صبر کوه۔

اِنَّهُمْ يَرَوْنَهٗ بَعِيْدًا ﴿۶﴾ وَّنَرٰىهُ قَرِيْبًا ﴿۷﴾ يَوْمَ تَكُوْنُ السَّمَآءُ

بیشکه دوئ | وینی هغه | لرے | او مونږ وینو هغه | نزدے | په هغه ورځ | چه شی به | آسمان

دوئ ته دغه ورځ لرے ښکاری ، او مونږ ته نزدے ښکاری په دغه ورځ به آسمان دَ ویلی شوے

كَالْمُهْلِ ﴿٨﴾ وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ ﴿٩﴾ وَلَا يَسْـَٔلُ حَمِيمٌ

پہ شان دَ ویلی شوی تانبے | او شی بہ | غرونه | پہ شان دَ رنګه اَر وړئ | او تپوس بہ نۂ کوی | (څوک) دوست

تانبے پہ شان وی ۔ او غرونه بہ دَ رنګینے وړئ پہ شان وی ۔ او دوست بہ دَ دوست پوښتنه

حَمِيمًا ﴿١٠﴾ يُبَصَّرُونَهُمْ ۚ يَوَدُّ الْمُجْرِمُ لَوْ يَفْتَدِي مِنْ عَذَابِ

دَ بل دوست | دوئ بہ کوری هغوئ ته | غواړی بہ | مجرم | چہ کاش! | دے پہ بدله کښے ورکړی | له عذاب نه

نۂ کوی، سره دَ دے چہ مخامخ بہ ورته ښودے شی مجرم بہ پہ دغه ورځ آرزو کوی چہ پہ څهٔ طریقه دَ دغے ورځے دَ

يَوْمِئِذٍ بِبَنِيهِ ﴿١١﴾ وَصَاحِبَتِهِ وَأَخِيهِ ﴿١٢﴾ وَفَصِيلَتِهِ الَّتِي تُؤْوِيهِ ﴿١٣﴾

دَ دغے ورځے | خپل ځامن | او خپله ښځه | او خپل ورور | او خپله قبیله | هغه چہ | پناه بہ ئے ورکوله دهٔ ته

عذاب نه دَ بچ کیدو دَ پاره (پہ بدله کښے) خپل ځامن ورکړی او خپله ښځه او خپل ورونړه هم او خپل خاندان پہ کوم کښے چہ بہ دے

وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ يُنْجِيهِ ﴿١٤﴾ كَلَّا ۖ إِنَّهَا لَظَىٰ ﴿١٥﴾ نَزَّاعَةً

او هغه څوک | چہ پہ زمکه کښے دی | ټول | بیا خلاصے ورکړی دهٔ ته | هیڅکله نه | بیشکه هغه خو یو اور دے | راویستونکے دے

اوسیدو او دَ ټولے زمکے استوګن خلق، بیا خپل ځان بچ کړی، (خو) هیڅکله نه، هغه دا سے شعله ده چہ (روغ

لِلشَّوَىٰ ﴿١٦﴾ تَدْعُو مَنْ أَدْبَرَ وَتَوَلَّىٰ ﴿١٧﴾ وَجَمَعَ فَأَوْعَىٰ ﴿١٨﴾

دَ څرمنو | رابلی بہ | هغه څوک | چہ شا ئے ګرځولی وی | او مخ ئے اړولے وی | او جمع ئے کړو (مال) | پس محفوظ ئے کړو

څرمن غورزوی ۔ او هغه کس بہ ځان ته راغواړی چہ شا کړے بہ ئے وه او مخ بہ ئے اړولو او مال ئے جمع کړو او هغه ئے سنبال کړو

إِنَّ الْإِنْسَانَ خُلِقَ هَلُوعًا ﴿١٩﴾ إِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ جَزُوعًا ﴿٢٠﴾ وَإِذَا

بیشکه انسان | پیدا شوے دے | بے صبره | هر کله چہ | ورسیږی دهٔ ته | تکلیف | نو فریاد کوونکے وی | او هر کله چہ

یقیناً انسان بے صبره پیدا شوے دے ، هر کله چہ ورته تکلیف ورسیږی نو فریاد وونه کوی، او چہ دولت

مَسَّهُ الْخَيْرُ مَنُوعًا ﴿٢١﴾ إِلَّا الْمُصَلِّينَ ﴿٢٢﴾ الَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ

ورسیږی دهٔ ته | خیر | نو شومتیا کوی | مګر | مونځ ګزار (خلق) | هغه کوم چہ | پہ خپلو مونځونو باندِ

ورته ملاوُ شی نو شومتیا کوی سِوا دَ هغه مونځ ګزارو نه چہ خپل مونځونه همیشه ادا

دَائِمُونَ ﴿٢٣﴾ وَالَّذِينَ فِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ مَعْلُومٌ ﴿٢٤﴾ لِلسَّائِلِ

همیشه قائم وی | او هغه خلق چہ | پہ مالونو دَ هغوئ کښے | حق | مقرر دے | دَ پاره دَ سوال کوونکی

کوی او دَ کومو پہ مالونو کښے چہ حق مقرر دے دَ سوال کوونکو

وَالْمَحْرُومِ ﴿٢٥﴾ وَالَّذِينَ يُصَدِّقُونَ بِيَوْمِ الدِّينِ ﴿٢٦﴾ وَالَّذِينَ هُمْ

او دَ بے نوا | او هغه خلق چہ | تصدیق کوی | دَ ورځے دَ جزا | او هغه خلق چہ هغوئ

او دَ محتاجانو ۔ او هغه خلق چہ دَ بدلے پہ ورځ یقین ساتی او کوم چہ دَ

مِنْ عَذَابِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ ﴿٢٧﴾ إِنَّ عَذَابَ رَبِّهِمْ غَيْرُ مَأْمُونٍ ﴿٢٨﴾

له عذاب نه | دَ رب خپل | ویریږی | بیشکه | عذاب دَ رب دَ دوئ | بے خطرے نهٔ دے

خپل رب دَ عذاب نه ویریږی ، حقیقت دا دے چہ دَ دوئ دَ رب عذاب ډیر خطرناک دے

وَالَّذِيْنَ هُمْ لِفُرُوْجِهِمْ حٰفِظُوْنَ ﴿۲۹﴾ اِلَّا عَلٰٓى اَزْوَاجِهِمْ اَوْ مَا مَلَكَتْ

او هغه خلق چه | دوئ | دَ شرمګاهونو خپلو | حفاظت کوونکی دی | مګر | دَ خپلو ښځوسره | یا هغوسره چه مالکان دی

او څوک چه دَ خپل شرمګاه خیال ساتی ـ خو هغه! که دَ ښځو او وینځو نه ئے حفاظت

اَيْمَانُهُمْ فَاِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُوْمِيْنَ ﴿۳۰﴾ فَمَنِ ابْتَغٰى وَرَآءَ ذٰلِكَ

دَ دوئ ښی لاسونه (وینځے) | نو بیشکه دوئ باندِ | هیڅ ملامته نشته | پس څوک چه | غواړی | دَ دِے نه سوا

نهٔ کوی نو په دے ملامته نهٔ دی ـ نو څوک چه دَ دِے نه سوا خواهش وُکړی

فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْعٰدُوْنَ ﴿۳۱﴾ وَالَّذِيْنَ هُمْ لِاَمٰنٰتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رٰعُوْنَ ﴿۳۲﴾

پس دغه ځله | هم دوی دی | له حد نه تیریدونکی | او هغه کسان | چه دوئ دَ امانتونو خپلو | او دَ وعدو خپلو | لحاظ ساتونکی دی

نو هم دا سے خلق له حد نه تیریدونکی دی ـ او څوک چه دَ خپلو امانتونو او وعدو خیال ساتی ـ

وَالَّذِيْنَ هُمْ بِشَهٰدٰتِهِمْ قَآئِمُوْنَ ﴿۳۳﴾ وَالَّذِيْنَ هُمْ عَلٰى صَلَاتِهِمْ

او هغه خلق چه دوئ | په ګواهو خپلو | قائم وی | او هغه خلق چه دوئ | دَ مونځونو خپلو

او په خپلو ګواهو باند ټینګ ولاړ وی ـ او هغه چه دَ خپلو مونځونو حفاظت

يُحَافِظُوْنَ ﴿۳۴﴾ اُولٰٓئِكَ فِيْ جَنّٰتٍ مُّكْرَمُوْنَ ﴿۳۵﴾ فَمَالِ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا

حفاظت کوی | هم دا خلق | په باغونو کښے به وی | عزتمند به وی | پس څهٔ وشول | په کافرانو

کوی ـ هغوئ به په جنتونو کښے په عزت ورننوزی ـ په دِے کافرانو څهٔ چل شوے دے

قِبَلَكَ مُهْطِعِيْنَ ﴿۳۶﴾ عَنِ الْيَمِيْنِ وَعَنِ الشِّمَالِ عِزِيْنَ ﴿۳۷﴾ اَيَطْمَعُ

چه ستا طرف ته | رامنډے کوی | له ښی طرف نه | او دَ ګس طرف نه | ډلے ډلے شوے | آیا طمع کوی

چه ستا طرف ته رامنډے کوی ـ دَ ښی اړخ او دَ ګسے غاړے نه ټولی ټولی جوړیږی ـ آیا په دوئ کښے

كُلُّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ اَنْ يُّدْخَلَ جَنَّةَ نَعِيْمٍ ﴿۳۸﴾ كَلَّا ۖ اِنَّا خَلَقْنٰهُمْ

هر کس | له دوئ نه | چه داخل به کړے شی | په باغ دَ نعمت کښے | هیڅ کله نه | بیشکه مونږ | پیدا کړل دوئ

هر کس دا اُمید لری چه دے به دَ نعمت په باغ کښے ورداخل کړی؟ نه هیڅ نه ـ مونږ دوئ دَ هغے څیز

مِّمَّا يَعْلَمُوْنَ ﴿۳۹﴾ فَلَآ اُقْسِمُ بِرَبِّ الْمَشٰرِقِ وَالْمَغٰرِبِ اِنَّا

له هغه څهٔ نه | چه دوئ پرے پوهیږی | پس زهٔ قسم خورم | په ربّ | دَ مشرقونو | او مغربونو | بیشکه مونږ

نه پیدا کړی دی چه ټول ترے نه واقف دی نو زما دِ قسم وی دَ مشرقونو او دَ مغربونو په رب چه مونږ دا

لَقٰدِرُوْنَ ﴿۴۰﴾ عَلٰٓى اَنْ نُّبَدِّلَ خَيْرًا مِّنْهُمْ ۙ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوْقِيْنَ ﴿۴۱﴾

خامخا قادر یُو | په دے خبره چه مونږ بدل کړو (مخلوق) | غوره | له دوئ نه | او نهٔ | یُو مونږ | عاجزه

قدرت لرو، چه دَ دوئ په ځائے به دَ دوئ نه ښهٔ خلق راولو او مونږ څهٔ بے وسه خو نهٔ یُو ـ

فَذَرْهُمْ يَخُوْضُوْا وَيَلْعَبُوْا حَتّٰى يُلٰقُوْا يَوْمَهُمُ الَّذِيْ

پس پریږده دوئ | چه مشغول وی | او لوبے وکړی | تردے چه | ملاقات وکړی | دَ ورځے خپلے هغے سره | دَ کومے چه

پس ته دوئ دَ غسے پریږده چه په خپلو لوبو کښے مشغول پراته وی تردے چه هغه ورځ ورته رامخکښے شی دَ کومے چه ورسره

يُوْعَدُوْنَ ﴿۴۲﴾ يَوْمَ يَخْرُجُوْنَ مِنَ الْاَجْدَاثِ سِرَاعًا كَاَنَّهُمْ

دوئ سره وعده کولے شي | په هغه ورځ | چه راوبه ځي دوئ | له قبرونو نه | په منډه | لکه چه دوئ

وعده شوے ده ، په کومه ورځ چه به دَخپلو قبرونو نه په منډه منډه راوځي داسے چه لکه دوئ

اِلٰى نُصُبٍ يُّوْفِضُوْنَ ﴿۴۳﴾ خَاشِعَةً اَبْصَارُهُمْ تَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ ؕ

دَيوے نخښے طرف ته | منډے وهي | ټيټے به وي | سترګے دَدوئ | خوربه وي په دوئ | ذلت

دَ يوے نخښے طرف ته منډے وهي (په دغه ورځ به) دَدوئ سترګے ټيټے وي او ذلت به په دوئ راخوروي

ذٰلِكَ الْيَوْمُ الَّذِيْ كَانُوْا يُوْعَدُوْنَ ﴿۴۴﴾ ع

دا ده | هغه ورځ | دَ کومے چه | دَ دوئ سره وعده کولے شي

هم دغه خو هغه ورځ ده دَ کومے چه به دوئ سره وعده کولے شوه۔

سُوْرَةُ نُوْحٍ مَّكِّيَّةٌ وَّهِيَ ثَمَانٌ وَّعِشْرُوْنَ اٰيَةً وَّفِيْهَا رُكُوْعَانِ

سوره نوح په مکه کښے نازل شوا و په دے کښے ۲۸ آيتونه او ۲ رکوع دي

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

(شروع) دَالله په نامه چه لوئے مهربان ډير زيات رحم کوونکے دے

دَالله په نامه شروع چه لوئے مهربان دَ ډير زيات رحم خاوند دے

اِنَّآ اَرْسَلْنَا نُوْحًا اِلٰى قَوْمِهٖٓ اَنْ اَنْذِرْ قَوْمَكَ مِنْ قَبْلِ اَنْ يَّاْتِيَهُمْ

بيشکه مونږ ليږلے وو | نوح | دَده دَ قوم طرف ته | چه اُويروه | خپل قوم | وړاندِ له دے نه | چه راشي په دوئ باندے

مونږ (حضرت) نوح خپل قوم ته وُليږلو ، چه ته خپل قوم اُويروه وړاندِ له دے نه چه عذاب

عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿۱﴾ قَالَ يٰقَوْمِ اِنِّيْ لَكُمْ نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿۲﴾

عذاب | دردناک | ده وُوئيل | اے زما قومه! | بيشکه زهٔ | تاسو دَپاره | ويروُنکے يم | ښکاره۔

پرے راشي ۔ هغهٔ ورته ووئيل چه اے زما قومه! زهٔ تاسو دَ پاره صفا صفا ويروُنکے يم۔

اَنِ اعْبُدُوا اللّٰهَ وَاتَّقُوْهُ وَاَطِيْعُوْنِ ﴿۳﴾ يَغْفِرْ لَكُمْ مِّنْ ذُنُوْبِكُمْ

چه عبادت وکړئ | دَالله | او اويرېږئ له ده نه | او حکم منئ زما | دے به وُبخښي | تاسو دَپاره | ګناهونه ستاسو

چه دَ الله تعالیٰ بندګي کوئ او دَ هغه نه او يرېږئ او زما خبره منئ۔ هغه به ستاسو ګناهونه معاف کړي

وَيُؤَخِّرْكُمْ اِلٰٓى اَجَلٍ مُّسَمًّى ؕ اِنَّ اَجَلَ اللّٰهِ اِذَا جَآءَ لَا يُؤَخَّرُ

او وروستو به کړي تاسو | تر وخت | مقرر پورے | بيشکه مقرر وخت | دَالله | هرکله چه | راشي | نو دا به نهٔ شي وروستو کيدے

او تر ټاکلي وخت پورے به مهلت درکړي۔ يقيناً دَالله ټاکلے وخت چه يو ځل راشي نو (په هيڅ) نهٔ ايساليږي

لَوْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ﴿۴﴾ قَالَ رَبِّ اِنِّيْ دَعَوْتُ قَوْمِيْ لَيْلًا

کاش! | تاسو پوهيدے | ده ووئيل | اے زما ربه! | بيشکه ما راوُبللو | قوم خپل | شپه

اے کاش! چه تاسو پوهيدے ۔ (نوح) وُوئيل اے زما ربه! ما خپل قوم ته شپه او ورځ بلنه

وَّنَهَارًا ﴿۵﴾ فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَآءِيْٓ اِلَّا فِرَارًا ﴿۶﴾ وَاِنِّيْ كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ

او ورځ | پس زيات نهٔ کړه دوئ ته | بلنے زما | مګر | تيښته | او بيشکه ما هر وارے چه | راوُبلل دوی

ورکړه ۔ خو زما بلنے (دين نه) دَ هغوئ تيښته نوره هم زياته کړه ۔ او ما چه هر ځل هغوئ راوُبلل

وقف لازم

لِتَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوٓا أَصَابِعَهُمْ فِىٓ ءَاذَانِهِمْ وَٱسْتَغْشَوْا

چه ته ئې وبخښې دوی | نو کېښودې دوی | ګوتې خپلې | په غوږونو خپلو کښې | او راتاو کړلې دوی

چه ته ئې وبخښې ، نو هغوی خپلې ګوتې په غوږونو کښې ورکړې ، او د خپلو ځانونو او مخونو نه

ثِيَابَهُمْ وَأَصَرُّوا وَٱسْتَكْبَرُوا ٱسْتِكْبَارًا ﴿٧﴾ ثُمَّ إِنِّىٓ دَعَوْتُهُمْ

جامې خپلې | او ضد ئې وکړو | او غرور ئې وکړو | ډير لوئې | بيا بېشکه ما | راوبلل دوی

جامې راتاو کړې او (په خپله خبره) ټينګ شول او ځان ئې ډير غټ وګڼړلو ، بيا ما هغوی په اوچت آواز

جِهَارًا ﴿٨﴾ ثُمَّ إِنِّىٓ أَعْلَنتُ لَهُمْ وَأَسْرَرْتُ لَهُمْ إِسْرَارًا ﴿٩﴾ فَقُلْتُ

په اوچت آواز | بيا بېشکه ما | په ښکاره ووئيل | دوی ته | او په پټه م ووئيل | دوی ته | په پټه | پس ما ووئيل

راوبلل ، بيا م په څرګنده هم پوهه کړل ، او ډير په پټه م هم پوهه کړل . نو ورته م ووئيل

ٱسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُۥ كَانَ غَفَّارًا ﴿١٠﴾ يُرْسِلِ ٱلسَّمَآءَ عَلَيْكُم

بخښنه غواړئ | د خپل رب نه | بېشکه دے | دے | بخښونکے | دے به راولیږی | له آسمان نه | په تاسو باندې

چه د الله نه معافی غواړئ ، هغه ډير زيات بخښونکے دے . هغه به در باندې له آسمانه ډير

مِّدْرَارًا ﴿١١﴾ وَيُمْدِدْكُم بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَيَجْعَل لَّكُمْ جَنَّاتٍ

پرله پسے باران | او مدد به وکړی ستاسو | په مالونو | او ځامنو سره | او جوړ به کړی | تاسو د پاره | باغونه

بارانونه ورولی ، او د مالونو او د ځامنو په شکل کښے به ستاسو مدد وکړی او تاسو د پاره به باغونه جوړ کړی

وَيَجْعَل لَّكُمْ أَنْهَارًا ﴿١٢﴾ مَّا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا ﴿١٣﴾ وَقَدْ

او جوړ به کړی | تاسو د پاره | نهرونه | په تاسو څه شوی | چه تاسو يقين نه کوئ | د الله | په لوئے والی | او حال دا دے

او نهرونه به در له ډيرهيوی . دا په تاسو څه شوی دی چه د الله په لوئے والی يقين نه کوئ او حال دا چه

خَلَقَكُمْ أَطْوَارًا ﴿١٤﴾ أَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ خَلَقَ ٱللَّهُ سَبْعَ سَمَٰوَٰتٍ

چه پيدا ئے کړئ تاسو | په څو څو شانه | آيا نه ده دی کتلی تاسو | چه څنګه | پيدا کړل | الله | اووه | آسمانونه

هغه په څو څو شانه پيدا کړی يئ . آيا تاسو نه وينئ چه الله تعالیٰ څنګه اووه آسمانونه لاندې باندې

طِبَاقًا ﴿١٥﴾ وَجَعَلَ ٱلْقَمَرَ فِيهِنَّ نُورًا وَجَعَلَ ٱلشَّمْسَ سِرَاجًا ﴿١٦﴾

د يو بل د پاسه | او د ئے جوړه کړله | سپوږمۍ | په دے کښے | روښانه | او جوړ ئے کړو | نمر | ډيوه

جوړ کړی دی ، او سپوږمۍ ئے پکښے روښانه او نمر ئے پکښے ډيوه کړے ده .

وَٱللَّهُ أَنۢبَتَكُم مِّنَ ٱلْأَرْضِ نَبَاتًا ﴿١٧﴾ ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا وَيُخْرِجُكُمْ

او الله | راوټوکولئ تاسو | له زمکے نه | په راټوکولو سره | بيا به واپس کړی تاسو | په دے کښے | او بيا به راوباسی تاسو

او الله تاسو د زمکے نه په خاص طريقه راټوکولی يئ ، بيا به مو دے ته پستنه بوځی ، او بيا به مو د دے

إِخْرَاجًا ﴿١٨﴾ وَٱللَّهُ جَعَلَ لَكُمُ ٱلْأَرْضَ بِسَاطًا ﴿١٩﴾ لِّتَسْلُكُوا مِنْهَا

په دوباره راوېستلو سره | او الله | جوړه کړله | تاسو د پاره | زمکه | يو فرش | چه تاسو روان يئ | د دے

نه بهر راوباسی . او الله تعالیٰ در له زمکه فرش کړے ده . چه تاسو د هغے په ارتو لارو

سُبُلًا فِجَاجًا ﴿٢٠﴾ قَالَ نُوْحٌ رَّبِّ اِنَّهُمْ عَصَوْنِيْ وَاتَّبَعُوْا

په لاروکښې | چه کشاده دی | وویئیل | نوح | اے زما ربه! | بیشکه دوی | نافرمانی وکړه زما | او پیروی وکړه دوئ

کښے روان یئی۔ حضرت نوحؑ ووئیل چه اے زما ربه! دوئ زما نافرمانی وُکړه او د هغه چا په

مَنْ لَّمْ يَزِدْهُ مَالُهٗ وَوَلَدُهٗۤ اِلَّا خَسَارًا ﴿٢١﴾ وَمَكَرُوْا مَكْرًا

د هغه چا | چه نهٔ دے زیاتِ کړے دهٔ ته | مال د دهٔ | او اولاد د دهٔ | مگر | نقصان | او دوئ چال وُچلولو | چال

لاره روان شول چه مال او اولاد ورته تش تاوان ورکړے دے۔ او دوئ غټ غټ

كُبَّارًا ﴿٢٢﴾ وَقَالُوْا لَا تَذَرُنَّ اٰلِهَتَكُمْ وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَّلَا سُوَاعًا ۙ

ډیر زبردست | او دوئ ووئیل | هیڅ کله پرے نږدئ | معبودان خپل | او هیڅ کله پرے نږدئ | ود | او نه | سواع

مکرونه وکړل او دوئ (یو بل ته) وُوئیل چه خپل معبودان بالکل مهٔ پریږدئ او مهٔ پریږدئ ود او سواع

وَّلَا يَغُوْثَ وَيَعُوْقَ وَنَسْرًا ﴿٢٣﴾ وَقَدْ اَضَلُّوْا كَثِيْرًا ۚ وَلَا تَزِدِ

او نه یغوث | او یعوق | او نسر | او بیشکه | دوئ بے لارے کړل | ډیر خلق | او ته مهٔ ډیروه

او نهٔ یغوث او یعوق او نسر۔ او دوئ (ځان سره) ډیر خلق گمراه کړل او ته دَ دے

الظّٰلِمِيْنَ اِلَّا ضَلٰلًا ﴿٢٤﴾ مِمَّا خَطِيْٓـٰٔتِهِمْ اُغْرِقُوْا فَاُدْخِلُوْا نَارًا ۙ

ظالمانو خلقو ته | مگر گمراهی | په وجه د جرمونو خپلو | غرق کړے شول دوئ | بیا داخل کړے شول دوئ | په اور کښے

ظالمانو گمراهی نوره هم سوا کړه۔ نو د خپلو گناهونو په سبب هغوئ ډوب کړے شول نو اور ته وُرسیدل

فَلَمْ يَجِدُوْا لَهُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ اَنْصَارًا ﴿٢٥﴾ وَقَالَ نُوْحٌ رَّبِّ

پس دوئ بیا نهٔ موندلو | ځان د پاره | سوا د الله نه | څوک مددگار | او ووئیل | نوح | اے زماربه!

نو د الله په مقابله کښے هیڅوک ئے مددگار وُنهٔ موندل۔ او نوحؑ دا هم ووئیل چه اے زماربه!

لَا تَذَرْ عَلَى الْاَرْضِ مِنَ الْكٰفِرِيْنَ دَيَّارًا ﴿٢٦﴾ اِنَّكَ اِنْ تَذَرْهُمْ

مهٔ پریږده | په زمکه باندِ | له کافرانو نه | څوک اوسیدونکے | بیشکه تهٔ | کهٔ چرے پریږدے دوی

تهٔ د زمکے په مخ د کافرانو یو استوګن هم باقی پرے نهٔ ږدے۔ کهٔ دوئ پریږدے نو لگیا به

يُضِلُّوْا عِبَادَكَ وَلَا يَلِدُوْٓا اِلَّا فَاجِرًا كَفَّارًا ﴿٢٧﴾ رَبِّ

نو بے لارے به کړی | بندگان ستا | او وُبه نهٔ زیږوی | مگر | بدکاره | کافران | اے زماربه!

وی ستا بندگان به گمراه کوی او چه کوم زیږون کوی نو هغه به هم بدعمله کافر (اولاد) وی اے زماربه!

اغْفِرْ لِيْ وَلِوَالِدَيَّ وَلِمَنْ دَخَلَ بَيْتِيَ مُؤْمِنًا

وُبخښه | ما | او پلار او مور زما | او هغه څوک | چه داخل شی | زما په کورکښے | مؤمن

ما وُبخښه او زما پلار او مور وُبخښه، او څوک چه زما کورته د مؤمن په حیث راننوتو

وَّلِلْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنٰتِ ۭ وَلَا تَزِدِ الظّٰلِمِيْنَ اِلَّا تَبَارًا ﴿٢٨﴾

او مؤمنان سړی | او مؤمنانے ښځے | او مهٔ زیاتوه | ظالمانو د پاره | مگر | بربادی

او ټول مؤمنان او ټولے مؤمنانے وُبخښه! او د دے کافرانو حق تباهی نوره زیاته کړه۔

سُوْرَةُ الْجِنِّ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ ثَمَانٌ وَّعِشْرُوْنَ اٰيَةً وَّفِيْهَا رُكُوْعَانِ

سوره جن په مکه کښے نازل شوا و په دے کښے ۲۸ آیتونه او ۲ رکوع دی

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

(شروع) د الله په نامه چه ګوړ مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے

د الله تعالیٰ په نامه شروع کوم چه ګوړ مهربان د ډیر زیات رحم خاوند دے

قُلْ اُوْحِيَ اِلَيَّ اَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِّنَ الْجِنِّ فَقَالُوْٓا اِنَّا سَمِعْنَا

ووایه | وحی راولیږلے شوه | زما طرف ته | چه دا واوریده | یو ډلے | له پیریانو نه | پس دوئ ووئیل | بیشکه مونږ واوریدو

(اے رسوله) ووایه! چه ما ته وحی راغلے ده چه د پیریانو یو ټولی قرآن واوریدو ، نو ووئے وئیل چه مونږ عجیبه

قُرْاٰنًا عَجَبًا ۝١ يَّهْدِيْٓ اِلَى الرُّشْدِ فَاٰمَنَّا بِهٖ ؕ وَلَنْ نُّشْرِكَ

قرآن | عجیبه | چه هدایت کوی | سمے لارے طرف ته | پس ایمان راوړو مونږ | په دے | او هیڅکله به مونږ شریک مقرر نه کړو

قرآن واوریدو چه سمے لارے ته بلنه کوی ، نو ایمان مو پرے راوړو ۔ او مونږ به خپل رب سره

بِرَبِّنَآ اَحَدًا ۝٢ وَّاَنَّهٗ تَعٰلٰى جَدُّ رَبِّنَا مَا اتَّخَذَ صَاحِبَةً

د خپل رب سره | هیڅوک | او دا چه اوچت دے | شان | زمونږ د رب | نه ده نیولے ده | ښځه

(اوس) هیڅوک نه شریکوو ۔ او دا چه زمونږ د رب شان ډیر لوئے دے ، هغه نه څوک ښځه کړے ده ۔

وَّلَا وَلَدًا ۝٣ وَّاَنَّهٗ كَانَ يَقُوْلُ سَفِيْهُنَا عَلَى اللّٰهِ شَطَطًا ۝٤

او نه اولاد | او دا چه | وئیل به | له مونږ نه بے وقوف | په الله باندې | دروغ

او نه (ئے) اولاد (نشته)۔ او دا چه زمونږ کم عقلو به د الله تعالیٰ په حقله د حد نه زیاتے خبرے کولے۔

وَّاَنَّا ظَنَنَّآ اَنْ لَّنْ تَقُوْلَ الْاِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا ۝٥ وَّاَنَّهٗ

او مونږ ګمان کړے وو | چه هیڅ کله به نه وائی | انسانان | او پیریان | په الله باندې | دروغ | او دا چه

او زمونږ خو دا خیال وو چه انسانان او پیریان به د الله تعالیٰ په حقله هیڅ دروغ نه جوړوی ،

كَانَ رِجَالٌ مِّنَ الْاِنْسِ يَعُوْذُوْنَ بِرِجَالٍ مِّنَ الْجِنِّ فَزَادُوْهُمْ

وو څه خلق | له بنیادمو نه | چه پناه به ئے غوښتله | په سړو | د پیریانو | نو هغوئ زیاته کړے وه د دوئ

او دا چه به بنیادمو کښے ډیر کسان داسے هم تیر شوی دی چه هغوئ به د ځنے سړو نه د پیریانو په ذریعه پناه غوښتله نو د هغو

رَهَقًا ۝٦ وَّاَنَّهُمْ ظَنُّوْا كَمَا ظَنَنْتُمْ اَنْ لَّنْ يَّبْعَثَ

سرکشی | او دا چه هغوئ هم | (داسے) خیال کولو | لکه چه | تاسو خیال کوئ | چه | هیڅ کله به دوباره نه راپاڅوی

غرور ئے نور هم زیات کړو ، او د هغوئ هم دا ګمان وو لکه چه تاسو ګمان نه کوئ چه الله تعالیٰ به هیڅوک بیا نه راژوندے

اللّٰهُ اَحَدًا ۝٧ وَّاَنَّا لَمَسْنَا السَّمَآءَ فَوَجَدْنٰهَا مُلِئَتْ حَرَسًا شَدِيْدًا

الله | هیڅوک | او دا چه مونږ | لاس یوړو | آسمان ته | پس مونږ بیا موندلو دا | ډک شوے | په سختو څوکیدارانو

کوی ۔ او دا چه مونږ د آسمان تلاشی واخسته نو هغه مو د ډیرو څوکیو او د شعلو نه ډک

وَّشُهُبًا ۝٨ وَّاَنَّا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقَاعِدَ لِلسَّمْعِ ؕ فَمَنْ يَّسْتَمِعِ

او شعلو سره | او دا چه مونږ به | کښیناستلو | د دے | په ځایونو باندې | د پاره د آوریدلو | پس څوک چه | آوری

بیا موندلو ۔ او دا چه مونږ به د آسمان په ځنے ځایونو د خبرو نو آوریدو د پاره کښیناستلو نو اوس چه څوک څه

الْاٰنَ يَجِدْ لَهٗ شِهَابًا رَّصَدًا ﴿٩﴾ وَّاَنَّا لَا نَدْرِيْٓ اَشَرٌّ اُرِيْدَ

اوس | نو دے بیامومی خپل ځان دپاره | یو شعله | تیاره کړے شوے | او دا چه | مونږ نهٔ پوهیږو | آیا دغهٔ بدی | اراده شوے ده

آوریدل غواړی نو یوه شعله تیاره بیا مومی او مونږ په دے نه پوهیږو چه د دے نه د زمکے استوګنو

بِمَنْ فِي الْاَرْضِ اَمْ اَرَادَ بِهِمْ رَبُّهُمْ رَشَدًا ﴿١٠﴾ وَّاَنَّا مِنَّا

د هغه چا سره | چه په زمکه کښے دی | یا اراده کړے ده | دوئ سره | د دوئ رب | د هدایت | او دا چه له مونږ نه

ضرر رسول مراد دی که نه خپل رب ورته هدایت کول غواړی - او دا چه په مونږ کښے

الصّٰلِحُوْنَ وَمِنَّا دُوْنَ ذٰلِكَ ؕ كُنَّا طَرَآئِقَ قِدَدًا ﴿١١﴾ وَّاَنَّا

(څهٔ) نیک خلق دی | او له مونږ نه | (څهٔ) د دے نه علاوه دی | ؤو مونږ | په مختلفو طریقو بانڈے | او دا چه مونږ

نیکان هم تیرشوی دی او بل قسم خلق هم - (غرض دا چه) مونږ په مختلفو لارو چارو روان وو او مونږ په دے

ظَنَنَّآ اَنْ لَّنْ نُّعْجِزَ اللّٰهَ فِي الْاَرْضِ وَلَنْ نُّعْجِزَهٗ هَرَبًا ﴿١٢﴾

ګمان کړے دے | چه مونږ به هیڅ کله عاجزه نهٔ کړو | الله | په زمکه کښے | او مونږ به هیڅ کله عاجزه نهٔ کړو دے | په تیښته

پوهه شوی یُو چه مونږ د زمکے په مخ (هیڅ ځائے کښے) الله عاجزه کولے نهٔ شو او نهٔ تر ے نه په تیښته خلاصیدے شو

وَّاَنَّا لَمَّا سَمِعْنَا الْهُدٰٓى اٰمَنَّا بِهٖ ؕ فَمَنْ يُّؤْمِنْ بِرَبِّهٖ

او بیشکه | هر کله چه | مونږ واؤریده و | هدایت | نو مونږ ایمان راوړو | په هغے | پس څوک چه | ایمان راوړی | په رب خپل

او دا چه مونږ د هدایت خبره واؤریده نو ایمان پرے راوړو - نو څوک چه په خپل رب ایمان راوړی

فَلَا يَخَافُ بَخْسًا وَّلَا رَهَقًا ﴿١٣﴾ وَّاَنَّا مِنَّا الْمُسْلِمُوْنَ وَمِنَّا

نو دے به نهٔ ویریږی | له نقصان نه | او نهٔ له ظلم نه | او بیشکه ځنے له مونږ نه | فرمانبردار دی | او ځنے له مونږ نه

نو هغهٔ سره نهٔ خو د نقصان ویره وی او نهٔ د زیاتی - او په مونږ کښے ځنے مسلمانان دی ، او ځنے

الْقٰسِطُوْنَ ؕ فَمَنْ اَسْلَمَ فَاُولٰٓئِكَ تَحَرَّوْا رَشَدًا ﴿١٤﴾ وَاَمَّا

ظالمان دی | نو څوک چه | فرمانبردار شول | نو دا سے خلقو | بیا موندلہ | نیغه لاره | او هغه چه

بے لارے دی ، نو چا چه اسلام قبول کړو نو هغوئ د نیکئ سمه لار راوویسته - او څوک چه (د اسلام نه)

الْقٰسِطُوْنَ فَكَانُوْا لِجَهَنَّمَ حَطَبًا ﴿١٥﴾ وَّاَنْ لَّوِ اسْتَقَامُوْا عَلَى الطَّرِيْقَةِ

ظالمان دی | پس وی به دوئ | د پاره د دوزخ | خشاک | او دا چه | که چرے | دوئ قائم وُسیږی | په نیغه لاره

بے لارے شو نو هغوئ د دوزخ خشاک شو ، او که دا خلق په سمه لاره ولاړ پاتے وے

لَاَسْقَيْنٰهُمْ مَّآءً غَدَقًا ﴿١٦﴾ لِّنَفْتِنَهُمْ فِيْهِ ؕ وَمَنْ يُّعْرِضْ عَنْ ذِكْرِ

(نو) خامخا به څښولے وُ مونږ په دوئ | اوبهٔ ډیرے | چه مونږ دوئ وُ آزمایوُ | په دے کښے | او څوک چه مخ واړوی | له ذکر نه

نو مونږ به په پریوانه اوبو خړوب کړی وو چه د دوئ آزمیښت پرے وُکړو او څوک چه د خپل رب د ذکر نه مخ

رَبِّهٖ يَسْلُكْهُ عَذَابًا صَعَدًا ﴿١٧﴾ وَّاَنَّ الْمَسٰجِدَ لِلّٰهِ فَلَا تَدْعُوْا

د رب خپل | هغه به دے داخل کړی | په عذاب | سخت کښے | او دا چه | جماتونه | الله د پاره دی | نو تاسو مهٔ بلئ

واړوی نو الله به ئے سخت عذاب ته ورننباسی او دا چه جماتونه خو هم د الله (د عبادت) د پاره دی نو الله سره د

مَعَ اللّٰهِ اَحَدًا ﴿۱۸﴾ وَّاَنَّهٗ لَمَّا قَامَ عَبْدُ اللّٰهِ يَدْعُوْهُ كَادُوْا

دَالله سره | بل څوک | او دا چه | هر کله وُدرېدو | بنده دَ الله | چه دے راوُبلی | نو نزدے وه

بل هيڅوک مه بلنه کوئ - او دا چه دَ الله تعالیٰ (خاص) بنده دَ هغهٔ عبادت ته وُدرېږی ، نو دا

يَكُوْنُوْنَ عَلَيْهِ لِبَدًا ﴿۱۹﴾ قُلْ اِنَّمَآ اَدْعُوْا رَبِّیْ وَلَآ اُشْرِكُ بِهٖ

چه دا (پيريان) شی | په دهٔ بانډ | راچمبر | ووايه | بېشکه | زهٔ رابلم | دَ رب خپل | او زهٔ شريک نهٔ مقررؤم دَدهٔ سره

(پيريان) پرے راچمبر شی - ته وُوايه چه زهٔ خو بس دَ خپل رب عبادت کوم او هغهٔ سره زهٔ هيڅوک نه

ع ۱۹ / ۱۱

اَحَدًا ﴿۲۰﴾ قُلْ اِنِّیْ لَآ اَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَّلَا رَشَدًا ﴿۲۱﴾

هيڅوک | ووايه | بېشکه زهٔ | اختيار نهٔ لرم | تاسو دَ پاره | دَ څهٔ نقصان | او نهٔ | دَ څهٔ بښيګړے -

شريکوم - ته ووايه چه زهٔ ستاسو په حقله نهٔ دَ ضرر اختيار لرم او نه دَ هدايت -

قُلْ اِنِّیْ لَنْ يُّجِيْرَنِیْ مِنَ اللّٰهِ اَحَدٌ ۙ وَّلَنْ اَجِدَ مِنْ دُوْنِهٖ

وُوايه | بېشکه ما به | هيڅ کله بچ نهٔ کړے شی | دَ الله نه | هيڅوک | او هيڅ کله به زهٔ بيا نهٔ موم | بے له دهٔ نه

ته ووايه چه ماله دَ الله تعالیٰ نه هيڅوک پناه راکولے نهٔ شی او نهٔ دَ هغهٔ نه سِوا بل څوک

مُلْتَحَدًا ﴿۲۲﴾ اِلَّا بَلٰغًا مِّنَ اللّٰهِ وَرِسٰلٰتِهٖ ؕ وَمَنْ يَّعْصِ اللّٰهَ

څهٔ دَ پناه ځائے | سوا دَ رسَولو (دَ حکم) | له طرفه دَ الله نه | او دَ دهٔ دَ پيغامونو | او څوک چه | نافرمانی وکړی | دَ الله

پښت پناه مونده شم - البته زما کار دَ الله حکمونه او دَ دهٔ پيغامونه رسول دی او څوک چه دَ الله او دَ دهٔ دَ رسول

وَرَسُوْلَهٗ فَاِنَّ لَهٗ نَارَ جَهَنَّمَ خٰلِدِيْنَ فِيْهَآ اَبَدًا ﴿۲۳﴾ حَتّٰٓی

او دَ دهٔ دَ رسول | نو بېشکه دهٔ دَ پاره | اور دے | دَ دوزخ | هميشه به وی | په هغے کښے | تل ترتله | تر دے چه

نافرمانه شی ، نو هغهٔ له دَ دوزخ اور مقرر دے چه تل ترتله به پکښے اوُسيږی - تر دے چه

اِذَا رَاَوْا مَا يُوْعَدُوْنَ فَسَيَعْلَمُوْنَ مَنْ اَضْعَفُ

هر کله | هغه ووينی | هغه څهٔ | چه دَ دوی سره ئے وعده کولے شی | نو دوی به ډير زر پوهه شی | چه دَ چا | کمزوری دی

هر کله هغوئ هغه (عذاب) وُوينی دَ کوم چه ورسره وعده ده نو هغه وخت به هغوئ پوهه شی چه دَ چا مددګاران

نَاصِرًا وَّاَقَلُّ عَدَدًا ﴿۲۴﴾ قُلْ اِنْ اَدْرِیْٓ اَقَرِيْبٌ مَّا تُوْعَدُوْنَ

مددګاران | او کم دی | په شمير کښے ؟ | وُوايه | زهٔ نهٔ پوهيږم | چه آيا نزدے دے | هغه څيز | چه تاسو سره ئے وعده کوله شی

کمزوری دی او دَ چا شميره کمه ده ؟ ته ووايه چه ماته معلومه نهٔ ده چه تاسو سره دَ کوم څيز لوظ کيږی

اَمْ يَجْعَلُ لَهٗ رَبِّیْٓ اَمَدًا ﴿۲۵﴾ عٰلِمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ

يا | مقرر به کړی | دَ دے دَ پاره | زما رب | يوه زمانه لرے | هغه پوهه دے | په غيبو | پس هغه نهٔ خبروی

هغه نزدے راغلے دے يا زما رب هغے له اوږد ميعاد ايښے دے ، هغه په غيبو خبر دے پس هغه په غيبو

عَلٰی غَيْبِهٖٓ اَحَدًا ﴿۲۶﴾ اِلَّا مَنِ ارْتَضٰی مِنْ رَّسُوْلٍ فَاِنَّهٗ يَسْلُكُ

په غيبو بانډ | هيڅوک | مګر | هغه څوک | چه غوره ئے کړی (الله) | له رسولانو نه | نو بېشکه هغه | روانوی

هيڅوک نهٔ خبروی - هن! چه يو غوره پيغمبر ته (دَ غيبو خبرو رکول غواړی) نو دَ هغهٔ وړاندِ

مِنۢ بَيۡنِ يَدَيۡهِ وَمِنۡ خَلۡفِهٖ رَصَدًا ﴿٢٧﴾ لِّيَعۡلَمَ اَنۡ قَدۡ اَبۡلَغُوۡا رِسٰلٰتِ

وړاندې له هغهٔ نه | او وروستو له هغهٔ نه | محافظ (فرښتې) | چه دې معلوم کړي | چه دوئ رسولي دي | پيغامونه

وروستو محافظان راولېږي ، چه هغهٔ ته ښکاره شي چه هغوئ د خپل رب پيغامونه

رَبِّهِمۡ وَاَحَاطَ بِمَا لَدَيۡهِمۡ وَاَحۡصٰى كُلَّ شَىۡءٍ عَدَدًا ﴿٢٨﴾

د رب خپل | او دهٔ احاطه کړې ده | د هغه څهٔ | چه دوئ سره دي | او دهٔ شمېرلې دے | هر څيز | په شمېر

ورسول او الله تعالیٰ د هغوئ د ټولو معاملو په علم سره احاطه کړې ده او هغهٔ هر څيز شمېرلې دے.

سُوۡرَةُ الۡمُزَّمِّلِ مَكِّيَّةٌ وَّهِىَ ٣ | بِسۡمِ اللّٰهِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِيۡمِ | عِشۡرُوۡنَ اٰيَةً وَّفِيۡهَا رُكُوۡعَانِ

سورهٔ مزمل په مکه کښې نازل شو | (شروع) د الله په نامه چه لوئے مهربان ډېر زيات رحم کوونکے دے | او په دې کښې ۲۰ آيتونه او ۲ رکوع دي

د الله په نامه شروع چه لوئے مهربان د ډېر زيات رحم خاوند دے ،

يٰۤاَيُّهَا الۡمُزَّمِّلُ ﴿١﴾ قُمِ الَّيۡلَ اِلَّا قَلِيۡلًا ﴿٢﴾ نِّصۡفَهٗۤ اَوِ انۡقُصۡ مِنۡهُ

اے په جامو کښې ځان رانغښتونکيه! | قيام کوه | د شپې | مګر | لږ | د دې نيمه | يا کمه کړه | له دے نه

اے چه ځان دِ په جامه کښې نغښتے دے ، د شپې (په مانځهٔ کښې) ودرېږه سوا د لږې شپې نه. يعنې نيمه شپه يا د دے نه (هم) څهٔ کمه

قَلِيۡلًا ﴿٣﴾ اَوۡ زِدۡ عَلَيۡهِ وَرَتِّلِ الۡقُرۡاٰنَ تَرۡتِيۡلًا ﴿٤﴾ اِنَّا سَنُلۡقِىۡ عَلَيۡكَ

لږه (حصه) | يا زيات کړه | په دے باندِ | او لوله | قرآن | ښهٔ صفا صفا | بيشکه مونږ به را اچوو | په تا باندِ

(ودرېږه) يا څهٔ لږ پرے سوا کړه ، او قرآن ښهٔ صفا صفا لوله ، مونږ په تا باندِ يو درون کلام

قَوۡلًا ثَقِيۡلًا ﴿٥﴾ اِنَّ نَاشِئَةَ الَّيۡلِ هِىَ اَشَدُّ وَطۡاً وَّاَقۡوَمُ

کلام | ډېر درون | بيشکه | راويښېدل | د شپې | دا | ډېر زيات | پامال کوونکے د (نفس) لره | او زيات درسته دي

را اچوو . بيشکه د شپې راپاڅېدل (نفس) په سختئ سره پامال کوي او کومه خبره چه د خُلے نه وُځي

قِيۡلًا ﴿٦﴾ اِنَّ لَكَ فِى النَّهَارِ سَبۡحًا طَوِيۡلًا ﴿٧﴾ وَاذۡكُرِ اسۡمَ رَبِّكَ

(په دے کښې) خبره | بيشکه | ستا خو | په ورځ کښې | مشغولتيا ده | ډېره | او ياده کړه | نامه | د خپل رب

درسته وُځي ، بيشکه چه ستا خو د ورځے هم ډېره مشغولتيا ده . او ته د خپل رب د نوم ذکر کوه -

وَتَبَتَّلۡ اِلَيۡهِ تَبۡتِيۡلًا ﴿٨﴾ رَبُّ الۡمَشۡرِقِ وَالۡمَغۡرِبِ لَاۤ اِلٰهَ

او را جُدا شه | د دهٔ طرف ته | په را جُدا کېدو سره | دے رب دے | د مشرق | او د مغرب | بل معبود نشته

او ټول پرېږده (ټولو نه جدا شه) هم دهٔ ته توجه وکړه . دے د مشرق او د مغرب رب دے ، بے له دهٔ نه بل معبود

اِلَّا هُوَ فَاتَّخِذۡهُ وَكِيۡلًا ﴿٩﴾ وَاصۡبِرۡ عَلٰى مَا يَقُوۡلُوۡنَ وَاهۡجُرۡهُمۡ هَجۡرًا

مګر هم دے دے | پس ونيسه دے | کارساز | او صبر کوه | په هغه څهٔ | چه دوي ئے وائي | او پرېږده دوئ | په پرېښودو

نشته نو هم دے خپل کارساز کړه - او د دوئ په وينا ګانو صبر کوه او په ښکلے (مناسبه) طريقه ترے

جَمِيۡلًا ﴿١٠﴾ وَذَرۡنِىۡ وَالۡمُكَذِّبِيۡنَ اُولِى النَّعۡمَةِ وَمَهِّلۡهُمۡ قَلِيۡلًا ﴿١١﴾ اِنَّ

ښو سره | او پرېږده ما | او دروغ ګڼړونکي | خاوندان د نعمت | او مهلت ورکړه دوئ ته | لږ | بيشکه

نه جُدا شه ، او ما پرېږده او دا دروغ ګڼړونکي د نعمتونو خاوندان پرېږده او دوئ ته لږ مهلت ورکړه . بيشکه

لَدَيْنَآ اَنْكَالًا وَّجَحِيْمًا ﴿١٢﴾ وَّطَعَامًا ذَا غُصَّةٍ وَّعَذَابًا اَلِيْمًا ﴿١٣﴾

مونږ سره دی | بیړۍ | او بلیدونکے اور | او طعام | په مرۍ کښے انښتونکے | او عذاب | دردناک

مونږ سره خو بس زولنے او دوزخ دے . او په مرۍ کښے انښتونکے خوراک دے او دردناک عذاب دے .

يَوْمَ تَرْجُفُ الْاَرْضُ وَالْجِبَالُ وَكَانَتِ الْجِبَالُ كَثِيْبًا مَّهِيْلًا ﴿١٤﴾

په هغه ورځ | چه ورجږیږی | زمکه | او غرونه | او شی | غرونه | ډیری د ریګ | روان

دا په هغه ورځ چه زمکه او غرونه به ورجږیږی او غرونه به د ریګ په شان الوزی .

اِنَّآ اَرْسَلْنَآ اِلَيْكُمْ رَسُوْلًا ۥۙ شَاهِدًا عَلَيْكُمْ كَمَآ اَرْسَلْنَآ

بیشکه مونږ رالیږلے دے | ستاسو طرف ته | یو رسول | ګواهی ورکوونکے | په تاسو باندې | لکه چه | مونږ لیږلے وو

مونږ تاسو ته یو رسول راولیږلو ، په تاسو ګواه کړو ، لکه چه فرعون ته مو یو

اِلٰى فِرْعَوْنَ رَسُوْلًا ﴿١٥﴾ فَعَصٰى فِرْعَوْنُ الرَّسُوْلَ فَاَخَذْنٰهُ اَخْذًا

د فرعون طرف ته | یو رسول | پس نافرمانی وکړه | فرعون | د هغه پیغمبر | نو مونږ ونیولو دے | په نیولو

رسول لیږلے وو ، نو فرعون د هغے رسول نافرمانی وکړه ، نو مونږ ډیر کلک

وَّبِيْلًا ﴿١٦﴾ فَكَيْفَ تَتَّقُوْنَ اِنْ كَفَرْتُمْ يَوْمًا يَّجْعَلُ الْوِلْدَانَ

سخت سره | پس څنګه به | تاسو بچ کیږئ | که چرے | تاسو هم انکار وکړو | د هغے ورځنه | چه کړی به | هلکان

راونیولو ، نو تاسو به د هغے ورځے (د مصیبت) نه څنګه ځان بچ کوئ چه بچی به (د ویرے نه) بوډا کات

شِيْبًا ﴿١٧﴾ السَّمَآءُ مُنْفَطِرٌ بِهٖ ؕ كَانَ وَعْدُهٗ مَفْعُوْلًا ﴿١٨﴾ اِنَّ هٰذِهٖ

زاړهٔ | آسمان به | ږچوی په دے سره | ده | وعده د ده | پوره کیدونکے | بیشکه | دا

کړی ، او آسمان به پرے راوشلیږی ، د الله وعده به ضرور پوره کیږی ، دا (قرآن) یو

تَذْكِرَةٌ ۚ فَمَنْ شَآءَ اتَّخَذَ اِلٰى رَبِّهٖ سَبِيْلًا ﴿١٩﴾ اِنَّ رَبَّكَ يَعْلَمُ

نصیحت دے | پس څوک چه | غواړی | جوړه دِ کړی | خپل رب طرف ته | لاره | بیشکه ستا ربّ | پوهیږی

نصیحت دے . نو چه د چا زړهٔ غواړی د خپل رب لاره دِ اختیار کړی ، ستا رب ته ښهٔ معلومه

اَنَّكَ تَقُوْمُ اَدْنٰى مِنْ ثُلُثَيِ الَّيْلِ وَنِصْفَهٗ وَثُلُثَهٗ وَطَآئِفَةٌ

په دے چه ته پاڅے | نزدے | دوؤ نه د دریو حصو نه | د شپے | او نیمه شپه | او دریمه حصه | او یو ډله

ده چه ته او ستا ځنے ملګری د شپے په دریو کښے تر دوؤ برخو او کله تر نیمے شپے او کله تر

مِّنَ الَّذِيْنَ مَعَكَ ؕ وَاللّٰهُ يُقَدِّرُ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ ؕ عَلِمَ اَنْ

له هغے کسانو نه | چه تاسره دی | او الله | اندازه کوی | د شپے | او د ورځے | پوهیږی الله چه

دریمے برخے ولاړ یئ . او د شپے ورځے سمه اندازه یوازے الله کوی ، هغهٔ ته معلومه ده چه

لَّنْ تُحْصُوْهُ فَتَابَ عَلَيْكُمْ فَاقْرَءُوْا مَا تَيَسَّرَ مِنَ الْقُرْاٰنِ ؕ عَلِمَ

هرګز دا کار تاسو ترسره کولے نهٔ شئ | نو ده رحم وکړو | په تاسو | پس لولئ | هغه څهٔ | چه آسان وی | له قرآن نه | پوهه دے

تاسو دا کار ترسره کولے نهٔ شئ نو توجه ئے درته وکړه نو چه څومره قرآن په آسانه لوستے شئ هومره لولئ ، هغهٔ ته دا م

اَنْ سَيَكُوْنُ مِنْكُمْ مَّرْضٰى ۙ وَ اٰخَرُوْنَ يَضْرِبُوْنَ فِى الْاَرْضِ

په دے چه وى به | ځنے له تاسو نه | بيماران | او څۀ نور خلق هم | چه سفر به کوى | په زمکه کښے

معلومه ده چه څوک به درکښے ناجوړه وى او څوک به په زمکه کښے په سفر وتلى وى چه دَ الله تعالىٰ

يَبْتَغُوْنَ مِنْ فَضْلِ اللّٰهِ ۙ وَ اٰخَرُوْنَ يُقَاتِلُوْنَ فِىْ سَبِيْلِ

لټوى به | فضل | دَ الله | او څۀ نور خلق | چه جنګ به کوى | په لاره کښے

فضل (روزى) به لټوى ـ او ځنے خلق به دَ الله تعالىٰ په لاره کښے جهاد

اللّٰهِ ۙ صلے فَاقْرَءُوْا مَا تَيَسَّرَ مِنْهُ ۙ وَ اَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَ اٰتُوا الزَّكٰوةَ

دَ الله | پس لولئ | هغه څۀ | چه آسان وى | له دے نه | او قائم لرئ | مونځ | او اداکوئ | زکوٰة

کوى، نو تاسو چه څومره قرآن په آسانئ لوستلے شئ هومره لولئ، او دَ مونځ پابندى کوئ، او زکوٰة ورکوئ

وَ اَقْرِضُوا اللّٰهَ قَرْضًا حَسَنًا ؕ وَ مَا تُقَدِّمُوْا لِاَنْفُسِكُمْ مِّنْ خَيْرٍ

او قرض ورکوئ | الله ته | قرض | ښـه | او څۀ چه | تاسو وړاندې ليږئ | دَ خپلو ځانونو دَ پاره | له نيکئ نه

او دَ الله تعالىٰ په لاره کښے په خوشحالئ خرڅ کوئ او هر څۀ نيکى چه مو دَ ځان نه وړاندې ولېږله

تَجِدُوْهُ عِنْدَ اللّٰهِ هُوَ خَيْرًا وَّ اَعْظَمَ اَجْرًا ؕ وَ اسْتَغْفِرُوا اللّٰهَ ؕ

نو بيا به مومئ هغه | دَ الله سره | هم هغه | غوره | او ډير لوئے دے | په اجر کښے | او بخښنه غواړئ | دَ الله نه

نو الله تعالىٰ ته دَ رسيدو لوسره به ئے دَ هغے نه ښـه او په اجر کښے زياته بيا مومئ، او دَ الله تعالىٰ نه بخښنه غواړئ

اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿٢٠﴾ ع

بيشکه | الله | بخښونکے | مهربان دے

يقينًا الله تعالىٰ ډير بخښونکے رحم کوونکے دے

سُوْرَةُ الْمُدَّثِّرِ مَكِّيَّةٌ وَّ هِىَ سِتٌّ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | وَّ خَمْسُوْنَ اٰيَةً وَّ فِيْهَا رُكُوْعَانِ

سورة مدثر په مکه کښے نازل شوا | (شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان ډير زيات رحم کوونکے دے | په دے کښے ٥٢ آيتونه او دوه رکوع دى

دَ الله په نامه شروع چه لوئے مهربان دَ ډير زيات رحم خاوند دے

يٰۤاَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ ۙ ﴿١﴾ قُمْ فَاَنْذِرْ ۙ ﴿٢﴾ وَ رَبَّكَ فَكَبِّرْ ۙ ﴿٣﴾ وَ ثِيَابَكَ فَطَهِّرْ ۙ ﴿٤﴾

اے په جامه کښے ځان رانغښتونکيه! | پاڅه | پس اويروه | او دَ رب خپل | لوئى بيان کړه | او جامے خپلے | پاکے کړه ـ

اے چه ځان دِ په جامه کښے رانغښتے دے پاڅه او خلق اويروه او دَ خپل رب لوئى بيان کړه او خپلے جامے پاکے ساته ـ

وَ الرُّجْزَ فَاهْجُرْ ۙ ﴿٥﴾ وَ لَا تَمْنُنْ تَسْتَكْثِرُ ۙ ﴿٦﴾ وَ لِرَبِّكَ فَاصْبِرْ ؕ ﴿٧﴾

او پليتئ نه | جدا وسيږه | او احسان مۀ کوه | چه زيات پرے غواړے | او دَ خپل رب دَ پاره | صبر کوه ـ

او دَ کتو ګئ نه لرے وسيږه او داسے احسان مۀ کوه چه زيات عوض پرے غواړے او دَ خپل رب (په رضا) صابره وسيږه

فَاِذَا نُقِرَ فِى النَّاقُوْرِ ۙ ﴿٨﴾ فَذٰلِكَ يَوْمَئِذٍ يَّوْمٌ عَسِيْرٌ ۙ ﴿٩﴾ عَلَى الْكٰفِرِيْنَ

بيا هر کله چه | پوکے وُوهلے شى | په شپيلئ کښے | نو هغه به | په دغه ورځ | ورځ وى | ډيره سخته | په کافرانو باندې

نو څۀ وخت چه شپيلئ پوک وهلے شى، نو دغه ورځ به په کافرانو باندې سخته ورځ وى ـ

غَيْرُ يَسِيْرٍ ⑩ ذَرْنِىْ وَمَنْ خَلَقْتُ وَحِيْدًا ⑪ وَّجَعَلْتُ لَهٗ مَالًا

به هغه آسانه نهٔ وی | ما پريږده | او هغه څوک چه پيدا کړو ما | يوازې | او جوړ کړو ما | هغهٔ دَپاره | مال

آسانه به نهٔ وی ، ما پريږده او هغه څوک چه يوازې مې پيدا کړو ، او هغهٔ له مې ډير مال

مَّمْدُوْدًا ⑫ وَّبَنِيْنَ شُهُوْدًا ⑬ وَّمَهَّدْتُّ لَهٗ تَمْهِيْدًا ⑭ ثُمَّ يَطْمَعُ

ډير | او ځامن | حاضر | او تيار کړو ما | هغهٔ دَپاره | هر رنګه سامان | بيا هغه طمع کوی

ورکړو او ورسره په خوا کښې ناست ځامن مې ورکړل او دَ دُنيا ټول سامانونه مې ورته ورکړل ، بيا هغه طمع کوی

اَنْ اَزِيْدَ ⑮ كَلَّا ؕ اِنَّهٗ كَانَ لِاٰيٰتِنَا عَنِيْدًا ⑯ ؕ سَاُرْهِقُهٗ

چه زيات ورکړم | هرګز نه | بيشکه هغه دے | زمونږ دَ آيتونو | سخت مخالف | ډير زر به زهٔ وُخيژوم دے

چه دهٔ ته نور زيات ورکړم ، هيڅکله نه ، دے خو زمونږ دَ آيتونو مخالف دے ، اوس به ئے زهٔ دَ دوزخ (دَ اور) غرته

صَعُوْدًا ⑰ ؕ اِنَّهٗ فَكَّرَ وَقَدَّرَ ⑱ فَقُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ⑲ ثُمَّ قُتِلَ

دَ دوزخ په غرهٔ باندې | بيشکه دهٔ فکر وکړو | او اندازه ئے ولګوله | نو برباد دِ شی | چه څنګه اندازه ئے ولګوله | بيا دِ تباه شی

په زور وُ خيژوم . هغهٔ فکر وکړو نو بيائے تجويز وکړو ، نو برباد دِ شی چه څنګه (خراب) تجويز ئے وکړو ، بيا دِ تباه شی

كَيْفَ قَدَّرَ ⑳ ثُمَّ نَظَرَ ㉑ ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ ㉒ ثُمَّ اَدْبَرَ وَاسْتَكْبَرَ ㉓

چه څنګه اندازه ئے ولګوله | بيائے وکتل | بيائے تندے تريو کړو او خُلهٔ ئے ورانه کړه | بيا دهٔ شا کړه | او لوئی ئے وکړه

چه څنګه (ناکاره) تجويز ئے وکړو ، بيائے غور وکړو ، بيائے تندے تريو کړو او خُلهٔ ئے ورانه کړه بيائے مخ واړولو او ځان ئے غټ وګڼړلو

فَقَالَ اِنْ هٰذَآ اِلَّا سِحْرٌ يُّؤْثَرُ ㉔ اِنْ هٰذَآ اِلَّا قَوْلُ الْبَشَرِ ㉕ ؕ

بيا دهٔ ووئيل | نهٔ دے دا (قُرآن) | مګر جادو | چه روايت کړے شوے دے | نهٔ دے دا (قرآن) | مګر کلام دے | دَ انسان

نو دائے ووئيل چه دا (قرآن) خو (دَ پخوانه) راغلے جادو دے . دا خو تش دَ بنيادم کلام دے .

سَاُصْلِيْهِ سَقَرَ ㉖ وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا سَقَرُ ㉗ ؕ لَا تُبْقِىْ وَلَا تَذَرُ ㉘ ج

ډير زر به زهٔ داخل کړم دے | دوزخ ته | او ته څهٔ خبر يې | چه دوزخ څهٔ دے ؟ | باقی به نهٔ پريږدی | او نه به ئے پريږدی

زهٔ به ئے زر دوزخ ته ورننباسم او ته څهٔ خبر يې چه دوزخ څهٔ شيز دے ؟ نهٔ به ئے روغ پريږدی او نهٔ به ئے خلاصوی

لَوَّاحَةٌ لِّلْبَشَرِ ㉙ ج صلے عَلَيْهَا تِسْعَةَ عَشَرَ ㉚ ؕ وَمَا جَعَلْنَآ اَصْحٰبَ النَّارِ

سوزونکے دے | دَ انسان | په دے (دوزخ مقرر دی) | نولس ١٩ (فرښتې) | او نهٔ دی جوړ کړی مونږ | دَ دوزخ محافظان

بشر رے به (ورله) ورانے کړی په هغې به نولس ١٩ فرښتې مقررے وی او مونږ خو بل څوک نه ، بلکه فرښتې په

اِلَّا مَلٰٓئِكَةً ۙ وَّمَا جَعَلْنَا عِدَّتَهُمْ اِلَّا فِتْنَةً لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوْا ۙ لِيَسْتَيْقِنَ

مګر | فرښتې | او نهٔ دے ګرځولے مونږ | شمير دَ دوئ | مګر ازميښت | هغه کسانو دَپاره | چه کافر دی | چه يقين وکړی

دوزخ ودرولے دی ، او دَ هغوئ دا شميره مو دَ کافرانو په حقله تش دَ ازميښت په غرض ايښے ده چه نتيجه به ئے دا

الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ وَيَزْدَادَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِيْمَانًا وَّلَا يَرْتَابَ

هغه کسان | چه ورکړے شوے دے | کتاب | او چه زيات شی | مؤمنان | په ايمان کښې | او چه شک ونهٔ کړی

شی چه کتابيان خو به پرے يقين وکړی ، او دَ ايماندارو به پرے ايمان زيات شی او کتابيات او

الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ وَالْمُؤْمِنُوْنَ ۙ وَلِيَقُوْلَ الَّذِيْنَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ

هغه خلق چه | ورکړے شو | کتاب | او مؤمنان | او چه ووائی | هغه خلق چه | په زړونو د دوئ کښے

مؤمنان به پکښے (هيڅ) شک شبهه نۀ کوی او نتيجه به ئے دا شی چه د چا په زړونو کښے چه مرض پروت

مَّرَضٌ وَّالْكٰفِرُوْنَ مَاذَآ اَرَادَ اللّٰهُ بِهٰذَا مَثَلًا ۗ كَذٰلِكَ يُضِلُّ اللّٰهُ

مرض دے | او کافران | چه د څۀ څيز | اراده کړے ده | الله | په دے | مثال سره | دغه شان | ګمراه کوی الله

دے هغه کسان او کافران به دا وائی چه آخر د دے بيان نه د الله غرض څۀ کيدے شی ـ دغسے الله چه د چا په حقله

مَنْ يَّشَآءُ وَيَهْدِيْ مَنْ يَّشَآءُ ۗ وَمَا يَعْلَمُ جُنُوْدَ رَبِّكَ اِلَّا هُوَ ۗ

هغه څوک چه غواړی | او لارښونه کوی | هغه چا ته چه غواړی | او هيڅوک نۀ پيژنی | لښکرے | ستا د رب | بغير د هغۀ نه

وُغواړی نو هغه ګمراه کړی او د چا په حقله چه وغواړی نو هدايت ورته وکړی او ستا د رب لښکرے خو بس يواځے هغۀ ته معلومے دی

وَمَا هِيَ اِلَّا ذِكْرٰى لِلْبَشَرِ ۝٣١ كَلَّا وَالْقَمَرِ ۝٣٢ وَالَّيْلِ اِذْ اَدْبَرَ ۝٣٣

او نۀ دی دا (خبرے) | مګر | نصيحت | د انسان د پاره | هرګز نه | قسم دے په سپوږمئ | او په شپه | هر کله چه | واپس راوګرځی

او دا (د دوزخ) بيان خو د خلقو د پاره يو نصيحت دے، هو! قسم دے په سپوږمئ او په شپه چه په تيريدو شی

وَالصُّبْحِ اِذَآ اَسْفَرَ ۝٣٤ اِنَّهَا لَاِحْدَى الْكُبَرِ ۝٣٥ نَذِيْرًا لِّلْبَشَرِ ۝٣٦

او په صبا | هر کله چه | روښانه شی | بيشکه دا (دوزخ) | په لويو مصيبتونو کښے يو دے | ويرونکے دے | د انسان

او په صبا چه روښانه شی ، چه دغه (دوزخ) يو ډير لوئے مصيبت دے د خلقو د پاره ويرونکے دے ـ

لِمَنْ شَآءَ مِنْكُمْ اَنْ يَّتَقَدَّمَ اَوْ يَتَاَخَّرَ ۝٣٧ كُلُّ نَفْسٍۭ بِمَا كَسَبَتْ

د پاره د هغه چا چه غواړی | له تاسو نه | چه هغه راوړاندے شی | يا وروستو پاتے شی | هر يو کس | په بدل د خپلو عملو کښے

يعنی په تاسو کښے هغه چا له چه (په نيکئ کښے) وړاندے کيدل او وروستو پاتے کيدل غواړی، هر بنده به په خپل عمل کښے ګانړه

رَهِيْنَةٌ ۝٣٨ اِلَّآ اَصْحٰبَ الْيَمِيْنِ ۝٣٩ فِيْ جَنّٰتٍ ۛ يَتَسَآءَلُوْنَ ۝٤٠

ګانړه دے | مګر | د ښی طرف والا (نيکان خلق) | په باغونو کښے (به وی) | دوئ به تپوس کوی

پروت وی خو د ښی اړخ خاوندان نۀ هغوئ به په باغونو کښے وی تپوسونه به کوی

عَنِ الْمُجْرِمِيْنَ ۝٤١ مَا سَلَكَكُمْ فِيْ سَقَرَ ۝٤٢ قَالُوْا لَمْ نَكُ

له ګناهګارانو نه | چه څۀ څيز راننوتو يستلی يئ تاسو | په دوزخ کښے | دوئ به وائی | چه موږ نۀ وو

له مجرمانو نه چه تاسو کومے خبرے دوزخ ته راورسولئ هغوئ به وائی چه موږ مونځ ګزار

مِنَ الْمُصَلِّيْنَ ۝٤٣ وَلَمْ نَكُ نُطْعِمُ الْمِسْكِيْنَ ۝٤٤ وَكُنَّا نَخُوْضُ

له مونځ ګزارو نه | او نۀ وو موږ | چه طعام مو ورکولے | مسکينانو ته | او موږ په فضول کارونو کښے مشغول وو

نۀ وو ، او مسکينانو له به موږ خوراک نۀ ورکولو او د شغل خاوندانو سره به موږ

مَعَ الْخَآئِضِيْنَ ۝٤٥ وَكُنَّا نُكَذِّبُ بِيَوْمِ الدِّيْنِ ۝٤٦ حَتّٰىٓ اَتٰىنَا

مشغولو کسانو سره | او موږ به دروغ ګڼړله | ورځ | د جزا | تر دے چه | راغے موږ ته

هم په (قسم قسم) شغلونو کښے پراته وُو ـ او د قيامت ورځ مو دروغ ګڼړله ـ تر دے چه مرګ

الْيَقِيْنُ ﴿٤٧﴾ فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَاعَةُ الشّٰفِعِيْنَ ﴿٤٨﴾ فَمَا لَهُمْ عَنِ التَّذْكِرَةِ

یقین | پس فائده به ورنه کړي دوئ ته | سفارش | دَ سفارش کوونکو | پس په دوئ څه شوی دی چه | له نصیحت نه

را بانډې راغې نو دا سې خلقو ته به دَ سفارشیانو سفارش هیڅ فائده ورنه کړی ، نو په دوئ څه شوی دی چه له نصیحت

مُعْرِضِيْنَ ﴿٤٩﴾ كَاَنَّهُمْ حُمُرٌ مُّسْتَنْفِرَةٌ ﴿٥٠﴾ فَرَّتْ مِنْ قَسْوَرَةٍ ﴿٥١﴾ بَلْ يُرِيْدُ

دوئ مخ اړوی | لکه چه دوئ | خرهٔ دی | تښتېدونکی | چه تښتېدلی وی | له زمری نه | بلکه غواړی

نه مخ اړوی ؟ لکه چه دوئ (وحشي) خرهٔ دی چه دَ زمری نه تښتي. خبره داده چه په دوئ

كُلُّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ اَنْ يُّؤْتٰى صُحُفًا مُّنَشَّرَةً ﴿٥٢﴾ كَلَّا ۭ بَلْ لَّا يَخَافُوْنَ

هر یو کس | له دوئ نه | چه ورکړے شي دهٔ ته | صحیفې | پرانستلے شوے | هرګز نه! | بلکه | دوئ نهٔ ویرېږی

کښې هر کس دا غواړی چه هغهٔ له دِ پرانستلے صحیفې ورکړے شي، دا نهٔ شي کیدے حقیقت دادے چه دوئ

الْاٰخِرَةَ ﴿٥٣﴾ كَلَّآ اِنَّهٗ تَذْكِرَةٌ ﴿٥٤﴾ فَمَنْ شَآءَ ذَكَرَهٗ ﴿٥٥﴾ وَمَا يَذْكُرُوْنَ

له آخرت نه | هرګز نه | بیشکه دا | یو نصیحت دے | پس څوک چه | غواړی | نو یاد دِ کړی دا | او دوئ نهٔ یادوی (قرآن)

دَ آخرت نه نهٔ ویرېږی ، البته دا (قرآن) خو یو نصیحت دے بیا څوک چه غواړی له دِ (کتاب) نه نصیحت واخلی او نصیحت خو به

اِلَّآ اَنْ يَّشَآءَ اللّٰهُ ۭ هُوَ اَهْلُ التَّقْوٰى وَاَهْلُ الْمَغْفِرَةِ ﴿٥٦﴾

مګر | دا چه | وُغواړی | الله | هم دے | لائق دے (دَ دے) | چه له دهٔ نه دِ (خلق) او ویرېږی | او (دَ دے) لائق دے چه له دهٔ نه معاف غوښتی

دوئ په هغه حال کښې حاصلوی چه الله غواړی، هم هغه دے چه ترے نه ویره پکار ده او هم هغه دَ بخښنے خاوند دے.

سُوْرَةُ الْقِيٰمَةِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | اَرْبَعُوْنَ اٰيَةً وَّفِيْهَا رُكُوْعَانِ

سورة قیامت په مکه کښې نازل شوے | (شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | په دے کښې ۴۰ آیتونه دی او ۲ رکوع دی

دَ الله په نامه شروع چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

لَآ اُقْسِمُ بِيَوْمِ الْقِيٰمَةِ ﴿١﴾ وَلَآ اُقْسِمُ بِالنَّفْسِ اللَّوَّامَةِ ﴿٢﴾ اَيَحْسَبُ

زهٔ قسم خورم | په ورځ | دَ قیامت | او زهٔ قسم خورم | په نفس | ملامت کوونکی | آیا ګمان کوی

زهٔ دَ قیامت په ورځ قسم خورم ، او زهٔ قسم خورم په هغه نفس چه په بدئ ملامته کوی ، آیا انسان دا خیال کوی

الْاِنْسَانُ اَلَّنْ نَّجْمَعَ عِظَامَهٗ ﴿٣﴾ بَلٰى قٰدِرِيْنَ عَلٰٓى اَنْ نُّسَوِّيَ

انسان | چه مونږ به هیڅ کله نه جمع کړو | هډوکی دَ دهٔ | ولے نه | مونږ (خو) قادر یو | په دے چه | برابر به کړو مونږ

چه مونږ به دَ هغهٔ هډوکی نهٔ راجمع کړو، ضرور به ئے راغونډ وو مونږ خو په دے قادر یو چه دَ هغهٔ دَ ګوتو سرونه

بَنَانَهٗ ﴿٤﴾ بَلْ يُرِيْدُ الْاِنْسَانُ لِيَفْجُرَ اَمَامَهٗ ﴿٥﴾ يَسْـَٔلُ اَيَّانَ يَوْمُ

دَ ګوتو سرونه دَ دهٔ | بلکه | غواړی | انسان | چه بد عملی وکړی | آئنده هم | دے پښتنه کوی | چه کله به وی | ورځ

هم برابر کړو خبره داده چه انسان خو دا غواړی چه آئنده دِ هم بد عملی کوی، دے دا پښتنه کوی چه دَ قیامت ورځ

الْقِيٰمَةِ ﴿٦﴾ فَاِذَا بَرِقَ الْبَصَرُ ﴿٧﴾ وَخَسَفَ الْقَمَرُ ﴿٨﴾ وَجُمِعَ

دَ قیامت | پس هر کله چه | وُبرېښی | سترګے | او تتدروُ نیسی | سپوږمئ لره | او یو ځائے کړے شي

به کله راځی ؟ نو په کومه ورځ چه سترګے سپینے وُتښتی او سپوږمئ بے نوره شي ، او نور او سپوږمئ

الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ ۝٩ يَقُوْلُ الْاِنْسَانُ يَوْمَئِذٍ اَيْنَ الْمَفَرُّ ۝١٠ كَلَّا

نُور | او سپوږمۍ | وُبه وائی | انسان | په دغه ورځ | چرته دے | دَ تېښتې ځائے؟ | هرګزنه

به په يو حال کړے شي، نو انسان به په دغه ورځ وائی چه (اوس) کوم خوا وُتښتم؟ نَه۔ اوس هيڅ

لَا وَزَرَ ۝١١ اِلٰى رَبِّكَ يَوْمَئِذِ الْمُسْتَقَرُّ ۝١٢ يُنَبَّؤُا الْاِنْسَانُ يَوْمَئِذٍۭ

نشته هيڅ پناه | ستا دَ رب طرف ته دے | نن ورځ | ځائے دَ قرارى | وُبه ښودے شي | انسان ته | په دغه ورځ

ځائے کښې پناه نشته، په دَغه ورځ دَ خلقو ټيکاو ځائے يوازے ستا دَ رب اړخ ته دے۔ په دغه ورځ به بنديانو ته خپل وړاندِ وروستو

بِمَا قَدَّمَ وَاَخَّرَ ۝١٣ بَلِ الْاِنْسَانُ عَلٰى نَفْسِهٖ بَصِيْرَةٌ ۝١٤ وَّلَوْ

هغه څه چه دهٔ وړاندِ ليږلى دى | او وروستو پريښى دى | بلکه انسان | په خپل ځان باندِ | پخپله ګواه دے | اګر چه

عملونه وروړاندِ کړے شي، بلکه انسان به پخپله هم په خپل حالت باندِ ګواه وى۔ اګر که

اَلْقٰى مَعَاذِيْرَهٗ ۝١٥ لَا تُحَرِّكْ بِهٖ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ بِهٖ ۝١٦

پيش کړى | بهانے ځيلے | ته حرکت مهٔ ورکوه | په دَ قرآن سره | خپلے ژبے له | چه ته زر وا خلے | دا

بهانے لټوى۔ (اے رسول ﷺ!) ته قرآن ډير زر يادولو دَ پاره خپلے ژبے له حرکت مهٔ ورکوه۔

اِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَهٗ وَقُرْاٰنَهٗ ۝١٧ فَاِذَا قَرَاْنٰهُ فَاتَّبِعْ قُرْاٰنَهٗ ۝١٨

بيشکه زمونږ په ذمه دى | جمع کول دَ دے | او لوستل دَ دے | بيا هر کله چه مونږ وُلولو دا | نو ته پيروى وکړه | دَ دے لوستلو

دَ دے را يو ځائے کول او تا ته لوستل زمونږ کار دے نو چه مونږ ئے (تا ته) وُلولو نو ته دَ هغے پيروى کوه۔

ثُمَّ اِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهٗ ۝١٩ كَلَّا بَلْ تُحِبُّوْنَ الْعَاجِلَةَ ۝٢٠ وَتَذَرُوْنَ

بيا | بيشکه زمونږ په ذمه دى | دَ دے بيانول | هرګزنه | بلکهٔ | تاسو خوښوئ | دُنيا | او پريږدئ

بيا دَ هغے بيانول هم زمونږ په ذمه دى۔ مګر تاسو خلق دنيا سره محبّت ساتئ، او آخرت مو پريښے

الْاٰخِرَةَ ۝٢١ وُجُوْهٌ يَّوْمَئِذٍ نَّاضِرَةٌ ۝٢٢ اِلٰى رَبِّهَا نَاظِرَةٌ ۝٢٣ وَوُجُوْهٌ

آخرت | څهٔ مخونه به | په دغه ورځ | تازه وى | دَ خپل رب طرف ته | به ګورى | او څهٔ مخونه به

دے۔ ډير مخونه به په دغه ورځ تازه وى، خپل رب ته به ګورى او ډير مخونه به

يَّوْمَئِذٍۭ بَاسِرَةٌ ۝٢٤ تَظُنُّ اَنْ يُّفْعَلَ بِهَا فَاقِرَةٌ ۝٢٥

په دغه ورځ | خړ پړ وى | خيال به کوى | چه دوئ سره به (سختى) کولے شي | دَ مُلا دَ ماتولو

په دغه ورځ بے رونقه وى، دوئ به خيال کوى چه په دوئ به داسے سختى کيږى چه دَ دوئ ملا به ماته کړى

كَلَّآ اِذَا بَلَغَتِ التَّرَاقِيَ ۝٢٦ وَقِيْلَ مَنْ ۜ رَاقٍ ۝٢٧ وَّظَنَّ

هرګزنه | هر کله چه (روح) وُرسيږى | ګريوى ته | او وُبه ويلے شي | څوک دے | دم اچوونکے | او دوئ به خيال کوى

البته څهٔ وخت چه روح ګريوى ته وُرسيږى او دا وويلے شي چه څوک دم اچوونکے شته؟ او (مړ کيدونکى ته)

اَنَّهُ الْفِرَاقُ ۝٢٨ وَالْتَفَّتِ السَّاقُ بِالسَّاقِ ۝٢٩ اِلٰى رَبِّكَ

چه دا (وخت) دَ (د) جدائئ | او راتاؤ به شي | يوه پنډۍ | دَ بلے پنډۍ نه | ستا دَ رب طرف ته (به وى)

يقين راشي چه دَ جدائئ وخت راورسيدلے دے، او يوه پنډۍ دَ بلے پنډۍ نه راتاؤ شي، په دغه ورځ ستا

يَوْمَئِذِنِ الْمَسَاقُ ﴿۳۰﴾ فَلَا صَدَّقَ وَلَا صَلّٰى ﴿۳۱﴾ وَلٰكِنْ كَذَّبَ

په دغه ورځ | روانیدل | پس نهٔ دهٔ تصدیق وکړو | او نهٔ ئے مونځ وکړو | او لیکن | دهٔ دروغ وګڼړلو

دَ رب طرف ته روانیدل دی، بیا نهٔ خو دغه (کافر) تصدیق وکړو او نهٔ ئے مونځ وکړو، بلکه (دهٔ دَالله حکمونه) دروغ وګڼړل

وَتَوَلّٰى ﴿۳۲﴾ ثُمَّ ذَهَبَ اِلٰۤى اَهْلِهٖ يَتَمَطّٰى ﴿۳۳﴾ اَوْلٰى لَكَ فَاَوْلٰى ﴿۳۴﴾

او مخ ئے واړولو | بیا | لاړو | دَ خپل کوروالو طرف ته | په فخر سره | پس افسوس دے په تا | پس افسوس

او (له دے نه ئے) مخ واړولو، او بیا خپل کورته په فخر سره پستنه روان شو، ستا تباهی په تباهی ده۔

ثُمَّ اَوْلٰى لَكَ فَاَوْلٰى ﴿۳۵﴾ اَيَحْسَبُ الْاِنْسَانُ اَنْ يُّتْرَكَ سُدًى ﴿۳۶﴾

بیا | افسوس دے | په تا | بیا افسوس | آیا خیال کوی | انسان | چه | دَ به پرینودے شی | بے کاره

بیا ستا تباهی په تباهی ده۔ آیا انسان په دے خیال کښے پروت دے چه هسے بے کاره به پرینبودے شی؟

اَلَمْ يَكُ نُطْفَةً مِّنْ مَّنِيٍّ يُّمْنٰى ﴿۳۷﴾ ثُمَّ كَانَ عَلَقَةً فَخَلَقَ

آیا نهٔ وو دے | یو څاڅکے | دَ منئ | چه توبولے شی (په رحم کښے) | بیا | دے شو | نو ټه دَ وینے | بیا دهٔ پیدا کړو

آیا دے دَ منئ یو څاڅکے نهٔ وو چه (په رحم کښے) توئے کړے شوے وو؟ بیا دَ وینے یوه ټوټه شوه نو الله ترے نه انسان جوړ کړو

فَسَوّٰى ﴿۳۸﴾ فَجَعَلَ مِنْهُ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْاُنْثٰى ﴿۳۹﴾ اَلَيْسَ ذٰلِكَ

بیائے درست کړو | بیائے جوړے کړے | له دے نه | دوه جوړے (قسمونه) | سړے | او ښځه | آیا نهٔ دے هغه (ذات)

او سم برابر ئے کړو، بیائے له دے نه دوه قسمه سړے او ښځه جوړ کړل۔ آیا هغه (الله) په دے

بِقٰدِرٍ عَلٰۤى اَنْ يُّحْيِۦَ الْمَوْتٰى ﴿۴۰﴾

قادر | په دے چه | ژوندی کړی | مړی

خبره قدرت نهٔ لری چه مړی بیا راژوندی کړی۔

سُوْرَةُ الدَّهْرِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ اِحْدٰى	بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ	وَّثَلٰثُوْنَ اٰيَةً وَّفِيْهَا رُكُوْعَانِ
سوره دهر په مدینه کښے نازل شوا و	(شروع) دَ الله په نامه چه ډیر مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے۔	په دے کښے ۳۱ آیتونه او ۲ رکوع دی

دَ الله په نامه شروع کوم چه ډیر مهربان ډیر زیات رحم خاوند دے

هَلْ اَتٰى عَلَى الْاِنْسَانِ حِيْنٌ مِّنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُنْ شَيْـًٔا مَّذْكُوْرًا ﴿۱﴾

بیشکه راغلے ده | په انسان | یوه موده | له زمانے نه | چه نهٔ وو دے | هیڅ څیز | دَ ذکر قابل

بیشکه په انسان باندِ په زمانه کښے داسے وخت هم تیر شوے دے چه هغه هیڅ دَ ذکر قابل څیز نهٔ وو۔

اِنَّا خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ مِنْ نُّطْفَةٍ اَمْشَاجٍ ۖ نَّبْتَلِيْهِ فَجَعَلْنٰهُ

بیشکه مونږ پیدا کړو | انسان | له یوے نطفے نه | چه مخلوطه وه | چه مونږ ئے آزمایو دے | نو کړو مونږ دے

بیشکه چه مونږ انسان دَ مخلوطے نطفے نه را پیدا کړو چه آزمیښت پرے وکړو نو هغه مو اَوریدونکے

سَمِيْعًاۢ بَصِيْرًا ﴿۲﴾ اِنَّا هَدَيْنٰهُ السَّبِيْلَ اِمَّا شَاكِرًا وَّاِمَّا كَفُوْرًا ﴿۳﴾

اَوریدونکے | لیدونکے | بیشکه | مونږ وښودله دهٔ ته | لاره | نو یا شکر ګزاره دے | او یا ناشکره دے

(او) لیدونکے انسان جوړ کړو بیشکه مونږ ورته نیغه لاره وښودله نو هغه یا شکر ګزار شو او یا کافر شو۔

إِنَّآ أَعْتَدْنَا لِلْكٰفِرِيْنَ سَلٰسِلَا۟ وَأَغْلٰلًا وَّسَعِيْرًا ④ إِنَّ الْأَبْرَارَ

بيشكه | مونږ تيار كړى دى | كافرانو دَ پاره | زنځيرونه | او تيز ندئ | او سُور اور | بيشكه نيكان خلق به

مونږ كافرانو دَ پاره زنځيرونه ، تيز ندئ او سور اور تيار ساتلے دے ۔ بيشكه نيكان خلق به دَ

يَشْرَبُوْنَ مِنْ كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُوْرًا ⑤ عَيْنًا يَّشْرَبُ بِهَا عِبَادُ

څښى | له پيالئ نه (هغه شراب) | چه پكښے به ګډ وى | كافور | يوه چينه | چه څښى به | له هغے نه | بندګان

داسے شرابو جامونه څښى چه په هغے كښے به دَ كافورو ګډون وى هغه به يوه چينه وى چه دَ هغے اُو به دَ

اللّٰهِ يُفَجِّرُوْنَهَا تَفْجِيْرًا ⑥ يُوْفُوْنَ بِالنَّذْرِ وَيَخَافُوْنَ يَوْمًا

دَ الله | چه بيَوى به دوئ هغه | په بيَولو سره | دوئ پوره كوى | خپل نذر | او ويريږى دوئ | له هغه ورځے نه

الله بندګان څښى (او) كوم خوا چه به غواړى بيَوى به ئے ۔ هغوئ خپلے نذرانے پوره كوى او دَ هغے ورځے نه ويريږى

كَانَ شَرُّهٗ مُسْتَطِيْرًا ⑦ وَيُطْعِمُوْنَ الطَّعَامَ عَلٰى حُبِّهٖ مِسْكِيْنًا وَّيَتِيْمًا

چه مصيبت دَ هغے به | هر ځائے خورو ى | او دوئ خورَوِى | طعام | دَ دهٔ په محبت كښے | مسكين | او يتيم

چه مصيبت به ئے هرطرف نه خور وى ، او دَ الله تعالىٰ په مينه كښے به مسكينانو ، يتيمانو او قيديانو ته

وَّأَسِيْرًا ⑧ إِنَّمَا نُطْعِمُكُمْ لِوَجْهِ اللّٰهِ لَا نُرِيْدُ مِنْكُمْ جَزَآءً

او قيدى ته | بيشكه | مونږ خورَوُو په تاسو | دَ الله دَ رضا دَ پاره | مونږ نهٔ غواړو | له تاسو نه | څهٔ بدله

طعامونه وركوى (او وائ چه) مونږ خو تاسو له تش دَ الله په خاطر خوراكونه دركوو، نهٔ مونږ له تاسو نه څه معاوضه

وَّلَا شُكُوْرًا ⑨ إِنَّا نَخَافُ مِنْ رَّبِّنَا يَوْمًا عَبُوْسًا قَمْطَرِيْرًا ⑩

او نهٔ څهٔ شكرګزارى | بيشكه مونږ خو ويريږو | له خپل رب نه | په هغه ورځ | چه سخته | (او) ترخه (به وى)

غواړو او نهٔ شكريه ۔ مونږ خو له خپل رب نه دَ دغے ورځے (په باره كښے) ويريږو چه ډيره سخته او ترخه به وى

فَوَقٰىهُمُ اللّٰهُ شَرَّ ذٰلِكَ الْيَوْمِ وَلَقّٰىهُمْ نَضْرَةً وَّسُرُوْرًا ⑪

پس بچ به كړى دوئ | الله | له سختئ نه | دَ دغے | ورځے | او وربه كړى دوئ ته | تازګى | او خوشحالى

نو الله به هغوئ له دَ دغے ورځے دَ سختونه په امان او ساتى او هغوئ له به تازګى او (زړونو ته ئے) خوشحالى وركړى

وَجَزٰىهُمْ بِمَا صَبَرُوْا جَنَّةً وَّحَرِيْرًا ⑫ مُّتَّكِـِٕيْنَ فِيْهَا

او بدله به وركړى دوئ ته | دَ دوئ دَ صبر | جنّت | او دَ ريښمو لباس | ډډے به ئے وهلے وى | په هغے كښے

او دَ صبر په بدله كښے به ورته جنّت او دَ ريښمو جامه وركړى ، هغه خلقو به په دے كښے په تختونو

عَلَى الْأَرَآئِكِ لَا يَرَوْنَ فِيْهَا شَمْسًا وَّلَا زَمْهَرِيْرًا ⑬ وَدَانِيَةً

په تختونو باندِ | نهٔ به وينى | په هغے كښے | ګرمى | او نهٔ يخه يخنى | او را ټيټ به وى

باندِ ډډے لګولے وى ، هلته نهٔ خو به هغوئ دَ ګرمئ تاؤ محسوسوى او نهٔ يخه يخنى ۔ او دَ هغے دَ اُونو سورے

عَلَيْهِمْ ظِلٰلُهَا وَذُلِّلَتْ قُطُوْفُهَا تَذْلِيْلًا ⑭ وَيُطَافُ

په دوئ باندِ | سورى دَ هغے (دَ اُونو) | او را ټيټے به كړے شى | دَ هغے ميوے | ښے را ټيټے | او را به وړلے شى

به هغوئ ته نژدے وى او دَ هغے ميوے به هم را ټيټے وى او ورته به ايښوے

عَلَيۡهِمۡ بِاٰنِيَةٍ مِّنۡ فِضَّةٍ وَّاَكۡوَابٍ كَانَتۡ قَوَارِيۡرَا۠ ⑮ قَوَارِيۡرَا۠ مِنۡ فِضَّةٍ

دوئ ته | لوښي | دَ سپینو زرو | او جامونه | چه وي به دَ ښیښې | ښیښې به وي | دَ چاندۍ شي

، دَ سپینو زرو لوښي او دَ ښیښې گلاسونه داسې ښیښې چه دَ سپینو زرو نه جوړ دي

قَدَّرُوۡهَا تَقۡدِيۡرًا ⑯ وَيُسۡقَوۡنَ فِيۡهَا كَاۡسًا كَانَ مِزَاجُهَا

چه اندازه کړې به وي دوي دا | پوره پوره | او څښولے به شي دوئ ته | هلته | جامونه (دَ داسې شرابو) | چه گډون به وي په هغې کښې

او په اندازه بانډې پیمانه کړې دي او داسې (دَ شرابو) جامونه به پرې څښولے شي چه سونډ به پکښې اچولے

زَنۡجَبِيۡلًا ⑰ عَيۡنًا فِيۡهَا تُسَمّٰى سَلۡسَبِيۡلًا ⑱ وَيَطُوۡفُ عَلَيۡهِمۡ

دَ سونډو | هغه یوه چینه ده | هلته | چه نامه ئے ده | سلسبیل | او تلل راتلل به کوي | په دوئ بانډې

شوي وي (دا دَ جنت) یوه چینه ده چه نامه ئے سلسبیل ده او داسې خادمان به ترې نه تاؤ راتاؤ

وِلۡدَانٌ مُّخَلَّدُوۡنَ ۚ اِذَا رَاَيۡتَهُمۡ حَسِبۡتَهُمۡ لُؤۡلُؤًا مَّنۡثُوۡرًا ⑲ وَ

هلکان | همیشه ځوانان | هر کله چه | ته ووینې دوي | ته به خیال کوې چه دوي | ملغلرې دي | نو ستلے شوے | او

کیږي چه همیشه به هلکان وي که ته ئے ووینې نو دا خیال به دې راشي چه خورې وَرې ملغلرې دي۔ او

اِذَا رَاَيۡتَ ثَمَّ رَاَيۡتَ نَعِيۡمًا وَّمُلۡكًا كَبِيۡرًا ⑳ عٰلِيَهُمۡ ثِيَابُ سُنۡدُسٍ

هر کله چه | ته ووینې | هلته | نو ووبه وینې ته | نعمت | او بادشاهي | ډیره لویه | دَ پاسه دَ دوئ به | جامې وي | دَ باریکو ریښمو

که هغه ځائے ووینې نو ډیر لوئے نعمت او غټه بادشاهي به ووینې۔ په هغوئ بانډې به نرۍ ریښمینې شنې

خُضۡرٌ وَّاِسۡتَبۡرَقٌ ۫ وَّحُلُّوۡۤا اَسَاوِرَ مِنۡ فِضَّةٍ ۚ وَسَقٰهُمۡ رَبُّهُمۡ

شنې | او دَ پیړو ریښمو | او دوئ ته به اغوستولے شي | بازوگان | دَ سپینو زرو | او څښوي به دوئ ته | دَ دوئ رب

جامې پرتې وي او غټې ریښمینې هم، او دَ سپینو زرو بازوگان به ورته اغوستولے شي، او خپل رب به ورته پاکیزه شراب

شَرَابًا طَهُوۡرًا ㉑ اِنَّ هٰذَا كَانَ لَكُمۡ جَزَآءً وَّكَانَ سَعۡيُكُمۡ مَّشۡكُوۡرًا ㉒

شراب | پاکیزه | بیشکه دا | تاسو دَ پاره ده | بدله | او شو | ستاسو کوشش | قبول۔

دَ څښلو دَ پاره ورکوي (او دوئ ته به ووئیلے شي) دا ستاسو بدله ده او ستاسو کوشش (نن) مقبول شوے دے۔

اِنَّا نَحۡنُ نَزَّلۡنَا عَلَيۡكَ الۡقُرۡاٰنَ تَنۡزِيۡلًا ㉓ فَاصۡبِرۡ لِحُكۡمِ رَبِّكَ

بیشکه مونږ | نازل کړو | په تا بانډې | قرآن | په نازلولو سره | پس صبر کوه | په حکم | دَ رب خپل

مونږ په تا بانډې قرآن لږ لږ را نازل کړے دے۔ نو ته دَ خدائے په حکم ټینګ ولاړ وسیږه

وَلَا تُطِعۡ مِنۡهُمۡ اٰثِمًا اَوۡ كَفُوۡرًا ㉔ وَاذۡكُرِ اسۡمَ رَبِّكَ بُكۡرَةً

او حکم مه منه | له دوئ نه | دَ چا گناهگار | یا ناشکره | او یادوه | نامه | دَ رب خپل | سحر

او په دوئ کښې دَ چا فاسق یا کافر خبره مه آوره۔ او سحر ماښام دَ هغه دَ نامے ذکر

وَّاَصِيۡلًا ㉕ وَمِنَ الَّيۡلِ فَاسۡجُدۡ لَهٗ وَسَبِّحۡهُ لَيۡلًا طَوِيۡلًا ㉖

او ماښام | او په څه حصه دَ شپه کښې | پس ته سجده کوه | دَ هغه ته | او دَ هغه پاکي بیانوه | په شپه کښې | تر ډیره وخته

کوه۔ او دَ شپې په یوه برخه کښې هم هغه ته سجده کوه او دَ هغه تسبیح دَ شپې په لویه برخه کښې لوله

قرأ حفص بغير الالف في الوصل فيهما ووقف على الاول بالالف وعلى الثاني بغير الف ١٢

إِنَّ هٰٓؤُلَآءِ يُحِبُّوْنَ الْعَاجِلَةَ وَيَذَرُوْنَ وَرَآءَهُمْ يَوْمًا ثَقِيْلًا ﴿٢٧﴾

بیشکه | داخلق | غواړی | زر (دنیا) | او دوی پریږدی | دځان نه وروستو | یوه ورځ | درنه

بیشکه دے خلقو خو دُنیا خوښه کړے ده او وړاندِ راتلونکے یوه درنه ورځ ئے بالکل پریښودے ده

نَحْنُ خَلَقْنٰهُمْ وَشَدَدْنَآ أَسْرَهُمْ ۚ وَإِذَا شِئْنَا بَدَّلْنَآ أَمْثَالَهُمْ

مونږ پیدا کړل دوی | او مونږ مضبوط کړل | جوړونه د دوی | او هرکله چه وُغواړو مونږ | په بدل کښے به راولو | په شان د دوی یو قوم

هم مونږه دوی پیدا کړی دی او د دوی بندونه مو کلک کړی دی او چه کله وغواړو نو د دوی په ځائے به د دوی

تَبْدِيْلًا ﴿٢٨﴾ إِنَّ هٰذِهٖ تَذْكِرَةٌ ۚ فَمَنْ شَآءَ اتَّخَذَ إِلٰى رَبِّهٖ سَبِيْلًا ﴿٢٩﴾

په بدلولو سره | بیشکه دا | یو نصیحت دے | نو څوک چه غواړی | وُ دِ نیسی | د خپل رب طرف ته | لاره

غونډِ نور خلق بدل کړو، دا (قرآن) خو یو نصیحت دے نو څوک چه وُغواړی نو د خپل رب طرف ته دِ لاره وُ نیسی

وَمَا تَشَآءُوْنَ إِلَّآ أَنْ يَّشَآءَ اللّٰهُ ۗ إِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلِيْمًا حَكِيْمًا ﴿٣٠﴾ قف

او نهٔ غواړئ تاسو | مګر | داچه | غواړی | الله | بیشکه | الله | دے | پوهه | د حکمت خاوند

او تاسو خو بس هغه څهٔ غوښتے شئ چه الله ئے وُغواړی بیشکه الله تعالیٰ د ډیر علم د غټ حکمت خاوند دے

يُّدْخِلُ مَنْ يَّشَآءُ فِيْ رَحْمَتِهٖ ۗ وَالظّٰلِمِيْنَ أَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيْمًا ﴿٣١﴾ ع

داخلوی | څوک چه غواړی | په خپل رحمت کښے | او ظالمان چه دی | دهٔ تیار کړے دے دوی له | عذاب دردناک.

هغه چه څوک غواړی نو په خپل رحمت کښے ئے داخل کړی او ظالمانو د پاره الله دردناک عذاب تیار کړے دے

سُوْرَةُ الْمُرْسَلٰتِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ	بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ	خَمْسُوْنَ اٰيَةً وَّفِيْهَا رُكُوْعَانِ
سورهٔ مرسلٰت په مکه کښے نازل شو	(شروع) د الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے	او په دے کښے ۵۰ آیتونه او ۲ رکوع دی

د الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان د ډیر زیات رحم خاوند دے

وَالْمُرْسَلٰتِ عُرْفًا ﴿١﴾ فَالْعٰصِفٰتِ عَصْفًا ﴿٢﴾ وَّالنّٰشِرٰتِ نَشْرًا ﴿٣﴾

قسم دے په (هواګانو) رالیږلے شوو | نرمو | بیا په تیزو هواګانو | زوردارو | بیا خوروی (وریځو لره) | په ښهٔ شان خورولو

په هغه بادونو قسم دے چه رالیږلے شی ، بیا په هغه بادونو چه تیز الوزی ، بیا په هغے چه (وریځے) خوروی

فَالْفٰرِقٰتِ فَرْقًا ﴿٤﴾ فَالْمُلْقِيٰتِ ذِكْرًا ﴿٥﴾ عُذْرًا أَوْ نُذْرًا ﴿٦﴾

بیا جدا کوونکی هواګانے | په جدا کولو | بیا د هغے چه راکوزوی | ذکر (وحی) لره | چه عذر وی | یا ویرول وی

بیا په هغے چه (وریځے) کښے وړے بوځی ، بیا په هغه فرښتو قسم چه وحی راکوزوی راوړی ، په توبه یا په ویرولو .

إِنَّمَا تُوْعَدُوْنَ لَوَاقِعٌ ﴿٧﴾ فَإِذَا النُّجُوْمُ طُمِسَتْ ﴿٨﴾ وَإِذَا السَّمَآءُ

بیشکه | د څهٔ چه تاسو سره وعده کولے شی | خامخا کیدونکے دے | بیا هرکله چه | ستوری | بے نوره کړے شی | او هرکله چه آسمان

بیشکه تاسو سره چه کومه وعده کولے شی هغه خامخا پوره کیدونکے ده، نو څهٔ وخت چه ستوری بے نوره شی ، او هرکله چه آسمان

فُرِجَتْ ﴿٩﴾ وَإِذَا الْجِبَالُ نُسِفَتْ ﴿١٠﴾ وَإِذَا الرُّسُلُ أُقِّتَتْ ﴿١١﴾

وُشلیږی | او هرکله چه | غرونه | والوزولے شی | او هرکله چه | پیغمبران | په مقرر وخت جمع کړے شی

وُشلیږی ، او څهٔ وخت چه غرونه والوزولے شی ، او څهٔ وخت چه تول پیغمبران په مقرر وخت راجمع کړے شی.

لِاَیِّ یَوۡمٍ اُجِّلَتۡ ﴿۱۲﴾ لِیَوۡمِ الۡفَصۡلِ ﴿۱۳﴾ وَمَاۤ اَدۡرٰىكَ مَا یَوۡمُ الۡفَصۡلِ ﴿۱۴﴾

دَکومے ورځے دَپاره | تاخیر شوے وو | دَپاره دَ ورځے | دَ فیصلے | او تا ته څۀ معلوم دي | چه څۀ ده | ورځ دَ فیصلے

دا کار کومے ورځے ته تالے شوے دے؟ دَ فیصلے ورځ ته. او تا ته څۀ معلوم ده چه دَ فیصلے ورځ څنګه ده؟

وَیۡلٌ یَّوۡمَئِذٍ لِّلۡمُکَذِّبِیۡنَ ﴿۱۵﴾ اَلَمۡ نُهۡلِكِ الۡاَوَّلِیۡنَ ﴿۱۶﴾ ثُمَّ نُتۡبِعُهُمُ

تباهي ده | په دغه ورځ | دروغ ګڼړونکو دَپاره | آیا نۀ دي هلاک کړي مونږ | پخواني خلق | بیا به | مونږ راولو دوئ پسے

په دغه ورځ دروغ ګڼړونکو دَپاره بربادي ده، آیا مونږ پخواني خلق تباه کړي نۀ دي. بیا به دا وروستني هم

الۡاٰخِرِیۡنَ ﴿۱۷﴾ کَذٰلِكَ نَفۡعَلُ بِالۡمُجۡرِمِیۡنَ ﴿۱۸﴾ وَیۡلٌ یَّوۡمَئِذٍ

وروستني | دغه شان | مونږ کوو | دَ ګناهګارانو سره | تباهي ده | په دغه ورځ

ورپسے بوځو - مونږ مجرمانو سره هم دغه شان معامله کوو - په دغه ورځ دروغ ګڼړونکو دَ

لِّلۡمُکَذِّبِیۡنَ ﴿۱۹﴾ اَلَمۡ نَخۡلُقۡکُّمۡ مِّنۡ مَّآءٍ مَّهِیۡنٍ ﴿۲۰﴾ فَجَعَلۡنٰهُ

دروغ ګڼړونکو دَپاره | آیا مونږ نۀ یئ پیدا کړي تاسو | له حقیرو اُوبو نه | پس کیښودے مونږ هغه

پاره غښه بربادي ده. آیا مونږ تاسو دَ بے قدره اُوبو نه پیدا کړي نۀ یئ؟ بیا مو هغه اُوبۀ په یو

فِیۡ قَرَارٍ مَّکِیۡنٍ ﴿۲۱﴾ اِلٰی قَدَرٍ مَّعۡلُوۡمٍ ﴿۲۲﴾ فَقَدَرۡنَا ۖ فَنِعۡمَ

په ځائے محفوظ کښے | تر اندازے | مقرر ے پورے | پس مونږ اندازه ولګوله | نو څۀ ښـۀ

سنبال ځائے کښے کیښودے، یو مقرر وخت پورے - غرض دا چه مونږ یوه اندازه مقرر کړه نو څۀ ښـۀ اندازه

الۡقٰدِرُوۡنَ ﴿۲۳﴾ وَیۡلٌ یَّوۡمَئِذٍ لِّلۡمُکَذِّبِیۡنَ ﴿۲۴﴾ اَلَمۡ نَجۡعَلِ الۡاَرۡضَ کِفَاتًا ﴿۲۵﴾

اندازه کوونکي یُو (مونږ) | تباهي ده | په دغه ورځ | دروغ ګڼړونکو دَپاره | آیا نۀ ده جوړه کړے مونږ | زمکه | جمع کوونکے

مقرر کړه. په دغه ورځ دروغ ګڼړونکو دَپاره غښه خرابي ده آیا مونږ زمکه رانغښتونکے جوړه کړے نۀ ده؟

اَحۡیَآءً وَّ اَمۡوَاتًا ﴿۲۶﴾ وَّجَعَلۡنَا فِیۡهَا رَوَاسِیَ شٰمِخٰتٍ وَّاَسۡقَیۡنٰکُمۡ

دَ ژوندو | او | دَ مړو | او پیدا کړي دي مونږ | په دے کښے | غرونه | اُوچت اُوچت | او مونږ څښولي دي په تاسو

هم دَ ژوندو او هم دَ مړو - او مونږ په زمکه باندِ اُوچت اُوچت غرونه اِیښي نۀ دي؟ او مونږ په تاسو خوږے

مَّآءً فُرَاتًا ﴿۲۷﴾ وَیۡلٌ یَّوۡمَئِذٍ لِّلۡمُکَذِّبِیۡنَ ﴿۲۸﴾ اِنۡطَلِقُوۡۤا اِلٰی مَا کُنۡتُمۡ بِهٖ

اوبۀ | خوږے | تباهي ده | په دغه ورځ | دروغ ګڼړونکو دَپاره | روان شئ | طرف دَ هغه څۀ ته | چه تاسو به هغه

اُوبۀ څښولي دي، په دغه ورځ دروغ ګڼړونکو دَپاره غښه خرابي ده (دُوی به وئیلے شي ورته) ځئ ورشئ هغه (عذاب) ته چه

تُکَذِّبُوۡنَ ﴿۲۹﴾ اِنۡطَلِقُوۡۤا اِلٰی ظِلٍّ ذِیۡ ثَلٰثِ شُعَبٍ ﴿۳۰﴾ لَّا ظَلِیۡلٍ وَّلَا یُغۡنِیۡ

دروغ ګڼړلو | روان شئ | طرف دَ سوري ته | چه درے ښاخونو والا دے | نۀ هغه سورے ورکوونکے | او نۀ بچ کوي

تاسو به دروغ ګڼړلو، تاسو (دَ دوزخ دَ لوګي) هغه سوري ته لاړ شئ چه دَ هغے درے حصے دي چه پکښے نۀ (یخ) سورے شته او نۀ

مِنَ اللَّهَبِ ﴿۳۱﴾ اِنَّهَا تَرۡمِیۡ بِشَرَرٍ کَالۡقَصۡرِ ﴿۳۲﴾ کَاَنَّهٗ جِمٰلَتٌ

دَ ګرمئ نه | بیشکه دا به | اُولي | انګارے | په شان دَ محلونو | دا سے لکه چه دا | اوښان دي

دَ اور دَ تاؤ نه څوک بچ کوي، هغه اور به دومره غټے غټے انګارے وُلي لکه (لوئے دنګے) ماڼئ. لکه چه هغه دَ زیړ رنګ

صُفْرٌ ۳۳ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ۳۴ هٰذَا يَوْمُ لَا يَنْطِقُوْنَ ۳۵ وَلَا

دَ زیړ رنګ | تباهي ده | په دغه ورځ | دروغ ګڼړونکو دپاره | دا | هغه ورځ ده | چه دوئ به خبرې نه کوی | او نه به

اُوښان دی، په دغه ورځ دروغ ګڼړونکو دپاره تباهي ده، دا خو هغه ورځ ده چه دوئ به خبرې قدرنه شی کولے، او نه به

يُؤْذَنُ لَهُمْ فَيَعْتَذِرُوْنَ ۳۶ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ۳۷ هٰذَا

اجازت ورکولے شی | دوئ ته | چه دوئ عُذر وُکړی | بربادی ده | په دغه ورځ | دروغ ګڼړونکو دپاره | دا ده

دوئ ته اجازت وی چه عـذر پیش کړی، په دغه ورځ دروغ ګڼړونکو دپاره غټه تباهي ده ، هم دغه خو

يَوْمُ الْفَصْلِ جَمَعْنٰكُمْ وَالْاَوَّلِيْنَ ۳۸ فَاِنْ كَانَ لَكُمْ كَيْدٌ

ورځ | دَ فیصلے | مونږ به جمع کړو تاسو | او پخوانی خلق | پس که چرے وی | تاسو سره | څهٔ تدبیر

دَ فیصلے ورځ ده، مونږ به تاسو هم راجمع کړو او پخوانی هم ۔ نو که تاسو څهٔ چل ول جوړول غواړئ نو زما

فَكِيْدُوْنِ ۳۹ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ۴۰ اِنَّ الْمُتَّقِيْنَ فِيْ ظِلٰلٍ

نو زما خلاف وُکړئ | تباهي ده | په دغه ورځ | دروغ ګڼړونکو دپاره | بیشکه | پرهیزګاران به | په سورو (کښے)

په مقابله کښے جوړ کړئ ۔ په دغه ورځ دروغ ګڼړونکو دپاره غټه بربادی ده، بیشکه (دَالله نه) ویریدونکی به (دَ هغهٔ دَ رحمت)

وَّعُيُوْنٍ ۴۱ وَّفَوَاكِهَ مِمَّا يَشْتَهُوْنَ ۴۲ كُلُوْا وَاشْرَبُوْا

او په چینو (کښے) | او میوو (کښے وی) | څهٔ چه به | دوئ غواړی | خورئ | او څښئ

سوری او چینو کښے وی او (هغوئ به) په هغه میوو کښے وی چه دَ هغوئ به خوښے وی (ورته به ویلے شی چه) ښهٔ فراخه

هَنِيْٓـئًۢا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ۴۳ اِنَّا كَذٰلِكَ نَجْزِی

په مزے سره | په بدله دَ هغه کارونو | چه تاسو به کول | بیشکه مونږ | هم دغه شان | جزا ورکوؤ

خورئ څښئ، دَ هغه عملونو په بدله کښے چه تاسو به کول ۔ (او) مونږ نیکانو له هم دغه شان

الْمُحْسِنِيْنَ ۴۴ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ۴۵ كُلُوْا وَتَمَتَّعُوْا

نیکانو ته | تباهي ده | په دغه ورځ | دروغ ګڼړونکو دپاره | خورئ | او فائده اُوچته کړئ

بدله ورکوؤ ۔ دروغ ګڼړونکو دپاره په دغه ورځ لویه خرابي ده ۔ (اے کافرانو!) یو څو ورځے وُخورئ او لږه

قَلِيْلًا اِنَّكُمْ مُّجْرِمُوْنَ ۴۶ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ۴۷

لږه | بیشکه تاسو | مجرمان یئ | تباهي ده | په دغه ورځ | دروغ ګڼړونکو دپاره

فائده واخلئ، یقیناً تاسو مجرمان یئ ۔ په دغه ورځ دَ دروغ ګڼړونکو دپاره لویه خرابي ده ۔

وَاِذَا قِيْلَ لَهُمُ ارْكَعُوْا لَا يَرْكَعُوْنَ ۴۸ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ

او هرکله چه | وویلے شی | دوئ ته | سر ټیټ کړئ | نو دوئ سر نهٔ ټیټوئ | تباهي ده | په دغه ورځ

او څهٔ وخت چه دوئ ته وُویلے شی (چه دَالله په وړاندې) ټیټ شئ نو دوئ نهٔ ټیټیږی ۔ په دغه ورځ دروغ ګڼړونکو دَ

لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ۴۹ فَبِاَيِّ حَدِيْثٍۢ بَعْدَهٗ يُؤْمِنُوْنَ ۵۰

دَ دروغ ګڼړونکو دپاره | نو په کومه | خبره باندې به | پس له قرآن نه | دوئ ایمان راوړی ۔

پاره لویه بربادی ده ، آخر دَ دے (قرآن) نه پس به په کومه خبره دوئ ایمان راوړی ۔

سُورَةُ النَّبَإِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | اَرْبَعُوْنَ اٰيَةً وَّفِيْهَا رُكُوْعَانِ

سوره نبا، په مکه کښے نازل شوا | (شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | په دے کښے ۴۰ آیتونه او ۲ رکوع دی

دَ الله په نامه شروع چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

عَمَّ يَتَسَآءَلُوْنَ ﴿١﴾ عَنِ النَّبَاِ الْعَظِيْمِ ﴿٢﴾ الَّذِيْ هُمْ فِيْهِ

دَ څهٔ څیز په باره کښے | دوئی له یو بل نه تپوس کوی | دَ یو لوئے خبر په حقله | هغه چه دوئی په هغے کښے

داخلق دَ څهٔ څیز په حقله دَ یو بل نه تپوس کوی ، دَ هغه لوئے خبر (قیامت) په حقله چه دوئی پکښے

مُخْتَلِفُوْنَ ﴿٣﴾ كَلَّا سَيَعْلَمُوْنَ ﴿٤﴾ ثُمَّ كَلَّا سَيَعْلَمُوْنَ ﴿٥﴾

اختلاف کوی | هیڅکله نه | ډیر زر به دوئی پوهه شی | بیا | هیڅکله نه | زر به دوئی پوهه شی۔

اختلاف کوی ؟ داسے پکار نهٔ دی دوئی به زر پوهه شی او داسے پکار نهٔ دی دوئی به زر پوهه شی (چه قیامت حق

اَلَمْ نَجْعَلِ الْاَرْضَ مِهٰدًا ﴿٦﴾ وَّالْجِبَالَ اَوْتَادًا ﴿٧﴾ وَّخَلَقْنٰكُمْ اَزْوَاجًا ﴿٨﴾

آیا نهٔ ده جوړه کړے مونږ | زمکه | یو فرش؟ | او غرونه | میخونه | او مونږ پیدا کړئ تاسو | جوړے جوړے

دے) آیا مونږ زمکه فرش کړے نهٔ ده ؟ او غرونه مو پرے میخونه کړی نهٔ دی؟ او مونږ تاسو جوړے جوړے پیدا کړئ۔

وَّجَعَلْنَا نَوْمَكُمْ سُبَاتًا ﴿٩﴾ وَّجَعَلْنَا الَّيْلَ لِبَاسًا ﴿١٠﴾ وَّجَعَلْنَا النَّهَارَ

او جوړ کړے دے مونږ | خوب ستاسو | ارام | او جوړه کړه مونږ | شپه | لباس (پرده) | او جوړه کړه مونږ | ورځ

او خوب مو درله آرام ګرځولو ، او مونږ شپه دَ پردے څیز جوړ کړو او ورځ مو دَ روزئ ګټلو

مَعَاشًا ﴿١١﴾ وَّبَنَيْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعًا شِدَادًا ﴿١٢﴾ وَّجَعَلْنَا سِرَاجًا وَّهَّاجًا ﴿١٣﴾

(ذریعه دَ) معاش | او جوړ کړل مونږ | دَ پاسه ستاسو | اووهٔ | سخت (اسمانونه) | او جوړه کړه مونږ | یوه ډیوه | پرقیدونکے

ذریعه وګرځوله او مونږ تاسو دَ پاسه اووهٔ مضبوط اسمانونه جوړ کړل او مونږ یوه روښانه ډیوه (یعنی نُور) جوړ کړه

وَّاَنْزَلْنَا مِنَ الْمُعْصِرٰتِ مَآءً ثَجَّاجًا ﴿١٤﴾ لِّنُخْرِجَ بِهٖ حَبًّا

او را نښکته کړے مونږ | له ډکو وریځو نه | او به | ښهٔ راوریدونکے | چه راوُباسو مونږ | په دے سره | دانه

او مونږ له ډکو وریځو نه په شیبو شیبو باران راوُورولو ، چه مونږ له دے (باران) نه غله او ګیاه

وَّنَبَاتًا ﴿١٥﴾ وَّجَنّٰتٍ اَلْفَافًا ﴿١٦﴾ اِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ كَانَ مِيْقَاتًا ﴿١٧﴾ يَّوْمَ يُنْفَخُ

او ګیاه | او باغونه | ډیر ګڼ | بیشکه | ورځ دَ فیصلے | یو مقرر وخت دے | هغه ورځ چه پُوک به وهلے شی

او ګور ګور باغونه را برسیره کړو ، بیشکه دَ فیصلے دَ ورځے وخت مقرر دے چه شپیلئ به

فِي الصُّوْرِ فَتَاْتُوْنَ اَفْوَاجًا ﴿١٨﴾ وَّفُتِحَتِ السَّمَآءُ فَكَانَتْ اَبْوَابًا ﴿١٩﴾

په شپیلئ کښے | پس رابه شئ تاسو | ډلے ډلے | او پرابه نستلے شی | آسمان | نو شی به | دروازے

پُوک وهلے شی ، نو تاسو به ټولی ټولی راځئ ، او آسمان به پرانستلے شی نو ټول به دروازے دروازے شی

وَّسُيِّرَتِ الْجِبَالُ فَكَانَتْ سَرَابًا ﴿٢٠﴾ اِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصَادًا ﴿٢١﴾

او روان به کړے شی | غرونه | نو شی به | شګه | بیشکه | دوزخ | دے | انتظار کوونکے۔

او غرونه به والوزولے شی نو هغه به دَ شګو په شان شی ، بیشکه جهنّم په تاک کښے دے۔

الجزء ٣٠

لِّلطّٰغِيْنَ مَاٰبًا ﴿٢٢﴾ لّٰبِثِيْنَ فِيْهَآ اَحْقَابًا ﴿٢٣﴾ لَا يَذُوْقُوْنَ فِيْهَا بَرْدًا وَّلَا

دَ پاره دَ سرکشانو | تېکاو ځای دَه | ایساریدونکی | په دې کښې | تراوږدو مودو | نه به څکی دوی | په دې کښې | یخوالے | او نه

دَ سرکشانو تېکاو ځای دَه چه په مودو مودو به په کښې وُسيږي، نه به په کښې دَ یخنۍ خوند څکی او نه دَ څښلو

شَرَابًا ﴿٢٤﴾ اِلَّا حَمِيْمًا وَّغَسَّاقًا ﴿٢٥﴾ جَزَآءً وِّفَاقًا ﴿٢٦﴾ اِنَّهُمْ كَانُوْا لَا يَرْجُوْنَ

دَ څښلو څه څيز | مګر | ګرمے اوبه | او زوے | (دا به) بدله وی | پوره پوره | بیشکه دوی | اُمید نه لرلو

څه څيز ، سوا دَ یشیدلو اُوبو او دَ وینو زوونه (دا) پوره پوره بدله دَه، دا ځکه چه دوی دَ حساب کتاب (دَ

حِسَابًا ﴿٢٧﴾ وَّكَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا كِذَّابًا ﴿٢٨﴾ وَكُلَّ شَيْءٍ اَحْصَيْنٰهُ كِتٰبًا ﴿٢٩﴾

دَ حساب | او دروغ به ئے ګڼړل | زمونږ آیتونه | په دروغ ګڼړلو سره | او هر څيز | مونږ شمیرلے دے | په کتاب کښې

ورځې) اُمید نه لرلو، او ځمونږ آیتونه ئے سروپا دروغ ګڼړل او مونږ هر څيز په لیک کښې را جمع کړے دے.

فَذُوْقُوْا فَلَنْ نَّزِيْدَكُمْ اِلَّا عَذَابًا ﴿٣٠﴾ اِنَّ لِلْمُتَّقِيْنَ مَفَازًا ﴿٣١﴾

پس وُڅکئ | پس هیڅ کله به زیات نه کړو مونږ تاسو ته | مګر عذاب | بیشکه | پرهیزګارانو دَ پاره | کامیابی دَه.

نو اوس خوند وُڅکئ مونږ به تاسو ته نور څه نه خو هم دغه عذاب درزیاتوو، بیشکه پرهیزګارو له کامیابی دَه.

حَدَآئِقَ وَاَعْنَابًا ﴿٣٢﴾ وَّكَوَاعِبَ اَتْرَابًا ﴿٣٣﴾ وَّكَاْسًا دِهَاقًا ﴿٣٤﴾ لَا يَسْمَعُوْنَ فِيْهَا

باغونه | او انګور (به وی) | او پیغلے جینکئ | همزولے (به وی) | او پیالے | ډکے شوے | دوی به نه آوری | په هغے کښې

(دوی دَ پاره) باغونه او انګور به وی او همزولے پیغلے جینکئ او ډک تر خُلے خُلے جامونه دوی به هلته نه عبث

لَغْوًا وَّلَا كِذّٰبًا ﴿٣٥﴾ جَزَآءً مِّنْ رَّبِّكَ عَطَآءً حِسَابًا ﴿٣٦﴾

عبث خبرے | او نه | دروغ | بدله | ستا دَ رب له طرف نه | درکولے به شی | په حساب

خبرے آوری او نه دروغ. دا بدله ستا دَ رب له طرف نه پوره پوره انعام دے.

رَّبِّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الرَّحْمٰنِ لَا يَمْلِكُوْنَ مِنْهُ

چه رب دے دَ آسمانونو | او دَ زمکے | او څه چه | دَ دې دواړو په مینځ کښې دی | ډیر مهربان | دوی وس نه لری | دَه سره

چه دَ آسمانونو او دَ زمکے او دَ دے دواړو تر مینځه دَ څيزونو پالونکے دے، مهربان دے، هیڅوک تړے نه (هیڅ قسم له

خِطَابًا ﴿٣٧﴾ يَوْمَ يَقُوْمُ الرُّوْحُ وَالْمَلٰٓئِكَةُ صَفًّا لَا يَتَكَلَّمُوْنَ اِلَّا

دَ خبرے کولو | په کومه ورځ چه به | وُدریږی | رُوح الامین | او فرښتے | صف تړلے | خبرے به نه شی کولے | مګر

مطالبه نه شی کولے، په هغه ورځ چه جبرائیلؑ او ټولے فرښتے به صف تړلے ولاړے وی، هیڅوک به خبرے نه شی

مَنْ اَذِنَ لَهُ الرَّحْمٰنُ وَقَالَ صَوَابًا ﴿٣٨﴾ ذٰلِكَ الْيَوْمُ الْحَقُّ فَمَنْ شَآءَ

هغه چه | اجازت ورکړی | دَه ته | رحمٰن | او هغه به وائی | خبره سمه | دا | ورځ دَه | حقه | نو څوک چه | غواړی

کولے خو چا ته چه مهربان خدائے اجازت ورکړی او هغه خبره هم سمه کوی، دغه ورځ حقه دَه ، نو دَ چا چه خوښه

اتَّخَذَ اِلٰى رَبِّهٖ مَاٰبًا ﴿٣٩﴾ اِنَّآ اَنْذَرْنٰكُمْ عَذَابًا قَرِيْبًا يَّوْمَ

وُدِ نیسی | خپل رب سره | تېکاو ځای | بیشکه مونږ | اُویرولئ تاسو | دَ یو عذاب نه | چه نزدے راتلونکے دے | په هغه ورځ

وی نو خپل رب ته د رجوع وُکړی، بیشکه مونږ تاسو دَ نزدے راتلونکی عذاب نه اُویرَوَ لئ ، په هغه ورځ چه

يَنْظُرُ الْمَرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدٰهُ وَيَقُوْلُ الْكٰفِرُ يٰلَيْتَنِىْ كُنْتُ تُرٰبًا ﴿۴۰﴾

وینی به | بنیادم | څه چه | وړاندې لیږلی وي | دده دواړو لاسونو | او وائی به | کافر | اے کاش! | زهٔ وے | خاوړے

هرسړے به خپل عمل په خپلو سترګو وینی او کافر به وائی چه اے کاش! که زهٔ خاوړو سره خاوړے وے۔

سُوْرَةُ النّٰزِعٰتِ مَكِّيَّةٌ وَّهِىَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | سِتٌّ وَّاَرْبَعُوْنَ اٰيَةً وَّفِيْهَا رُكُوْعَانِ

سوره نازعات په مکه کښے نازل شو | (شروع) دَ الله په نامه چه ګوټ مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | او په دے کښے ۴۶ آیتونه او ۲ رکوع دی

دَ الله په نامه شروع کوم چه نوټ مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

وَالنّٰزِعٰتِ غَرْقًا ﴿۱﴾ وَّالنّٰشِطٰتِ نَشْطًا ﴿۲﴾ وَّالسّٰبِحٰتِ سَبْحًا ﴿۳﴾

قسم دے په روح راویستونکو | (په جوړو نو کښے) ورننوتونکی | او په هغے چه په نرمئ روحونه راوباسی | او په لامبو وهونکو | په تیزئ سره

قسم دے په هغه فرښتو چه په سختئ سره روحونه راوباسی او په هغے چه ډیر په نرمئ روحونه راکاږی او چه (په فضا کښے) لامبو وهی

فَالسّٰبِقٰتِ سَبْقًا ﴿۴﴾ فَالْمُدَبِّرٰتِ اَمْرًا ﴿۵﴾ يَوْمَ تَرْجُفُ الرَّاجِفَةُ ﴿۶﴾

بیا په وړاندې کیدونکو | وړاندې کیدو سره | بیا په انتظام کوونکو | دَ هر کار | په هغه ورځ چه | وُبه خوزیږی | خوزیدونکے ۔

او بیا تر یله ور وړاندې کیږی ، او دَ هر کار تدبیر کوی (چه قیامت به راځی) په هغه ورځ چه رپیدونکے زمکه وُرپیږی

تَتْبَعُهَا الرَّادِفَةُ ﴿۷﴾ قُلُوْبٌ يَّوْمَئِذٍ وَّاجِفَةٌ ﴿۸﴾ اَبْصَارُهَا خَاشِعَةٌ ﴿۹﴾

را به شی دَ پسے | بل ورو ستو راتلونکے | زړونه به | په دغه ورځ | درزیږی | سترګے به دَ دوئ | ټیټے وی

ورپسے به دویم (زوردار آواز) راشی ، ډیر زړونه به په دغه ورځ درزیږی دَ هغوئ سترګے به کوزے وی ۔

يَقُوْلُوْنَ ءَاِنَّا لَمَرْدُوْدُوْنَ فِى الْحَافِرَةِ ﴿۱۰﴾ ءَاِذَا كُنَّا عِظَامًا نَّخِرَةً ﴿۱۱﴾

دوئ وائی | آیا مونږ به | بیرته وګرځولے شو | وړومبنی حالت ته ؟ | آیا هر کله چه شو مونږ | هډوکی | رژیدلی

دوئ وائی چه بنه! مونږ به لا بیا هم راژوندی کیږو ؟ دَ هغے نه پس چه رژیدلی هډوکی شو ؟

قَالُوْا تِلْكَ اِذًا كَرَّةٌ خَاسِرَةٌ ﴿۱۲﴾ فَاِنَّمَا هِىَ زَجْرَةٌ وَّاحِدَةٌ ﴿۱۳﴾ فَاِذَا

دوئ وائی | چه دا خو به | دغه وخت | واپسی وی | دَ تاوان | پس بیشکه | هغه به | یوه چغه وی | پس دَ غه وخت به

وائی چه بیره دا خو به هسے دَ تاوان نه ډکه واپسی وی (واوره!) هغه خو به بس یوه زوردار چغه وی ، او دوئ به

هُمْ بِالسَّاهِرَةِ ﴿۱۴﴾ هَلْ اَتٰىكَ حَدِيْثُ مُوْسٰى ﴿۱۵﴾ اِذْ نَادٰهُ رَبُّهٗ

دوئ وی | په یوه ډاګه | آیا رسیدلے ده تاته | خبره | دَ موسیٰؑ | هر کله چه | آواز وکړو ده ته | دَ ده رب

فوراً میدان (دَ حشر) کښے موجود وی ، آیا تاته دَ موسیٰؑ دَ واقعے خبر را رسیدلے دے ، چه خپل رب ورته دَ طوی په

بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿۱۶﴾ اِذْهَبْ اِلٰى فِرْعَوْنَ اِنَّهٗ طَغٰى ﴿۱۷﴾ فَقُلْ

په وادئ | پاکه | دَ طوی کښے | لاړ شه | طرف دَ فرعون ته | بیشکه ده | سرکشی وکړه | پس ووایه

پاکیزه وادئ کښے آواز وُکړه (او ورته ئے حکم وکړو چه) فرعون ته ورشه چه هغه دَ حد نه تیر شوے دے نو ورته ووایه

هَلْ لَّكَ اِلٰٓى اَنْ تَزَكّٰى ﴿۱۸﴾ وَاَهْدِيَكَ اِلٰى رَبِّكَ فَتَخْشٰى ﴿۱۹﴾

آیا ستا (خواهش شته) | چه ته پاک شے | او زهٔ لار وُښایم تاته | ستا دَ ربّ طرف ته | چه ته اُویریږے ۔

چه آیا دَ پاکیدو خواهش لرے ؟ او چه زهٔ درته دَ خپل رب لار وُښایم چه ته ترے ویره وُکړے

فَاَرٰىهُ الْاٰيَةَ الْكُبْرٰى ﴿٢٠﴾ فَكَذَّبَ وَعَصٰى ﴿٢١﴾ ثُمَّ اَدْبَرَ يَسْعٰى ﴿٢٢﴾

نو دهٔ وښود له دهٔ ته | هغه نخښه | لويه | نو دهٔ دروغ وګڼل له | او نافرمانی ئے وکړه | بيا | بيرته وګرځيد لو | کوشش کوونکے

نو هغهٔ ته ئے يوه لويه معجزه وښود له، نو (فرعون) هغه دروغ وګڼل او نافرمانی ئے وکړه، بيا مخ په شا په منډه لاړ

فَحَشَرَ فَنَادٰى ﴿٢٣﴾ فَقَالَ اَنَا رَبُّكُمُ الْاَعْلٰى ﴿٢٤﴾ فَاَخَذَهُ اللّٰهُ نَكَالَ

بيا ئے جمع کړل | بيا ئے اواز وکړو | پس دۀ ووئيل | چه زهٔ | ستاسو رب يم | اُوچت | پس وُنيولو دے | الله | په عذاب

نو خلق ئے راټول کړل او اعلان ئے وکړو نو وُئے وئيل چه زهٔ ستاسو لوئے رب يم - نو الله تعالیٰ په آخرت او دنيا دواړو

الْاٰخِرَةِ وَالْاُوْلٰى ﴿٢٥﴾ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّمَنْ يَّخْشٰى ﴿٢٦﴾ ءَاَنْتُمْ اَشَدُّ

ع ٢

دَ آخرت | او دَ دُنيا کښے | بيشکه | په دے کښے | عبرت دے | دَ هغه چا دَ پاره | چه ويريږی | آيا تاسو | ګران يئ

کښے عذاب ورکړو - په دے کښے هغه ټولو خلقو دَ پاره عبرت دے چه (دَ الله نه) ويريږی، آيا ستاسو پيدا اوښت

خَلْقًا اَمِ السَّمَآءُ بَنٰهَا ﴿٢٧﴾ رَفَعَ سَمْكَهَا فَسَوّٰىهَا ﴿٢٨﴾ وَاَغْطَشَ

په پيدا وښت کښے | يا آسمان | چه هغه ئے جوړ کړو | اُوچت ئے کړو | چت دَ هغے | بيا ئے برابر کړو هغه | او تياره ئے کړه

ګران دے او که دَ آسمان؟ چه هغهٔ جوړ کړو، دَ هغے چت ئے اُوچت کړو او برابر ئے کړو - او شپه ئے ورله

لَيْلَهَا وَاَخْرَجَ ضُحٰىهَا ﴿٢٩﴾ وَالْاَرْضَ بَعْدَ ذٰلِكَ دَحٰىهَا ﴿٣٠﴾ اَخْرَجَ مِنْهَا

شپه دَ هغے | او راوے ويستله | رڼا دَ ورځے | او زمکه ئے هم | دَ دے نه پس | وُغوړوله | راوے ويستلے | له دے نه

تياره کړه او ورځے ئے ورله رڼا را ښکاره کړه، او زمکه ئے دَ دے نه پس وُغوړوله دَ هغے نه ئے اوبهٔ او

مَآءَهَا وَمَرْعٰىهَا ﴿٣١﴾ وَالْجِبَالَ اَرْسٰىهَا ﴿٣٢﴾ مَتَاعًا لَّكُمْ وَلِاَنْعَامِكُمْ ﴿٣٣﴾

اُوبهٔ دَ دے | او ګياه دَ دے | او غرونه ئے | محکم ودرول | (دا) فائده ده | تاسو دَ پاره | او دَ پاره دَ څارو ستاسو

ورشو ګانے را وُويستلے - او غرونه ئے پرے قائم کړل، (دا هر څهٔ) ستاسو او ستاسو دَ څارو دَ فائدے دَ پاره دی

فَاِذَا جَآءَتِ الطَّآمَّةُ الْكُبْرٰى ﴿٣٤﴾ يَوْمَ يَتَذَكَّرُ الْاِنْسَانُ مَا سَعٰى ﴿٣٥﴾

بيا هر کله چه راشی | هغه هنګامه | لويه | په کومه ورځ چه | ياد به کړی | انسان | څهٔ چه دهٔ کوشش کړے وی

نو څهٔ وخت چه (دَ قيامت) هغه لويه هنګامه راشی، نو بنيادم ته به خپل عملونه يو په يو را ياد شی،

وَبُرِّزَتِ الْجَحِيْمُ لِمَنْ يَّرٰى ﴿٣٦﴾ فَاَمَّا مَنْ طَغٰى ﴿٣٧﴾ وَاٰثَرَ

او را ښکاره به کړے شی | دوزخ | هر ليدونکی دَ پاره | پس چا چه سرکشی وکړه | او غوره کړے ئے وی

او هر ليدونکی ته به دوزخ را ښکاره کړے شی، نو چا چه سرکشی کړی وی، او دَ دُنيا ژوند

الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا ﴿٣٨﴾ فَاِنَّ الْجَحِيْمَ هِيَ الْمَاْوٰى ﴿٣٩﴾ وَاَمَّا مَنْ خَافَ

ژوند | دَ دُنيا | نو بيشکه | هم دوزخ | (دَ دهٔ) ټيکاؤنړه ده | او ليکن | څوک چه | ويريدلے وی

ئے غوره کړے وی، نو دوزخ به دَ هغهٔ ټيکاؤنړه وی، او څوک چه دَ خپل رب په وړاندې

مَقَامَ رَبِّهٖ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوٰى ﴿٤٠﴾ فَاِنَّ الْجَنَّةَ

په مخکښے له او دريدو نه | دَ رب خپل | او منع کړے ئے وی | نفس | له خواهشاتو نه | نو يقيناً | جنّت

دَ پيشئ نه ويريدلے وی، او خپل نفس ئے دَ خواهشاتو نه منع کړے وی، نو جنت دَ هغهٔ

هِيَ الْمَأْوٰى ﴿٤١﴾ يَسْـَٔلُوْنَكَ عَنِ السَّاعَةِ اَيَّانَ مُرْسٰهَا ﴿٤٢﴾

دَ دهٔ تيکاو ځای دے | دوی تپوس کوی له تا نه | دَ قيامت په حقله | چه کله به وی | واقع کيدل دَ دے

دوی له تا نه دَ قيامت په حقله تپوس کوی چه کله به راځی؟

فِيْمَ اَنْتَ مِنْ ذِكْرٰىهَا ﴿٤٣﴾ اِلٰى رَبِّكَ مُنْتَهٰىهَا ﴿٤٤﴾ اِنَّمَآ اَنْتَ

څهٔ تعلق دے | ستا | دَ دے دَ علم سره | هم ستا دَ رب طرف ته ده | انتها دَ دے | بيشکه ته خو

تا نه دَ دے وخت څهٔ معلوم دے؟ دَ دے آخری علم صرف الله سره دے، ستا کار خو صرف

مُنْذِرُ مَنْ يَّخْشٰىهَا ﴿٤٥﴾ كَاَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَهَا لَمْ يَلْبَثُوْٓا

ويرونکے يئے | هغه څوک چه ويريږی له دے نه | لکه چه دوئ | په کومه ورځ | و وينی هغه | (نو داسے به ښکاری) چه دوئ نه دی پاتے شوی

هغه څوک ويرول دی چه دَ قيامت نه ويريږی، دوئ چه دَ قيامت ورځ و وينی نو داسے به وی لکه چه (په دنيا کښے)

اِلَّا عَشِيَّةً اَوْ ضُحٰىهَا ﴿٤٦﴾

مګر | يو ماښام | يا په قدر دَ څاښت

هيله دَ نور دَ زيری يا دَ څاښت هومره وخت تير کړے وی

سُوْرَةُ عَبَسَ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ اثْنَتَانِ وَاَرْبَعُوْنَ اٰيَةً وَّفِيْهَا رُكُوْعٌ وَّاحِدٌ

سوره عبس په مکه کښے نازل شوه | په دے کښے ۴۲ آيتونه او يو رکوع ده

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

(شروع) دَ الله په نامه چه ډير مهربان ډير زيات رحم کوونکے دے

دَ الله په نامه شروع کوم چه ډير مهربان دَ ډير زيات رحم خاوند دے

عَبَسَ وَتَوَلّٰٓى ﴿١﴾ اَنْ جَآءَهُ الْاَعْمٰى ﴿٢﴾ وَمَا يُدْرِيْكَ لَعَلَّهٗ يَزَّكّٰٓى ﴿٣﴾

ناراضه شو | او مخ ئے واړولو | چه راغے ورته | يو ړوند | او تا ته څهٔ خبر دے | چه شايد دے | پاک شی

تندے ئے تريو کړو او مخ ئے واړولو چه يو ړوند ورته راغے. او تا ته څهٔ معلومه ده چه هغه (په دين زده کولو) پاک شی.

اَوْ يَذَّكَّرُ فَتَنْفَعَهُ الذِّكْرٰى ﴿٤﴾ اَمَّا مَنِ اسْتَغْنٰى ﴿٥﴾ فَاَنْتَ لَهٗ

يا دے نصيحت حاصل کړی | نو نفع ورکړی ده ته | نصيحت | ليکن | څوک چه | غنی دے | نو ته | طرف دَ هغهٔ ته

يا نصيحت اومنی نو هغه ورته فائده ورکړی، پاتے شو هغه سړے چه بے پرواه دے، نو تا هغهٔ ته توجه

تَصَدّٰى ﴿٦﴾ وَمَا عَلَيْكَ اَلَّا يَزَّكّٰى ﴿٧﴾ وَاَمَّا مَنْ جَآءَكَ يَسْعٰى ﴿٨﴾

مخ کوے | او نشته په تا (څهٔ ګناه) | چه هغه پاکی نهٔ اختياروی | او ليکن | هغه څوک | چه راغے تا ته | په منډه

وکړه. او ستا پکښے څهٔ تاوان دے که هغه پاک نهٔ شی؟ او څوک چه تا له په منډه منډه راغے.

وَهُوَ يَخْشٰى ﴿٩﴾ فَاَنْتَ عَنْهُ تَلَهّٰى ﴿١٠﴾ كَلَّآ اِنَّهَا تَذْكِرَةٌ ﴿١١﴾ فَمَنْ شَآءَ

او دے ويريږی (دَ الله نه) | پس ته | له هغهٔ نه | غفلت کوے | هيڅ کله نه | بيشکه دا | يو نصيحت دے | نو څوک چه | غواړی

او هغه (دَ الله نه) ويريږی، نو تهٔ دَ هغهٔ نه بے پرواه شوے، بيا داسے مهٔ کوه دا خو يو نصيحت دے نو چه دَ چا خوښه وی

ذَكَرَهٗ ﴿١٢﴾ فِيْ صُحُفٍ مُّكَرَّمَةٍ ﴿١٣﴾ مَّرْفُوْعَةٍ مُّطَهَّرَةٍ ﴿١٤﴾ بِاَيْدِيْ سَفَرَةٍ ﴿١٥﴾

دا دِ ياد کړی | په صحيفو کښے | چه عزتمند دی | ډيرے اوچتے | (او) پاکے دی | په لاسو نو کښے دَ (هغه) ليکونکو دی

هغه دِ قبول کړی، په عزتمندو صحيفو کښے دے چه اوچتے او پاکيزه دی، دا دَ داسے ليکونکو (فرښتو) په لاسونو کښے دی

كِرَامٍ بَرَرَةٍ ﴿١٦﴾ قُتِلَ الْإِنسَانُ مَآ أَكْفَرَهُ ﴿١٧﴾ مِنْ أَيِّ شَيْءٍ خَلَقَهُ ﴿١٨﴾

چه عزتمند دي | نیک کرداره دي | هلاک دې شي | انسان | څه ناشکره دې | له کوم یو څیز نه | الله پیدا کړو دے

چه عزتمند (او) نیکانے دي، بنیادم دې هلاک شي دے څومره ډیر ناشکره دے دَ څومره حقیر څیز نه الله پیدا کړے دے

مِن نُّطْفَةٍ خَلَقَهُ فَقَدَّرَهُ ﴿١٩﴾ ثُمَّ السَّبِيلَ يَسَّرَهُ ﴿٢٠﴾ ثُمَّ أَمَاتَهُ

له یوے نطفے نه | دے ئې پیدا کړو | بیا اندازه ئے کړو دے | بیائے | لاره | آسانه کړه دهٔ ته | بیائے | مړ کړو دے

دَ یو څاڅکی نه الله پیدا کړے دے بیائے په یوه خاص اندازه جوړ کړو، بیائے ورته لاره آسانه کړه، بیائے مړ کړو نو قبر

فَأَقْبَرَهُ ﴿٢١﴾ ثُمَّ إِذَا شَآءَ أَنشَرَهُ ﴿٢٢﴾ كَلَّا لَمَّا يَقْضِ مَآ أَمَرَهُ ﴿٢٣﴾

بیائے په کور کړو دے | بیا هرکله چه | وُغواړی | دوباره به ئے راپاڅوی | هرګز نه! | دهٔ تعمیل ونهٔ کړو | څهٔ چه ئے دهٔ ته حکم وکړو

کښے ئے کیښودو - بیا چه کله ئے خوښه شي نو راژوندے به ئے کړی، البته دهٔ (دَ خپل رب) حکم پوره نهٔ کړو -

فَلْيَنظُرِ الْإِنسَانُ إِلَىٰ طَعَامِهِ ﴿٢٤﴾ أَنَّا صَبَبْنَا الْمَآءَ صَبًّا ﴿٢٥﴾ ثُمَّ شَقَقْنَا

پس پکار ده چه وګوری | انسان | دَ خپل طعام طرف ته | چه مونږ راوُورولے | اُوبهٔ په راوړولو سره | بیا مونږ وُچوله

نو بنیادم له پکاردی چه خپل خوراک ته وګوری، چه مونږه اُوبهٔ راوُورَوے، بیا مو زمکه

الْأَرْضَ شَقًّا ﴿٢٦﴾ فَأَنۢبَتْنَا فِيهَا حَبًّا ﴿٢٧﴾ وَعِنَبًا وَقَضْبًا ﴿٢٨﴾ وَزَيْتُونًا

زمکه | په چولو سره | بیا را وُتوکول مونږ | په دے کښے | غله | او انګور | او سبزیانے | او زیتون

وُچوله، نو په هغے کښے مو غلے او انګور او ترکاریٔ او ښوټه

وَنَخْلًا ﴿٢٩﴾ وَحَدَآئِقَ غُلْبًا ﴿٣٠﴾ وَفَاكِهَةً وَأَبًّا ﴿٣١﴾ مَّتَاعًا لَّكُمْ

او قجورے | او باغونه | ګڼړ | او میوے | او ګیاه | دَ ژوندُ سامان | تاسو دَ پاره

او قجورے او ګڼړ کور باغونه او رنګ رنګ میوے او ګیاه زرغون کړل چه ستاسو او ستاسو دَ څارو

وَلِأَنْعَامِكُمْ ﴿٣٢﴾ فَإِذَا جَآءَتِ الصَّآخَّةُ ﴿٣٣﴾ يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ ﴿٣٤﴾

او ستاسو دَ څارو (دَ پاره) | بیا هرکله چه | راشي | آواز سخت | په هغه ورځ | چه تښتی به | سړے | له خپل ورور نه

په کار راځی، نو هرکله چه (دَ قیامت) چغه راشي، په دغه ورځ به سړے دَ خپل ورور او

وَأُمِّهِ وَأَبِيهِ ﴿٣٥﴾ وَصَاحِبَتِهِ وَبَنِيهِ ﴿٣٦﴾ لِكُلِّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ يَوْمَئِذٍ

او له خپلے مور نه | او له خپل پلار نه | او له خپلے ښځے نه | او له خپلو ځامنو نه | هر سړی | ته به | له دوی نه | په دغه ورځ

خپلے مور او خپل پلار، او خپلے ښځے او خپل اولاد نه تښتی، چه په دوی کښے دَ هر سړی به دا سے حال وی چه

شَأْنٌ يُغْنِيهِ ﴿٣٧﴾ وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ مُّسْفِرَةٌ ﴿٣٨﴾ ضَاحِكَةٌ مُّسْتَبْشِرَةٌ ﴿٣٩﴾

یو فکر وی | چه دے به لاتعلقه کړی | څهٔ مخونه به | په دغه ورځ | روښانه وی | خندیدونکی به وی | خوشحاله به وی -

دَ بل (دَ پوښتنے نه) به ئے غافله کړے وی، څُنے مخونه به په دغه ورځ روښانه وی خاندی به خوشحاله به وی -

وَوُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ عَلَيْهَا غَبَرَةٌ ﴿٤٠﴾ تَرْهَقُهَا قَتَرَةٌ ﴿٤١﴾

او څهٔ مخونه به | په دغه ورځ | (دا سے وی) چه په هغے به | دُوړه وی | خوریه وی په هغے باندِ | توروالے

او څُنے مخونه به په دغه ورځ خړ وی، چه دَ غم تیارهٔ به پرے راخوره شوی وی

أُولَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡكَفَرَةُ ٱلۡفَجَرَةُ ﴿٤٢﴾

هم دا خلق دی | کافران | بدکاره

هم دغه کسان بدعمله کافران دی.

سُورَةُ التَّكۡوِيرِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ | بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ | تِسۡعٌ وَّعِشۡرُوۡنَ اٰيَةً وَّرُكُوۡعٌ وَّاحِدٌ

سورهٔ تکویر په مکه کښې نازل شوا و | (شروع) د الله په نامه چه لوئ مهربان دیر زیات رحم کوونکے دے | په دے کښې ۲۹ آیتونه او یوه رکوع ده

د الله په نامه شروع کوم چه لوئ مهربان د دیر زیات رحم خاوند دے

إِذَا ٱلشَّمۡسُ كُوِّرَتۡ ﴿١﴾ وَإِذَا ٱلنُّجُومُ ٱنكَدَرَتۡ ﴿٢﴾ وَإِذَا ٱلۡجِبَالُ

هر کله چه | نور | را نغښتے شي | او هر کله چه | ستوري | بے نوره شي | او هر کله چه | غرونه

هر کله چه نور را نغښتے شي ، او څه وخت چه ستوري بے نوره شي او هر کله چه غرونه

سُيِّرَتۡ ﴿٣﴾ وَإِذَا ٱلۡعِشَارُ عُطِّلَتۡ ﴿٤﴾ وَإِذَا ٱلۡوُحُوشُ حُشِرَتۡ ﴿٥﴾

روان کړے شي | او هر کله چه | د لسو میاشتو بلاربے اوښے | هیرے کړے شي | او هر کله چه ځنګلي ځناور | راجمع کړے شي

روان کړے شي او لس میاشتنۍ بلاربے (اوښے) هیرے کړے شي، او څه وخت چه ځنګلي ځناور راجمع کړے شي

وَإِذَا ٱلۡبِحَارُ سُجِّرَتۡ ﴿٦﴾ وَإِذَا ٱلنُّفُوسُ زُوِّجَتۡ ﴿٧﴾ وَإِذَا ٱلۡمَوۡءُۥدَةُ

او هر کله چه | دریابونه | د اور په شان لمبه کړے شي | او هر کله چه روحونه | (د بدنونو سره) جمع کړے شي | او کله چه ژوندۍ ښخے شوے (جینۍ)

او هر کله چه دریابونه اور شي ، او روحونه (د بدنونو سره) جوړې کړے شي ، او چه د ژوندو ښخو کړے شوو

سُئِلَتۡ ﴿٨﴾ بِأَيِّ ذَنۢبٖ قُتِلَتۡ ﴿٩﴾ وَإِذَا ٱلصُّحُفُ نُشِرَتۡ ﴿١٠﴾ وَإِذَا ٱلسَّمَآءُ

تپوس وشي | چه په کومه ګناه | هغه وژلے شوے وه | او هر کله چه | عملنامے | پرانستلے شي | او هر کله چه | د آسمان

جینکونه تپوس وشي چه په کومے ګناه وژلے شوے وے او څه وخت چه عملنامے پرانستلے شي او څه وخت چه د آسمانو

كُشِطَتۡ ﴿١١﴾ وَإِذَا ٱلۡجَحِيمُ سُعِّرَتۡ ﴿١٢﴾ وَإِذَا ٱلۡجَنَّةُ أُزۡلِفَتۡ ﴿١٣﴾ عَلِمَتۡ

پوستکے ورېستلے شي | او هر کله چه | دوزخ | سور کړے شي | او هر کله چه جنت | رانزدے کړے شي | نو پوهه به شي

پوستکے وریستلے شي، او هر کله چه دوزخ لمبه کړے شي، او څه وخت چه جنت رانزدے کړے شي، نو هر نفس

نَفۡسٞ مَّآ أَحۡضَرَتۡ ﴿١٤﴾ فَلَآ أُقۡسِمُ بِٱلۡخُنَّسِ ﴿١٥﴾ ٱلۡجَوَارِ

هر یو کس | په هغه څه | چه دهٔ حاضر کړی دی | پس زهٔ قسم خورم | په بیرته ګرځیدونکو سیمو تلونکو | ګرځیدونکو

نه به خپل عمل معلوم شي ، نو زهٔ قسم خورم په راتاویدونکو ، ګرځیدونکو او پټیدونکو

ٱلۡكُنَّسِ ﴿١٦﴾ وَٱلَّيۡلِ إِذَا عَسۡعَسَ ﴿١٧﴾ وَٱلصُّبۡحِ إِذَا تَنَفَّسَ ﴿١٨﴾ إِنَّهُۥ

پټیدونکو ستورو | او په شپه | هر کله چه | راخوره شي | او په صبا | هر کله چه ساه واخلي | بیشکه دا

ستورو او په شپه چه راخوره شي او په سحر چه راوخیژي ، بیشکه دا (قرآن)

لَقَوۡلُ رَسُولٖ كَرِيمٖ ﴿١٩﴾ ذِي قُوَّةٍ عِندَ ذِي ٱلۡعَرۡشِ مَكِينٖ ﴿٢٠﴾ مُّطَاعٖ

کلام دے | د فرښتے | عزتمند دے | چه طاقت والا دے | د عرش والا سره نزدے | د لوئے مرتبے والا دے | خبره ئے منلے شي

د یو عزتمند فرښتے په ژبه (رالیږلے شوے پیغام) دے چه ډیر مضبوط دے د عرش خاوند (الله) سره د لوئے مرتبے خاوند دے، خبره ئے

ثَمَّ اَمِيْنٍ ﴿٢١﴾ وَمَا صَاحِبُكُمْ بِمَجْنُوْنٍ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ رَاٰهُ بِالْاُفُقِ الْمُبِيْنِ ﴿٢٣﴾

دَهغهٔ ځاے | امانتدار دے | او نهٔ دے ستاسو ملګرے | دیوانه | او دهٔ هغه لیدلے دے | دَ آسمان په واضحه کناره

هلته منلے شی او امانت کردے او ستاسو ملګرے (محمدؐ) لیونے نهٔ دے او دهٔ هغه (جبرائیل) دَ آسمان غاړے ته لیدلے هم دے

وَمَا هُوَ عَلَى الْغَيْبِ بِضَنِيْنٍ ﴿٢٤﴾ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَيْطٰنٍ رَّجِيْمٍ ﴿٢٥﴾

او نهٔ وو هغه | (د) غیب (په معامله) کښے | شومتیا کوونکے | او نهٔ دے دا | قول | دَ شیطان | رټلے شوی

او دا پیغمبرؐ دَ غیبو خبرو په ښودو لو کښے شوم نهٔ دے ، او دا کلام دَ رټلے شوی شیطان کلام نهٔ دے

فَاَيْنَ تَذْهَبُوْنَ ﴿٢٦﴾ اِنْ هُوَ اِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعٰلَمِيْنَ ﴿٢٧﴾ لِمَنْ شَآءَ مِنْكُمْ

پس چرته | تاسو روان یئ | نهٔ وو دا (قرآن) مګر | نصیحت | دَ ټولو جهانونو دَپاره | دَ هغه چا دَپاره | چه غواړی | له تاسو نه

نو تاسو بل کوم اړخ ته روان یئ، دا (کتاب) خو بس ټول مخلوق ته یو نصیحت دے ، دَ هغه چا دَپاره چه څوک له تاسو

اَنْ يَّسْتَقِيْمَ ﴿٢٨﴾ وَمَا تَشَآءُوْنَ اِلَّآ اَنْ يَّشَآءَ اللّٰهُ رَبُّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٢٩﴾

چه په سمه لار روان شی | او نهٔ شئ غوښتلے تاسو | مګر | دا چه وغواړی | الله | چه رب دے | دَ ټولو جهانونو

نه په نیغه لاره تلل غواړی او تاسو هغه څهٔ غوښتلے شئ چه الله ئے وغواړی چه دَ ټولو جهانونو رب دے ـ

سُوْرَةُ الْاِنْفِطَارِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | تِسْعَ عَشْرَةَ اٰيَةً وَّرُكُوْعٌ وَّاحِدٌ

سورة الانفطار په مکه کښے نازل شو | (شروع) دَ الله په نامه چه ډیر مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | او په دے کښے ۱۹ آیتونه او یو رکوع ده

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

اِذَا السَّمَآءُ انْفَطَرَتْ ﴿١﴾ وَاِذَا الْكَوَاكِبُ انْتَثَرَتْ ﴿٢﴾ وَاِذَا الْبِحَارُ

هر کله چه آسمان | وڅیری | او هر کله چه | ستوری | تس نس شی | او هر کله چه | سمندرونه

څهٔ وخت چه آسمان وڅوی ، او چه ستوری ودوړیږی ، او دریابونه یو بل سره

فُجِّرَتْ ﴿٣﴾ وَاِذَا الْقُبُوْرُ بُعْثِرَتْ ﴿٤﴾ عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ وَ

ګډ شی | او هر کله چه | قبرونه | ونړولے شی | نو پوهه به شی | هر یو نفس په هغه څهٔ چه | وړاندے ئے لیږلی دی | او

په بهیدو دا یو ځائے شی او هر کله چه قبرونه ونړولے شی ، نو هر نفس ته به معلومه شی چه څهٔ ئے کړی دی او څهٔ ئے

اَخَّرَتْ ﴿٥﴾ يٰۤاَيُّهَا الْاِنْسَانُ مَا غَرَّكَ بِرَبِّكَ الْكَرِيْمِ ﴿٦﴾ الَّذِيْ خَلَقَكَ

چه وروستو پرینبی دی | اے | انسان ! | ته څهٔ څیز دوکه کړے | دَ خپل رب کریم په باره کښے | هغه چه | ته ئے پیدا کړے

پرینبی دی اے بنیادمه ! ته دَ خپل کریم رب په حقله کوم څیز دوکه کړے، هغه ذات چه ته ئے پیدا

فَسَوّٰىكَ فَعَدَلَكَ ﴿٧﴾ فِيْۤ اَيِّ صُوْرَةٍ مَّا شَآءَ رَكَّبَكَ ﴿٨﴾ كَلَّا بَلْ

بیائے ته درست کړے | بیائے میانه حال کړے | په کوم صورت کښے چه هم | دهٔ وغوښتل | جوړ ئے درکړو تا نه | هرګز نه | بلکه

کړے نو برابر ئے کړے نو میانه حال ئے کړے، په کوم شکل چه ئے خوښه وه هغسے ئے جوړ کړے ـ نهٔ بلکه تاسو

تُكَذِّبُوْنَ بِالدِّيْنِ ﴿٩﴾ وَاِنَّ عَلَيْكُمْ لَحٰفِظِيْنَ ﴿١٠﴾ كِرَامًا كَاتِبِيْنَ ﴿١١﴾

تاسو دروغ ګڼړل | جزاء او سزا | او بیشکه په تاسو باندے | محافظانے دی | عزتمند دے | لیکونکے

خو دَ قیامت نه انکار کوئ ، حال دا چه نګرانے فرښتے در باندِ مقرر دی چه شریفے لیکونکے دی ـ

يَعۡلَمُوۡنَ مَا تَفۡعَلُوۡنَ ⑫ اِنَّ الۡاَبۡرَارَ لَفِىۡ نَعِيۡمٍ ⑬ وَ اِنَّ الۡفُجَّارَ

دے پوهیږی | په هغه څه چه تاسو کوئ | بیشکه نیکان به | په نعمت کښے وی | او | بیشکه | ګناهګاران به

تاسو چه څه کوئ په هغے ښهٔ پوهیږی، بیشکه نیکان خلق به د نعمتونو په جنت کښے وی او بیشکه بدکاران به

لَفِىۡ جَحِيۡمٍ ⑭ يَّصۡلَوۡنَهَا يَوۡمَ الدِّيۡنِ ⑮ وَمَا هُمۡ عَنۡهَا بِغَآئِبِيۡنَ ⑯

په دوزخ کښے وی | دوئ به داخلیږی په دے کښے | د جزا په ورځ | او نهٔ به وی دوئ | له دغه ځائے نه | پټیدونکی

په دوزخ کښے وی په کوم کښے چه به دوئ د قیامت په ورځ داخلیږی او دوئ به د دغے (دوزخ) نه پټیدے نهٔ شی.

وَمَآ اَدۡرٰٮكَ مَا يَوۡمُ الدِّيۡنِ ⑰ ثُمَّ مَآ اَدۡرٰٮكَ مَا يَوۡمُ الدِّيۡنِ ⑱ يَوۡمَ

او تا ته څهٔ خبر دے | چه څهٔ ده ورځ د جزاء؟ | بیا تا ته څهٔ خبر دے | چه څهٔ ده ورځ د جزا؟ | هغه ورځ ده

او تا ته څهٔ معلومه ده چه د بدلے ورځ به څنګه وی؟ او بیا تا ته څهٔ معلومه ده چه د بدلے ورځ څنګه ده؟ هغه داسے

لَا تَمۡلِكُ نَفۡسٌ لِّنَفۡسٍ شَيۡــًٔا ؕ وَالۡاَمۡرُ يَوۡمَئِذٍ لِّلّٰهِ ⑲

چه نهٔ به شی کولے | یو نفس د بل نفس د پاره | هیڅ هم | او حکم به | په دغه ورځ | د الله (وی)

ورځ ده چه هیڅوک به د هیچا په کار نهٔ راځی او په دغه ورځ به حکم یوازے د الله تعالیٰ چلیږی

سُوۡرَةُ الۡمُطَفِّفِيۡنَ مَكِّيَّةٌ وَّهِىَ سِتٌّ وَّثَلٰثُوۡنَ اٰيَةً وَّرُكُوۡعٌ وَّاحِدٌ

سورهٔ مطففین په مکه کښے نازل شو او په دے کښے ۳۶ آیتونه او یو رکوع ده

بِسۡمِ اللّٰهِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِيۡمِ

(شروع) د الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کونکے دے

د الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان د ډیر زیات رحم خاوند دے

وَيۡلٌ لِّلۡمُطَفِّفِيۡنَ ① الَّذِيۡنَ اِذَا اكۡتَالُوۡا عَلَى النَّاسِ يَسۡتَوۡفُوۡنَ ②

تباهی ده | د کم ورکوونکو د پاره | هغه خلق چه | هرکله | پیمانه کوی | له خلقو نه | نو پوره اخلی

د کم تول کوونکو د پاره بربادی ده، هغه چا د پاره چه پیمانے اخلی له خلقو نه نو پوره په پوره ئے اخلی

وَاِذَا كَالُوۡهُمۡ اَوْ وَّزَنُوۡهُمۡ يُخۡسِرُوۡنَ ③ اَلَا يَظُنُّ اُولٰٓئِكَ اَنَّهُمۡ

او هرکله چه | پیمانه ورکوی دوئ تهٔ | یا په تول ورکوی دوئ تهٔ | نو کم ورکوی | آیا یقین نهٔ کوی | دا خلق | چه بیشکه دوئ

او چه خلقو ته ئے پیمانه کوی یا ورته ئے تلی نو کم ورکوی. آیا دوئ دا باور نهٔ لری چه دوئ به (د قیامت

مَّبۡعُوۡثُوۡنَ ④ لِيَوۡمٍ عَظِيۡمٍ ⑤ يَّوۡمَ يَقُوۡمُ النَّاسُ لِرَبِّ الۡعٰلَمِيۡنَ ⑥

به راپاڅولے شی | په ورځے | لوئے | په کومه ورځ چه | وُبه دریږی | خلق | په وړاندِ د رب د ټولو جهانونو

په لویه ورځ راژوندی کیږی؟ په کومه ورځ چه به خلق د ټول مخلوق رب ته پیش کیږی.

كَلَّاۤ اِنَّ كِتٰبَ الۡفُجَّارِ لَفِىۡ سِجِّيۡنٍ ⑦ وَمَآ اَدۡرٰٮكَ مَا سِجِّيۡنٌ ⑧

هرګز نه | بیشکه | عملنامے | د نافرمانانو | په سجین کښے دی | او تا ته څهٔ خبر دے | چه څهٔ دے سجین؟

داسے دِ نهٔ کوی بیشکه د بدکارو خلقو عملنامے په سجین کښے دی. او تا ته څهٔ معلومه ده چه سجین څهٔ (شے) دے؟

كِتٰبٌ مَّرۡقُوۡمٌ ⑨ وَيۡلٌ يَّوۡمَئِذٍ لِّلۡمُكَذِّبِيۡنَ ⑩ الَّذِيۡنَ يُكَذِّبُوۡنَ

یو کتاب دے | لیکلے شوے | تباهی ده | په دغه ورځ | دروغ ګڼړونکو د پاره | هغه خلق چه | دروغ ګڼړی

(دا) یو لیکلے شوے کتاب دے، په دغه ورځ د دروغ ګڼړونکو د پاره تباهی ده، چه څوک د قیامت ورځ دروغ

اِذَا تُتۡلٰی
لوستلے شی | هرکله چه

بِيَوۡمِ الدِّيۡنِ ﴿۱۱﴾ وَمَا يُكَذِّبُ بِهٖۤ اِلَّا كُلُّ مُعۡتَدٍ اَثِيۡمٍ ﴿۱۲﴾
ورځ | دَجزا | او دروغ نه ګڼړی | دا | مګر | هر دَحد نه تیریدونکے | ګناهګار
او دَدے ورځے نه انکار یوازے هغه څوک کوی چه سرکش ګناهګاروی، هرکله چه څمونږ
ګڼړی ،

عَلَيۡهِ اٰيٰتُنَا قَالَ اَسَاطِيۡرُ الۡاَوَّلِيۡنَ ﴿۱۳﴾ كَلَّا بَلۡ ۜ رَانَ
پہ دهٔ باندِ | زمونږ آیتونه | نو دے وائی | چه قصے دی | دَوړومبنو خلقو | هرګز نه | بلکه | زنګ لګیدلے دے
آیتونه ورته واوروله شی نو وائی چه دا خو دَ پخوانو خلقو قصے دی ۔ داسے نهٔ ده بلکه دَ دوئ

عَلٰی قُلُوۡبِهِمۡ مَّا كَانُوۡا يَكۡسِبُوۡنَ ﴿۱۴﴾ كَلَّاۤ اِنَّهُمۡ عَنۡ رَّبِّهِمۡ يَوۡمَئِذٍ
پہ زړونو دَدوئ | دَهغه څهٔ چه دوئ به کول | هرګز نه | بیشکه دوئ به | دَخپل رب نه | په دغه ورځ
عملونو دَدوئ په زړونو زنګ لګولے دے ۔ نهَ دوئ به دَ خپل رب (دَ لیدلو) نه په دغه

لَّمَحۡجُوۡبُوۡنَ ﴿۱۵﴾ ثُمَّ اِنَّهُمۡ لَصَالُوا الۡجَحِيۡمِ ﴿۱۶﴾ ثُمَّ يُقَالُ هٰذَا الَّذِيۡ
منع کړے شی | بیا بیشکه دوی | داخلیدونکی دی | په دوزخ کښے | بیا به | وُوئیلے شی | چه هم دا دی هغه
ورځ منع کړے شی ۔ بیا یقیناً دوئ به دوزخ ته ځی ، بیا به ورته وئیلے شی چه دا هغه څیز

كُنۡتُمۡ بِهٖ تُكَذِّبُوۡنَ ﴿۱۷﴾ كَلَّاۤ اِنَّ كِتٰبَ الۡاَبۡرَارِ لَفِيۡ عِلِّيِّيۡنَ ﴿۱۸﴾
چه تاسو به دروغ ګڼړل | هرګز نه | بیشکه | اعمالنامے | دَ نیکانو خلقو | په علّیّین کښے دی ۔
دے چه تاسو به دروغ ګڼړلو ۔ نهَ ! بیشکه چه دَ نیکانو عملونه په علّیّین کښے لیک دی ۔

وَمَاۤ اَدۡرٰكَ مَا عِلِّيُّوۡنَ ﴿۱۹﴾ كِتٰبٌ مَّرۡقُوۡمٌ ﴿۲۰﴾ يَّشۡهَدُهُ الۡمُقَرَّبُوۡنَ ﴿۲۱﴾
اوتاته څهٔ خبر دے | چه څهٔ دے علیّین ؟ | یو کتاب دے | لیکلے شوے | ګوری دے ته | مقربے فرښتے
او تاته څهٔ معلومه ده چه علیین څنګه ځائے دے ؟ دا یو لیکلے شوے کتاب دے چه مقربے فرښتے ورته حاضرے وی

اِنَّ الۡاَبۡرَارَ لَفِيۡ نَعِيۡمٍ ﴿۲۲﴾ عَلَی الۡاَرَآئِكِ يَنۡظُرُوۡنَ ﴿۲۳﴾ تَعۡرِفُ فِيۡ وُجُوۡهِهِمۡ
بیشکه نیکان خلق به | په نعمت کښے وی | په تختونو باندِ (ناست) | ګوری به | پیژنے به ته | په مخونو دَدوئ کښے
بیشکه نیکان به دَ نعمت (په باغونو) کښے وی ' په تختونو ناست سیلونه به کوی ، دَهغوئ په مخونو کښے به دَ نعمتونو

نَضۡرَةَ النَّعِيۡمِ ﴿۲۴﴾ يُسۡقَوۡنَ مِنۡ رَّحِيۡقٍ مَّخۡتُوۡمٍ ﴿۲۵﴾ خِتٰمُهٗ مِسۡكٌ ؕ
تازګی | دَ نعمت | په دوئ به څښولے شی | خالص شراب | مُهر لګولے شوی | مُهر دَ دے به | مشک وی
تازګی ښکاری په هغوئ به مهر لګولے شوی خالص (پاکیزه) شراب څښولے شی چه مهر و نه به ئے دَ مشکو وی

وَفِيۡ ذٰلِكَ فَلۡيَتَنَافَسِ الۡمُتَنَافِسُوۡنَ ﴿۲۶﴾ وَمِزَاجُهٗ مِنۡ تَسۡنِيۡمٍ ﴿۲۷﴾
او په دے کښے | رغبت کول پکار دی | رغبت کوونکو دَپاره | او ګډون دَهغے به | دَ تسنیم له اوبو نه وی ۔
او په دغه څیز کښے دِ رغبت کوونکی رغبت وُکړی او هغے کښے به دَ تسنیم (اوبهٔ) ګډولے شی ۔

عَيۡنًا يَّشۡرَبُ بِهَا الۡمُقَرَّبُوۡنَ ﴿۲۸﴾ اِنَّ الَّذِيۡنَ اَجۡرَمُوۡا كَانُوۡا مِنَ الَّذِيۡنَ
یو چینه ده | څښی به | له هغے نه | مقرب خلق | بیشکه | کوم چه | جرمونه کړی دی | دوئ به هغه خلقو پورے
دا یوه چینه ده چه مقرب خلق به ترے نه څښل کوی ۔ بیشکه څوک چه مجرمان دی هغوئ به (په دُنیا کښے) په

اٰمَنُوْا يَضْحَكُوْنَ ﴿٢٩﴾ زصلے وَاِذَا مَرُّوْا بِهِمْ يَتَغَامَزُوْنَ ﴿٣٠﴾ زصلے وَاِذَا

چه ایمانئ راوړېدو | خندا کوله | او هر کله چه | تیریدل به دوئ | په مسلمانانو | نوسترګے به ئے وهلے | او هر کله چه

مؤمنانو پورے خندا ګانے کولے، او چه مسلمانان به ئے په خواکښے تیریدل نو یو بل ته به ئے سترګے وهلے او چه خپلو

انْقَلَبُوْٓا اِلٰٓى اَهْلِهِمُ انْقَلَبُوْا فَكِهِيْنَ ﴿٣١﴾ زصلے وَاِذَا رَاَوْهُمْ قَالُوْٓا

واپس به شول دوئ | خپل کوروالو ته | نو واپس کیدل به | خوشحاله | او هر کله چه | دوئ به لیدل مسلمانان | نو وئیل به ئے

کورونو ته به واپس تلل نو هلته به ئے هم (مسلمانانو پورے) ټوقے کولے، او چه مسلمانان به ئے ولیدل نو دا به ئے

اِنَّ هٰٓؤُلَآءِ لَضَآلُّوْنَ ﴿٣٢﴾ لا وَمَآ اُرْسِلُوْا عَلَيْهِمْ حٰفِظِيْنَ ﴿٣٣﴾ ط فَالْيَوْمَ

بیشکه | هم دوئ | ګمراه دی | او دوئ نه دی رالیږلے شوی | په دوئ باند | نګرانان | پس نن ورځ

وئیل چه دا خلق ګمراهان دی، حال دا چه دوئ د مسلمانانو په سر نګرانان مقرر شوی نه وو. نو نن (د

الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مِنَ الْكُفَّارِ يَضْحَكُوْنَ ﴿٣٤﴾ لا عَلَى الْاَرَآئِكِ لا يَنْظُرُوْنَ ﴿٣٥﴾ ط

هغه خلق چه | ایمانئ راوړے وو | په کافرانو پورے | به خندا کوی | په تختونو باند (ناست) | ګوری به

قیامت په) ورځ به مسلمانان په کافرانو پورے خندا ګانے کوی (او) په تختونو به ناست نظاره به ئے کوی

هَلْ ثُوِّبَ الْكُفَّارُ مَا كَانُوْا يَفْعَلُوْنَ ﴿٣٦﴾ ع

آیا | جزا به ورکړے شي | کافرانو ته | د هغه څه | چه دوئ به کول.

چه آیا کافرانو ته د خپل عمل پوره پوره بدله ورسیده که نا؟

سُوْرَةُ الْاِنْشِقَاقِ مَكِّيَّةٌ وَّهِىَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | خَمْسٌ وَّعِشْرُوْنَ اٰيَةً وَّرُكُوْعٌ وَّاحِدٌ

سوره انشقاق په مکه کښے نازل شو | (شروع) د الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | او په دے کښے ۲۵ آیتونه او یو رکوع ده

د الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان د ډیر زیات رحم خاوند دے

اِذَا السَّمَآءُ انْشَقَّتْ ﴿١﴾ لا وَاَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ﴿٢﴾ لا وَاِذَا الْاَرْضُ

هر کله چه | آسمان | ووچوی | او و به منی حکم | د رب خپل | او هم دا په ده لازم دی | او هر کله چه | زمکه

څه وخت چه آسمان وشلیږی، او د خپل رب حکم ومنی او هغه هم د دے قابل دے، او هر کله چه زمکه

مُدَّتْ ﴿٣﴾ لا وَاَلْقَتْ مَا فِيْهَا وَتَخَلَّتْ ﴿٤﴾ لا وَاَذِنَتْ لِرَبِّهَا

هواره کړے شي | او و به غورزوی | څه چه | په دے کښے دی | او خالی به شي | او حکم به ومنی | د رب خپل

را بنسکلے شي، او هر څه چه پکښے دی هغه بهر ته راوغورزوی او خالی شي او د خپل رب حکم ومنی او هغه هم

وَحُقَّتْ ﴿٥﴾ ط يٰٓاَيُّهَا الْاِنْسَانُ اِنَّكَ كَادِحٌ اِلٰى رَبِّكَ كَدْحًا

او هم دا په دے لازم دی | اے انسانه! | بیشکه ته | ډیر کوشش کوے | خپل رب سره ملاقات پورے | په عمل کښے

د دے قابله ده | اے بنیادمه! ته لګیا ئے د خپل رب اړخ ته کوشش کوے او خامخا به ورسره مخامخ

فَمُلٰقِيْهِ ﴿٦﴾ ج فَاَمَّا مَنْ اُوْتِىَ كِتٰبَهٗ بِيَمِيْنِهٖ ﴿٧﴾ لا فَسَوْفَ يُحَاسَبُ

پس ته به ملاقات وکړے ورسره | پس | چا له چه | ورکړے شي | عملنامه د ده | د ده په ښی لاس کښے | پس ژر به | حساب وکړے شي د ده سره

کیږے، نو بیا چا ته چه عملنامه په ښی لاس کښے ورکړے شي نو هغه سره به آسان حساب

حِسَابًا يَّسِيْرًا ﴿٨﴾ وَّيَنْقَلِبُ اِلٰٓى اَهْلِهٖ مَسْرُوْرًا ﴿٩﴾ وَاَمَّا مَنْ اُوْتِيَ

حساب | آسان | او بیرته به ورګرځی | خپل کورو الو طرف ته | خوشحاله خوشحاله | او هغه چا ته چه | ورکړے شی

او خپلو خپلوانو ته به خوشحاله خوشحاله ورشی ۔ او چا ته چه عمل نامه د شا وُشی ،

كِتٰبَهٗ وَرَآءَ ظَهْرِهٖ ﴿١٠﴾ فَسَوْفَ يَدْعُوْا ثُبُوْرًا ﴿١١﴾ وَّيَصْلٰى سَعِيْرًا ﴿١٢﴾

علنامه د ده | د ده شا د وروستونه | پس زر به دوی وُبلی | هلاکت | او داخل به شی | دوزخ ته

د غاړے نه ورکړے شی ، نو هغه به د هلاکت دُعاګانے وُغواړی او هغه به دوزخ ته ورننوځی ۔

اِنَّهٗ كَانَ فِيْٓ اَهْلِهٖ مَسْرُوْرًا ﴿١٣﴾ اِنَّهٗ ظَنَّ اَنْ لَّنْ يَّحُوْرَ ﴿١٤﴾ بَلٰٓى

بیشکه دے وو | په خپل کورو الو کښے | خوشحاله | بیشکه ده | ګمان کړے وُو | چه هیڅ کله به دے نهٔ ورګرځی | ولے نه

دے به په (دنیا کښے) خپلو خپلوانو کښے ډیر خوشحاله اوسیدو، د ده دا ګمان وو چه (الله ته) به نهٔ ورګرځم ولے نه!

اِنَّ رَبَّهٗ كَانَ بِهٖ بَصِيْرًا ﴿١٥﴾ فَلَآ اُقْسِمُ بِالشَّفَقِ ﴿١٦﴾ وَالَّيْلِ وَمَا

بیشکه د ده رب | ده ته لیدل | پس زهٔ قسم خورم | د ماښام د سرخئ | او د شپے | او د هغه څهٔ

بیشکه الله د ده کارونه لیدل کتل ۔ نو زما دِ په شفق باندِ قسم وی ۔ او په شپه او په هغه څیزونو

وَسَقَ ﴿١٧﴾ وَالْقَمَرِ اِذَا اتَّسَقَ ﴿١٨﴾ لَتَرْكَبُنَّ طَبَقًا عَنْ طَبَقٍ ﴿١٩﴾ فَمَا لَهُمْ

چه دے راغونډ کړی وی | او د سپوږمئ | هر کله چه پوره شی | تاسو به خامخا خیژئ | درجه | په درجه | پس څهٔ شوی دی په دوئ

چه شپے راغونډ کړی وی او په سپوږمئ څهٔ وخت چه پوره شی چه تاسو له پوړئ په پوړئ ختل دی، بیا په دوئ څهٔ شوی دی

لَا يُؤْمِنُوْنَ ﴿٢٠﴾ وَاِذَا قُرِئَ عَلَيْهِمُ الْقُرْاٰنُ لَا يَسْجُدُوْنَ ﴿٢١﴾ ۩ بَلِ الَّذِيْنَ

چه دوئ ایمان نهٔ راوړی | او هر کله چه | وُلوستلے شی | په دوئ باند | قرآن | نو دوئ سجده نهٔ کوی | بلکه | کوم خلق چه

چه دوئ ایمان نهٔ راوړی او څهٔ وخت چه دوئ ته قرآن وُلوستلے شی نو دوئ سجده نهٔ کوی ، بلکه کافران

كَفَرُوْا يُكَذِّبُوْنَ ﴿٢٢﴾ وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا يُوْعُوْنَ ﴿٢٣﴾ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ

منکر دی | هغوئ خو دروغ ګنړی | او الله | ښهٔ پوهیږی | په هغه څهٔ چه دوئ پټوی | پس زیرے ورکړه دوئ ته | د عذاب

(دا هر څهٔ) دروغ ګنړی او د دوئ د زړونو حال الله ته ښهٔ معلوم دے ، نو دوئ ته د دردناک عذاب

اَلِيْمٍ ﴿٢٤﴾ اِلَّا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ لَهُمْ اَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُوْنٍ ﴿٢٥﴾

دردناک | مګر کوم خلق چه | ایمان راوړو | او عملونه ئے وکړو | نیک | دوئ د پاره | اجر دے | نهٔ ختمیدونکے

زیرے ورکړه ، مګر البته خوک چه مؤمنان دی او نیک کارونه کوی هغوئ له نهٔ ختمیدونکے اجر مقرر دے

سُوْرَةُ الْبُرُوْجِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ اثْنَتَانِ وَعِشْرُوْنَ اٰيَةً وَّرُكُوْعٌ وَّاحِدٌ

سورۃ بروج په مکه کښے نازل شوا و په دے کښے ۲۲ آیتونه او یوه رکوع ده

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

(شروع) د الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے

د الله په نامه شروع چه لوئے مهربان د ډیر زیات رحم خاوند دے

وَالسَّمَآءِ ذَاتِ الْبُرُوْجِ ﴿١﴾ وَالْيَوْمِ الْمَوْعُوْدِ ﴿٢﴾ وَشَاهِدٍ وَّمَشْهُوْدٍ ﴿٣﴾

قسم دے په آسمان | چه خاوند د برجونو دے | او په هغه ورځ | چه وعده ئے کړے شی | او په ګواه | او د چا خلاف چه ګواهی وکړے شی

قسم دے په آسمان چه د برجونو خاوند دے او په هغه ورځ (د قیامت) چه وعده ئے شوے ده او قسم دے په ګواه او د چا خلاف چه ګواهی ورکولے شی

قُتِلَ اَصۡحٰبُ الۡاُخۡدُوۡدِ ﴿۴﴾ النَّارِ ذَاتِ الۡوَقُوۡدِ ﴿۵﴾ اِذۡ هُمۡ عَلَيۡهَا

هلاک شول | خاوندان دَ خندقونو | چه بلیدونکی اور وو | ډیر خشاک والا | هرکله چه | دوئ په هغې (غاړے)

چه دَ خندق جوړونکی (کافران پخپله) ووژلے شول دَ اور خاوندان چه ډیر خشاک بلیدونکی پروت وو. څه وخت چه دوئ دَ اور په

قُعُوۡدٌ ﴿۶﴾ وَّهُمۡ عَلٰى مَا يَفۡعَلُوۡنَ بِالۡمُؤۡمِنِيۡنَ شُهُوۡدٌ ﴿۷﴾ وَمَا نَقَمُوۡا

ناست وُو | او دوئ | په هغه څۀ | چه کول ئے | دَ مؤمنانو سره | پخپله ګواه وو | او دوئ انتقام وانۀ خستو

غاړه ناست وو او څۀ چه دوئ دَ مؤمنانو سره کول هغه ئے په خپلو سترګو لیدل کتل او هغوئ له دوئ نه صرف

مِنۡهُمۡ اِلَّاۤ اَنۡ يُّؤۡمِنُوۡا بِاللّٰهِ الۡعَزِيۡزِ الۡحَمِيۡدِ ﴿۸﴾ الَّذِىۡ لَهٗ مُلۡكُ

له دوئ نه | مګر دَ دے چه | دوئ ایمان راوړے وو | په الله باندِ | چه ډیر غالب | دَ ستائینے لائق دے | هغه چه دَ دۀ | حکومت دے

دَ دے خبرے بدل له اخستله چه دوئ په الله ایمان راوړے وو چه غالب او دَ تعریف خاوند دے، هغه ذات دَ چا حکومت

السَّمٰوٰتِ وَالۡاَرۡضِ ؕ وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَىۡءٍ شَهِيۡدٌ ﴿۹﴾ اِنَّ الَّذِيۡنَ

په آسمانونو | او په زمکه کښے | او الله | په هر څیز باندِ | خبردار دے | بیشکه | کوم خلقو چه

چه په آسمانونو او زمکه دے او الله تعالیٰ په هر څیز باندِ خبردار دے، کوم خلقو چه مؤمنانو

فَتَنُوا الۡمُؤۡمِنِيۡنَ وَالۡمُؤۡمِنٰتِ ثُمَّ لَمۡ يَتُوۡبُوۡا فَلَهُمۡ عَذَابُ جَهَنَّمَ

عذاب ورکړو | مومنانو سره | او مؤمنانو ښځو ته | بیا | توبه ئے ونۀ ویستله | پس دوئ له | عذاب | دَ دوزخ دے

سره او مؤمنانو ښځو له عذاب ورکړو (او) بیا ئے توبه ونۀ ویستله نو هغوئ له دَ دوزخ عذاب مقرر دے

وَلَهُمۡ عَذَابُ الۡحَرِيۡقِ ﴿۱۰﴾ اِنَّ الَّذِيۡنَ اٰمَنُوۡا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ

او دوئ دَ پاره | عذاب دے | سوزونکے | بیشکه | هغه خلق چه | ایمان ئے راوړو | او عمل ئے وکړو | نیک

او هغوئ له سوزونکے عذاب تیار دے، بیشکه چا چه ایمان راوړے دے او هغوئ نیک عملونه وکړل

لَهُمۡ جَنّٰتٌ تَجۡرِىۡ مِنۡ تَحۡتِهَا الۡاَنۡهٰرُ ؕ ذٰلِكَ الۡفَوۡزُ الۡكَبِيۡرُ ﴿۱۱﴾

دوئ دَ پاره | باغونه دی | بهیږی به | لاندِ دَ هغې نه | نهرونه | هم دا دہ | کامیابي | ډیره لویه

هغوئ دَ پاره باغونه دی چه دَ هغې لاندِ به ولے بهیږی، دا ډیره لویه کامیابي ده.

اِنَّ بَطۡشَ رَبِّكَ لَشَدِيۡدٌ ﴿۱۲﴾ اِنَّهٗ هُوَ يُبۡدِئُ وَيُعِيۡدُ ﴿۱۳﴾ وَهُوَ

بیشکه | نیول | ستا دَ رب | ډیر سخت دی | بیشکه هم دے | په اول ځل پیدا کوی | او واپس کوی | او هم دے دے

بیشکه ستا دَ رب نیول ډیر سخت دی، الله په وړومبی ځل هم پیدا کوی او دوباره به ئے هم پیدا کوی، او هغه

الۡغَفُوۡرُ الۡوَدُوۡدُ ﴿۱۴﴾ ذُو الۡعَرۡشِ الۡمَجِيۡدُ ﴿۱۵﴾ فَعَّالٌ لِّمَا يُرِيۡدُ ﴿۱۶﴾ هَلۡ

بخښونکے | محبت کوونکے | مالک دَ عرش دے | لوئے شان والا دے | کوونکے دے دَ هغه څۀ | چه دے ئے غواړی | آیا

بخښونکے مینه کوونکے دے، دَ عرش خاوند دے لوئے دے چه څۀ غواړی هغه کوی، آیا تا دَ

اَتٰىكَ حَدِيۡثُ الۡجُنُوۡدِ ﴿۱۷﴾ فِرۡعَوۡنَ وَثَمُوۡدَ ﴿۱۸﴾ بَلِ الَّذِيۡنَ كَفَرُوۡا

راغلے دے تاته | خبر | دَ لښکرونو | دَ فرعون | او دَ ثمود | بلکه | کوم خلقو چه | کفر وکړو

لښکرو قصے اوریدلی دی؟ دَ فرعون او دَ (قوم دَ) ثمود (دَ لښکرو؟) بلکه کافران په انکار کښے

ربع ۱۲

فِىْ تَكْذِيْبٍ ﴿١٩﴾ وَّاللّٰهُ مِنْ وَّرَآئِهِمْ مُّحِيْطٌ ﴿٢٠﴾ بَلْ هُوَ قُرْاٰنٌ

په دروغ ګڼلو کښې دی | او الله | چارچاپېره د دوئ نه | احاطه کوونکے دے | بلکه | دا | قرآن

(غافل) پراته دی او الله تعالیٰ هر اړخ نه دوئ راګیر کړی دی په اصل کښې دا قرآن

مَّجِيْدٌ ﴿٢١﴾ فِىْ لَوْحٍ مَّحْفُوْظٍ ﴿٢٢﴾

لوئے قدر والا دے | (لیکلے شوے) په لوح | محفوظ کښې۔

د لوئے شان والا دے چه په لوح محفوظ کښې سنبال دے

سُوْرَةُ الطَّارِقِ مَكِّيَّةٌ وَّهِىَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | سَبْعَ عَشْرَةَ اٰيَةً وَّرُكُوْعٌ وَّاحِدٌ

سوره طارق په مکه کښې نازل شو | (شروع) د الله په نامه چه لوئے مهربان ډېر زیات رحم کوونکے دے | او په دے کښې ۱۷ آیتونه او یو رکوع ده

د الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان ډېر زیات رحم خاوند دے

وَالسَّمَآءِ وَالطَّارِقِ ﴿١﴾ وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا الطَّارِقُ ﴿٢﴾ النَّجْمُ الثَّاقِبُ ﴿٣﴾

قسم دے په آسمان | او د شپے په راتلونکی | او تا ته څه معلومه ده | چه څه دے د شپے راتلونکے | هغه ستوړے دے | پړقیدونکے

قسم دے په آسمان او په هغه څیز چه د شپے ښکاره کیږی او تا ته څه معلومه ده چه د شپے راتلونکے څیز څه دے؟ هغه یو ځلنده ستورے دے

اِنْ كُلُّ نَفْسٍ لَّمَّا عَلَيْهَا حَافِظٌ ﴿٤﴾ فَلْيَنْظُرِ الْاِنْسَانُ مِمَّ

دا سے یو نفس نشته | مګر | په هغه باندے | یو محافظ (مقرر) دے | پس و دې ګوری | انسان | چه هغه له څه نه

دا سے یو نفس نشته چه په هغه یو نه یو محافظ مقرر نه دے۔ نو بنیادم دې وګوری چه هغه له څه نه پیدا

خُلِقَ ﴿٥﴾ خُلِقَ مِنْ مَّآءٍ دَافِقٍ ﴿٦﴾ يَّخْرُجُ مِنْۢ بَيْنِ الصُّلْبِ

پیدا کړے شوے دے | پیدا کړے شوے دے | له اوبو | توپ وهونکو نه | چه راوځی | د ملا

کړے شوے دے؟ هغه د یو توپ وهونکو اوبو نه پیدا کړے شوے دے، چه د ملا او د سینے د مینځ نه

وَالتَّرَآئِبِ ﴿٧﴾ اِنَّهٗ عَلٰى رَجْعِهٖ لَقَادِرٌ ﴿٨﴾ يَوْمَ تُبْلَى

او د سینے د هډوکو د مینځ نه | بیشکه دے | په بیا پیدا کولو د ده | قدرت لری | په کومه ورځ چه | ښکاره کړے شی

راوځی، بیشکه الله تعالیٰ د ده په سر دوباره پیدا کولو پوره پوره قدرت لری، په کومه ورځ چه پټ

السَّرَآئِرُ ﴿٩﴾ فَمَا لَهٗ مِنْ قُوَّةٍ وَّلَا نَاصِرٍ ﴿١٠﴾ وَالسَّمَآءِ ذَاتِ الرَّجْعِ ﴿١١﴾

رازونه | نو نه به وی ده د پاره | څه طاقت | او نه څوک مددګار | او قسم دے په آسمان | چه خاوند د باران دے

رازونه ښکاره کړے شی نو نه به د ده څه خپل طاقت وی او نه به ئے څوک مددګار وی، قسم دے په آسمان چه بارانونه وروی

وَالْاَرْضِ ذَاتِ الصَّدْعِ ﴿١٢﴾ اِنَّهٗ لَقَوْلٌ فَصْلٌ ﴿١٣﴾ وَّمَا هُوَ

او زمکه | چاؤدونکے | بیشکه دا (قرآن) | کلام دے | فیصله کوونکے | او نه دے دا

او په زمکه چه (شینکی ته) چوی۔ بیشکه چه دا قرآن (د حق او د باطل تر مینځه) فیصله کوونکے کلام دے او دا څه فضول

بِالْهَزْلِ ﴿١٤﴾ اِنَّهُمْ يَكِيْدُوْنَ كَيْدًا ﴿١٥﴾ وَّاَكِيْدُ كَيْدًا ﴿١٦﴾ فَمَهِّلِ

فضول خبره | بیشکه دوئ | تدبیر کوی | یو تدبیر | او زه (هم) تدبیر کوم | یو تدبیر | پس مهلت ورکړه

خبره نه ده، هغه خلق په خپل خپل تدبیر کښې لګیا دی او زه (الله) هم تدبیر کوم، پس ته کافرانو ته

الْكٰفِرِيْنَ اَمْهِلْهُمْ رُوَيْدًا ﴿۱۷﴾ ع

کافرانو ته | مهلت ورکړه دوئ ته | لږه موده

(لږ نور) مهلت ورکړه او څه موده دوئ پریږده۔

سُوْرَةُ الْاَعْلٰى مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | تِسْعَ عَشْرَةَ اٰيَةً وَّرُكُوْعٌ وَّاحِدٌ

سورة اعلیٰ په مکه کښې نازل شوا و | (شروع) د الله په نامه چه ډیر مهربان ډیر زیات رحم کونکے دے | په دے کښې ۱۹ آیتونه او یو رکوع دہ

د الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان د ډیر زیات رحم خاوند دے

سَبِّحِ اسْمَ رَبِّكَ الْاَعْلَى ﴿۱﴾ الَّذِيْ خَلَقَ فَسَوّٰى ﴿۲﴾ وَالَّذِيْ قَدَّرَ

پاکی بیانوه | د نامے | د رب خپل | چه د ټولونه برتر دے | هغه چه | پیدا ئے کړو | نو درست ئے کړو | او هغه چه | اندازه ئے مقرر کړه

د خپل رب د نوم پاکی بیان کړه چه اعلیٰ دے، چه مخلوق ئے پیدا کړو نو برابر ئے پیدا کړه او هغه چا چه د هر څیز

فَهَدٰى ﴿۳﴾ وَالَّذِيْ اَخْرَجَ الْمَرْعٰى ﴿۴﴾ فَجَعَلَهٗ غُثَآءً اَحْوٰى ﴿۵﴾

بیائے ورته لاره وښودله | او هغه ذات چه | راوے ویستله | کیاه | بیائے کړله هغه | اوچه چوره | توره

اندازه ئے مقرر کړه بیائے لاره وښودله او هغه ذات چه کیاه ئے راززغونه کړه بیا ئے هغه توره بوس کړل۔

سَنُقْرِئُكَ فَلَا تَنْسٰىٓ ﴿۶﴾ اِلَّا مَا شَآءَ اللّٰهُ ؕ اِنَّهٗ يَعْلَمُ الْجَهْرَ

مونږ به زده لولو تاته | نو بیا به له تانه نه هیریږی | مګر څه چه | وغواړی الله | بیشکه دے پوهیږی | په ښکاره

مونږ به تاته (قرآن) لولو تو له تانه به نه هیریږی مګر څه وخت چه الله وغواړی، هغه په څرګنده هم پوهه دے

وَمَا يَخْفٰى ﴿۷﴾ وَنُيَسِّرُكَ لِلْيُسْرٰى ﴿۸﴾ فَذَكِّرْ اِنْ نَّفَعَتِ

او په پټه خبره | او مونږ به آسان کړو په تا | (تلل) په آسانه طریقه | پس ته نصیحت کوه | که چرے فائده ورکوی

او په هغه هم چه پټ دی، او تا ته به د آسان (دین) لاره آسانوو۔ نو ته نصیحت کوه که نصیحت څه فائده

الذِّكْرٰى ﴿۹﴾ سَيَذَّكَّرُ مَنْ يَّخْشٰى ﴿۱۰﴾ وَيَتَجَنَّبُهَا الْاَشْقَى ﴿۱۱﴾

نصیحت | زر به نصیحت حاصل کړی | څوک چه ویریږی | او څنګ به کوی له دے نه | ډیر بد نصیبه

رسوی، څوک چه ویریږی هغوئ به نصیحت قبلوی او څوک چه بد نصیبه وی هغوئ به ترے څنګ کوی

الَّذِيْ يَصْلَى النَّارَ الْكُبْرٰى ﴿۱۲﴾ ثُمَّ لَا يَمُوْتُ فِيْهَا وَلَا يَحْيٰى ﴿۱۳﴾ قَدْ

هغه څوک چه | داخلیږی به | او رته | ډیر لوئے | بیا به | هغه نه مری | په هغے کښے | او نه به ژوندے وی | بیشکه

هغه کس چه لوئے اور ته به ننوزی، بیا به پکښے نه مری او نه به رغیږی، هغه څوک

اَفْلَحَ مَنْ تَزَكّٰى ﴿۱۴﴾ وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهٖ فَصَلّٰى ﴿۱۵﴾ بَلْ تُؤْثِرُوْنَ

کامیاب شو | څوک چه | پاک شو | او یاد ئے کړه | نامه | د خپل رب | بیائے مونځ وکړو | بلکه | تاسو غوره کوئ

کامیاب شو چا چه ځان پاک کړو او د خپل رب نوم ئے یاد ولو، او مونځ ئے کولو، بلکه تاسو د دنیا ژوند

الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا ﴿۱۶﴾ وَالْاٰخِرَةُ خَيْرٌ وَّاَبْقٰى ﴿۱۷﴾ اِنَّ هٰذَا

ژوند | د دنیا | او آخرت | ډیر ښه | او ډیر پائیدار دے | بیشکه | هم دا دی

غوره کوئ، حال دا چه آخرت ډیر بهتر او ډیر پائیدار دے، بیشکه دا مضمون

لِفِي الصُّحُفِ الْاُوْلٰى ⑱ صُحُفِ اِبْرٰهِيْمَ وَمُوْسٰى ⑲ ع

په صحيفو ډېرخوانو کښے | (يعنى) په صحيفو (کښے) | دَابراهيم | او دَ موسىٰ

په ډېرخوانو صحيفو کښے هم بيان شوے دے (يعنى) دَ ابراهيم او دَ موسىٰ په صحيفو کښے۔

سُوْرَةُ الْغَاشِيَةِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | سِتٌّ وَّعِشْرُوْنَ اٰيَةً وَّرُكُوْعٌ وَّاحِدٌ

سورۂ غاشيه په مکه کښے نازل شو | (شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان ډېرزيات رحم کوونکے دے | او په دے کښے ۲۶ آيتونه او يوه رکوع ده

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان دَ ډير زيات رحم خاوند دے

هَلْ اَتٰىكَ حَدِيْثُ الْغَاشِيَةِ ① وُجُوْهٌ يَّوْمَئِذٍ خَاشِعَةٌ ② عَامِلَةٌ

آيا تا ته رارسيدلے دے | خبر | دَ خوريدونکى (قيامت) | څۀ مخونه به | په دغه ورځ | ذليله وى | زپلى

(اے رسوله!) آيا تا ته دَ چاپيره خوريدو واقعے (قيامت) څۀ خبر راغلے دے؟ ډير مخونه به په دغه ورځ ذليله زپلى

نَّاصِبَةٌ ③ تَصْلٰى نَارًا حَامِيَةً ④ تُسْقٰى مِنْ عَيْنٍ اٰنِيَةٍ ⑤ لَيْسَ لَهُمْ

ستړى وى | داخل به شى | اور | بل شوى ته | څښنولے به شى په دوئ | له چينے | يشيدونکے ته | نۀ به وى دوى له

(او) ستړى وى (داخلق به) په بل شوى اور کښے داخليږى، دَ يشيدونکے چينے نه به پرے اوبۀ څښنولے شى، بغير دَ اغزو

طَعَامٌ اِلَّا مِنْ ضَرِيْعٍ ⑥ لَّا يُسْمِنُ وَلَا يُغْنِىْ مِنْ جُوْعٍ ⑦ وُجُوْهٌ

هيڅ طعام | مګر | دَ اغزو دَ بوټى نه | (چه) نۀ به څربوى | او نۀ به لرے کوى | لوږه | څۀ مخونه به

دَ بوټى نه به ورله بل خوراک نۀ وى، چه نۀ به پرے څربيږى او نۀ به پرے لوږه بنديږى، ډير مخونه

يَّوْمَئِذٍ نَّاعِمَةٌ ⑧ لِّسَعْيِهَا رَاضِيَةٌ ⑨ فِيْ جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ⑩ لَّا تَسْمَعُ

په دغه ورځ | تازه وى | په خپل کوشش باندے به | رضامند وى | په جنت | اُوچت کښے به وى | نۀ به آورى

به په دغه ورځ تازه وى، په خپل عمل به خوشحاله وى، په اُوچتو باغونو کښے به ناست وى، چه هيڅ

فِيْهَا لَاغِيَةً ⑪ فِيْهَا عَيْنٌ جَارِيَةٌ ⑫ فِيْهَا سُرُرٌ مَّرْفُوْعَةٌ ⑬

په هغے کښے | فضول خبرے | په هغے کښے به | يوه چينه | بهيږى | په هغے کښے به | تختونه وى | اُوچت اُوچت

فضول خبره به نۀ آورى، په هغے کښے به چينے بهيږى، په هغے کښے اُوچت اُوچت تختونه دى۔

وَّاَكْوَابٌ مَّوْضُوْعَةٌ ⑭ وَّنَمَارِقُ مَصْفُوْفَةٌ ⑮ وَّزَرَابِيُّ مَبْثُوْثَةٌ ⑯

او ګلاسونه | ايښودے شوى | او بالختو ته | په قطارونو کښے ايښودے شوى | او قالينونه | غوړيدلى

او په سمون ايښى ګلاسونه دى او په قطارونو کښے ايښى بالختونه دى او هرخوا ته غوړيدلى قالينونه دى

اَفَلَا يَنْظُرُوْنَ اِلَى الْاِبِلِ كَيْفَ خُلِقَتْ ⑰ وَاِلَى السَّمَآءِ كَيْفَ

پس آيا نۀ ګورى دوئ | طرف دَ اُوښ ته | چه څنګه | پيدا کړے شو؟ | او طرف دَ آسمان ته | چه څنګه

آيا دوئ اُوښ ته نۀ ګورى چه څنګه پيدا کړے شو؟ او آسمان ته چه څنګه اُوچت کړے

رُفِعَتْ ⑱ وَاِلَى الْجِبَالِ كَيْفَ نُصِبَتْ ⑲ وَاِلَى الْاَرْضِ كَيْفَ

اُوچت کړے شو | او طرف دَ غرونو ته | چه څنګه | وُدرولے شول | او طرف دَ زمکے ته | چه څنګه

شو؟ او غرونو ته چه څنګه ټينګ وُدرولے شول؟ او زمکے ته چه څنګه وُغوړولے

سُطِحَتْ ﴿۲۰﴾ فَذَكِّرْ ۖ إِنَّمَا أَنْتَ مُذَكِّرٌ ﴿۲۱﴾ لَسْتَ عَلَيْهِمْ بِمُصَيْطِرٍ ﴿۲۲﴾

وُغوړ ولے شوه | پس ته نصیحت کوه | بیشکه ته | نصیحت کوونکے یې | نه یې ته | په دوی باندې | نګران

شوه ؟ نو ته نصیحت کوه ځکه چه ته نصیحت کوونکے یې، ته په دوی نګران مقرر شوے نه

إِلَّا مَنْ تَوَلَّىٰ وَكَفَرَ ﴿۲۳﴾ فَيُعَذِّبُهُ اللَّهُ الْعَذَابَ الْأَكْبَرَ ﴿۲۴﴾ إِنَّ

مګر | څوک چه | مخ واړوی | او انکار وکړی | بیا به عذاب ورکړی ده ته | الله | عذاب | ډیر لوئے | بیشکه

یې خو څوک چه مخ وګرځوی او انکار وکړی، نو الله تعالیٰ به ورله ډیر لوئے عذاب ورکړی، بیشکه

إِلَيْنَا إِيَابَهُمْ ﴿۲۵﴾ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمْ ﴿۲۶﴾

زمونږ طرف ته | واپسی ده د دوی | بیا | بیشکه | په مونږ باندې دے | حساب د دوی

مونږ ته د دوی واپسی ده، نو بیا به مونږ ورسره حساب کوو۔

سُورَةُ الْفَجْرِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ | بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ | ثَلٰثُوْنَ اٰيَةً وَّرُكُوْعٌ وَّاحِدٌ

سورة فجر په مکه کښې نازل شو | (شروع) د الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | او په دې کښې ۳۰ آیتونه او یو رکوع ده

د الله په نامه شروع چه لوئے مهربان د ډیر زیات رحم خاوند دے

وَالْفَجْرِ ﴿۱﴾ وَلَيَالٍ عَشْرٍ ﴿۲﴾ وَالشَّفْعِ وَالْوَتْرِ ﴿۳﴾ وَاللَّيْلِ إِذَا يَسْرِ ﴿۴﴾ هَلْ فِي ذَٰلِكَ

قسم دے په سحر | او په لسو شپو | او په جفت | او په طاق | او په شپه | هرکله چه په تیریدو شی | آیا | په دے کښې

قسم دے په سحر او په لسو شپو۔ او قسم دے په جفت او طاق باندې او په شپه چه په تیریدو شی، بیشکه عقلمند و د پاره

قَسَمٌ لِذِي حِجْرٍ ﴿۵﴾ أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِعَادٍ ﴿۶﴾ إِرَمَ ذَاتِ الْعِمَادِ ﴿۷﴾

یو دروند قسم دے | د پاره د خاوند | د عقل | آیا نه دی کتلی تا چه څنګه | سلوک وکړو | ستا رب | د عاد سره | (یعنی) د ارم قوم سره | چه خاوندان د لوړ قد وو

دا ډیر لوئے قسم دے۔ آیا تا نه لیدل چه ستا خدائے د عاد د قوم یعنی د ارم د قوم سره څه وکړل ؟ چه د ستنو غوندې

الَّتِي لَمْ يُخْلَقْ مِثْلُهَا فِي الْبِلَادِ ﴿۸﴾ وَثَمُودَ الَّذِينَ جَابُوا الصَّخْرَ بِالْوَادِ ﴿۹﴾

هغه چه | نه دی پیدا شوی | په شان د هغوی | په ښارونو کښې | او (د) ثمود (سره) | کوم چه | تراشلی وو | کاڼې | په وادی کښې

لوړ ډنګ وو چه د هغوی په شان (مضبوط) په هیڅ وطن کښې نه وو او د ثمود د قوم سره (څه وکړل؟) چه په وادی القری کښې ئې (کورونو له) کاڼې

وَفِرْعَوْنَ ذِي الْأَوْتَادِ ﴿۱۰﴾ الَّذِينَ طَغَوْا فِي الْبِلَادِ ﴿۱۱﴾ فَأَكْثَرُوا فِيهَا

او فرعون | خاوند د میخونو (سره) | کوم چه | سرکشی وکړه | په ښارونو کښې | نو دوی ډیر وکړو | په هغې کښې

تراشل او فرعون د میخونو والا سره (ئې څه وکړل) دے ټولو په ملک کښې سرکشی کړے وے۔ نو ډیر فساد ونه ئې پکښې

الْفَسَادَ ﴿۱۲﴾ فَصَبَّ عَلَيْهِمْ رَبُّكَ سَوْطَ عَذَابٍ ﴿۱۳﴾ إِنَّ رَبَّكَ لَبِالْمِرْصَادِ ﴿۱۴﴾

فساد | نو ووهله | په دوی باند | ستا رب | کوړه | د عذاب | بیشکه | ستا رب | په تاک کښې دے

جوړ کړی وو۔ نو ستا رب ورله د عذاب یوه کوړه راخلاصه کړه۔ بیشکه ستا رب (د نافرمانو) په تاک کښې دے۔

فَأَمَّا الْإِنْسَانُ إِذَا مَا ابْتَلَاهُ رَبُّهُ فَأَكْرَمَهُ وَنَعَّمَهُ فَيَقُولُ رَبِّي

لیکن انسان (دا دے) | هرکله چه | وآزمائی دے | رب د ده | بیا عزت ورکوی ده ته | او نعمت ورکوی ده ته | نو دے وائی | زما رب

د انسان خو دا حال دے چه کله پرے الله ازمینت کوی نو عزت او نعمت ورکوی، نو دے وائی چه ماله الله عزت

أَكْرَمَنِ ﴿١٥﴾ وَأَمَّآ إِذَا مَا ابْتَلٰهُ فَقَدَرَ عَلَيْهِ رِزْقَهُ فَيَقُولُ رَبِّيٓ

ماله عزت راکړو | او هر کله چه | وُ آزمائی دے | پس تنګ کړی | په دهٔ باندِ | رزق دَ دهٔ | نو دے وائی | چه زما رب

راکړو ، او کله چه پورے دا سے ازمیښت وکړی چه روزی ورله لنډه تنګه کړی ، نو وائی چه زما رب زهٔ

أَهَانَنِ ﴿١٦﴾ كَلَّا بَل لَّا تُكْرِمُونَ الْيَتِيمَ ﴿١٧﴾ وَلَا تَحَٰٓضُّونَ عَلٰى طَعَامِ

زهٔ ذلیل کړم | هرګز نه | بلکه | هم تاسو عزت نهٔ کوئی | دَ یتیم | او نهٔ تاسو ترغیب ورکوئی یو بل ته | دَ طعام ورکولو

ذلیله کړم ، خبره داسے نهٔ ده بلکه تاسو دَ یتیم پالنه نهٔ کوئی ، او مسکین ته په خوراک ورکولو یو بل نهٔ اماده

الْمِسْكِينِ ﴿١٨﴾ وَتَأْكُلُونَ التُّرَاثَ أَكْلًا لَّمًّا ﴿١٩﴾ وَتُحِبُّونَ الْمَالَ حُبًّا

مسکین ته | او خورئی تاسو | مال دَ وراثت | په خوراک ډیر سره | او محبت کوئی | دَ مال سره | محبت

کوئ ، او دَ میراث مال (حق نا حق) ټول خورئی او (دَ دنیا) مال مو ډیر زیات

جَمًّا ﴿٢٠﴾ كَلَّآ إِذَا دُكَّتِ الْأَرْضُ دَكًّا دَكًّا ﴿٢١﴾ وَجَآءَ رَبُّكَ وَالْمَلَكُ

ډیر زیات | هرګز نه | هر کله چه | ریزه ریزه کړے شی | زمکه | په ریزه ریزه کولو سره | او را به شی | ستا رب | او فرښتے

خوښ وی . په دے نهٔ کیږی هر کله چه زمکه ریزه ریزه کړے شی ، او ستا رب راشی او فرښتے قطار

صَفًّا صَفًّا ﴿٢٢﴾ وَجِايٓءَ يَوْمَئِذٍۭ بِجَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ يَتَذَكَّرُ الْإِنسَانُ

په قطار قطار | او را به وستلے شی | په دغه ورځ | دوزخ | په دغه ورځ به | نصیحت حاصل کړی | انسان

قطار ودریږی ، او په هغه ورځ به دوزخ راوړے شی ، نو په دغه ورځ به بنیادم بنهٔ پوهه شی

وَأَنّٰى لَهُ الذِّكْرٰى ﴿٢٣﴾ يَقُولُ يٰلَيْتَنِي قَدَّمْتُ لِحَيَاتِي ﴿٢٤﴾

او څهٔ (فائده) به وی | دهٔ ته | دَ نصیحت اخستلو؟ | دے به وائی | اے کاش ! | چه لیږلے وے ما وړاندِ | دَ پاره (دَ همیشه) ژوند زما

خودَ پوهیدو موقع به ترے نه تیره وی ، وائی به چه اے کاش ! دے ژوندون له مِ وړاند څهٔ رالیږلی وے

فَيَوْمَئِذٍ لَّا يُعَذِّبُ عَذَابَهُ أَحَدٌ ﴿٢٥﴾ وَلَا يُوثِقُ وَثَاقَهُ أَحَدٌ ﴿٢٦﴾

پس په دغه ورځ | عذاب به ورنهٔ کړی | په شان دَ عذاب دَهٔ | هیڅ یو کس | او وُ به نهٔ تړی | په شان دَ تړلو دَ دهٔ | هیڅ یو کس

نو په دغه ورځ به هیڅوک دَ خدا ئے په شان عذاب ورنهٔ کړی او نهٔ به څوک دَ خدا ئے غوندِ مضبوط تړل کولے

يٰٓأَيَّتُهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ﴿٢٧﴾ ارْجِعِيٓ إِلٰى رَبِّكِ رَاضِيَةً

اے | نفسه | اطمینان والا ! | واپس وګرځه | طرف دَ رب خپل ته | تهٔ (دَ دهٔ نه) راضی

شی (الله به نیکانو ته وائی) اے مطمئن نفسه ! تهٔ خپل رب ته واپس وګرځه ، داسے چه تهٔ دَ هغهٔ نه راضی یئے او

مَّرْضِيَّةً ﴿٢٨﴾ فَادْخُلِي فِي عِبٰدِي ﴿٢٩﴾ وَادْخُلِي جَنَّتِي ﴿٣٠﴾

دے (له تا نه) راضی | پس داخل شه تهٔ | زما په بندګانو کښے | او داخل شه | زما په جنت کښے

هغه له تا نه راضی ، بیا زما په نیکانو بندګانو کښے شامل شه او زما په جنت کښے داخل شه -

ع ١٤

سُورَةُ الْبَلَدِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ | عِشْرُونَ اٰيَةً وَّرُكُوعٌ وَّاحِدٌ

سورهٔ بلد په مکه کښے نازل شو | (شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | او په دے کښے ۲۰ آیتونه او یو رکوع ده

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم خاوند دے

لَآ اُقْسِمُ بِهٰذَا الْبَلَدِ ﴿١﴾ وَاَنْتَ حِلٌّۢ بِهٰذَا الْبَلَدِ ﴿٢﴾ وَوَالِدٍ

زهٔ قسم خورم | په دے | ښار | او ته به | داخل شے | په دے | ښار کښے | او قسم دے په پلار

زهٔ قسم خورم په دِے ښار (مکه) باندِ - او ته په دے ښار کښے (فاتحانه) داخلیدونکے یئے. او قسم دے د پلار (یعنی

وَّمَا وَلَدَ ﴿٣﴾ لَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ فِيْ كَبَدٍ ﴿٤﴾ اَيَحْسَبُ اَنْ لَّنْ يَّقْدِرَ

او د دهٔ په اولاد | چه بیشکه | مونږ پیدا کړے دے | انسان | په محنت کښے | آیا دے خیال کوی | چه هرگز به قابو و نهٔ مومی

آدمؑ) او د دهٔ د اولاد، چه مونږ انسان په سختیٔ کښے پیدا کړے دے، آیا انسان دا خیال کوی چه د هیچا وَس به په دهٔ

عَلَيْهِ اَحَدٌ ﴿٥﴾ يَقُوْلُ اَهْلَكْتُ مَالًا لُّبَدًا ﴿٦﴾ اَيَحْسَبُ اَنْ لَّمْ يَرَهٗٓ

په دهٔ باندِ | هیڅوک | دے وائی | چه ما برباد کړو | مال | ډیر | آیا دے خیال کوی | چه نهٔ دے کتلے دے

نهٔ رسی - دے پخپله وائی چه ما (د اسلام په مقابله کښے) ډیر مالونه برباد کړل، آیا دے خیال کوی چه دے هیچا نهٔ

اَحَدٌ ﴿٧﴾ اَلَمْ نَجْعَلْ لَّهٗ عَيْنَيْنِ ﴿٨﴾ وَلِسَانًا وَّشَفَتَيْنِ ﴿٩﴾ وَهَدَيْنٰهُ

هیچا | آیا نهٔ دی جوړے کړے مونږ | دهٔ د پاره | دوه سترګے | او ژبه | او دوه شونډے | او مونږ وښودلے دهٔ ته

دے لیدلے؟ آیا مونږ دهٔ له دوه سترګے، یوه ژبه او دوه شونډے نهٔ دی ورکړی، او (د خیر او شر) دوه لارے

النَّجْدَيْنِ ﴿١٠﴾ فَلَا اقْتَحَمَ الْعَقَبَةَ ﴿١١﴾ وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا الْعَقَبَةُ ﴿١٢﴾ فَكُّ

دواړه لارے | پس دے داخل نهٔ شو | سخت ګذرګاه ته | او تا ته څهٔ معلومه ده | چه څهٔ دے د غه سخت ګذرګاه | خلاصول دی

موورته نهٔ دی ښودلی؟ بیا هغه (د دین) ګذرګاه ته داخل نهٔ شو او تا ته څهٔ خبر دے چه هغه ګذرګاه څهٔ شے دے (واوره هغه) د چا

رَقَبَةٍ ﴿١٣﴾ اَوْ اِطْعٰمٌ فِيْ يَوْمٍ ذِيْ مَسْغَبَةٍ ﴿١٤﴾ يَّتِيْمًا ذَا مَقْرَبَةٍ ﴿١٥﴾ اَوْ مِسْكِيْنًا

د څټ | یا طعام ورکول دی | په ورځ کښے | د لوږے | (چا) یتیم | رشته دار ته | یا (چا) مسکین

څټ (د غلامیٔ نه) خلاصول دی، یا د لوږے په ورځو کښے خوراک ورکول دی، یتیمانو ته چه رشته دار هم وی، یا په خاوړو کښے

ذَا مَتْرَبَةٍ ﴿١٦﴾ ثُمَّ كَانَ مِنَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ

په خاوړو کښے ناست ته | بیا | هغه وی | له هغه خلقو نه | چه ایمان ئے راوړے وی | او دوئی یو بل ته وصیت کړے وی | د صبر

ناست مسکین ته، بیا هغه له مؤمنانو نه هم وی ــــ او هغوئ یو بل ته د صبر او د رحم

وَتَوَاصَوْا بِالْمَرْحَمَةِ ﴿١٧﴾ اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ الْمَيْمَنَةِ ﴿١٨﴾ وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا

او وصیت ئے کړے وی | د رحم کولو | هم دا خلق دی | د ښی لاس خاوندان | او کوم خلق چه | انکار وکړو

کولو نصیحت کوی، دا خلق به ډیر خوش نصیبه وی، او هغه خلق کوم چه زمونږ

بِاٰيٰتِنَا هُمْ اَصْحٰبُ الْمَشْئَمَةِ ﴿١٩﴾ عَلَيْهِمْ نَارٌ مُّؤْصَدَةٌ ﴿٢٠﴾

زمونږ د آیتونو | هم دوئی دی | خاوندان د کس لاس | په دوئی باندِ به | اور وی | بند کړے شوے

له آیتونو نه انکار وکړو، هغوئ د کسے غاړے (خراب) خلق دی، هغوئ نه به اور له هر طرف نه چاپیره وی۔

سُوْرَةُ الشَّمْسِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | خَمْسَ عَشْرَةَ اٰيَةً وَّرُكُوْعٌ وَّاحِدٌ

سوره شمس په مکه کښے نازل شو | (شروع) د الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | او په دے کښے ۱۵ آیتونه او یو رکوع ده

د الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم خاوند دے

وَالشَّمْسِ وَضُحٰىهَا ① وَالْقَمَرِ اِذَا تَلٰىهَا ② وَالنَّهَارِ اِذَا جَلّٰىهَا ③

قسم دے په نور | او دَ دے په رنړا | او په سپوږمۍ | هرکله چه راشي وروسته دَ دے نه | او په ورځ | هرکله چه | ښکاره ئے کړي نور

قسم دے په نور او دَ هغے په رنړا، او په سپوږمۍ چه وروسته راخیژي، او په ورځ چه روښانه شي،

وَالَّيْلِ اِذَا يَغْشٰىهَا ④ وَالسَّمَآءِ وَمَا بَنٰىهَا ⑤ وَالْاَرْضِ وَمَا طَحٰىهَا ⑥

او په شپه | هرکله چه پټ کړي دا | او په آسمان | او کوم ذات چه دے جوړ کړو | او په زمکه | او کوم ذات چه دا غوړوله

او په شپه چه راخوره شي، او په آسمان او په هغه (الله) چه جوړ کړے ئے دے او په زمکه او په هغه ذات چه جوړه کړے ئے ده

وَنَفْسٍ وَّمَا سَوّٰىهَا ⑦ فَاَلْهَمَهَا فُجُوْرَهَا وَتَقْوٰىهَا ⑧ قَدْ اَفْلَحَ

او په نفس | او په هغه چا | چه دائے درست کړل | پس دَ ئے ته ئے وښودله | دَ دهٔ نافرمانی | او دَ دهٔ پرهیزګاری | بیشکه کامیاب شو

او په نفس او په هغه الله چه برابر ئے جوړ کړے دے۔ نو بد او نیک ئے ورته ښودلی دی، هغه تن کامیاب شو

مَنْ زَكّٰىهَا ⑨ وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسّٰىهَا ⑩ كَذَّبَتْ ثَمُوْدُ

هغه څوک | چه دَ ئے پاک کړو | او بیشکه برباد شو | هغه څوک | چه دے ئے ناپاک کړو | دروغ وګڼړلو | قوم دَ ثمود

چا چه خپل نفس پاک کړو، او هغه تن برباد شو چا چه خپل نفس خراب کړو، (قوم دَ) ثمود دَ خپلے سرکشۍ

بِطَغْوٰىهَآ ⑪ اِذِ انْۢبَعَثَ اَشْقٰىهَا ⑫ فَقَالَ لَهُمْ رَسُوْلُ اللّٰهِ نَاقَةَ اللّٰهِ

په خپله سرکشۍ | هرکله چه | راپاڅیدو | دَ دوی غټ بد بخت | نو وویئیل | دوی ته | دَ الله رسول | (مه ربړوئ) اوښه دَ الله

په وجه (صالحؑ) دروغژن وګڼړلو، هرکله چه له دوئ نه یو بد بخته راپاڅیدو۔ نو رسول دَ خدائے ورته وویئیل چه خبردار دَ خدائے اوښه ده

وَسُقْيٰهَا ⑬ فَكَذَّبُوْهُ فَعَقَرُوْهَا ۠ فَدَمْدَمَ عَلَيْهِمْ

او اوبهٔ څښل دَ دے | نو دوی دروغ وګڼړلو هغه | پس دوی ووژله هغه | نو عذاب راوستلو | په دوی باندِ

او دَ دے دَ څښلو وار مقرر دے خو دوی پیغمبر دروغژن وګڼړلو او اوښه ئے مړه کړه، نو الله تعالیٰ پرے دَ ګناه

رَبُّهُمْ بِذَنْۢبِهِمْ فَسَوّٰىهَا ⑭ وَلَا يَخَافُ عُقْبٰهَا ⑮ ع

رب دَ دوی | په وجه دَ دوی دَ ګناهونو | بیائے برابر کړل دوی | او الله نهٔ ویریږی | دَ دے دَ انجام نه

په وجه عذاب راوستلو، نو ټول ئے برابر کړل او الله تعالیٰ دَ هغوی دَ بد انجام هیڅ پرواه ونه کړه

ع ١٥ ١٦

سُوْرَةُ الَّيْلِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

اِحْدٰى وَعِشْرُوْنَ اٰيَةً وَّرُكُوْعٌ وَّاحِدٌ

سورہ لیل په مکه کښے نازل شوا ده | (شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | په دے کښے ٢١ آیتونه او یو ه رکوع ده

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

وَالَّيْلِ اِذَا يَغْشٰى ① وَالنَّهَارِ اِذَا تَجَلّٰى ② وَمَا خَلَقَ الذَّكَرَ

او قسم دے په شپه | هرکله چه دا راخوره شي | او په ورځ | هرکله چه روښانه شي | او په هغه ذات | چه پیدا ئے کړل | نر

قسم دے په شپه چه راخوره شي، او (قسم دے) په ورځ چه روښانه شي، او په هغه خدائے چه نر او ماده ئے پیدا

وَالْاُنْثٰٓى ③ اِنَّ سَعْيَكُمْ لَشَتّٰى ④ فَاَمَّا مَنْ اَعْطٰى وَاتَّقٰى ⑤

او ماده | چه بیشکه کوشش ستاسو | مختلف دے | پس | چا چه | (مال) ورکړو | او پرهیزګاری ئے وکړه

کړي دي۔ چه بیشکه ستاسو کوششونه مختلف دي، نو چا چه (دَ مال حقونه) ورکړل او پرهیزګار شو

وَصَدَّقَ بِالْحُسْنٰى ﴿٦﴾ فَسَنُيَسِّرُهٗ لِلْيُسْرٰى ﴿٧﴾ وَاَمَّا

او تصدیق ئې وکړو | د ښې خبرې | نو ډیر زر به مونږ آسان کړو دهٔ د پاره (تلل) | په آسانه لاره باندې | او هغه

او د ښائسته (دین) تصدیق ئې وکړو ، نو مونږ به ورته د آسانئ لاره تیاره کړو ، او چا چه

مَنْ بَخِلَ وَاسْتَغْنٰى ﴿٨﴾ وَكَذَّبَ بِالْحُسْنٰى ﴿٩﴾ فَسَنُيَسِّرُهٗ

څوک چه | شومتیائې وکړه | او بې پروا شو | او دروغ ئې وګڼل | نیکه خبره | نو ډیر زر به مونږ روان کړو دې

شومتیا ؤکړه او بې پروا شو او د ښائسته (دین) نه ئې انکار وکړو ، نو مونږ به ورته د سختئ

لِلْعُسْرٰى ﴿١٠﴾ وَمَا يُغْنِيْ عَنْهُ مَالُهٗٓ اِذَا تَرَدّٰى ﴿١١﴾ اِنَّ عَلَيْنَا

د سختئ طرف ته | او په کار به رانهٔ شي د دهٔ | مال د دهٔ | هر کله چه دې وغورزیږی (کندې ته) | بیشکه | زمونږ په ذمه دی

لار هخکښې کړو او د دهٔ مال به د دهٔ هیچرې په کار رانهٔ شي هر کله چه دې مړ شي - بیشکه هدایت کول زمونږ

لَلْهُدٰى ﴿١٢﴾ وَاِنَّ لَنَا لَلْاٰخِرَةَ وَالْاُوْلٰى ﴿١٣﴾ فَاَنْذَرْتُكُمْ نَارًا

لاره ښودل | او بیشکه | مونږ د پاره دی | آخرت | او دنیا | پس ما اُویرولئ تاسو | د اور

کار دے - او آخرت او دُنیا دواړه زمونږ په قبضه کښې دی - نو ما تاسو د هغه اور نه اُویرو لئ

تَلَظّٰى ﴿١٤﴾ لَا يَصْلٰىهَآ اِلَّا الْاَشْقَى ﴿١٥﴾ الَّذِيْ كَذَّبَ وَتَوَلّٰى ﴿١٦﴾ وَسَيُجَنَّبُهَا

لمبې وهونکی ته | نهٔ به داخلیږی د دې ته | مګر | ډیر بد بخته | هغه چه | دروغ ئې وګڼل | او مخ ئې واړولو | او جُدا به وی له دې نه

چه لمبې وهی ، په دے کښې به هغه بد نصیبه سوزی چه انکار ئې کړے دے او مخ ئې اړولے دے او هغه نیکان به ترې

الْاَتْقَى ﴿١٧﴾ الَّذِيْ يُؤْتِيْ مَالَهٗ يَتَزَكّٰى ﴿١٨﴾ وَمَا لِاَحَدٍ عِنْدَهٗ مِنْ نِّعْمَةٍ

ډیر پرهیزګار | هغه چه | ورکوی | مال خپل | چه دې پاک شي | او نشته د چا | په دهٔ باندې | څهٔ احسان

نه اړخ ته ساتلے شي چه خپل مال نه د ځان د پاکولو د پاره ورکوی ، او د دهٔ سره چا احسان کړے نهٔ وو چه بدل

تُجْزٰٓى ﴿١٩﴾ اِلَّا ابْتِغَآءَ وَجْهِ رَبِّهِ الْاَعْلٰى ﴿٢٠﴾ وَلَسَوْفَ يَرْضٰى ﴿٢١﴾

چه د دې بدله ورکړې شي | مګر | لټوله ئې | رضامندی | د رب خپل | چه لوئې دې | او ډیر زر به | خوشحاله شي

ئې خلاصولو ، خو د خپل لوئې رب رضامندی ئې لټوله ، او ډیر زر به (د خپل رب نه) راضی شي -

سُوْرَةُ الضُّحٰى مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ اِحْدٰى عَشْرَةَ اٰيَةً وَّرُكُوْعٌ وَّاحِدٌ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

سُورهٔ ضحیٰ په مکه کښې نازل شو | (شروع) د الله په نامه چه لوئې مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | او په دې کښې ۱۱ آیتونه او یو رکوع ده

د الله په نامه شروع چه لوئې مهربان د ډیر زیات رحم خاوند دے

وَالضُّحٰى ﴿١﴾ وَالَّيْلِ اِذَا سَجٰى ﴿٢﴾ مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلٰى ﴿٣﴾

قسم دې د ورځې په رڼا | او په شپه | هر کله چه | هغه راخوره شي | چه نهٔ یئ پریښې ته | ستا رب | او نهٔ درنه خفه دے

قسم دې د څاښت په وخت ، او په شپه هر کله چه راخوره شي چه نهٔ خو ته خپل رب پریښے یئ او نهٔ درنه ناراضه دے -

وَلَلْاٰخِرَةُ خَيْرٌ لَّكَ مِنَ الْاُوْلٰى ﴿٤﴾ وَلَسَوْفَ يُعْطِيْكَ رَبُّكَ فَتَرْضٰى ﴿٥﴾

والبته آخرت | بهتر دے | تا د پاره | له دُنیا نه | او ډیر زر به تاته درکړی | ستا رب | چه ته راضی شې

او تا د پاره آخرت د دُنیا نه ډیر بهتر دے - او ډیر زر به درله الله تعالیٰ دومره څهٔ درکړی چه رضا به شې -

أَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيمًا فَآوَىٰ ⑥ وَوَجَدَكَ ضَالًّا فَهَدَىٰ ⑦ وَوَجَدَكَ عَائِلًا

آیا ده ونه موندے ته | یو یتیم | بیلئے ځائے درکړو | او بیائے وموندے ته | بے خبره | بیائے در ته لارښودله | او بیائے وموندے ته | ضرورت مند

آیا الله تعالی ته یتیم بیانه موندے، نو ځائے ئے درکړو، او بے لاره ئے وموندے نو لاره ئے در ته سمه کړه او محتاجه ئے وموندے نو مالدار ئے کړے

فَأَغْنَىٰ ⑧ فَأَمَّا الْيَتِيمَ فَلَا تَقْهَرْ ⑨ وَأَمَّا السَّائِلَ فَلَا تَنْهَرْ ⑩ وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ ⑪

نو غنی ئے کړے | پس څوک چه | یتیم دے | (په ده) سختی مه کوه | او کوم چه | سوال کړے دے | نو هغه مه رټه | او چه کوم | نعمت دے | ستا د رب | هغه بیان کړه

نو یتیم ته قهر مه کوه، او سوال کړے مه رټه او د الله تعالی نعمتونه هر چا ته اوروه۔

سُورَةُ الْإِنْشِرَاحِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ | بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ | ثَمَانُ آيَاتٍ وَرُكُوعٌ وَاحِدٌ

سورة الم نشرح په مکه کښے نازل شو | (شروع) د الله په نامه چه ډیر مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | او په دے کښے اته آیتونه او یو رکوع ده

د الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان د ډیر زیات رحم خاوند دے

أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ ① وَوَضَعْنَا عَنْكَ وِزْرَكَ ② الَّذِي أَنْقَضَ

آیا مونږ نه ده پرانستلے | تا د پاره | سینه ستا | او مونږ لرے کړو | له تا نه | پیټے ستا | کوم چه | ماته کړے وه

آیا مونږ تا له ستا سینه نه ده پرانستے؟ او له تا نه مو هغه بار نه دے کوز کړے چه ستا ملا ئے ماته

ظَهْرَكَ ③ وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ ④ فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ⑤ إِنَّ

ملا ستا | او اوچت کړو مونږ | د پاره ستا | ذکر ستا | نو بیشکه | هرے سختئ سره | آسانی ده | بیشکه

کړے وه؟ او ستا نوم مو نه دے اوچت کړے؟ نو بیشکه د سختئ سره آسانی راځی بیشکه چه

مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ⑥ فَإِذَا فَرَغْتَ فَانْصَبْ ⑦ وَإِلَىٰ رَبِّكَ فَارْغَبْ ⑧

هرے سختئ سره | آسانی ده | نو هر کله چه | ته فارغ شے | نو محنت کوه په عبادت کښے | او طرف د رب خپل ته | بیا نو رغبت کوه

د سختئ سره آسانی راځی، نو هر کله چه فارغ شے (د عبادت نه) نو بیا نو محنت کوه په عبادت کښے او خپل رب ته رغبت کوه۔

سُورَةُ التِّينِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ | بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ | ثَمَانُ آيَاتٍ وَرُكُوعٌ وَاحِدٌ

سورة تین په مکه کښے نازل شوا و | (شروع) د الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | په دے کښے اته آیتونه او یو رکوع ده

د الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان د ډیر زیات رحم خاوند دے

وَالتِّينِ وَالزَّيْتُونِ ① وَطُورِ سِينِينَ ② وَهَٰذَا الْبَلَدِ الْأَمِينِ ③ لَقَدْ

قسم دے په انځر | او په زیتون | او په طور | د سینا | او په دے | ښار (مکه) باندے | چه امن والا دے | بیشکه

قسم دے په اینځر او په ښوونه او په طورِ سینا او په دے امانت کر ښار (مکه) بیشکه چه

خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ ④ ثُمَّ رَدَدْنَاهُ أَسْفَلَ سَافِلِينَ ⑤

پیدا کړو مونږ | انسان | په ډیر ښه | صورت کښے | بیا راوګرځولو مونږ دے | ډیر ښکته له ټولو ښکته پاتے کیدونکو نه

مونږه انسان په ښه معتدل شکل پیدا کړو، بیا مو (د بد عمل په وجه) د لاندې نه لاندې مرتبے ته وغورزولو۔

إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ⑥

مګر هغه خلق چه | ایمان ئے راوړو | او عمل ئے وکړو | نیک | پس دوئ د پاره | اجر دے | نه ختمیدونکے.

خو څوک چه مؤمنان دی، او نیک کارونه کوی نو هغوئ له داسے بدله مقرره ده چه نه به ختمیږی۔

فَمَا يُكَذِّبُكَ بَعْدُ بِالدِّيْنِ ⑦ اَلَيْسَ اللّٰهُ بِاَحْكَمِ الْحٰكِمِيْنَ ⑧

پس څۀ څيز | دروغژن كوى تا لره | پس له دې نه | دَ جزا دَ ورځې په باره كښې | آيا نۀ دے | اللّٰه | ډير لوئے حاكم | دَ ټولو حاكمانو دَ پاسه

نو (اے انسانه!) دَ دې نه پس كوم څيز تا دَ جزا دَ ورځې دروغ گڼړلو ته آماده كوى؟ آيا اللّٰه دَ ټولو حاكمانو دَ پاسه لوئے حاكم نۀ دے؟

سُوْرَةُ الْعَلَقِ مَكِّيَّةٌ وَّهِىَ

سورۀ علق په مكه كښې نازل شوې

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

(شروع) دَ اللّٰه په نامه چه لوئے مهربان ډير زيات رحم كوونكے دے

دَ اللّٰه په نامه شروع كوم چه لوئے مهربان دَ ډير زيات رحم خاوند دے

تِسْعَ عَشْرَةَ اٰيَةً وَّرُكُوْعٌ وَّاحِدٌ

په دې كښې نولس آيتونه او يو ركوع ده

اِقْرَاْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِىْ خَلَقَ ① خَلَقَ الْاِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ ② اِقْرَاْ

ۇلوله | په نامه | دَ رب خپل | هغه ذات | چه پيدا ئے كړل | پيدا ئے كړو | انسان | له چكه وينې نه | ۇلوله

اے پيغمبره! دَ خپل رب په نوم قرآن لوله چه مخلوق ئے پيدا كړے دے، انسان ئے دَ چكه وينې نه پيدا كړے دے ته قرآن

وَرَبُّكَ الْاَكْرَمُ ③ الَّذِىْ عَلَّمَ بِالْقَلَمِ ④ عَلَّمَ الْاِنْسَانَ مَا

او ستا رب | ډير زيات كريم دے | هغه ذات | چه ښودلې ئے دى | په قلم سره | زده ئے كړل | انسان ته | هغه څۀ

لوله او ستا رب ډير كريم دے - هغه ذات دے چه دَ قلم په ذريعه ئے ليكل ښودلى دى - انسان ته ئے هغه څۀ ښودلى

لَمْ يَعْلَمْ ⑤ كَلَّاۤ اِنَّ الْاِنْسَانَ لَيَطْغٰۤى ⑥ اَنْ رَّاٰهُ اسْتَغْنٰى ⑦ اِنَّ

چه هغه پرې نۀ پوهيدۀ | هرگز نه | بيشكه | انسان | سركشى كوى | چه ووينى دَ خپل ځان | بے پروا | بيشكه

دى چه ورته معلوم نۀ وُو، رښتيا دا ده چه انسان له حده تيرشى، هركله چه ځان مالدار ووينى، بيشكه ستا

اِلٰى رَبِّكَ الرُّجْعٰى ⑧ اَرَءَيْتَ الَّذِىْ يَنْهٰى ⑨ عَبْدًا اِذَا

طرف دَ رب ستا ده | واپسى | آيا تا وُليدلو | هغه كس چه | منع كوى | يو بنده | هركله چه

رب ته دَ هر چا واپسى ده، تا هغه سړے وُليدو چه (دَ اللّٰه نيك) بنده دَ مونځ نه منع

صَلّٰى ⑩ اَرَءَيْتَ اِنْ كَانَ عَلَى الْهُدٰۤى ⑪ اَوْ اَمَرَ بِالتَّقْوٰى ⑫ اَرَءَيْتَ

هغه مونځ كوى | آيا وليدلو تا | كۀ چرې هغه وى | په هدايت باندې | يا حكم وركوى | دَ پرهيزگارۍ | آيا تا وليدلو

كوى؟ - گوره كۀ دا (منع شوے) سړے په هدايت وى - يا دَ تقوىٰ تعليم وركوى، گوره كۀ دا (منع كوونكے)

اِنْ كَذَّبَ وَتَوَلّٰى ⑬ اَلَمْ يَعْلَمْ بِاَنَّ اللّٰهَ يَرٰى ⑭ كَلَّا لَئِنْ

كۀ چرې | هغه دروغ وگڼړى | او مخ واړوى | نو آيا دے نۀ پوهيږى | چه اللّٰه | گورى | هرگز نه | كۀ چرے

منكروى او مخ ئے (دَ حق نه) گرځولے وى، آيا دے نۀ پوهيږى چه اللّٰه هر څۀ وينى؟ خبردار كۀ دے

لَمْ يَنْتَهِ ۙ لَنَسْفَعًۢا بِالنَّاصِيَةِ ⑮ نَاصِيَةٍ كَاذِبَةٍ خَاطِئَةٍ ⑯ فَلْيَدْعُ

منع نۀ شو دے | نو مونږ به ئے ضرور راكاږو | دَ تندى دَ ويښتو نه (په نيولو) | تندے | دَ دروغژن | خطاكار | نو را دِ وُغواړى

منع نۀ شو، نو مونږ به ئے دَ څڼوكى نه راكاږو، هغه څڼوكے چه دروغژن خطاكار دے، نو دے دِ خپل

نَادِيَهٗ ⑰ سَنَدْعُ الزَّبَانِيَةَ ⑱ كَلَّا ؕ لَا تُطِعْهُ وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ ⑲

دَ خپل مجلس خلق | مونږ به راوُبلو | دَ دوزخ فرښتې | هرگزنه! | مۀ منه وينا دَ دۀ | او سجده كوه | او نزدے شه

ملگرى راوُغواړى، مونږ به دَ دوزخ فرښتې راوُغواړو، خبردار! دَ دۀ خبره وُنۀ منې او سجدے لگوه او اللّٰه ته ځان نزدے كوه

سُوْرَةُ الْقَدْرِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | خَمْسُ اٰيٰتٍ وَّرُكُوْعٌ وَّاحِدٌ

سوره قدر په مکه کښې نازل شو | (شروع) د الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | او په دے کښې پنځه آیتونه او یو رکوع ده

د الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم خاوند دے

اِنَّآ اَنْزَلْنٰهُ فِيْ لَيْلَةِ الْقَدْرِ ① وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ ②

بیشکه مونږ نازل کړو (دا قرآن) | په شپه د قدر کښې | او تا ته څه معلومه ده | چه څه ده | شپه د قدر ؟

مونږه دا کتاب د قدر په شپه را کوز کړے دے ، او تا ته څه معلومه ده چه د قدر شپه څومره (اوچته) ده ؟

لَيْلَةُ الْقَدْرِ ۙ خَيْرٌ مِّنْ اَلْفِ شَهْرٍ ③ تَنَزَّلُ الْمَلٰٓئِكَةُ وَالرُّوْحُ فِيْهَا

شپه د قدر | غوره ده | له زرو | میاشتو نه | ښکته راځی | فرښتے | او روح (جبرائیل) | په دے کښې

د قدر شپه د زرو میاشتو نه بهتره ده ، په دے کښې فرښتے او روح (جبرائیل) د الله په حکم هر

بِاِذْنِ رَبِّهِمْ ۚ مِنْ كُلِّ اَمْرٍ ④ سَلٰمٌ ۛ هِيَ حَتّٰى مَطْلَعِ الْفَجْرِ ⑤

په حکم | د رب خپل | د هر کار په حقله | تول سلامتی ده | دا قائمه | تر صبا ختو پورے وی

امرِ خیر سره را کوزیږی ، ټول سلامتی ده ، دا شپه تر صبا ختو پورے قائمه وی۔

سُوْرَةُ الْبَيِّنَةِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | ثَمَانُ اٰيٰتٍ وَّرُكُوْعٌ وَّاحِدٌ

سوره بیّنه په مکه کښې نازل شو | (شروع) د الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | او په دے کښې اته آیتونه دی او یو رکوع ده

د الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم خاوند دے

لَمْ يَكُنِ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ اَهْلِ الْكِتٰبِ وَالْمُشْرِكِيْنَ مُنْفَكِّيْنَ

نه وو | هغه خلق | چه کافران دی | له اهل کتابو نه | او مشرکان | جدا کیدونکی

کافران اهل کتاب او مشرکان تول (د خپل باطل دین نه) جُدا کیدونکی نه وو ،

حَتّٰى تَاْتِيَهُمُ الْبَيِّنَةُ ۙ ① رَسُوْلٌ مِّنَ اللّٰهِ يَتْلُوْا صُحُفًا

ترد ے چه | راغی دوئی ته | ښکاره دلیل | (یعنی) یو رسول | د الله له طرف نه | چه لولی | صحیفے

ترڅو چه ښکاره دلیل ورته راغلے نه وے ، یعنی د الله رسول چه پاکیزه صحیفے ورته ولولی

مُّطَهَّرَةً ۙ ② فِيْهَا كُتُبٌ قَيِّمَةٌ ③ وَمَا تَفَرَّقَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا

پاکیزه | په هغے کښې | حکمونه دی | سم درست | او نه | شول جدا | هغه خلق چه | ورکړے شوے وو

چه په هغے کښې سم درست (د دین) حکمونه لیکلی وی او کتابیان خو د هغے نه پس د یو بل نه جدا شوی وو

الْكِتٰبَ اِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَآءَتْهُمُ الْبَيِّنَةُ ۗ ④ وَمَآ اُمِرُوْٓا اِلَّا لِيَعْبُدُوا

کتاب | مګر | پس له هغے نه | چه | راغی دوئی ته | ښکاره دلیل | او حکم نه وو شوے دوئی ته | مګر دا چه عبادت دِ کوی

چه ښکند دلیل ورته راغلے وو ، او دوئی ته خو فقط دا حکم شوے وو چه د الله

اللّٰهَ مُخْلِصِيْنَ لَهُ الدِّيْنَ ۙ ۵ حُنَفَآءَ وَيُقِيْمُوا الصَّلٰوةَ

د الله | په خالص کولو | د هٔ د پاره | دین | چه یو مخیز شی | او چه قائموی دِ | مونځ

عبادت دِ کوی ، دین دِ خالص د هغهٔ منی ، د باطل نه دِ حق ته مخ کړځوی ، او مونځ دِ کوی

وَيُؤْتُوا الزَّكٰوةَ وَذٰلِكَ دِيْنُ الْقَيِّمَةِ ⑤ اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ اَهْلِ الْكِتٰبِ

او ورکوی دِ | زکوٰة | او هم دا دے | دین | مضبوط | بیشکه هغه خلق چه | کافران شول | له اهل کتابو نه

او زکوٰة دِ ورکوی او هم دا رښتینې (سمه) دین دے ، بیشکه چا چه انکار کړے دے که اهل کتاب دی

وَالْمُشْرِكِيْنَ فِيْ نَارِ جَهَنَّمَ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ؕ اُولٰٓئِكَ هُمْ شَرُّ

او له مشرکانو نه | په اور کښے (به وی) | دَ دوزخ | همیشه به وی | په هغے کښے | هم دا خلق دی | بدترین

او که مشرکان دی ، دَ دوزخ په اور کښے به تل ترتله پراته وی ، او دوئ په ټولو کښے خراب

الْبَرِيَّةِ ⑥ اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ ۙ اُولٰٓئِكَ هُمْ خَيْرُ الْبَرِيَّةِ ⑦

مخلوق | بیشکه | هغه خلق | چه ایمان ئے راوړو | او عمل ئے وکړو | نیک | هم دا خلق دی | بهترین | مخلوق

خلق دی ۔ بیشکه چا چه ایمان راوړے دے ، او نیک کارونه ئے کړی دی، هغوئ په ټولو کښے ښهٔ خلق دی،

جَزَآؤُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنّٰتُ عَدْنٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ

بدله دَ دوئ | دَ دوئ دَ رب سره | باغونه دی | دَ همیشه اوسیدلو | بهیږی به | لاندې دَ هغے نه | نهرونه | همیشه به وی

دَ هغوئ بدله دَ هغوئ دَ رب سره دَ همیشه اوسیدلو باغونه دی، چه دَ هغے لاندې به ویالے بهیږی، همیشه به پکښے

فِيْهَآ اَبَدًا ؕ رَضِيَ اللّٰهُ عَنْهُمْ وَرَضُوْا عَنْهُ ؕ ذٰلِكَ لِمَنْ خَشِيَ رَبَّهٗ ⑧

په هغے کښے | همیشه | راضی شو الله | له دوئ نه | او راضی شول دوئ | له هغهٔ نه | دا (وعده) | دَ هغه چا دَ پاره ده | چه ویریږی | دَ خپل رب نه

اوسیږی ، الله به دَ هغوئ نه رضا وی او هغوئ به دَ الله نه راضی وی ، دا (مرتبه) هغه چا دَ پاره ده چه دَ خپل رب نه ویریږی۔

سُوْرَةُ الزِّلْزَالِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | ثَمَانُ اٰيٰتٍ وَّرُكُوْعٌ وَّاحِدٌ

سوره زلزال په مدینه کښے نازل شو | (شروع) دَ الله په نامه چه ډیر مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | او په دے کښے اته آیتونه او یو رکوع ده

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

اِذَا زُلْزِلَتِ الْاَرْضُ زِلْزَالَهَا ① وَاَخْرَجَتِ الْاَرْضُ اَثْقَالَهَا ② وَقَالَ

هر کله چه وخوزولے شی | زمکه | په خوزولو دَ هغے سره | او بهر ته راوُباسی | زمکه | بوجونه خپل | او وُبه وائی

څهٔ وخت چه زمکه زلزلے سره وُجړقولے شی ، او زمکه خپل بارونه بهر ته راوُباسی او انسان به وُوائی

الْاِنْسَانُ مَا لَهَا ③ يَوْمَئِذٍ تُحَدِّثُ اَخْبَارَهَا ④ بِاَنَّ رَبَّكَ

انسان | چه په دے څهٔ شوی دی؟ | په دغه ورځ به | دا بیان کړی | خپل خبرونه | ځکه چه | ستا رب به

چه په دے زمکه څهٔ چل وُشو؟ په دغه ورځ به زمکه خپل ټول حالونه ووائی ، ځکه چه ستا رب به

اَوْحٰى لَهَا ⑤ يَوْمَئِذٍ يَّصْدُرُ النَّاسُ اَشْتَاتًا ۙ لِّيُرَوْا اَعْمَالَهُمْ ⑥ فَمَنْ يَّعْمَلْ

وحی وکړی | دَ دے طرف ته | په دغه ورځ به | بهر ته راوُځی | خلق | ډلے ډلے | چه وُښودلے شی دوئ ته | عملونه دَ دوئ | پس څوک چه | وُکړی

ورته حکم ورکړے وی، په دغه ورځ به خلق ټولی ټولی راوُځی ، چه خپل عملونه ورته وُښودلے شی نو چا چه دَ یوے ذرے

مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَّرَهٗ ⑦ وَمَنْ يَّعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَّرَهٗ ⑧

په اندازه | دَ یوے ذرے | نیکی | دے به هغه ووینی | او څوک چه | وکړی | برابر | دَ یوے ذرے | بدی | هغه به (هم) دے ووینی

هومره نیکی کړی وی هغه به دوینی ، او چا چه دَ یوے ذرے هومره بدی کړی وی، هغه به وو ینی،

سُوْرَةُ الْعٰدِیٰتِ مَكِّیَّةٌ وَّهِیَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ | اِحْدٰی عَشْرَةَ اٰیَةً وَّرُكُوْعٌ وَّاحِدٌ

سورة عادیات په مکه کښې نازل شو | (شروع) دَ الله په نامه چه ډیر مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | او په دے کښې یولس آیتونه او یو رکوع ده

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

وَالْعٰدِیٰتِ ضَبْحًا ۙ﴿۱﴾ فَالْمُوْرِیٰتِ قَدْحًا ۙ﴿۲﴾ فَالْمُغِیْرٰتِ

قسم دے په تیز زغلیدونکو اسونو | چه پرشیږی | بیا دَ اور په راویستونکو | چه نوکه وُجنګوی | بیا په حمله کوونکو

قسم دے په پوره وهونکو اسونو چه پرشیږی، نو په خپو وهلو دَ اور بڅری غورزوی نو دَ صبا په وخت په دښمن حمله

صُبْحًا ۙ﴿۳﴾ فَاَثَرْنَ بِهٖ نَقْعًا ۙ﴿۴﴾ فَوَسَطْنَ بِهٖ جَمْعًا ۙ﴿۵﴾ اِنَّ

دَ صبا په وخت کښې | نو اُوچتوی | په دے سره | ګرد | بیا هغه دننه ورننوزی | دغه وخت | په فوج کښې | بیشکه

کوی ، نو هغه وخت ګرد اُوچتوی ، نو دَ دښمن مینځ ته ورننوزی ، بیشکه چه

الْاِنْسَانَ لِرَبِّهٖ لَكَنُوْدٌ ۚ﴿۶﴾ وَاِنَّهٗ عَلٰی ذٰلِكَ لَشَهِیْدٌ ۚ﴿۷﴾ وَاِنَّهٗ لِحُبِّ

انسان | دَ خپل رب | ډیر ناشکره دے | او بیشکه دے | په دے (ناشکرئ) | ګواه دے | او بیشکه دے | په محبت کښې

انسان دَ خپل رب ناشکری کوی ۔ او دے پخپله په دے خپلے ناشکرئ ګواه دے ۔ او دے دَ مال په

الْخَیْرِ لَشَدِیْدٌ ؕ﴿۸﴾ اَفَلَا یَعْلَمُ اِذَا بُعْثِرَ مَا فِی الْقُبُوْرِ ۙ﴿۹﴾

دَ مال | ډیر سخت دے | پس آیا دے نهٔ پوهیږی | هرکله چه راپاڅولے شی | هغه څهٔ | چه په قبرونو کښې دی

مینه کښې ډیر سخت دے ، آیا دهٔ ته معلومه نهٔ ده چه هرکله دَ قبرونو نه مړی راپاڅولے شی

وَحُصِّلَ مَا فِی الصُّدُوْرِ ۙ﴿۱۰﴾ اِنَّ رَبَّهُمْ بِهِمْ یَوْمَىِٕذٍ لَّخَبِیْرٌ ﴿۱۱﴾

او راښکاره کړے شی | هغه څهٔ | چه په سینو کښې دی | بیشکه | رب دَ دوئ | له دوئ نه | په دغه ورځ | خبردار دے

او دَ سینو پټ رازونه څرګند کړے شی ؟ نو په دغه ورځ الله تعالیٰ دَ دوئ په حال ښهٔ خبردے۔

سُوْرَةُ الْقَارِعَةِ مَكِّیَّةٌ وَّهِیَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ | اِحْدٰی عَشْرَةَ اٰیَةً وَّرُكُوْعٌ وَّاحِدٌ

سورة قارعه په مکه کښې نازل شو | (شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | او په دے کښې یولس آیتونه او یوه رکوع ده

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

اَلْقَارِعَةُ ۙ﴿۱﴾ مَا الْقَارِعَةُ ۚ﴿۲﴾ وَمَاۤ اَدْرٰىكَ مَا الْقَارِعَةُ ؕ﴿۳﴾ یَوْمَ

هغه ټکوونکے | څهٔ ده هغه ټکوونکے؟ | او تا ته څهٔ معلومه ده | چه څهٔ ده هغه ټکوونکے ؟ | په دغه ورځ

هغه ټکوونکے څهٔ ده هغه ټکوونکے ؟ او تا ته معلومه ده چه هغه ټکوونکے څهٔ ده ؟ په دغه

یَكُوْنُ النَّاسُ كَالْفَرَاشِ الْمَبْثُوْثِ ۙ﴿۴﴾ وَتَكُوْنُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ الْمَنْفُوْشِ ؕ﴿۵﴾

چوی به | خلق | په شان دَ پتنګانو | خوره شوی | او شی به | غرونه | په شان دَ وړئ | شیندلے شوے

ورځ به بنیادم دَ خورو ورو پتنګانو په شان ګرځی ، او غرونه به دَ شیندلے شوے رنګینے وړئ غوندے الوزی ،

فَاَمَّا مَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِیْنُهٗ ۙ﴿۶﴾ فَهُوَ فِیْ عِیْشَةٍ رَّاضِیَةٍ ؕ﴿۷﴾ وَ اَمَّا مَنْ

پس | هغه څوک چه | درنے شوے | تلے (دَ نیکو) دَ دهٔ | پس هغه به | په ګزران | غوره کښې وی | او | هغه | څوک چه

نو دَ چا (دَ نیکو عملونو) تول چه درونه وخیژی هغه به ښهٔ په مزه کښې وی ، او دَ چا دَ نیکو عملونو)

خَفَّتْ مَوَازِيْنُهٗ ﴿٨﴾ فَاُمُّهٗ هَاوِيَةٌ ﴿٩﴾ وَمَآ اَدْرٰىكَ مَاهِيَهْ ﴿١٠﴾ نَارٌ حَامِيَةٌ ﴿١١﴾

سپکے شولے | تلے (دَ نیکو) دَ دهٔ | نو دَ هغهٔ ځائے به | هاویه وی | او تا ته څهٔ معلومه دهٔ | چه څهٔ دهٔ هغه؟ | هغه اور دے | ګرم

تول چه سپک وُخیژي، دَ هغهٔ ځائے به هاویه وی. او تا ته معلومه دهٔ چه هاویه څنګه ځائے دے؟ هغه یو ګرم اور دے

سُوْرَةُ التَّكَاثُرِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | ثَمَانُ اٰيَاتٍ وَّرُكُوْعٌ وَّاحِدٌ

سوره تکاثر په مکه کښې نازل شواو | (شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان دیر زیات رحم کوونکے دے | په دے کښې اَتهٔ آیتونه او یو رکوع ده

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان دَ دیر زیات رحم خاوند دے

اَلْهٰىكُمُ التَّكَاثُرُ ﴿١﴾ حَتّٰى زُرْتُمُ الْمَقَابِرَ ﴿٢﴾ كَلَّا سَوْفَ

غافله کړئ تاسو | دَ مال دَ دیرولو (حرص) | تر دے چه | وُرسید لئ تاسو | قبرونو ته | هرګز نه | زر به

دَ مال دَ دیرولو حرص تاسو غافل ساتی. تر دے چه تاسو قبرونو ته وُرسیږئ، خبردار زر به

تَعْلَمُوْنَ ﴿٣﴾ ثُمَّ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُوْنَ ﴿٤﴾ كَلَّا لَوْ تَعْلَمُوْنَ

تاسو پوهه شئ | بیا | هرګز نه | زر به | تاسو پوهه شئ | هرګز نه | کهٔ چرے | تاسو پوهه شئ

پوهه شئ، بیا یاد لرئ زر به پوهه شئ، هرګز نه! کهٔ تاسو خپل انجام په یقینی طور پیژندے

عِلْمَ الْيَقِيْنِ ﴿٥﴾ لَتَرَوُنَّ الْجَحِيْمَ ﴿٦﴾ ثُمَّ لَتَرَوُنَّهَا

په یقینی طور باندِ | تاسو به خامخا وُوینئ | دوزخ | بیا | خامخا به تاسو وُوینئ هغه

نو (دا سے به مو نهٔ کول). تاسو به ضرور په خپلو سترګو دوزخ ووینئ، بیا به هغه خامخا دَ یقین

عَيْنَ الْيَقِيْنِ ﴿٧﴾ ثُمَّ لَتُسْـَٔلُنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ النَّعِيْمِ ﴿٨﴾

دَ یقین په سترګه | بیا به | خامخا له تاسو نه تپوس کولے شی | په دغه ورځ | دَ نعمتونو په باره کښې

په سترګو وُوینئ، بیا به په دغه ورځ تاسو نه دَ نعمتونو په حقله تپوس کیږی.

سُوْرَةُ الْعَصْرِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | ثَلٰثُ اٰيَاتٍ وَّرُكُوْعٌ وَّاحِدٌ

سُوره عصر په مکه کښې نازل شواو | (شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان دیر زیات رحم کوونکے دے | په دے کښې درے آیتونه او یو رکوع ده

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان دَ دیر زیات رحم خاوند دے

وَالْعَصْرِ ﴿١﴾ اِنَّ الْاِنْسَانَ لَفِيْ خُسْرٍ ﴿٢﴾ اِلَّا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا

قسم دے په زمانه | چه بیشکه | انسان | خامخا په نقصان کښې دے | مګر | هغه خلق چه | ایمان ئے راوړ | او عمل ئے وکړ

قسم دے په زمانه چه یقینًا انسان ډیر په تاوان کښې پروت دے، سوا دَ هغه خلقو نه چه ایمان ئے راوړے دے، او نیک

الصّٰلِحٰتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ ۙ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ ﴿٣﴾

نیک | او یو بل ته ئے وصیت وکړو | دَ حق دین | او وصیت ئے وکړو | دَ صبر

کارونه ئے کړی دی او یو بل ته دَ حق تلقین کوی او صبر نه دَ کار اخستو تاکید کوی

سُوْرَةُ الْهُمَزَةِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | تِسْعُ اٰيَاتٍ وَّرُكُوْعٌ وَّاحِدٌ

سوره همزه په مکه کښې نازل شواو | (شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان دیر زیات رحم کوونکے دے | په دے کښې نهٔ آیتونه او یو رکوع ده

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان دَ دیر زیات رحم خاوند دے

وَيۡلٌ لِّكُلِّ هُمَزَةٍ لُّمَزَةِ ۟ۙ ﴿۱﴾ الَّذِىۡ جَمَعَ مَالًا

هلاکت دے | دَ هر | عیب کوونکی | غیبت کوونکی (دَپاره) | هغه څوک چه | جمع کوی | مال

خرابي ده هرهغه چا دَپاره چه طعنه ورکوی اوغیبت کوی چه مال را جمع کوی او هغه

وَّعَدَّدَهٗ ۙ﴿۲﴾ يَحۡسَبُ اَنَّ مَالَهٗۤ اَخۡلَدَهٗ ۚ﴿۳﴾ كَلَّا

اوشمیری هغه | دے خیال کوی | چه بیشکه | مال دَده به | همیشه ژوندے وُساتی دے | هرګز نه

بیابیا شمیری. هغه دا خیال کوی چه دَ هغهٔ مال به همیشه دَ هغهٔ سره وی. هیچرے نه

لَيُنۡۢبَذَنَّ فِى الۡحُطَمَةِ ۖ﴿۴﴾ وَمَاۤ اَدۡرٰىكَ مَا الۡحُطَمَةُ ؕ﴿۵﴾ نَارُ اللّٰهِ الۡمُوۡقَدَةُ ۙ﴿۶﴾

دے به ضرور واچولے شی | په "حطمه" کښے | او | تاته څهٔ معلومه ده | چه حطمه څهٔ څیز دے؟ | اور دَ الله دے | بل شوے

هغه به یقیناً په "حطمه" کښے غورزولے شی او تاته معلومه ده چه حطمه څنګه ځائے دے (هغه) دَ الله تعالیٰ اور دے چه (دَده په

الَّتِىۡ تَطَّلِعُ عَلَى الۡاَفۡـِٕدَةِ ؕ﴿۷﴾ اِنَّهَا عَلَيۡهِمۡ مُّؤۡصَدَةٌ ۙ﴿۸﴾ فِىۡ عَمَدٍ مُّمَدَّدَةٍ ﴿۹﴾

هغه چه | ور رسیږی به | زړونو ته | بیشکه هغه به | په دوی باندِ | بند کړے شی | په دنګو دنګو ستنو کښے

حکم) بل شوے دے چه زړونو ته به ور ننوځی، دا اور به ورپسے (دَ هر طرف نه) بند کړے شی، په دنګو دنګو ستنو پورے (به تړلے شوی وی)

سُوۡرَةُ الۡفِيۡلِ مَكِّيَّةٌ وَّهِىَ	بِسۡمِ اللّٰهِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِيۡمِ	خَمۡسُ اٰيَاتٍ وَّرُكُوۡعٌ وَّاحِدٌ
سورهٔ فیل په مکه کښے نازل شو	(شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے	او په دے کښے پنځهٔ آیتونه او یوه رکوع ده

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم خاوند دے

اَلَمۡ تَرَ كَيۡفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِاَصۡحٰبِ الۡفِيۡلِ ؕ﴿۱﴾ اَلَمۡ يَجۡعَلۡ

آیا نهٔ دی کتلی تا | چه څنګه | معامله وُکړه | ستا رب | دَ خاوندانو دَ هاتیانو سره | آیا نهٔ وو کړے دهٔ

آیا تاته معلومه نهٔ ده چه ستا رب دَ هاتیانو دَ خاوندانو سره څهٔ وکړل؟ آیا الله تعالیٰ دَ هغوئ

كَيۡدَهُمۡ فِىۡ تَضۡلِيۡلٍ ۙ﴿۲﴾ وَّاَرۡسَلَ عَلَيۡهِمۡ طَيۡرًا اَبَابِيۡلَ ۙ﴿۳﴾ تَرۡمِيۡهِمۡ

تدبیر دَ دوئ | بے کاره | او راوے لیږل | په دوئ باندِ | مارغان | تولی تولی | چه ویشتل به ئے په دوئ

ټول تدبیرونه ناکامه نهٔ کړل؛ او الله تعالیٰ په هغوئ ټولی ټولی مارغان راوُلیږل چه په هغوئ به ئے

بِحِجَارَةٍ مِّنۡ سِجِّيۡلٍ ۙ﴿۴﴾ فَجَعَلَهُمۡ كَعَصۡفٍ مَّاۡكُوۡلٍ ﴿۵﴾

کانړی | په اور کښے دَ پخے شوے خټے جوړ شوی نه | نو خدائے کړل دوئ | په شان دَ بُوسو | خوړلے شوو

دَ بره نه دَ کانړو ګټکی راویشتل، بیا الله تعالیٰ هغوئ دَ خوړلے شوو بُوسو په شان کړل

سُوۡرَةُ قُرَيۡشٍ مَّكِّيَّةٌ وَّهِىَ	بِسۡمِ اللّٰهِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِيۡمِ	اَرۡبَعُ اٰيَاتٍ وَّرُكُوۡعٌ وَّاحِدٌ
سوره قریش په مکه کښے نازل شو	(شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے	او په دے کښے څلور آیتونه او یوه رکوع ده

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم خاوند دے

لِاِيۡلٰفِ قُرَيۡشٍ ۙ﴿۱﴾ اٖلٰفِهِمۡ رِحۡلَةَ الشِّتَآءِ وَالصَّيۡفِ ۚ﴿۲﴾ فَلۡيَعۡبُدُوۡا

عادت شوی دی | قریش | عادت شوی دی دوئ | سفر سره | دَ ژمی | او دَ اوړی | پکار دی چه دوی عبادت وکړی

قریش عادت شوی دی. یعنی دَ ژمی او دَ اوړی دَ سفر سره عادت شوی دی، نو هغوئ له پکار دی چه دَ دے

رَبَّ هٰذَا الْبَيْتِ ﴿٣﴾ الَّذِيْٓ اَطْعَمَهُمْ مِّنْ جُوْعٍ ۙ۬ وَّ اٰمَنَهُمْ مِّنْ خَوْفٍ ﴿٤﴾

دَ رب | دَ دے | کور | چا چه | طعام ورکړے دوی ته | په لوږه کښے | او امن ئے ورکړو دوی ته | له ویرے نه

کور (کعبے) دَ رب عبادت کوی چه دَ لوږے په حال کښے ئے روزی ورکړے ده او دَ هرے ویرے نه ئے په امان کړی دی

سُوْرَةُ الْمَاعُوْنِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | سَبْعُ اٰيَاتٍ وَّرُكُوْعٌ وَّاحِدٌ

سورة ماعون په مکه کښے نازل شو | (شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | او په دے کښے اووه آیتونه او یو رکوع ده

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

اَرَءَيْتَ الَّذِيْ يُكَذِّبُ بِالدِّيْنِ ﴿١﴾ فَذٰلِكَ الَّذِيْ يَدُعُّ الْيَتِيْمَ ﴿٢﴾

آیا تا لیدلے دے | هغه څوک چه | دروغ گڼړی | ورځ دَ جزا ؟ | پس هم دا دے | هغه کس چه | ډیکے ورکوی | یتیم له

آیا تا هغه څوک لیدلے دے چه دَ جزا ورځ دروغ گڼړی؟ دا هغه څوک دے چه یتیم له ډیکے ورکوی

وَلَا يَحُضُّ عَلٰى طَعَامِ الْمِسْكِيْنِ ﴿٣﴾ فَوَيْلٌ لِّلْمُصَلِّيْنَ ﴿٤﴾ الَّذِيْنَ هُمْ

او ترغیب نه ورکوی | دَ خوراک ورکولو | مسکین ته | پس تباهی ده | هغه مونځ کنړارو دَ پاره | چه هغوی

او مسکین ته دَ خوراک ورکولو ترغیب نه ورکوی، نو دا سے مونځ کنړارو له بربادی ده۔ چه دَ خپلو

عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُوْنَ ﴿٥﴾ الَّذِيْنَ هُمْ يُرَآءُوْنَ ﴿٦﴾ وَيَمْنَعُوْنَ الْمَاعُوْنَ ﴿٧﴾

له مونځونو خپلو نه | غافله دی | هغه خلق چه | ریا کوی | او منع کوی | دَ عام ضرورت څیز

مونځونو نه بے خبره دی (یعنی) هغه خلق چه ریا کاری کوی او دَ عام ضرورت څیز (حاجت مند له) نه ورکوی

سُوْرَةُ الْكَوْثَرِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | ثَلٰثُ اٰيَاتٍ وَّرُكُوْعٌ وَّاحِدٌ

سوره کوثر په مکه کښے نازل شواو | (شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | په دے کښے درے آیتونه او یوه رکوع ده

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

اِنَّآ اَعْطَيْنٰكَ الْكَوْثَرَ ﴿١﴾ فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحَرْ ﴿٢﴾ اِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْاَبْتَرُ ﴿٣﴾

بیشکه | مونږ درکړو تاته | "کوثر" | پس مونځ وکړه | دَ خپل رب | او قربانی وکړه | بیشکه | دښمن ستا | هم دے دے بے نامے بے نخښے

یقیناً مونږ تا له ډیر څه درکړی دی۔ نو ته خپل رب ته مونځ کوه، او قربانی کوه بیشکه ستا دښمن به بے نامے او بے نخښے وی

سُوْرَةُ الْكٰفِرُوْنَ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | سِتُّ اٰيَاتٍ وَّرُكُوْعٌ وَّاحِدٌ

سورة کافرون په مکه کښے نازل شو | (شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | او په دے کښے شپږ آیتونه او یوه رکوع ده

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

قُلْ يٰٓاَيُّهَا الْكٰفِرُوْنَ ﴿١﴾ لَآ اَعْبُدُ مَا تَعْبُدُوْنَ ﴿٢﴾ وَلَآ اَنْتُمْ

وو وایه | اے | کافرانو ! | زه عبادت نه کوم | دَ هغه څه چه | تاسو ئے عبادت کوئ۔ | او نه تاسو

ته ووایه! چه اے کافرانو ! دَ کومو بتانو چه تاسو عبادت کوئ زه دَ هغے عبادت نه کوم،

عٰبِدُوْنَ مَآ اَعْبُدُ ﴿٣﴾ وَلَآ اَنَا عَابِدٌ مَّا عَبَدْتُّمْ ﴿٤﴾

عبادت کوونکی یئ | دَ هغه چا چه | زه ئے عبادت کوم | او نه زه | عبادت کوونکے یم | دَ هغه څه | چه تاسو ئے عبادت کوئ

او نه تاسو دَ هغه الله عبادت کوئ دَ کوم چه زه عبادت کوم، او نه به زه چرے دَ هغه (معبودانو) عبادت وکړم دَ کومو چه تاسو عبادت کوئ۔

وَلَآ اَنۡتُمۡ عٰبِدُوۡنَ مَآ اَعۡبُدُ ۝۵ لَكُمۡ دِيۡنُكُمۡ وَلِىَ دِيۡنِ ۝۶

اونهٔ تاسو | عبادت کوونکي یئ | دَهغه چا چه عبادت یې کوم زهٔ | تاسو دَ پاره | ستاسو دین دے | اوما دَ پاره | زما دین

اونهٔ تاسو دَهغه چا عبادت کوونکي یئ دَکوم چه زهٔ عبادت کوم، تاسو دَ پاره ستاسو دین دے او ما دَ پاره زما دین.

سُوۡرَةُ النَّصۡرِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِىَ | بِسۡمِ اللّٰهِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِيۡمِ | ثَلٰثُ اٰيٰتٍ وَّرُكُوۡعٌ وَّاحِدٌ

سوره نصر په مدینه کښے نازل شو | (شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | او په دے کښے درے ۳ آیتونه او یوه رکوع ده

دَ الله په نامه شروع کوم چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

اِذَا جَآءَ نَصۡرُ اللّٰهِ وَالۡفَتۡحُ ۝۱ وَرَاَيۡتَ النَّاسَ يَدۡخُلُوۡنَ فِىۡ دِيۡنِ

هر کله چه راورسیدهٔ | مدد دَ الله | او فتح | او تا ولیدل | خلق | چه ننوځی داخلیږی | په دین کښے

ځهٔ وخت چه دَ الله مدد راورسیدهٔ او (مکه) فتح (شوه) او تا ولیدل چه خلق دَ الله په دین کښے ډلے ډلے

اللّٰهِ اَفۡوَاجًا ۝۲ فَسَبِّحۡ بِحَمۡدِ رَبِّكَ وَاسۡتَغۡفِرۡهُ ؕ اِنَّهٗ كَانَ تَوَّابًا ۝۳

دَ الله | ډلے ډلے | پس پاکی بیان کړه | په تعریف سره | دَ رب خپل | او معافی غواړه له هغهٔ نه | بیشکه دے | دے | توبه قبلوونکے

راننوځی، نو دَ خپل رب تسبیح او حمد وایه او دَ هغهٔ نه بخښنه غواړه، بیشکه هغه توبه قبلوونکے دے.

سُوۡرَةُ اللَّهَبِ مَكِّيَّةٌ وَّهِىَ | بِسۡمِ اللّٰهِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِيۡمِ | خَمۡسُ اٰيٰتٍ وَّرُكُوۡعٌ وَّاحِدٌ

سوره تبت په مکه کښے نازل شواو | (شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | په دے کښے پنځهٔ آیتونه او یوه رکوع ده

دَ الله په نامه شروع چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

تَبَّتۡ يَدَاۤ اَبِىۡ لَهَبٍ وَّتَبَّ ؕ ۝۱ مَاۤ اَغۡنٰى عَنۡهُ مَالُهٗ وَمَا كَسَبَ ؕ ۝۲ سَيَصۡلٰى

مات دِ شی | دواړه لاسونه | دَ ابولهب | او هغه دِ برباد شی | په کار رانغے دَ دهٔ | مال دَ دهٔ | او هغه څهٔ چه | دهٔ وګټل | ډیر زر به دے داخل شی

دَ ابولهب لاسونه دِ مات شی او هغه دِ برباد شی. دَ هغهٔ مال او دَ هغهٔ ګټه دَ هغهٔ هیڅ په کار را نغله. زر به هغه شعله

نَارًا ذَاتَ لَهَبٍ ۝۳ وَّامۡرَاَتُهٗ ؕ حَمَّالَةَ الۡحَطَبِ ۝۴ فِىۡ جِيۡدِهَا حَبۡلٌ مِّنۡ مَّسَدٍ ۝۵

په اور کښے | دَ شعلو والا | او دَ دهٔ ښځه (هم) | اوچتوونکے | دَ خشاک | په څټ دَ هغے کښے | رسۍ ده | مضبوطه غښتلے

ناک اور ته ورغورځیږی، او دَ دهٔ ښځه هم چه خشاک ئے اوچت کړے ګرځی دَ هغے په غاړه کښے به یوه مضبوطه غښتلے رسۍ پرته وی.

سُوۡرَةُ الۡاِخۡلَاصِ مَكِّيَّةٌ وَّهِىَ | بِسۡمِ اللّٰهِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِيۡمِ | اَرۡبَعُ اٰيٰتٍ وَّرُكُوۡعٌ وَّاحِدٌ

سوره اخلاص په مکه کښے نازل شو | (شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | او په دے کښے څلور آیتونه او یوه رکوع ده

دَ الله په نامه شروع چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

قُلۡ هُوَ اللّٰهُ اَحَدٌ ۝۱ اَللّٰهُ الصَّمَدُ ۝۲ لَمۡ يَلِدۡ ۙ وَلَمۡ يُوۡلَدۡ ۝۳

وایه | هغه | الله | یو دے | الله | بے پرواه دے | نهٔ ئے اولاد زیږولے دے | او نهٔ دے زیږولے شوے دے

(اے رسول ﷺ!) ته وایه چه الله یو دے، الله بے پروا دے، نهٔ دَ هغهٔ نه څوک پیدا دے او نهٔ هغه دَ چا نه پیدا دے

وَلَمۡ يَكُنۡ لَّهٗ كُفُوًا اَحَدٌ ۝۴

او نشته | دَ دهٔ | برابر | څوک

او هیڅوک دَ هغهٔ سیال نهٔ دے

سُوْرَةُ الْفَلَقِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | خَمْسُ اٰيَاتٍ وَّرُكُوْعٌ وَّاحِدٌ

سورۂ فلق په مد کښې نازل شو | (شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان ډير زيات رحم کوونکے دے | او په دے کښې پنځۀ آيتونه او يو رکوع ده

دَ الله په نامه شروع چه لوئے مهربان دَ ډير زيات رحم خاوند دے

قُلْ اَعُوْذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ﴿١﴾ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ ﴿٢﴾ وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ اِذَا

وايه | زۀ پناه غواړم | په رب | دَ صبا | له شر نه | دَ هغه څۀ | چه ده پيدا کړي دي | او له شر نه | دَ تيارے شپے | هر کله چه

تۀ وايه چه زۀ دَ صبا دَ رب پناه غواړم. دَ هر هغه څيز دَ شر نه چه هغۀ پيدا کړے دے، او دَ شپے دَ تيارے دَ شر نه هر کله

وَقَبَ ﴿٣﴾ وَمِنْ شَرِّ النَّفّٰثٰتِ فِي الْعُقَدِ ﴿٤﴾ وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ اِذَا حَسَدَ ﴿٥﴾

هغه راخوره شي | او له شر نه | دَ پوک وهونکو ښځو | په غوټو کښې | او له شر نه | دَ حسد کوونکي | هر کله چه | هغه حسد کوي

چه هغه راخوره شي، او دَ جادو کوونکو ښځو له شر نه چه په غوټو باندې پوکې وهي، او دَ حاسد له شر نه هر کله چه په حسد کولو راشي

سُوْرَةُ النَّاسِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | سِتُّ اٰيَاتٍ وَّرُكُوْعٌ وَّاحِدٌ

سورۂ ناس په مکه کښې نازل شو | (شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان ډير زيات رحم کوونکے دے | و په دے کښې شپږ آيتونه او يو رکوع ده

دَ الله په نامه شروع چه لوئے مهربان دَ ډير زيات رحم خاوند دے

قُلْ اَعُوْذُ بِرَبِّ النَّاسِ ﴿١﴾ مَلِكِ النَّاسِ ﴿٢﴾ اِلٰهِ النَّاسِ ﴿٣﴾ مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ

ووايه | زۀ پناه غواړم | په رب دَ خلقو | بادشاه دَ خلقو | معبود دَ خلقو | له شر نه | دَ وسوسے اچوونکي

تۀ ووايه چه زۀ دَ خلقو دَ رب پناه غواړم، دَ ټولو خلقو دَ بادشاه، دَ ټولو خلقو دَ معبود، دَ هغه (شيطان) دَ شر نه چه وسوسه

الْخَنَّاسِ ﴿٤﴾ الَّذِيْ يُوَسْوِسُ فِيْ صُدُوْرِ النَّاسِ ﴿٥﴾ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ ﴿٦﴾

دَ ورو ستو کيدونکي (له شر) نه | هغه چه | وسوسه اچوي | په سينو کښې | دَ خلقو | له پيريانو نه | او له انسانانو نه

اچوي او وروستو کيږي، چه دَ خلقو په زړونو کښې وسوسے اچوي هغه پيريے وي او که انسان۔

کتابت: زاهد حسين تارو جبه تلميذ سراج الاسلام اکوړه خټک ضلع نوښهره
مارچ ٢٠٠٣ء

دُعَاءُ خَتْمِ الْقُرْاٰنِ

صَدَقَ اللّٰهُ الْعَلِيُّ الْعَظِيْمُ ○ وَصَدَقَ رَسُوْلُهُ النَّبِيُّ الْكَرِيْمُ ○ وَنَحْنُ عَلٰى ذٰلِكَ مِنَ الشّٰهِدِيْنَ ○ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا اِنَّكَ اَنْتَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ ○ اَللّٰهُمَّ ارْزُقْنَا بِكُلِّ حَرْفٍ مِّنَ الْقُرْاٰنِ حَلَاوَةً وَّبِكُلِّ جُزْءٍ مِّنَ الْقُرْاٰنِ جَزَاءً اَللّٰهُمَّ ارْزُقْنَا بِالْاَلِفِ اُلْفَةً وَّبِالْبَاءِ بَرَكَةً وَّبِالتَّاءِ تَوْبَةً وَّبِالثَّاءِ ثَوَابًا وَّبِالْجِيْمِ جَمَالًا وَّبِالْحَاءِ حِكْمَةً وَّبِالْخَاءِ خَيْرًا وَّبِالدَّالِ دَلِيْلًا وَّبِالذَّالِ ذَكَاءً وَّبِالرَّاءِ رَحْمَةً وَّبِالزَّاءِ زَكٰوةً وَّبِالسِّيْنِ سَعَادَةً وَّبِالشِّيْنِ شِفَاءً وَّبِالصَّادِ صِدْقًا وَّبِالضَّادِ ضِيَاءً وَّبِالطَّاءِ طَرَاوَةً وَّبِالظَّاءِ ظَفَرًا وَّبِالْعَيْنِ عِلْمًا وَّبِالْغَيْنِ غِنًى وَّبِالْفَاءِ فَلَاحًا وَّبِالْقَافِ قُرْبَةً وَّبِالْكَافِ كَرَامَةً وَّبِاللَّامِ لُطْفًا وَّبِالْمِيْمِ مَوْعِظَةً وَّبِالنُّوْنِ نُوْرًا وَّبِالْوَاوِ وُصْلَةً وَّبِالْهَاءِ هِدَايَةً وَّبِالْيَاءِ يَقِيْنًا ○ اَللّٰهُمَّ انْفَعْنَا بِالْقُرْاٰنِ الْعَظِيْمِ ○ وَارْفَعْنَا بِالْاٰيٰتِ وَالذِّكْرِ الْحَكِيْمِ ○ وَتَقَبَّلْ مِنَّا قِرَاءَتَنَا وَتَجَاوَزْ عَنَّا مَا كَانَ فِيْ تِلَاوَةِ الْقُرْاٰنِ مِنْ خَطَاٍ اَوْ نِسْيَانٍ اَوْ تَحْرِيْفِ كَلِمَةٍ عَنْ مَّوَاضِعِهَا اَوْ تَقْدِيْمٍ اَوْ تَاْخِيْرٍ اَوْ زِيَادَةٍ اَوْ نُقْصَانٍ اَوْ تَاْوِيْلٍ عَلٰى غَيْرِ مَا اَنْزَلْتَهٗ عَلَيْهِ اَوْ رَيْبٍ اَوْ شَكٍّ اَوْ سَهْوٍ اَوْ سُوْءِ اِلْحَانٍ اَوْ تَعْجِيْلٍ عِنْدَ تِلَاوَةِ الْقُرْاٰنِ اَوْ كَسَلٍ اَوْ سُرْعَةٍ اَوْ زَيْغِ لِسَانٍ اَوْ وَقْفٍ بِغَيْرِ وُقُوْفٍ اَوْ اِدْغَامٍ بِغَيْرِ مُدْغَمٍ اَوْ اِظْهَارٍ بِغَيْرِ بَيَانٍ اَوْ مَدٍّ اَوْ تَشْدِيْدٍ اَوْ هَمْزَةٍ اَوْ جَزْمٍ اَوْ اِعْرَابٍ بِغَيْرِ مَا كُتِبَ اَوْ قِلَّةِ رَغْبَةٍ وَّرَهْبَةٍ عِنْدَ اٰيَاتِ الرَّحْمَةِ وَاٰيَاتِ الْعَذَابِ فَاغْفِرْ لَنَا رَبَّنَا وَاكْتُبْنَا مَعَ الشّٰهِدِيْنَ ○ اَللّٰهُمَّ نَوِّرْ قُلُوْبَنَا بِالْقُرْاٰنِ وَزَيِّنْ اَخْلَاقَنَا بِالْقُرْاٰنِ وَنَجِّنَا مِنَ النَّارِ بِالْقُرْاٰنِ وَاَدْخِلْنَا فِي الْجَنَّةِ بِالْقُرْاٰنِ اَللّٰهُمَّ اجْعَلِ الْقُرْاٰنَ لَنَا فِي الدُّنْيَا قَرِيْنًا وَّفِي الْقَبْرِ مُؤْنِسًا وَّعَلَى الصِّرَاطِ نُوْرًا وَّفِي الْجَنَّةِ رَفِيْقًا وَّمِنَ النَّارِ سِتْرًا وَّحِجَابًا وَّاِلَى الْخَيْرَاتِ كُلِّهَا دَلِيْلًا فَاكْتُبْنَا عَلَى التَّمَامِ وَارْزُقْنَا اَدَاءً بِالْقَلْبِ وَاللِّسَانِ وَحُبَّ الْخَيْرِ وَالسَّعَادَةَ وَالْبِشَارَةَ مِنَ الْاِيْمَانِ ○ وَصَلَّى اللّٰهُ تَعَالٰى عَلٰى خَيْرِ خَلْقِهٖ مُحَمَّدٍ مَّظْهَرِ لُطْفِهٖ وَنُوْرِ عَرْشِهٖ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَّاٰلِهٖ وَاَصْحَابِهٖ اَجْمَعِيْنَ وَسَلَّمَ تَسْلِيْمًا كَثِيْرًا ○

قرآن مجید کی سورتوں کی فہرست

رُموز اَوُقاف

گفتگو میں ہم کہیں زیادہ، کہیں کم ٹھہرتے ہیں۔ کہیں باتیں ملا کر کہتے، کہیں ایک بات کہہ کر ٹھہر جاتے اور دوسری نئے سرے سے شروع کرتے ہیں۔ سمجھ کر پڑھنے کے لیے بھی یہ جاننا نہایت ضروری ہے کہ وصل کہاں کرنا ہے اور وقف کہاں۔ پھر وقف کی صورت میں خیال رکھنا چاہیے کہ زیادہ وقف کن کن مقامات پر کرنا ہے اور کم کہاں کہاں۔ قرآن مجید کی صحیح اور بافہم قرأت کے لیے خاص خاص علامتیں مقرر ہیں، جنہیں رُموزِ اَوقاف کہتے ہیں۔ ان رُموز کی مفصل کیفیت درج ذیل ہے:

م وقفِ لازم کی علامت ہے۔ اسے ترک کر دینے سے معنوں میں خلل پڑ جاتا ہے۔ یہاں ٹھہر جانا نہایت ضرور ہے، ورنہ عبارت کا مطلب منشائے الٰہی کے خلاف ہو جائے گا۔

ط وقفِ مطلق کی علامت ہے۔ چونکہ اس وقف پر ماقبل اور مابعد کو ملا کر پڑھنے کی وجہ نہایت ضعیف بلکہ ناپید ہوتی ہے، اس لیے یہاں سے گزرنا نہیں چاہیے، بلکہ احسن یہی ہے کہ یہاں وقف کر کے مابعد سے ابتداء کی جائے۔

ج وقفِ جائز کی علامت ہے۔ یہاں وقف اور وصل دونوں روا ہیں۔ لیکن ٹھہر جانا بہتر، نہ ٹھہرنا جائز ہے۔

ز وقفِ مجوز کی علامت ہے۔ یہاں وقف کی وجہ بھی موجود ہوتی ہے اور وصل کی بھی۔ لیکن وصل کی جہت زیادہ قوی و واضح ہوتی ہے۔ نہ ٹھہرنا بہتر ہے، یہاں سے گزر ہی جانا چاہیے

ص وقفِ مرخص کی علامت ہے۔ اس سے مراد یہ ہے کہ یہاں دو باتوں کا باہمی تعلق ہے۔ ہاں معنوں کے لحاظ سے ہر بات مستقل حیثیت رکھتی ہے۔ یہاں چاہیے تو ملا کر پڑھنا، لیکن اگر پڑھنے والا تھک کر ٹھہر جائے تو رخصت ہے۔ وقفِ مرخص میں جہتِ وقف ضعیف ہوتی ہے۔ وقفِ مجوز کی بہ نسبت وقفِ مرخص میں وصل کو زیادہ ترجیح ہے۔

ق قَدْ قِیْلَ (کہا گیا ہے) یا قِیْلَ عَلَیْہِ الْوَقْفُ (کہا گیا ہے کہ اس مقام پر وقف ہے) کی علامت ہے۔ بعض علماء کے نزدیک یہاں ٹھہر جانا جائز ہے، لیکن یہ علامت ضعف کی طرف اشارہ کرتی ہے۔ یہاں نہ ٹھہرنا بہتر ہے۔

لا لَا وَقْفَ عَلَیْہِ (اس مقام پر کوئی وقف نہیں) کی علامت ہے۔ اس میں اس بات کی طرف اشارہ ہے کہ قاری یہاں ہرگز وقف نہ کرے۔ بعض علماء نے لکھا ہے کہ اگر وقف ہو جائے تو اعادہ واجب ہے۔

قف (i) یُوْقَفُ عَلَیْہِ (اس مقام پر ٹھہرا جاتا ہے) کی علامت ہے (ii) جہاں یہ گمان ہو کہ پڑھنے والا وصل کرے گا، وہاں قف (ٹھہر جا) کی علامت لکھی جاتی ہے۔

سکتہ سانس لیے بغیر تھوڑا سا ٹھہر جانا۔ پڑھنے والا یہاں ذرا سا ٹھہر جائے۔ سانس نہ توڑے۔

وقفہ لمبے سکتے کی علامت ہے۔ یعنی جتنی دیر میں سانس لیتے ہیں، پڑھنے والا اس سے کم ٹھہرے۔
علمِ قرأت کی اصطلاح میں سکتہ اور وقفہ قریب المعنیٰ ہیں، لیکن سکتہ وصل سے قریب تر ہوتا ہے اور وقفہ وقف سے۔

صَل قَدْ یُوْصَلُ (کبھی کبھی ملا کر پڑھا جاتا ہے) کی علامت ہے۔ یعنی پڑھنے والا کبھی اس جگہ ٹھہر جاتا ہے، کبھی نہیں ٹھہرتا۔ یہاں ترکِ وصل اولیٰ اور وقف کرنا احسن ہے۔

صلے اَلْوَصْلُ اَوْلٰی کی علامت ہے۔ یعنی ملا کر پڑھنا بہتر ہے۔
جہاں ایک سے زیادہ علامتیں ہوں۔ وہاں اوپر کی علامت کا اعتبار ہوتا ہے۔ اسی طرح اگر ایک سے زیادہ علامتیں ایک سیدھ میں ہوں، تو آخری علامت کا اعتبار ہوگا۔

O مطلق آیت کی علامت ہے۔ جہاں فقط یہی علامت ہو، وہاں وقف کیا جائے۔ اگر آیت پر لا ہو تو ترکِ وقف اَولیٰ ہے۔ ہاں، ضرورۃً ٹھہرا جائے تو مضائقہ بھی نہیں۔ قاریوں میں یہی مشہور ہے کہ نہ ٹھہرا جائے۔ اگر آیت پر لا کے سوا کوئی اور رمزِ وقف ہو تو وقف و وصل کے لیے اسی علامت کا اعتبار ہوگا۔

∴ ∴ اگر کوئی عبارت تین تین نقطوں کے درم[illegible] ہو تو پڑھنے والے کو اختیار ہے کہ پہلے تین نقطوں پر وقف کر کے دو[illegible] تین [illegible]

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

محمد ﷺ	احمد ﷺ	حامد ﷺ	محمود ﷺ	قاسم ﷺ	عاقب ﷺ	فاتح ﷺ
شاهد ﷺ	حاشر ﷺ	رشید ﷺ	مشهود ﷺ	بشیر ﷺ	نذیر ﷺ	داع ﷺ
شاف ﷺ	هاد ﷺ	مهد ﷺ	ماح ﷺ	منج ﷺ	ناه ﷺ	رسول ﷺ
[illegible]	[illegible]	تهامی ﷺ	هاشمی ﷺ	ابطحی ﷺ	عزیز ﷺ	حریص علیکم ﷺ
رؤوف ﷺ	رحیم ﷺ	طه ﷺ	مجتبیٰ ﷺ	طس ﷺ	مرتضیٰ ﷺ	حم ﷺ
مصطفیٰ ﷺ	یس ﷺ	اولیٰ ﷺ	مزمل ﷺ	ولی ﷺ	مدثر ﷺ	متین ﷺ
مصدق ﷺ	طیب ﷺ	ناصر ﷺ	منصور ﷺ	مصباح ﷺ	امر ﷺ	حجازی ﷺ

(ﷺ = صلی اللہ علیہ وسلم, printed under each name)

بسم الله الرحمن الرحيم

محمد صلی اللہ علیہ وسلم	احمد صلی اللہ علیہ وسلم	حامد صلی اللہ علیہ وسلم	محمود صلی اللہ علیہ وسلم	قاسم صلی اللہ علیہ وسلم	عاقب صلی اللہ علیہ وسلم	فاتح صلی اللہ علیہ وسلم
شاهد صلی اللہ علیہ وسلم	حاشر صلی اللہ علیہ وسلم	رشید صلی اللہ علیہ وسلم	مشهود صلی اللہ علیہ وسلم	بشیر صلی اللہ علیہ وسلم	نذیر صلی اللہ علیہ وسلم	داع صلی اللہ علیہ وسلم
شاف صلی اللہ علیہ وسلم	هاد صلی اللہ علیہ وسلم	مهد صلی اللہ علیہ وسلم	ماح صلی اللہ علیہ وسلم	منج صلی اللہ علیہ وسلم	ناه صلی اللہ علیہ وسلم	رسول صلی اللہ علیہ وسلم
[illegible]	[illegible]	تهامی صلی اللہ علیہ وسلم	هاشمی صلی اللہ علیہ وسلم	ابطحی صلی اللہ علیہ وسلم	عزیز صلی اللہ علیہ وسلم	حریص علیکم صلی اللہ علیہ وسلم
رءوف صلی اللہ علیہ وسلم	رحیم صلی اللہ علیہ وسلم	طٰه صلی اللہ علیہ وسلم	مجتبیٰ صلی اللہ علیہ وسلم	طٰس صلی اللہ علیہ وسلم	مرتضیٰ صلی اللہ علیہ وسلم	حٰم صلی اللہ علیہ وسلم
مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وسلم	یٰس صلی اللہ علیہ وسلم	اولیٰ صلی اللہ علیہ وسلم	مزمل صلی اللہ علیہ وسلم	ولی صلی اللہ علیہ وسلم	مدثر صلی اللہ علیہ وسلم	متین صلی اللہ علیہ وسلم
مصدق صلی اللہ علیہ وسلم	طیب صلی اللہ علیہ وسلم	ناصر صلی اللہ علیہ وسلم	منصور صلی اللہ علیہ وسلم	مصباح صلی اللہ علیہ وسلم	امر صلی اللہ علیہ وسلم	حجازی صلی اللہ علیہ وسلم

تاج کمپنی لمیٹڈ

نزاری صلی اللہ علیہ وسلم	قرشی صلی اللہ علیہ وسلم	مضری صلی اللہ علیہ وسلم	نبی التوبۃ صلی اللہ علیہ وسلم	حافظ صلی اللہ علیہ وسلم	کامل صلی اللہ علیہ وسلم	صادق صلی اللہ علیہ وسلم
امین صلی اللہ علیہ وسلم	عبداللہ صلی اللہ علیہ وسلم	کلیم اللہ صلی اللہ علیہ وسلم	حبیب اللہ صلی اللہ علیہ وسلم	نجی اللہ صلی اللہ علیہ وسلم	صفی اللہ صلی اللہ علیہ وسلم	خاتم الانبیاء صلی اللہ علیہ وسلم
حسیب صلی اللہ علیہ وسلم	مجیب صلی اللہ علیہ وسلم	شکور صلی اللہ علیہ وسلم	مقتصد صلی اللہ علیہ وسلم	رسول الرحمۃ صلی اللہ علیہ وسلم	قوی صلی اللہ علیہ وسلم	حفی صلی اللہ علیہ وسلم
مأمون صلی اللہ علیہ وسلم	معلوم صلی اللہ علیہ وسلم	حق صلی اللہ علیہ وسلم	مبین صلی اللہ علیہ وسلم	مطیع صلی اللہ علیہ وسلم	رسول الرحمۃ صلی اللہ علیہ وسلم	اول صلی اللہ علیہ وسلم
آخر صلی اللہ علیہ وسلم	ظاہر صلی اللہ علیہ وسلم	باطن صلی اللہ علیہ وسلم	نبی الرحمۃ صلی اللہ علیہ وسلم	یتیم صلی اللہ علیہ وسلم	کریم صلی اللہ علیہ وسلم	حکیم صلی اللہ علیہ وسلم
خاتم الرسل صلی اللہ علیہ وسلم	سید صلی اللہ علیہ وسلم	سراج صلی اللہ علیہ وسلم	منیر صلی اللہ علیہ وسلم	محرم صلی اللہ علیہ وسلم	مکرم صلی اللہ علیہ وسلم	مبشر صلی اللہ علیہ وسلم
مذکر صلی اللہ علیہ وسلم	مطہر صلی اللہ علیہ وسلم	قریب صلی اللہ علیہ وسلم	خلیل صلی اللہ علیہ وسلم	مدعو صلی اللہ علیہ وسلم	جواد صلی اللہ علیہ وسلم	خاتم صلی اللہ علیہ وسلم
عادل صلی اللہ علیہ وسلم	شہیر صلی اللہ علیہ وسلم	شہید صلی اللہ علیہ وسلم	رسول الملاحم صلی اللہ علیہ وسلم			

ڈیوک پکتھال (تعلیم القرآن) حضرت مولانا ڈاکٹر محمد دینؒ حضرت مولانا اشرف علی تھانویؒ حضرت مولانا شاہ رفیع الدینؒ حضرت مولانا شاہ عبدالقادرؒ حضرت مولانا عاشق الٰہی میرٹھی (تفسیر ...) حضرت مولانا شبیر احمد عثمانیؒ

...نا عبدالماجد دریابادیؒ (فارسی) حضرت شاہ ولی اللہ محدث دہلویؒ (سندھی) حضرت مولانا تاج محمود امروٹیؒ (کشمیری) حضرت مولانا محمد مقبول احمد سحانیؒ اعلیٰحضرت مولانا امام احمد رضا خاں بریلویؒ حضرت ... نعیم الدین مرادآبادیؒ

...ز وال تفاسیر و تراجم مختلف سائزوں موٹے حروف بہترین خطاطی اور اعلیٰ جہیز ایڈیشنز ...

